

Giới thiệu Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo

Thể loại: hiện đại, sủng, học đường

Độ dài: 55 chương

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiêm Thanh cảm giác vận khí của mình thật sự rất kém cỏi, mua vé số chưa từng trúng dù chỉ là giải bét nhất, thời gian phải dùng đến đồ luôn dài dài nhất, cắm USB thời mà còn cắm tận vài lần mới chính xác.

Nhưng từ sau khi quen biết Cố Thanh Châu, câu nói này đã trở nên flag, cô cảm thấy chuyện đó thật kì diệu, anh giống như vận may của cô vậy.

Khi cô chìm dưới đáy vực sâu vạn kiếp, anh đã cứu cô về vạch xuất phát lại từ đầu.

Nếu em không yêu anh

Nghiêm Thanh chỉ là một phát thanh viên nhỏ bé không tiền tài không gia thế không chống lưng của đài phát thanh thành phố, cấp trên muốn hủy bỏ chương trình của cô, tập đoàn Cố thị lập tức bỏ vốn đầu tư độc quyền. Sau đó ma xui quỷ khiến thế nào Nghiêm Thanh từ một phát thanh viên nhỏ trở thành biên tập viên, tập đoàn Cố thị trực tiếp tài trợ cho đài phát thanh thành phố một tòa nhà.

Em gái Cố: Anh tôi thích nhất là bao che.

Sếp Cố nhỏ: Một tòa nhà tính là gì, đến cả mặt trăng anh tôi cũng có thể hái cho chị ấy.

Thầy Cố: Tôi thừa nhận mình là một fan bự của Nghiêm Thanh.

Khi cô chìm dưới đáy vực sâu vạn kiếp, anh đã cứu cô về vạch xuất phát lại từ đầu.

Cặp đôi: Chị gái độc miệng tri tâm và giảng viên khoa văn học.

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đóa hoa học viện

Giữa hè.

Hôm đó là thứ tư, trong một bài viết mới nhất trên diễn đàn hàng đầu của sinh viên đại học thành phố Dương có nói:

Chủ topic không phải là dân bản địa, tuy mới đến thành phố Dương này một năm nhưng đã yêu nơi này mất rồi, yêu cái nóng nực như thiêu như đốt của mùa hè, hay cái lạnh buốt trên từng thớ thịt của mùa đông. Càng không thể tin được là trong buổi bầu chọn đóa hoa của học viện khóa đầu tiên đã bắt đầu bước trên con đường không có đường về. Dẫu anh ấy chưa bao giờ có ý định tham gia, nhưng đây không phải là điều quan trọng, năm sau tôi nguyện vẫn làm thần dân bầu chọn cho anh ấy.

Có muốn biết về người đó của tôi không? Nhân tiện nói một câu, tôi là trai già gái.

Có rất nhiều bình luận, đám sinh viên vô cùng tò mò từ ID kì lạ này đến đóa hoa học viện, dường như không sợ bị giảng viên Cố Thanh Châu khoa Văn học biết mình có tên tuổi đến thế.

Mà lúc bấy giờ, ở một quán gần trường nào đó vị giảng viên này đang đãi com bạn thân từ xa tới, toàn thân toát lên vẻ thư sinh, gương mặt cân đối mộc mạc, đôi mắt trắng đen rõ ràng, con ngươi óng ánh rực rỡ, thật giống như câu về mắt cho rồng càng khiến anh toát lên một phong thái khó miêu tả bằng lời.

Rót thêm trà, mỗi cử chỉ mỗi hành động đều xứng với cụm từ "đóa hoa học viện" của đám sinh viên.

Giảng viên Cố trở chuyện với bạn thân một hồi. Sau khi nghe kể trắng nước ngoài không sáng không tròn trong nước, người nước ngoài chơi máy tính không trâu bò bằng người Trung Quốc, anh mới mở điện thoại lên xem truyền trực tuyến. Anh lên hơi muộn, trực tiếp đã bắt đầu rồi.

Nữ MC phát thanh có ID là Hắc Điện Mao Hải tâm sự gần đây đã rơi vào lưới tình với ID "D major in Cannon". Cô ấy là một người dẫn chương trình bí ẩn, chưa bao giờ thấy mặt, khi phát trực tiếp luôn chỉ nghe thấy giọng nói, một người ăn mình qua mạng.

Khi khúc dương cầm êm dịu vang lên cũng là lúc khung bình luận bùng nổ, Cố Thanh Châu nhìn thấy trong đó có một cái như sau:

Bà gì mặt đen già đờng giả bộ thùy mị, vui lòng nhập đúng vai 23333.

Advertisement / Quảng cáo

MC khẽ cười: "Đừng gửi cho tôi nhiều tâm sự vậy nữa, hôm nay chỉ muốn chia sẻ vài thứ thôi."

Lại qua một hồi máu tanh: *Một trăm đồng, tôi cá hôm nay cô không đọc được hết cả một tờ giấy nhỏ!*

Một ngày không nghe Mao Mao nhà ta mắng người là không yên cơ: một trăm đồng +1

Tâm trạng không tốt thì xem trực tiếp: +2

Suối nhỏ chảy róc rách: +3

+

Vốn dĩ đây là tiết mục radio đọc thư tâm tình của khán giả là chính, chỉ trừ lần này, vì rất khó để có thể thuận lợi đọc hết cho xong nên chỉ có thể chọn một vài dòng quan trọng đọc lên, sau đó rút ra vài câu châm ngôn hoặc câu ghi nhớ nhỏ. Vì nhiều lần như thế nên người hâm mộ toàn gọi cô là giấy nhớ nhỏ.

MC không bị lay động, nhạc nền nhỏ lại, một giọng nói trung tính, đọc lưu loát từng chữ vang lên: "Hồi còn bé thích ăn gà rán cùng với Coca, bây giờ có thêm bia, con người càng lớn tuổi càng thích những thứ nhiều cồn, uống vào là có thể dối lòng mình, tự do thoải mái thế nên hiện một chút. Các bạn có chú ý đến những thay đổi này không? Hôm nay chúng ta trò chuyện về vấn đề này một chút, cuộc sống đã biến bạn thành cái loại gì rồi."

Nói chung cái này nằm trong kế hoạch của MC, sau đó sẽ nghe được một vài người chán nản vì cuộc sống mưu sinh không thể không nhún nhường, nhưng cái đầu tiên cô nhận được là của một học sinh lớp mười hai, nói mình mang thai.

MC yên lặng mấy giây, một hồi mưa tanh lại nổ ra.

Run lấy bậy, bà cô tức giận hơn.

Một trăm đồng, không thể nhiều hơn được nữa.

Không thích ăn gà rán, chờ nghe mọi người nguyên rủa đồ uống 2333.

Cố Thanh Châu liếc cuốn lịch điện tử bên cạnh khay trà, bây giờ cách ngày thi đại học chỉ còn một trăm ngày nữa.

Học sinh vô cùng hoảng sợ, khóc lóc đòi tự sát để chị gái bí ẩn mau cứu mình.

Chỉ nghe thấy MC tắt nhạc nền, trong giọng nói không còn vẻ ung dung như ban nãy, đáng vẻ xa cách lại quả quyết, hỏi học sinh kia: "Em cảm thấy mình đáng thương ư?"

Học sinh nghẹn ngào văng một tiếng.

"Chỉ lại thấy là do em tự làm tự chịu."

Học sinh vỡ òa khóc lớn tiếng hơn, giống như cả người đã sụp đổ.

"Em cho mình là nữ thần may mắn hả? Đã bao giờ tính toán cuộc sống sẽ diễn ra như thế nào không? Em nghĩ cả thế giới đều vây quanh em, chuyển động quanh em, em muốn thế nào thì thế đó ư? Mang một dáng vẻ đầy khó khăn? Bây giờ em ra bất kỳ hiệu thuốc nào cũng có thể mua thuốc tránh thai, nếu em sợ mất mặt thì mua trên mạng cũng được. Không muốn bị nói tuổi trẻ đại dột còn không biết đường mượn có để bên nam mua à? Mười năm trước tôi còn tin, chứ mà bây giờ? Trên mạng cái gì cũng có, em có thể liên lạc trực tiếp được với tôi thì sao không biết chuyện ngừa thai?"

Học sinh: "Em...Em...Huhuuuu"

MC: "Tham lam vui sướng nhất thời để lửa bốc cháy cả người, khóc cái gì mà khóc."

(Chỉ chúc em may mắn."

Em gái nhỏ, cái này chế không giúp em được rồi~

Bố đưa bé dâu rồi? Lúc muốn lên giường thì lời ngon tiếng ngọt lắm mà, bây giờ sao im lặng vậy?

Khung bình luận liên tục thay đổi, bé học sinh kia vẫn khóc nức lên từng cơn, MC mắng thì mắng nhưng cuối cùng vẫn đưa ra lời khuyên cho học sinh kia: "Nói cho bố mẹ em biết em mang thai rồi dẫn em đi bệnh viện phá. Nếu sau khi tốt nghiệp đại học các em vẫn còn tiếp tục bên nhau, chị sẽ chúc phúc cho hai người."

Câu nói bất hủ ngày hôm nay: Tham lam vui sướng nhất thời để lửa bốc cháy cả người.

Học sinh ngáp ngừng: "Em...em..."

"Không dám nói? Vậy em thử sinh con ra xem có khá hơn không? Tùy em, không liên quan tới tôi."

Nói xong câu này, MC bấm nút tắt máy, từ lúc có nói phá thai thì bình luận nên đã càng lúc càng đầy đặc, lúc này, trong lúc đã tắt nhạc nền, cô chọn mấy cái khác để đọc...

Advertisement / Quảng cáo

Sao cô có thể nói như vậy, cô bé ấy còn nhỏ tuổi, phá thai có thể ảnh hưởng đến sức khỏe sau này!

MC hỏi ngược lại: "So với việc không thể tốt nghiệp cấp ba rồi đi rửa bát, mười năm sau sống ở tầng thấp nhất của xã hội thì việc đó tổn hại rất lớn à?"

Bây giờ cô bé ấy vừa lo lắng vừa sợ hãi, cô nói chuyện quá tàn nhẫn!

Âm thanh bên này lộ ra vẻ khinh thường: "Vậy thì phải nói thế nào? Nói "A em thật là giỏi, đáng được ca tụng, phải trao phần thưởng?" rồi vỗ tay khen thưởng em ấy hả? Còn hôn nữa? Phải vậy không?"

Cô có thái độ gì vậy? Cô có nghĩ tới chỉ vì cô không chịu trách nhiệm sẽ làm hỏng một đứa bé?

"Đứa bé? Đây, đứa bé mà có thể làm chuyện người lớn như vậy sao? Không thích thái độ của tôi có thể rút đi chỗ khác."

Phá thai là ác độc.

"Hay là cậu có giải pháp tốt hơn? OK, vậy thì cứ giữ đi, sinh ra cậu nuôi nhé? Không nuôi được cũng đừng ép người khác."

Sau màn này sự oán giận đã vơi đi đôi chút, còn lại hầu như là người hâm mộ của MC.

Vì rút giá mà vĩnh mất: Nếu tự sát thì làm sao giờ?

Dường như MC không lo lắng một chút nào: "Học sinh bây giờ không yếu ớt thế đâu, nếu cô bé đó dám tìm tôi thì nên biết tính khí của tôi. Lúc này mà tự sát tôi cũng không chịu trách nhiệm, tôi lại không đẩy cô ta xuống thiên thai."

***

Người bạn thân ngồi uống trà cùng bàn bị cuộc tranh cãi làm cho nhức đầu, khăn giọng hỏi Cố Thanh Châu: "Sao thích xem thứ nhảm nhí này thế?"

"Hay mà." Cố Thanh Châu nói xong vừa vờ truyền trực tiếp cũng kết thúc luôn, anh đặt điện thoại lên bàn, nâng ly trà lên nhấp một ngụm.

Phòng trà an tĩnh trở lại, Lý Mậu hỏi Cố Thanh Châu: "Người mày muốn tìm vẫn chưa tìm thấy à?"

Từ giọng anh ta có thể biết được, đây là việc chỉ có người trong cuộc biết, không phải chuyện dễ dàng để cập. Lý Mậu không nhớ rõ lắm, là đêm khuya của mấy năm trước, Cố Thanh Châu ở Mỹ xa xôi gọi về nhờ anh tra hỏi một ID blog cá nhân. Khi đó rất ít người dùng blog nên tra ID blog không phải việc khó nhưng Cố Thanh Châu muốn tìm người đã lâu không đăng nhập.

"Đã không quan trọng nữa rồi." Giảng viên Cố thờ ơ nói, đôi mắt đẹp chậm rãi dời đi, đề cập đến chuyện khác: "San San biết mày đã về, muốn mày nể mặt một chút, buổi tối mời mày ăn cơm chung."

Lý Mậu liên tục xoa tay: "Em gái bảo bối của mày, tao không chọc nổi, muốn trốn cũng không được à?"

"Mấy biết nó vẫn luôn thích mày mà!" Mí mắt giảng viên Cố nháy nháy, nhìn người đối diện: "Mặc dù tao thấy mày kết đôi với San San thì hơi đáng tiếc một chút."

Vừa nghĩ tới có em gái nhà họ Cố thông minh lanh lợi lại thấy hơi kỳ quái, Lý Mậu thấy rằng mình ē buốt, vội vàng dời đề tài, đâm trúng chỗ đau của Cố Thanh Châu: "Tao nghe nói mấy năm nay bố mẹ mày cứ luôn thúc giục. Sao thế, vẫn chưa muốn kết hôn à? Hình như tính khí bác trai không tốt lắm."

Chỉ thấy thầy Cố dửng dưng nâng tách trà lên: "Chuyện tao không muốn làm ai có thể bắt ép tao hả?"

Nửa tháng sau, Cố Thanh Châu được mời đến trường Renison của đại học Waterloo ở Canada để tham gia một cuộc hội thảo văn học, ngày về nước thuận tiện đến trường lấy một tập hồ sơ, gấp chủ nhiệm Vương đang làm việc ở khu hành chính.

"Vừa này hỏi sao thấy nhiều sinh viên đi ngang qua, hóa ra là nhân vật chính đang ở đây."

Chủ nhiệm Vương xoa xoa đỉnh đầu còn sót lại vài cọng tóc, phiền não thở dài: "Chỉ không biết đây thôi, mấy ngày trước xảy ra một chuyện, sinh viên năm cuối Đại học thất tình đòi tự sát, may mắn phát hiện sớm, kịp thời đưa người chuẩn bị lên thiên đường về lại mặt đất."

Giống như bị ám vậy, mỗi năm đều có vài sinh viên muốn chết, ai cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Chủ nhiệm Vương hỏi Cố Thanh Châu: "Vừa hay chủ trở lại có muốn cùng anh đi sát hạch một lúc không? Lần này là môn học tự chọn của đám sinh viên đấy."

"Có vài tài liệu cần chỉnh sửa." Cố Thanh Châu không có hứng thú với môn học này, một tay cầm vali, một tay cầm túi hồ sơ.

Chủ nhiệm Vương gật đầu: "Vậy chủ đi nhanh đi."

Hai người tạm biệt rồi tách ra, Cố Thanh Châu chợt quay đầu lại hỏi chủ nhiệm Vương: "Đám sinh viên chọn ai ạ?"

Chủ nhiệm Vương tùm tùm nhìn tài liệu trong tay một chút: "Hắc...Hắc Mao 02...Tên này đọc thế nào nhỉ?"

Đại học thành phố Dương ở đường Tư Minh vô cùng nổi tiếng, một năm bốn mùa, hai bên đường là những cây đại thụ, ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ lá rọi xuống mặt đất, từ cổng trường đi thẳng đến tòa nhà, năm này qua năm khác, đưa tiễn lại đến tiếp.

Giờ phút này Cố Thanh Châu đứng dưới hàng cây, ánh nắng mặt trời chiếu trên bờ vai dày rộng của anh, người này yên lặng đối hướng đi: "Em cũng muốn tham gia xem thử."

***

Chú nhiệm Vương cùng đi với Cố Thanh Châu gây tò mò cho một vài sinh viên, chẳng mấy chốc tin thầy Cố hiện thân ở khu giảng đường truyền bốn phương tám hướng. Đám sinh viên khoa Văn học lại cho là tin đồn không đáng tin. Lý do ư?

Là vì hóa học viện xưa nay chưa bao giờ đến đây góp vui.

Nhưng có người tăng bốc hóa học Cố muốn giúp mấy đứa trẻ trong hội sinh viên điều chỉnh cách đánh vần.

Vì vậy sinh viên của kí túc xá của khoa Văn học cả đời không ra khỏi cửa đồng loạt ra ngoài, đáng tiếc, trong hội trường bây giờ đã chật cứng người, chỉ có thể đứng ở hàng cuối cùng nhón chân xem.

Giảng viên Cố được mời ngồi trên bục, hai bên là hiệu trưởng và trường khoa, càng ngày càng nhiều người đến, tiếng ồn ào ì không thể nào yên tĩnh. Anh đứng dậy, trước toàn thể sinh viên nâng tay lên đề ép, hội trường lớn như vậy, bên trong có ít nhất ba trăm học sinh lại nhất thời im lặng như tờ.

Sinh viên nhận được tin tức vội chạy tới phòng học, lúc vào cửa phát ra tiếng hơi lớn, bị ba trăm nhân khẩu đồng loạt quay đầu lại trừng mắt, nhưng cũng rất yên lặng.

Hết chương 1

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Hừ, lão già!

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Buổi tọa đàm bắt đầu..

ID weibo "**Hắc Điện Mao Hải 02**" đeo mặt nạ đứng trên đài, tóc ngắn, mặc váy đậm màu dài quá gối, không đoán được tuổi, không nói thì không biết, quả thực lúc này so với lúc mắng người trên Weibo khác một trời một vực.

Bài viết ghim trên đầu: *Người ta là bà cô khó tính hay mắng người nhất weibo, không thích thì đừng vào, nhưng nếu bạn muốn xin lời khuyên từ tôi thì tôi cũng sẽ khuyên bạn thật lòng. Và tất nhiên, lúc mắng người vẫn sẽ mắng như cho các người sắp mặt orz, đừng có @ riêng tư, có chuyện gì cứ nhắn lại, không chừng lúc truyền trực tiếp Weibo sẽ được phát đầu tiên, chương trình radio "**Hạt đậu thần**" trực tiếp vào mỗi tối thứ tư, thứ sáu phát trên kênh "Suy nghĩ của tôi đáng để ý" của đài Thiên Văn, hoan nghênh mọi người.*

Vì không cấm chụp ảnh nên đám sinh viên dưới khán đài rồi rút lõi điện thoại ra lên chụp bà cô ngoài đời này, còn một bộ phận khác thì chụp lên sau lưng thầy Cố. Hôm nay Cố Thanh Châu ngồi cùng vị trường khoa đầu tóc trắng bạc phơ càng làm bật lên vẻ đẹp chói lóa của anh, thiên nhiên là nổi bật hơn nhân vật chính ngày hôm nay. Anh nghiêm túc nghe bàn luận về "Làm thế nào để tránh thất tình từ sau tốt nghiệp" trong hội trường nổi tiếng.

"Nghe nói mấy ngày trước cô có bé tự sát không thành, mọi người có biết không?" Người đeo mặt nạ đứng ở dưới đèn pha mở miệng nói, âm thanh được truyền qua loa phát thanh không khác trên Weibo lắm.

Advertisement / Quảng cáo

"Biết!" Dưới đài, sinh viên đồng loạt trả lời.

"Thấy thế nào?"

"..." Bọn sinh viên không nghĩ tới cô sẽ hỏi họ thấy thế nào.

"Tôi thấy cô bé thật ngu xuẩn." Người đeo mặt nạ nói xong chỉ chỉ đám sinh viên đang ngồi: "Chỉ là thất tình thôi, sao lại sống không nổi? Bây giờ là thời đại nào rồi, còn chờ bố mẹ tìm mối giàu sang gửi gắm mình đến khi kết hôn mặt mũi ra sao cũng không biết, sau này làm một phát cả đời chịu khổ như ngục tù ư? Mấy đứa từ nhỏ đến lớn thiên binh vạn mã dồn hết sức mình mười hai năm ngoài việc học cũng chỉ có việc học, nhà nào về nhà nấy, đề phòng nghiêm ngặt việc yêu sớm. Yêu đương thật sự khó khăn, vất vả lắm mới lên tới đại học, được tự do yêu đương, nếu không yêu thì thật có lỗi, nhưng chia tay đôi chết thì còn có lỗi với bản thân hơn."

...Lần này lại lên đầu Weibo nhưng phản hồi tích cực hơn.

Đám sinh viên cười ha ha.

"Bây giờ ti lệ trai gái mất cân bằng, rừng rậm lớn như thế, người này không được thì người khác, không ai không có người này thì không thể sống nổi cả."

"Nhà trường bảo vệ sự riêng tư cá nhân, tôi cũng không biết cô bé gốc کیا là ai, nhưng... nếu em ở ngay đây thì nghe cho rõ đây: người đàn ông để em đau khổ thành bộ dạng như vậy thì người đó không đáng để em trả giá bằng mạng sống. Em nghĩ em chết hẳn sẽ không nhớ em tốt bao nhiêu, ngược lại em nhảy trên lầu xuống thật nát xương tan sẽ mãi mãi trở thành con ác mộng của hẳn ư? Tôi nói vậy, em quay đầu sang hỏi bạn nam bên cạnh xem xem bọn họ có nghĩ như thế không."

"Nếu chia tay trong âm ỉ, muốn nhảy lầu, chắc chắn không phải kiểu chia tay khôn ngoan, em muốn dạy dỗ hẳn một chút thì không nên kết thúc sinh mạng của mình mà hãy đứng lên một lần nữa, tìm một người đàn ông tốt hơn hẳn gấp trăm gấp ngàn lần. Đàn ông đều như vậy cả, không có được mới tốt nhất, hẳn sẽ tức giận, sẽ để ý, đến cuối cùng, người không bỏ được đoạn tình cảm này chính là hẳn. Mà em, sẽ càng ngày càng tốt, từ chuyện này sẽ tự tin hơn, giống như Transformers biến hình vậy, và xã hội này là lò luyện lớn."

Con gái xì xào bàn tán, mà đám con trai तो nghe giảng rất hiếm. Vốn dĩ lần này Hiệu trưởng chỉ tiện lúc đi ngang qua nghe thử, đoán chừng là không thể ngồi nghe đến lúc kết thúc được, đành cúi đầu bàn giao công việc, nói mấy câu với trường khoa rồi rời đi trước.

"Trên Weibo có rất nhiều cô gái chưa kết hôn đã có thai nhắn lại cho tôi, cũng nói mình muốn chết giống thế, tôi biết các cô gái đang ngồi ở đây tuyệt đối không muốn trở thành như vậy. Và tất nhiên, mặc dù các chàng trai không mang thai nhưng muốn đâm mình một dao cũng không ít, cho nên... làm thế nào bây giờ?"

Đây là một câu hỏi khó, một đồng sinh viên ngồi trong hội trường không biết trả lời như thế nào cho phải...

"Nên nhớ, không nên đặt tình yêu ở vị trí thứ nhất." Âm thanh người đeo mặt nạ vẫn kiên quyết lại mang theo chút hơi hột như cũ.

"Nếu sức chịu đựng trong tình yêu của các em kém như vậy, động một tí đòi tự tử thì biện pháp tốt nhất là xếp nó hạng chót... xếp những người như thế trong cuộc đời em cách xa hàng chót một đoạn. Cứ như vậy, lúc các em muốn chết sẽ nghĩ tới, ồ, còn bài tập chưa làm xong, chưa thấy được thần tượng, túi xách đẹp vẫn chưa mua được, thậm chí còn chưa ra nước ngoài vì vụ một chuyến... Đùng ngu, cho rằng đây là người yêu mình thật lòng, có thể đánh đổi cả sinh mạng để chống đỡ..."

Không có môn học dạy cách yêu, tất cả mọi người đều tìm kiếm trong dòng đời ba lần bốn lượt cả người đẩy vết thương mới xây đắp được cho mình trưởng thành vững chắc lâu dài, đây là lần đầu có người phá vỡ quy luật, người ngoài cuộc dạy cách đứng ngoài cuộc. Tuy có đôi lời khó nghe nhưng lại chân thật, gõ thẳng vào trong đám sinh viên.

Người đeo mặt nạ nói xong lời cuối cùng, quay xuống dưới gật đầu một cái: "Tôi với tư cách mẹ già tận tình khuyên bảo như vậy, hy vọng mọi người nhớ, tốt nghiệp đại học không phải là kết thúc tình cảm, mà đây chỉ mới là bắt đầu."

Trong khi đó, những tìm kiếm liên quan đến lần thảo luận lần này liên tục đứng đầu, tình yêu kiên cố hơn vàng, lúc này xem ra không chỉ đơn giản là bà già thần kinh mắng người, mà là đang giúp những người đang trải qua cảnh thất

tình hoặc bị người ta làm tổn thương tìm được hướng đi khác. Trên khung bình luận không ngừng có những ý kiến trái chiều, cùng sát cánh bên đó là một vài nhận xét không liên quan, nhận xét khách quan nói, hôm nay giáo sư Cổ Thanh Châu ba trăm sáu mươi độ không góc chết.

Sau khi người đeo mặt nạ nói xong, đám sinh viên ồn ào lên, nháo nhào yêu cầu giảng viên Cổ phát biểu quan điểm cá nhân, cũng nói một chút tại sao đến hôm nay vẫn còn độc thân.

Tính cách Cổ Thanh Châu hiền lành, nhận mic hắng giọng một tiếng, anh toàn thân sơ mi trắng quần âu đứng trên khán đài, cổ áo cài nút khảm đá khác biệt, trừ anh ra chắc chẳng còn ai có thể mặc đồ giống như mọi người mà vẫn dễ nhìn như vậy. Viên đá kia bị đèn pha chiếu qua, phản chiếu ánh sáng như vầng hào quang của anh vào mắt đám sinh viên. Anh hướng về phía chỗ ngồi tắt cả sinh viên, nói: "Từ "chó độc thân" này không tốt cho lắm thì phải, ai bảo còn độc thân thì trở thành cún? Tôi thấy độc thân tốt vô cùng, tôi rất hưởng thụ trạng thái như bây giờ, hy vọng mọi người có thể tò mò vấn đề học hành như tò mò vấn đề này của tôi vậy, như thế thì đến lúc thi sẽ có ít người than phiền tôi ra đề không có đại cương hơn."

Advertisement / Quảng cáo

Dưới khán đài ha ha cười to, người đeo mặt nạ ngồi phía sau ngẩng đầu nhìn lướt qua, thấy anh tránh nặng tìm nhẹ không để cập đến quan điểm trước đó của cô.

Lúc trước cô không để ý, bây giờ chỉ nhìn thấy được bóng lưng vị thầy giáo thú vị được sinh viên vô cùng hoan nghênh này. Rốt cuộc lúc chuông điện thoại di động reo lên lần thứ hai, thứ ba cô mới cúi người đi ra ngoài nhận, dường như là cuộc điện thoại cá nhân quan trọng.

***

Buổi tối nhà trường sắp xếp mời cơm, do trường khoa Vương chủ trì, còn giảng viên Cổ đi theo.

Hắc Diện Mao Hải 02 sau khi kết thúc buổi tọa đàm đã tháo mặt nạ xuống, trước đó cô có thỏa thuận bí mật với trường học, nhà trường sẽ không tiết lộ chuyện cá nhân của cô ra ngoài. Trường khoa Vương chỉ thấy phần chữ ký bên A trên bản thỏa thuận ghi hai chữ "Nghiêm Thanh", không ngờ người đến là một cô gái trẻ tuổi, chẳng qua mặc một chiếc váy dài khiến người khác cảm giác già dặn, gương mặt nghiêm túc, mặt mũi khí khái, không giống với mấy cô bé yêu kiều mềm mại thời nay...

Chương trình radio **Hạt đậu thần** mỗi thứ tư thứ sáu hàng tuần Cổ Thanh Châu chưa bao giờ bỏ lỡ, chẳng qua là cô gái này giấu rất kỹ, và đây là lần đầu tiên anh thấy cô ngoài đời. Lúc này ở sau hậu trường chỉ vợ và lểc qua, bây giờ người cách một bản tròn ngồi đối diện anh, thấy Cổ không kim được lâu lâu lại nhìn lên mấy lần, thật trọng, sợ bị đôi phương phát hiện.

Đáng tiếc trên lớp thầy Cổ là tính anh nhưng khi nhìn lên lại không được tính vì cho lắm. Nghiêm Thanh đã phát hiện ra vị giảng viên thoát nhìn tuổi trẻ nhưng không trẻ cứ nhìn mình từ lâu.

Cô đoán có lẽ vị học giả già này không thể nuốt trôi những lời nói lúc này của cô rồi, có đều cô quen rồi, người sống trên đời không thể nào làm cho tất cả mọi người đều hài lòng được.

Hừ, lão già.

Tự thấy mình nói như vậy cũng là vì muốn tốt cho những sinh viên kia, Nghiêm Thanh uốn ngực rồi thẳng người, mắt đối mắt với anh.

Cổ Thanh Châu cảm nhận được dịch ý của cô, nhất thời hơi lo lắng một chút, không biết mình đã đắc tội gì với cô.

Tan tiệc, anh nói với trường khoa đã muộn rồi, đi đêm không an toàn, trường khoa suy nghĩ một lát nói cùng phải, muốn bắt xe cho Nghiêm Thanh, chỉ thấy Cổ Thanh Châu lái xe đi về phía cô nói: "Lên đi, tôi đưa cô về."

Trường khoa Vương nhìn Cổ Thanh Châu đầy kì lạ, muốn nói tên nhóc Cổ nhà cậu hôm nay mới xuống máy bay, cả ngày vẫn chưa trở về nhà nhất định rất mệt mỏi, tôi để người khác đưa về cũng được mà.

Có thể Cổ Thanh Châu không hiểu được ý nghĩ sâu xa của trường khoa Vương, hỏi Nghiêm Thanh: "Nhà cô ở đâu?"

Quả thực Nghiêm Thanh không thích kiểu bằng mặt không bằng lòng thế này, rõ ràng không thích vẫn phải biểu hiện giành người trước mặt lãnh đạo nên dĩ nhiên nhìn gương mặt người đó sẽ không vừa mắt, quyết định tiếp tục ghét anh ta, ngược đầu mở cửa xe ngồi xuống.

Vì đứng trước cảnh sát giao thông đang bố trí cho đo nồng độ cồn nên dòng xe di chuyển chậm chạp, xe Cổ Thanh Châu hòa vào hàng xe dài, trong xe không ai lên tiếng. Nghiêm Thanh lướt trên điện thoại xem Weibo, dùng khoảng thời gian này trả lời một vài câu hỏi.

Từ lâu cô đã lấy được danh hiệu tích V vàng của người dùng, thông tin chứng nhận viết: *Phát thanh viên tư vấn tình cảm mạng, nhà văn có tác phẩm bán chạy, nhà báo tự do.*

Luôn có những câu hỏi xung quanh vấn đề dưới hậu trường, Nghiêm Thanh không cảm thấy có vấn đề gì nhưng có thể người khác lại không nghĩ vậy.

Dòng xe chậm chậm chạy về phía trước, tầm mắt Cổ Thanh Châu luôn hướng về phía trước nhìn đường, mở miệng thấp giọng hỏi: "Tôi đã đắc tội với cô ư?"

Advertisement / Quảng cáo

Ngón tay đang gõ trên điện thoại của Nghiêm Thanh dừng lại, lúc ngừng đầu vừa vận chạm ánh mắt nhau.

...Câu này lẽ ra là tôi nên hỏi anh chứ nh?

Cuối cùng Nghiêm Thanh không nói ra, trả lời một câu: "Chắc anh hiểu lắm rồi."

Cổ Thanh Châu mỉm môi, muốn nói lời xin lỗi...

Thầy Cổ cho rằng, mặc kệ là nguyên nhân gì, thân là đàn ông, anh nên nói xin lỗi trước...

Lúc này phía trước đã hiện ra gác chắn, tốc độ xe nhanh dần, phía sau thấy xe anh vẫn không động thì nhún còi inh ỏi. Bây giờ không phải là thời cơ tốt để nói lời xin lỗi, người đàn ông lại im lặng một lần nữa.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nữ lưu manh

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Chờ qua đoạn đường này cho xe đi thuận lợi hơn, thầy Cổ cảm thấy mình phải mở miệng nói chút gì đó.

"Không ngờ là buổi tọa đàm của cô." Anh cảm khái.

Ngôn ngữ Trung Hoa truyền thừa ngàn năm ngày càng uyên bác, thầy Cổ cũng được coi là học viên văn học tuổi trẻ tài cao phái thực lực, một lời nói ra thành công khiến Nghiêm Thanh dựng lên phòng bị toàn thân.

Cô chỉ chỉ tấm bảng quảng cáo cỡ lớn trước mặt, bày tỏ muốn xuống xe.

Cổ Thanh Châu dừng xe lại, nghe âm thanh hỏi họt lại mang theo ý châm chọc của cô: "Thì sao, loại người hưởng công trên mạng như tôi không xứng đứng lên bục của đại học Dương Thành các anh à? Nói cho anh biết, nếu không phải nể mặt mũi sinh viên mấy người thì tôi cũng chẳng thèm đến. Thật ra tôi vẫn còn đôi lời chưa nói hết, mấy người các anh đứng có mà áp đặt tam tòng tứ đức của xã hội cũ lên sinh viên ngày nay. Yêu đương thì thế nào, ở chung thì có làm sao, chỉ cần không phải kẻ thứ ba chận đạp hai thuyền thì tuổi trẻ đã nói là làm. Người này không tốt thì người kế tiếp, thất bại ở đâu đứng lên ở đây mới là thanh niên kiệt xuất!"

Cổ Thanh Châu bị chận hợng không nói tiếp được, giờ có hối cũng không kịp.

Nghiêm Thanh liếc anh một cái, nói tiếp: "Tôi không thích nhất là một vài người đàn ông như ung nhọt thời kỳ cuối, xem thường phụ nữ, cứ nghĩ ai cũng muốn mình! Bởi vì có quá nhiều người như vậy nên xã hội này mới không có cách nào tiến bộ."

Thầy Cổ Chau mày một cái, nghĩ trong đầu, xong rồi, đã lên đến sự phát triển xã hội rồi..

"Hình như cô hiểu lầm rồi, tôi..."

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh sầm mặt, đóng cửa xe lại, cô không có ý định nói chuyện với người này, quay đầu đi mất. Cô không sợ đắc tội người ta, dù sao sau này cũng không đến đại học Dương Thành nữa.

Nhưng duyên phận giữa người với người rất khó nói.

Lại là một buổi sáng thứ tư lúc mười giờ, ***Hắc Diện Mao Hải 02*** đúng giờ lên kênh ***Hạt đậu thần*** phát trực tiếp, mà Cổ Thanh Châu cũng đứng lúc lên nghe, lúc này anh lái xe trên đường cao tốc. Từ học kỳ này trở đi anh có nhiệm vụ đến sở nghiên cứu ở trường đại học khác vào mỗi thứ tư hàng tuần.

Bất giác truyền trực tiếp đã trôi qua nửa giờ, kết thúc vừa lúc Cổ Thanh Châu đến nơi, anh đỗ xe trong khu phục vụ đặc biệt, lấy di động ra đổi kênh Thiên Vân nghe mấy bài phát thanh ban đêm trước kia của cô. Đến đây, cô gái ngồi vị trí kế bên ghen hờn này giờ ngược mắt lên hỏi: "Anh cà, không phải lần trước đã nghe rồi à? Đây là lần thứ năm rồi đấy, anh vẫn chưa chán à?"

Hôm nay Cổ San San cũng phải qua thành phố khác công tác, tiện đường lên xe anh cả đi luôn, cả người mặc đồ công sở màu trắng, cô cời giầy cao gót ra ngồi xếp bằng, trên xe có thảm lông chuyên dụng của cô.

"Mấy hôm trước cô ấy tới trường tham gia tọa đàm, rất thú vị." Cổ Thanh Châu vừa nói vừa xuống xe đi mua nước, Cổ San San vội đi giầy cao gót đuổi theo.

Khi anh nói chuyện khoe miệng còn kéo thành nụ cười, xem ra rất thích thú, Cổ San San chau mày hừ hừ: "Em không thích cô ấy."

Cổ Thanh Châu lấy lon Coca em gái thích trong tủ lạnh ra, lúc tỉnh tiền nhân tiện dạy dỗ luôn: "Khi không biết người ta là ai thì đừng nên vội phán xét."

"Xì, em đã thấy cô ấy lúc truyền trực tiếp rồi." Bởi vì có người anh cứ như vậy nên cô đã đi thăm dò trước một chút, kết luận là cô vô cùng vô cùng không thích bà cô mắng người khắp nơi đó.

"Thái độ của cô ấy quả thật là không tốt, mỗi lần đều mới chỉ nói mấy câu mà đã làm cho người khác bực mình, thường nói móc lỗi của người khác, không chịu trách nhiệm, hay huơ tay múa chân đối phó người ta. Trên kênh trực tiếp cũng có nhiều người không thích cô ấy." Cô gái nhỏ vừa nói vừa đưa Coca của mình cho anh cà, nhờ anh mở cho luôn.

Cổ Thanh Châu nhận lấy, biểu cảm trên mặt cũng trở nên nghiêm túc: "Lúc nào cô ấy truyền trực tiếp anh cũng đều xem, lúc em nói là lúc nào?"

"Dạ?"

"Cô ấy như vậy khi nào?"

"..." Cổ San San cầm nín, cảm thấy rất áp lực.

"Ngày nay mạng Internet phát triển quá nhanh, quá thật có nhiều người không chịu trách nhiệm với lời nói của bản thân, toàn phun những lời bẩn thỉu xấu xa." Cổ Thanh Châu vừa nói vừa liếc nhìn về phía em gái: "Nhưng cô ấy sẽ không như vậy, anh thấy lời cô ấy nói cũng đúng, ở những nơi mà em không biết hẳn có rất nhiều người nhờ lời nói của cô ấy mà cải tà quy chính, trở về con đường chính nghĩa, vậy nên cô ấy cần được tôn trọng."

Cổ San San: "..."

"Em cũng không còn bé nữa, cần tìm hiểu sự việc để thấy được chân tướng." Cổ Thanh Châu ngồi vào xe, anh vẫn chưa mở lon Coca kia, cất vào hộp đồ dự trữ.

Cổ San San ngăn người đứng tại chỗ, sau đó mới hoàn hồn đuổi theo sau: "Anh cà, anh giận hả? Vì cô ấy mà anh tức giận với em à?"

Vừa bỏ lên xe vừa nhìn: "..."

"Là Coca của em mà, đó là Coca anh đồng ý mua cho em mà!"

Cổ Thanh Chu lái xe ra ngoài, nói: "Uống Coca không tốt cho cơ thể, em hạn chế uống đi."

***

Buổi trưa sau khi tan lớp, Cổ Thanh Châu hẹn đồng nghiệp cùng nhau đi ăn cơm, nhân lúc chờ thức ăn bùng lên anh đi rửa tay, đến phòng vệ sinh phải đi qua sảnh lớn. Khi anh đi về, bất ngờ thấy một cô gái tóc dài đứng phía trước, tóc cô buộc thành đuôi ngựa, mặc quần jeans với áo sơ mi ca-rô, giọng nói này cho dù có che mất anh cũng nhận ra.

Là Nghiêm Thanh, nhưng lại không giống Nghiêm Thanh lần trước.

Cổ Thanh Châu bùng tỉnh, đây mới thật sự là Nghiêm Thanh.

Nghiêm Thanh đứng trước sảnh hỏi dò: "Xin hỏi ở đây có phải có một người tên Trần Kỳ không vậy? Tôi tìm anh ta có chút chuyện riêng, có thể mời anh ta ra ngoài một lát không?"

Cổ Thanh Châu dọi mắt lát, thấy một cậu nhóc đi ra từ sau bếp, dáng người cao ráo, mắt một mí, khuôn mặt trẻ trung, nhìn cậu ta trạc tuổi học sinh.

Người gọi là Trần Kỳ vẫy khăn choàng bếp ngang hông, hai tay ướt nhẹp, hỏi Nghiêm Thanh: "Có tìm tôi à?"

Nghiêm Thanh nhìn cặp mắt một mí của cậu ta gần người, sau đó kéo cậu ta ra ngoài.

Cổ Thanh Châu đứng tại chỗ không đi theo, tuy anh hơi tò mò nhưng đó là chuyện riêng của cô ấy. Trong sảnh lớn vương vấn mùi thơm, một người đẹp trai như anh đứng ở nơi đặc biệt như thế này rất nổi bật, người đi ngang qua đều ngoái lại nhìn, anh không để ý, chỉ chuyên tâm nhìn về phía cánh cửa kia.

Đồng nghiệp cho là anh lạc đường nên đi tìm, Cổ Thanh Châu cúi người xin lỗi: "Mọi người vào trước đi, tôi có chút chuyện ở đây."

Đang nói chỉ thấy cậu nhóc kia đi vào, một thân một mình.

Advertisement / Quảng cáo

Trong mắt Cổ Thanh Châu lướt qua tia mắt mát, một giây sau nhấc chân đuổi theo, chỉ kịp nói một câu với đồng nghiệp: "Xin lỗi, tôi xin phép đi trước."

Đồng nghiệp trở về phòng nói với mọi người, đây là lần đầu tiên bị thầy Cổ coi trọng chữ tín thả chim bồ câu.

(BT: Ý chỉ lỡ hẹn, cho người ta leo cây)

Cổ Thanh Châu đuổi theo tầm mười mét thì dừng lại giữa đường, trước mắt anh không thấy một bóng người, vừa ngoảnh lại thì thấy Nghiêm Thanh tựa người vào bức tường nhỏ sần sùi hút thuốc, gương mặt cô đơn, thất vọng và bất lực.

Nghiêm Thanh không che giấu, điều thuốc kia quang minh chính đại kẹp ở đầu ngón tay, đầu thuốc chập chờn màu đỏ, khói thuốc lượn lờ...

Cô trầm nghĩ, đúng là oan gia ngõ hẹp...

Cổ Thanh Châu đi về phía cô, Nghiêm Thanh không biết anh đã thấy những gì, hút xong chuẩn bị mặt lạnh rồi đi, nhưng không nghĩ đến anh mở miệng nói với cô: "Chào cô, thật trùng hợp, cô cũng ở đây à."

Người đẹp giọng cũng dễ nghe, lại không ngại thuốc lá trên tay cô...

Nghiêm Thanh cảm thấy như mình là nữ lưu manh đứng bên cạnh chàng trai ngọc thụ lâm phong, thấy bản thân mình cực kỳ mất giá, trong đầu chợt nghĩ đến một hành động, thế là thực hành luôn...

Cô đứng thẳng người, bóng lưng sau tường cũng từ từ rời đi, ngửa đầu thả khói vào mặt anh, lấy hành động thực tế để chào hỏi.

Cách màn khói trắng, Nghiêm Thanh cẩn thận xem xét, muốn bắt một tia chân ghét trên mặt Cổ Thanh Châu. Đáng tiếc người này vẫn hiền lành như Phật Di Lặc, chẳng có một tí xấu ghét bỏ nào, hỏi cô: "Cô ăn gì chưa? Có muốn ăn chung không?"

Nghiêm Thanh thấy rất vô vị, nói anh ăn đi tôi đi đây.

Cổ Thanh Châu đuổi theo: "Phải về thành phố Dương à? Đúng lúc tôi cũng muốn quay về, chúng ta..."

Lời còn chưa dứt, Nghiêm Thanh đã hướng ngón tay xuống dưới, chỉ vào mũi giày Cổ Thanh Châu: "Đừng đi theo tôi."

Lời cô nói như bùa chú, dường như trước mặt Cổ Thanh Châu hiện lên một bức tường trong suốt chặn anh lại, chỉ có thể đưa mắt nhìn cô đi xa dần. Bóng lưng cô ngày càng xa, ngày càng nhỏ, anh nhìn, mũi chân bước về trước hai bước...

Thật ra anh có thể bước qua tường, chỉ là bây giờ cô cần yên tĩnh một mình.

Lúc này, một người đột nhiên đi ra, tưởng đi lao đao, lén lút đuổi theo cô gái đuôi ngựa độc thân, người đàn ông ở phía sau bắt chấp tất cả cơ chân đuổi theo, vừa chạy vừa kêu lên: "Nghiêm Thanh, đợi em với."

Người phía trước nghe được, không nghĩ ngợi xoay người, giờ phút này biết đã đánh rắn động cỏ, tên trộm nhanh chóng chạy gần sát, nắm chặt con dao chém một nhát mạnh giật lấy túi xách. Căn bản Nghiêm Thanh không kịp can lại, một giây kế tiếp, một thân hình màu trắng vượt qua cô, đuổi theo tên trộm túi.

"Bắt trộm, tên trộm!" Nghiêm Thanh kêu to.

"Đứng lại!"

Đó là tiếng của Cổ Thanh Châu, Nghiêm Thanh nghe được, cô chưa bao giờ nghe anh nói chuyện hung dữ như vậy.

Chỉ nhìn thấy người mặc đồ trắng bắt được tên trộm, hai người đánh nhau, Cổ Thanh Châu vốn áp đảo phía trên, lại bị người kia lật ngửa đè xuống đất, mà lúc này Nghiêm Thanh mới vất và đuổi kịp, liều mạng cướp lại túi của mình, trên trộm cầm dao một tay vung xuống, muốn đâm tay cô.

"Cẩn thận!" Cổ Thanh Châu đưa tay đỡ, nhân lúc đó tên trộm thừa cơ chạy thoát.

***

"A, tay anh..." Nghiêm Thanh thở hổn hển nhìn anh, lòng bàn tay anh bị đâm một vết rất sâu, máu chảy, hiện giờ trong đầu cô rất hỗn loạn.

Rất đau, nhưng Cổ Thanh Châu cảm thấy không nên để cô gái nhỏ này lo lắng nữa, nắm tay lại, che đi, mặt vẫn bình tĩnh, một tay kia lấy điện thoại ra nói: "Bảo cảnh sát đi."

Lần trước lờm lợm, bây giờ thì trung ra mặt thối hoắc, thái dương Nghiêm Thanh giật giật, cảm thấy mình với người này không thể kết thành bạn được.

"Anh có thể đừng xen vào chuyện của người khác được không?" Nghiêm Thanh mạnh mẽ.

...Tôi cũng không báo anh quản chuyện của tôi, anh đánh không lại tên trộm bị thương còn đổ lỗi tôi à?

Cổ Thanh Châu lắc đầu: "Tôi nhìn thấy thì không thể làm ngơ."

"Anh xem, anh muốn những tay vào rồi giờ thành như vậy?"

...Đây không phải tự ngược đãi à... Không đánh lại được thì trốn thôi, bây giờ xem ai bị thương đây?

Advertisement / Quảng cáo

Thầy Cổ gấu tay bị thương ra sau, thành thật nói: "Lớn tuổi rồi không đánh nổi bọn trẻ nữa."

Nghiêm Thanh miệng lẩm bầm, giương mắt nhìn ông chủ này một chút, có hơi thắc mắc không hiểu rốt cuộc người này là dạng người gì, sao có thể bình tĩnh nói mình già rồi thể lực của mình không thể đánh lại lũ thanh niên trẻ tuổi được...

Đổi lại là cô, dẫu có già đến mức răng tóc rụng hết cũng không thể thừa nhận mình không bằng thanh niên trẻ tuổi.

Sau đó hai người đến đồn cảnh sát báo án, thầy Cổ đưa thẻ căn cước ra, Nghiêm Thanh lén liếc một cái, ba mươi lăm tuổi, lớn hơn cô sáu tuổi.

...Vậy thì không thể tính là già...

Lấy lời khai Cổ Thanh Châu xong đến lượt Nghiêm Thanh, cô nghiêng đầu ngồi cạnh người nào đó, ghi xong lời khai thì trả lại.

Cảnh sát bắt đầu đặt câu hỏi, Cổ Thanh Châu nói trước, Nghiêm Thanh lắng lắng ngồi bên cạnh nghe, xong cô bị hỏi: "Có đến thành phố Dương có chuyện gì? Sao lại ở đó?"

Nghĩ cô không muốn tiết lộ chuyện cá nhân, Cổ Thanh Châu đứng lên muốn tránh đi một lát, nhưng đồng chí cảnh sát kéo xuống: "Này anh, ngồi xuống, chưa hỏi xong không thể đi."

Nghiêm Thanh ngồi thẳng ưỡn ngực, mắt liếc về phía người đàn ông bên cạnh, mở miệng nói: "Khi còn bé tôi có một người em trai bị mất tích, tôi tìm nó đã nhiều năm rồi, nghe nói trong nhà hàng kia có thằng nhóc giống em tôi nên tôi tới xem"

Bàn tay Cổ Thanh Châu vừa mới băng bó đơn giản bị anh không để ý nắm chặt lại, máu thấm ra.

"Nhưng mà nó không phải em trai tôi." Nghiêm Thanh nói.

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Dương Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cùng đường

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Sau khi cảnh sát lấy lời khai của Nghiêm Thanh xong thì để cô về nhà đợi tin tức, bây giờ cô không còn đồng nào trên người, đứng ở cổng đồn công an bức bối. Quí thực hôm này đúng là một ngày xui xẻo.

Mặt trời dần lặn về phía Tây, phía đường chân trời hiện lên màu vàng quýt chín tuyệt đẹp, điểm xuyết vài đám mây trắng bồng bênh. Cổ Thanh Châu lặng yên đứng bên cạnh cô một lúc, thấy cô cứ một mực cúi đầu không lên tiếng, chậm rãi khom lưng xuống nói chuyện: "Đề tôi đưa cô về nhé?!"

Nghiêm Thanh ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt đen như mực của anh, có thể nói là cô đã lảng phí gần như một buổi chiều với người xa lạ, đã thế giờ còn phải đưa anh ta về nhà.

Vẫn là vẻ mặt không biểu hiện gì cả, nhưng Nghiêm Thanh cảm thấy dường như mình có thể nhìn thấu anh.

"Đến bệnh viện trước đi." Cô chỉ chỉ tay anh, sợ nói: "Lỡ như trên dao có độc."

Cố Thanh Châu bật cười, thực sự là đang cười, gương mặt anh không cười đã đẹp lắm rồi, giờ cười lên lại càng không có từ ngữ để diễn tả. Nghiêm Thanh sùng sốt, trong đầu nghĩ báo sao người này không hay cười, mỗi ngày đều cười như thể không khéo sinh viên đại học Dương Thành khôn khéo vì tình không tăng thêm mới lạ.

Trong phòng cấp cứu bác sĩ nhìn vết thương rồi nói, bảy giờ trời nóng, khẩu hai mũi sẽ mau lành, còn phải tiêm thêm mũi phòng uốn ván. Cố Thanh Châu gặt đầu rồi ngồi xuống, đưa tay ra để bác sĩ xử lý vết thương. Nghiêm Thanh đứng bên cạnh anh, nhìn bác sĩ cầm bông gòn khử trùng, dứt khoát mở miệng vết thương máu thịt lẫn lộn ra. Dù không tiêm thuốc tê nhưng người nào đó vẫn không mở miệng rên câu nào, gương mặt lạnh nhạt, trả lời bác sĩ tại sao lại bị thương như thế này.

Đôi này Nghiêm Thanh đập đầu đập đầu không ít nhưng đến bệnh viện thì chưa từng, cô cũng như bao trẻ con khác, không thích đến đây, giờ đây cảm thấy cả người như tê dại, khó chịu đảo mắt qua chỗ khác. Ánh mắt dừng lại chỗ áo quần của anh, vốn dĩ là áo quần trắng tinh ấy thế mà giờ lại đầy vết bẩn, bụi cát, có lẽ đây cũng là lần đầu tiên nhếch nhác như vậy nh?

Chờ vết thương trên tay được xử lý xong xuôi thì trời đã tối đen, hai người họ quay về lấy xe. Nghiêm Thanh thấy anh định kéo cửa xe bên ghế lái ra ngồi lên, vội vàng nói: "Để tôi lái cho, anh không tiện mà."

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thanh Châu thấy vậy khẽ nhường mảy, nhớ đến em gái ở nhà, ban đầu âm ỉ học bằng lái xe cấp bốn, đến nay vẫn không dám đi trên đường.

"Ừ." Thấy Cố nói xong nhường lại vị trí cho cô.

Nghiêm Thanh ngồi lên, dụi quen tay một chút rồi gặt đầu với anh: "Được rồi, đi thôi."

Vừa nhìn biết ngay là tay lái lão luyện, thông thả dùng xe trước vạch đèn đỏ, trên đường xe chạy cũng thoải mái, xe này vượt xe kia, lúc thì ung dung tự lự chạy lúc thì phóng nhanh như bay.

Đây là lần đầu Cố Thanh Châu ngồi xe mình mà bản thân lại không phải là người lái, cảm thấy rất mới lạ, quay sang nhìn Nghiêm Thanh mấy lần, bất giác lại nhớ đến dáng vẻ yên lặng hút thuốc bên ngoài nhà hàng của cô hôm nay.

Đến thành phố Dương, Nghiêm Thanh tìm một chỗ dừng xe, nói: "Hôm nay cảm ơn anh, anh Cố."

Cố Thanh Châu nhìn cô, biết rằng cô sẽ không để anh đưa về nhà.

"Có thể để lại liên lạc không?" Anh hỏi

Nghiêm Thanh không lên tiếng, vẫy tay chào rồi đi một mình lên về hè, Cố Thanh Châu đứng ngẩn người hồi lâu, biết mình đã bị từ chối đấy xa đến ngân dặm, nhìn băng gạc trên tay rồi cập nhật trạng thái trên Weibo: *Hì vọng bản thân già chậm đi một chút.*

***

Chuyện sau đó là Nghiêm Thanh đi báo mất giấy tờ và điện thoại rồi làm lại, tất cả mặt khẩu đều được đổi lại. Cô đang định đi làm lại chứng minh thư thì nhận được điện thoại của đồn công an thành phố kia nói điện thoại và giấy tờ tùy thân được người hảo tâm nhặt được, báo cô đến nhận. Nghiêm Thanh luôn miệng cảm ơn, hỏi có cách liên lạc với người tốt kia hay không, muốn trực tiếp gặp mặt để trao cờ người tốt cho người đó.

Vừa cúp máy thì chuông lại vang lên, là một số lạ của một vùng khác, Nghiêm Thanh cẩn thận nhận nghe, đầu kia nói: "Chào cô, Nghiêm Thanh, tôi là Cố Thanh Châu."

"Sao anh có số điện thoại của tôi?" Nghiêm Thanh giật mình

"Mong có bỏ quá cho, tôi vừa hỏi trưởng khoa Vương. Nghe nói cô sắp đến thành phố làm giấy tờ, chúng ta có thể đi cùng."

Trong đầu Nghiêm Thanh hiện lên bàn tay bị thương với hình tượng bụi đất của thầy Cố, cô không muốn thiếu ân tình của người này nên lập tức định từ chối, nhưng đối phương nói: "Tôi cũng là người trong cuộc, tôi nghĩ nên đi với cô đến đó ký tên kết án, thật ra chỉ là tiện đường thôi."

Người ta tốt bụng như thế, Nghiêm Thanh không có cách từ chối nổi.

Cố Thanh Châu hỏi địa chỉ nhà cô, đây đã là lần thứ hai anh hỏi địa chỉ nhà cô nhưng vẫn không được, cô chỉ hẹn ngày đó gặp mặt ở cổng trường đại học Dương Thành.

Sau khi cúp điện thoại, thầy Cố ngồi trong phòng làm việc chau mày, cảm thấy Nghiêm Thanh còn khó hơn gấp mấy lần đám sinh viên quái gở lắm lì cô độc mà anh đã dạy.

Đến hôm đó, Thanh Châu đứng chờ ở cổng trường từ rất sớm, gặp mặt Nghiêm Thanh rồi cùng lái xe đi thành phố khác. Nghiêm Thanh nhìn tay Cố Thanh Châu đã tháo băng, thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ ngợi lại nói cảm ơn.

Có thể nói bầu không khí lúc này tốt đẹp hơn những lần trước đó rất nhiều, Cố Thanh Châu lái xe, mở radio, là kênh tần số anh thường nghe.

Nghiêm Thanh nghe ra là đài phát thanh, ngoài ý muốn, nói: "Không ngờ anh cũng thích nghe radio."

Cố Thanh Châu đáp: "Thứ tôi thích nghe là chương trình phát thanh ở tần số mà buổi tối tám giờ rưỡi tên là "Tâm trạng tốt đẹp", hay vô cùng, chỉ cần rảnh rồi tôi sẽ nghe."

Anh nói xong, lên nhìn Nghiêm Thanh, thấy cô có hơi vui vẻ thì khẽ nhếch môi.

"Và cả truyền hình trực tiếp của cô nữa, ý tôi là **Hắc Điện Mao Hải**." Cố Thanh Châu nhỏ giọng: "Tôi cũng rất mong chờ."

Nghiêm Thanh không coi lời này là thật, giảng viên trường đại học nổi danh cả nước ấy thế mà lại rảnh rồi ngồi nghe cô mắng chửi người khác cơ à? Là người ta khách sao thôi!

Sau khi đến đồn cảnh sát, Nghiêm Thanh lấy cờ người tốt trong túi ra thật, thật sự không ngờ người nhặt được giấy tờ của cô lại là cậu bé tên là Trần Ký đó. Nghiêm Thanh hỏi cậu nhặt được ở đâu, cậu bé cúi đầu nhìn cô đầy vẻ ngượng ngùng, nói nhặt được cách con đường xây ra sự việc không xa.

Cảnh sát phụ trách nói: "Vậy là được rồi, chúng nó chỉ cầm những thứ đáng tiền, còn không thì đều vứt hết."

Nghiêm Thanh cảm thấy cô với cậu nhóc này đúng là có duyên, đưa số di động của mình cho cậu bé và nói sau này có chuyện gì cứ đến tìm cô, nếu giúp được cô nhất định sẽ giúp.

Cậu nhóc nhận đây số cô đưa ghi nhớ trong lòng, xấu hổ gặt đầu nói vâng.

***

Ra khỏi cục cảnh sát lại là một hoàng hôn nữa, có đều mây có vẻ nặng, chắc là sắp mưa to. Cố Thanh Châu đi đằng sau, nhìn Nghiêm Thanh cầm cờ thường đến tiệm cơm cậu nhóc kia làm, giờ cao lên nói với ông chủ, khen cậu nhóc nhặt được của rơi trả lại người khác, cậu bé xấu hổ cúi đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh muốn chăm sóc cậu nhóc trong khả năng cho phép của bản thân, đầu nó không phải em trai cô nhưng đã bị bỏ rơi từ khi còn rất bé, sống đến bây giờ không có đến một người thân, Nghiêm Thanh không khỏi nghĩ tới có phải em ruột mình cũng phải phụ việc lau bàn trong quán ăn như thế này không? Nó có vừa rửa bát vừa oán hận có sao chưa tìm nó sớm sớm không?

Ngoài quán tiếng sấm vang lên ầm ầm, mưa trên trời như đồng hồ cát chảy nước xuống, mưa to rào rào như trút nước rơi thẳng xuống mặt đất. Cố Thanh Châu để Nghiêm Thanh chờ trong quán còn mình đi lái xe tới đây, thế nhưng Nghiêm Thanh không thêm dụi anh nói xong đã hồ to xổng ra ngoài.

Cô không hề giống với những cô gái bình thường khác, trời mưa hay trời nắng đều nũng nịu đòi che ô, sợ bị ướt sợ bị đen. Cố Thanh Châu chạy đi, bước chân anh chạy nhanh trong mưa, cầm ô trên xe trở lại, bật ô lên, ngăn những hạt mưa rơi xuống làm đau người cô.

Cô đều chạy nhanh hơn nữa cũng không kịp, sau khi lên xe Cố Thanh Châu nhìn thoáng qua, quần áo Nghiêm Thanh đã ướt gần hết. Quần áo ướt sũng dính vào người rất khó chịu, cô xấn tay áo lên lộ ra hơn nửa cánh tay trắng trẻo, bên trong còn có một vết sẹo rất rõ ràng. Cố Thanh Châu nhớ lại hai lần gặp trước, mùa hè nóng như vậy vậy mà Nghiêm Thanh luôn mặc áo tay dài mỏng, chưa từng để lộ tay ra ngoài.

Anh bật điều hòa nhiệt độ cao, lấy áo khoác của mình ở ghế sau đưa cho cô. Nghiêm Thanh từ chối trả lại, nói: "Không cần đâu, trên xe không lạnh, chúng ta về thôi."

Cố Thanh Châu gặt đầu, lái xe trở về thành phố Dương.

Trên đường đi, anh hỏi Nghiêm Thanh: "Lát nữa cô có rảnh không?"

Anh muốn mời cô ăn một bữa cơm.

Nghiêm Thanh chưa suy nghĩ đã trả lời: "Lát nữa phải về đi làm."

"Mấy giờ?"

"Tám giờ."

Cố Thanh Châu tăng tốc, lúc đến thành phố này đã là sáu giờ mười lăm, Nghiêm Thanh chỉ chỉ tấm bảng quảng cáo rất quen mắt phía trước nói: "Anh dừng ở đó để tôi xuống là được rồi, hôm nay cảm ơn anh."

Bên ngoài mưa nặng hạt như vậy, cô tình nguyện bắt taxi bên ngoài, đứng đăm mưa chứ không muốn ngồi trên xe anh... Có một loại tính cách gọi là cố chấp dần dần hiện ra. Cố Thanh Châu cạch một tiếng, khóa cửa xe, sẽ không phạm phải sai lầm như đêm hôm đó nữa.

Nghiêm Thanh: "..."

"Bây giờ bắt taxi rất khó, cô đi đâu, tôi đưa cô đến đó sẽ nhanh hơn." Anh nhìn cô, vẻ mặt không tốt giống như trong lớp cô sinh viên bỏ thi vậy.

Nghiêm Thanh cân nhắc mấy giây, phải bỏ một thói quen đúng là không dễ dàng, cũng may người trước mặt không giống người lăm lăm, quan trọng là, mẹ nó chứ, cô sắp muộn giờ rồi!

Nghiêm Thanh nhanh chóng đọc một địa chỉ, đó là nơi mà hôm nay hai người vừa tán gẫu, chính là đài phát thanh.

***

"Ngồi cho vững." Cố Thanh Châu nhẹ nhàng nói, đồng thời chân đạp ga.

Đại khái mỗi người đàn ông đều có thiên phú lái xe, dầu là người bình thường nhìn dịu dàng như ngọc cũng không ngoại lệ. Cố Thanh Châu tăng tốc, xe phóng nhanh như gió đưa Nghiêm Thanh đến đài phát thanh đúng tám giờ.

Sau khi xuống xe, Nghiêm Thanh chỉ kịp nói tiếng cảm ơn rồi chạy nhanh về phía cửa, Cố Thanh Châu định nói một chữ "ô" nhắc cô, mới nói được phân nửa người đã không thấy.

Dựa theo quy trình, tiết mục mở màn chiếu trước nửa giờ đạo diễn cần phải trình lên tổng giám sát phê duyệt ký tên, Nghiêm Thanh vội vàng chạy một mạch, ở giây cuối cùng cũng đặt kịp đồ trên bàn lãnh đạo. Cấp trên của cô họ Tô, đã lần lộn trong dài được mấy chục năm, nhìn Nghiêm Thanh ướt nhẹp từ đầu tới chân, không nói gì ký tên.

Ký tên xong Nghiêm Thanh vào phòng thu sửa sang lại đồng giấy tờ tiết mục tới, nói chuyện với phát thanh viên về một vài nội dung chỉnh sửa hôm nay, sau đó quay lại phòng đạo diễn. Phòng đạo diễn cách phòng truyền trực tiếp một tấm kính, trong ngoài phòng ở phía trên đều treo một đồng hồ điện tử, từng con số màu đỏ nhấp nháy, "Tâm trạng tốt đẹp" bắt đầu, phát thanh viên mở ca khúc thứ nhất.

Lúc truyền trực tiếp đầu Nghiêm Thanh căng ra như sợi dây đàn, tiết mục này tỉ suất người xem rất cao, tỉ lệ tương tác với người dân thành phố cũng cao không kém, bình thường phát thanh viên sẽ dẫn dắt nói ra chủ đề mà đạo diễn đã đưa trước, sau đó sẽ có điện thoại gọi đến phòng đạo diễn. Nghiêm Thanh phụ trách nghe trước vài chia sẻ, lựa chọn câu chuyện thích hợp với chủ đề hôm đó, chọn xong thì sẽ kết nối điện thoại với phòng thu trực tiếp, ghi lại danh sách trúng thưởng, bắt trí bất giác tiết mục đã đi đến hồi kết, chờ phát thanh viên đọc xong quảng cáo cuối cùng Nghiêm Thanh vung bút đứng dậy.

Nhưng như thế vẫn chưa xong. Nghiêm Thanh theo đoàn người hôm nay cùng nhau trở lại phòng làm việc đánh giá nhận xét. Trong phòng làm việc bọn cô có một người mở máy thu thanh hai mươi bốn giờ, lúc này tiết mục khác đã bắt đầu, tổng giám sát Tô đứng vị trí trên cao nói một câu: "Tối rồi sao, hợp thời."

Nghiêm Thanh ngơ ngác sang nhìn cửa sổ, mưa không có dấu hiệu dừng lại, tí tách rơi đập vào cửa kính.

Sau khi tan việc, cô cầm ô dự phòng đi ra, nhận được điện thoại người thầy mình nhờ quá giang, đại khái nói là xe bị hỏng, chắc có lẽ sẽ đến muộn một chút. Không còn cách nào khác, Nghiêm Thanh thẳng bước đi ra cửa sắt lớn, sừng sốt.

Chiếc xe máy giờ trước đưa cô đến đây, toàn thân màu trắng, chủ nhân của nó đứng che ô bên cạnh nhìn cô. Nghiêm Thanh nghĩ ngợi, cộng thêm hội nghị tạm thời một tiếng, tổng cộng là ba tiếng, người này đợi ở đây ba tiếng ư?

Bác bảo vệ thấy Cố Thanh Châu hình như biết Nghiêm Thanh, nói với cô: "Mau qua đó đi, bạn cháu chờ cháu lâu lắm rồi đấy."

Nghiêm Thanh không rõ lắm nên đến gần, hỏi anh: "Tôi quên trả tiền xe cho anh à?"

"Tôi có lời muốn nói với cô, cho nên đứng ở đây chờ cô ra." Cố Thanh Châu chau mày, lộ ra vẻ mặt không biết nói thế nào: "Tôi thấy hình như giữa chúng ta có chút hiểu lầm thì phải."

Advertisement / Quảng cáo

"Không có hiểu lầm."

Nghiêm Thanh vừa trả lời xong, trong đầu lướt nhanh mấy câu nói:

"Hừ, lừa già",

"Oan gia ngõ hẹp",

"Bực mình, muốn hun khói anh ta quá!",

Người phụ nữ đứng chờ mưa tạnh bên cạnh....

Cố Thanh Châu bước gần thêm một bước, một tay gạt lấy cái ô như sắp gãy kia xuống, một tay cầm ô mình che lên đỉnh đầu cô. Mưa to vẫn thi nhau rơi xuống đáp xuống thành ô, theo dòng chảy xuống, gió lớn thổi đến nhưng chiếc ô này vẫn vững vững ở đó, bảo vệ người bên trong chu đáo.

"Tôi là một công dân tốt, cũng rất tôn trọng cô, tôi thấy chúng ta nói chuyện rất hợp nên muốn kết giao bạn bè, cô không cần đề phòng tôi như vậy, lúc ấy tôi cảm thấy mình rất thất bại. Nếu cô cảm thấy tôi không tôn trọng cô, sau này tôi sẽ chú ý, không tự ý lấy số điện thoại của cô khi cô chưa cho phép, thật xin lỗi, chỉ là tôi muốn biết rốt cuộc tôi đã làm gì để cô không thích tôi như vậy?"

Nghiêm Thanh tự thấy bản thân mình là một người biết ăn nói, lúc cãi nhau chưa từng thất bại, vậy mà lần này đây, cô cảm nín.

Cố Thanh Châu hơi rù rút: "Cô nói đi, không sao đâu, chỉ là tôi muốn biết nguyên nhân thôi."

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Lão một sách họ Cố

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Cố Thanh Châu lẳng lặng đợi, có lẽ hôm nay không phải thời cơ tốt để nhận được câu trả lời, nhưng anh cảm thấy không thể kéo dài chuyện này thêm chút nào nữa.

Vốn dĩ ban đầu Nghiêm Thanh nhìn thẳng vào mắt Cố Thanh Châu, ánh mắt anh rất trong trẻo, ánh lên vẻ chân thành mà cô chưa từng được thấy. Cô chuyển tầm mắt và hơi nghiêng người về đằng sau, kéo dài khoảng cách, ánh

mất cô rơi vào chỗ giao nhau giữa cổ và bả vai anh. Cô trông thấy anh đeo một vòng tay đan màu nâu, không biết bên trong là cái gì.

Anh và cô là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau, cũng giống như cô ở hiện thực và trên mạng là hai thân phận đối lập. Cô không muốn bị quấy rầy cho nên luôn đề phòng mọi lúc mọi nơi, không thể đối phương dễ dàng biết được thông tin cá nhân của mình, mà anh lại là trường hợp đặc biệt, biết cả hai thân phận của cô.

Theo bản năng cô cách xa người này, như muốn bảo vệ thế giới nhỏ của riêng mình.

Cô điều chỉnh hành động thế này lại khiến anh dễ ý, thật ra hai người cũng không được tính là bạn bè nhỉ?

Không, qua tôi nay, hình như là phải rồi.

Nghiêm Thanh ngẩng đầu lên, cười với người đàn ông đang che ô cho mình, Cổ Thanh Châu mỉm cười, trầm ngâm – *Đây là lần đầu tiên có ấy cười với mình.*

Nghiêm Thanh chỉ chỉ tòa nhà sau lưng Cổ Thanh Châu và nói: "Anh có thấy cửa sổ không sáng đèn ở tầng mười ba kia không? Bàn làm việc của tôi đặt ngay bên cạnh cửa sổ."

Cổ Thanh Châu không hề dời mắt khỏi gương mặt cô, bỗng chớp mắt lên nét cười, hiểu được ý đồ của cô.

Cô chỉ cho anh nhìn nơi làm việc, khác với số điện thoại và địa chỉ nhà, trước đây nó từng được cô giấu giếm cẩn thận.

Advertisement / Quảng cáo

"Chẳng qua tôi..." Nghiêm Thanh ngẫm nghĩ: "Chẳng qua đó là thói quen của tôi."

"Tôi sẽ không nói ra đâu." Cổ Thanh Châu đảm bảo với cô, lại hỏi: "Nghiêm Thanh, tôi có thể tiếp tục lưu số điện thoại của em không?"

Nghiêm Thanh bật cười ha ha: "Lưu đi lưu đi, không cho anh lại đứng ở đây ba tiếng rồi nói tôi không ưa anh."

Cô cười rất sáng khoái, mang theo sự tinh quái của con trai mới lớn.

Cổ Thanh Châu thờ phào, tiếp lời: "Em có đói bụng không, cùng đi ăn chút gì đi?"

Nghiêm Thanh chịu đói đến thê thảm, đồng ý, ngồi vào trong xe gọi điện thoại cho ai đó: "Alô, là em ạ! Thầy đã đến chưa? Xin lỗi thầy, bạn em đến đón..."

Cổ Thanh Châu ngồi bên cạnh nở nụ cười.

Cúp điện thoại, Nghiêm Thanh hỏi anh: "Ăn gì đây?"

"Ăn cháo đi." Anh đáp.

Cô chê bai: "Tôi không húp cháo."

Thầy Cổ lái xe ra ngoài: "Vẫn nên ăn cháo thôi, tôi biết một chỗ rất được."

Tuy là đêm hè nhưng mưa vẫn mang theo hơi lạnh. Cô mặc mưa, ban ngày gặp phải chuyện đau lòng nên Cổ Thanh Châu cảm thấy bây giờ chỉ có bát cháo nóng mới có thể an ủi nổi lòng cô.

Nghiêm Thanh trời sinh đã có cặp mắt hai mí rất sâu, đôi mắt to tròn long lánh, giờ phút này nháy nháy mắt, ngủ trong đầu, mẹ nó chứ có còn nhân quyền không đó? Bà muốn ăn gà rán uống bia, cháo cháo con khỉ!

Cổng sắt của đài phát thanh cách họ ngày càng xa, mấy đồng nghiệp tục tục đi ra, bị kẹt trong màn mưa đêm nay, chỉ có Nghiêm Thanh là có người đến đón.

***

Đằng sau cánh cửa bình thường là phong cách trang trí vô cùng khác lạ, nhân viên phục vụ dẫn hai người đi vào một phòng nhỏ, vừa đủ không gian cho hai người. Nhà hàng này nằm ở vị trí trung tâm, thoáng đãng Nghiêm Thanh cũng đến thành phố bên cạnh mua linh kiện máy tính, ấy thế mà cô lại không biết chỉ cách vài bước chân lại mở ra một vùng đất tuyệt đẹp thế này.

Đường như Cổ Thanh Châu thường hay đến chỗ này, gọi cháo với một ít thức ăn, sau đó hỏi cô: "Em có muốn ăn sủi cào tôm không?"

Cô gái nghịch khản trải bàn: "Tôi muốn ăn gà rán."

Cổ Thanh Châu lạnh lạnh nhìn về phía người phục vụ: "Cho tôi một suất sủi cào tôm."

Chờ đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, anh liền giáo dục cô gái: "Nên ăn gà rán ít thôi."

Nghiêm cô nương còn chưa kịp phản bác lại nghe anh nói: "Lần sau sẽ dẫn em đi ăn."

Sau đó vừa cười vừa lắc đầu: "Em gái tôi cũng thích những thức ăn không lành mạnh này, con bé cũng thích uống Coca giống em nữa."

Nghiêm Thanh ngẩn người, lát sau hừ hừ: "Anh thật sự có nghe chương trình phát thanh của tôi đấy à?"

Trong lần truyền trực tuyến cách đây không lâu, cô từng nói một câu – *Hồi bé thích ăn nhất là gà rán với Coca, bây giờ có thêm bia, con người càng lớn càng thích những thứ nhiều cồn, uống vào là có thể dối lòng mình, tự do thoải mái thể hiện bản thân.*

"Bây giờ thì tin rồi chứ?" Anh lẳng lặng nhìn cô, đáng vẻ nghiêm túc.

Nghiêm Thanh im lặng.

Cháo được bung lên, là cháo hải sản, trong đó có cua đồng đỏ gạch, là cách làm điển hình của dân xứ cảng, mới ăn một thìa đã có thể nhận ra vị ngọt ngào xen lẫn vị cay nhẹ của sợi gừng. Dạ dày như được sưởi ấm, lấp đầy bởi những món ăn khiến người ta hạnh phúc, đầu lưỡi còn lưu lại hương vị của gạo thơm, khiến chúng ta muốn ăn thêm một bát nữa.

Nghiêm Thanh ăn rất nhanh, thìa đụng vào thành bát kêu vang, không được thực nữ cho lắm, ấy thế mà lại khiến người đối diện cực kỳ thỏa mãn, bỗng dừng thêm ăn giống cô.

"Muốn thêm nữa không?"

"Có." Nghiêm Thanh đưa bát sang.

Cổ Thanh Châu hết sức tự nhiên nhận lấy bát rồi múc cháo cho cô, đẩy đẩy thêm đĩa sủi cào tôm qua và nói em nếm thử một chút xem sao. Chờ ăn no tám phần, hai người ngồi đối diện nhau giải quyết con cua, Nghiêm Thanh đã vớt gà rán lên tận chín tầng mây từ lúc nào không hay, kiểu người có mới nói cũ thiên vị điển hình, chăm chú ngồi gờ càng cua.

Hết cách, cô lấy phương pháp đơn giản nhất là dùng răng cắn nát, lại nhìn Cổ Thanh Châu, cùng một loại đồ trên tay vậy mà anh có thể bày ra dáng vẻ tao nhã như vậy. Anh cup mắt, đang chăm chú "chăm sóc" con cua, bỗng nhiên ngược mắt lên thì phát hiện Nghiêm Thanh đang nhìn mình, anh khẽ cười, con người đen tuyến, lấp lóe ánh sáng rực rỡ.

Đường như người trước mặt và người đứng ở trước cửa đài phát thanh là hai người hoàn toàn khác nhau, khi đó là âm ức tủi thân, còn bây giờ là vui vẻ hài lòng.

Advertisement / Quảng cáo

"Anh không cảm thấy tôi rất dữ ử à?" Nghiêm Thanh hỏi anh, cắn nát con cua trong miệng ken két.

Cổ Thanh Châu lắc đầu, gấp một miếng thịt cua nguyên vẹn vào bát cô và đáp: "Không."

"Thật ra ban đầu tôi không như vậy đâu." Hiếm khi thấy Nghiêm Thanh xin lỗi muốn giải thích cho bản thân mình.

Cô không nói dối, thực sự ban đầu cô không nghĩ mình sẽ là phát thanh viên triệu người hâm mộ như bây giờ. Hồi ấy trong nhà vẫn còn dùng bếp củi, bếp than nên trên mặt cô luôn luôn lấm lem tro than, mỗi ngày cô đều trốn bố mẹ núp trong những con ngõ tối bên cạnh quán cà phê, cẩn thận từng bước lập nên thế giới của riêng mình, không cho ai biết. Vì vậy tên ID **"Hắc Điện Mao Hải"** ra đời.

Chính vì có một quãng thời gian như thế, thấy được một thế giới khác nên cô bắt đầu đấu tranh chống lại, phản kháng, tìm chỗ đứng cho mình, thế phải rời khỏi nơi đó, muốn đổi đời.

Thi đại học là con đường duy nhất.

Cô đã thành công, hơi khó khăn một chút, và cuối cùng đã biến mình thành như bây giờ.

Nghiêm Thanh nhét những kí ức không tốt đẹp vào một hộp kín, đẩy nó xuống tận sâu đáy lòng, nhìn Cố Thanh Châu lần nữa, không hiểu sao mà đã mang dáng vẻ thỏa hiệp hơn: "Bây giờ gia tài của tôi chỉ còn mình mẹ mà thôi."

Người đàn ông đối diện đã buông dưa từ lâu, hai tay sạch sẽ, kiên nhẫn nhìn cô ăn, nghe vậy suy nghĩ một lúc và nói: "Tôi cảm thấy gọi là bạn tâm tình thì thích hợp hơn."

Bạn tâm tình ư? Đây là lần đầu tiên Nghiêm Thanh nghe đến cái danh này.

***

Chuyên mục "Tâm trạng tốt đẹp" muốn làm chủ đề mới, Nghiêm Thanh hẹn phát thanh viên gặp nhau trong khoảng thời gian ngắn, nhưng mãi mà người ta vẫn chưa đến, cuối cùng đành nhìn qua Weibo của Nghiêm Thanh: *Dù sao tôi cũng không rảnh, có vẻ vẫn nên đi đi, có kết quả thì báo cho tôi một câu là được, làm khó có rồi.*

Nghiêm Thanh để đi động xuống, ngược lên trần nhà mắng hai chữ mặt dày.

Cấp trên đến gõ gõ vào bàn cô: "Nói chuyện thì chú ý một chút."

Nghiêm Thanh cắn bút trong miệng, nói: "Cô ta được một nhà tài trợ bao nuôi, có cái gì đẹp để mà khoe khoang chứ?!"

Chịu trách nhiệm sản xuất Tô nhìn thấu chuyện đời giăng giãi: "Cái công việc như của chúng ta, có thể lôi kéo nhà tài trợ thì chính là thần, cô không phục thì lần sau có thể đổi người khác lôi kéo?"

Nghiêm Thanh nhăn mũi, cô không có bản lĩnh lôi kéo tài trợ, trường hợp này có từng được "tinh giáo" qua một lần khi mới vào đài, hỗn tạp, bẩn thỉu và xấu xa. Tất cả phát thanh viên nữ như biến thành nhân viên tiếp rượu vậy, còn đám nhân viên nam chẳng khác nào trai bao cười nhỏ nhẹ nũng nịu đòi bồi thường, tất cả đều là vì tiền mà thôi.

Cô tự nhận mình không làm được, cấp trên cũng sợ tính khí nóng nảy của cô có thể bộc phát bất cứ lúc nào, bị người khác đụng chạm sẽ đánh người nên không cho cô đi nữa, có điều tiền thưởng hàng năm của cô sẽ bị trừ dần đi.

"Àiii." Nghiêm Thanh thờ dài thành tiếng, đứng dậy, vẫn cần phải sống. Cô lướt lướt Weibo tìm người, chợt dừng lại ở ảnh đại diện của Cố Thanh Châu.

Ảnh đại diện Weibo của thầy Cố là hình đường Tư Minh của đại học Dương Thành, không biết là ảnh chụp vào mùa nào mà lá cây xanh biêng biếc. Nghiêm Thanh nhấn một tin: *Thầy Cố, gần đây ngài có thường đọc sách gì không? Cái gì thú vị ấy.*

Cố Thanh Châu vừa mới tan lớp, mở điện thoại lên thì thấy xưng hô của cô trong tin nhắn, mỉm cười. Thình thoảng cô cố ý xưng hô với anh như thế, trò chuyện một hồi sẽ từ "thầy Cố" biến thành "Cố Thanh Châu"

Anh cũng tùy ý, dù sao cũng đều là gọi anh.

"Muốn tìm tài liệu à?"

Nghiêm Thanh nhấn biểu tượng mặt thò hai hàng nước mắt chảy dài như sợi mì.

*"Em có biết ngoài phiên bản của Ngô Thừa Ân, **Tây Du ký** còn có thêm hai phiên bản khác nữa không?"*

Nghiêm Thanh nhớ mang máng, có điều cô không để ý cho lắm.

Hộp thoại hiện lên kí hiệu đối phương đang gửi tin, sau một hồi đợi thì bên kia gửi đến một đoạn tin dài với nội dung:

*"Trong bốn cái tên nổi tiếng, ngoài **Hồng Lâu Mộng** được sáng tác nguyên bản thì ba câu chuyện còn lại có nhiều dị bản đều được biết đến từ dân gian từ rất lâu, cuối cùng dưới ngòi bút tài hoa mới thành truyền kì, rồi thành "quá chín". Vào thời cuối nhà Nguyên đầu nhà Thanh, Dương Cảnh Hiền từng viết một bộ Tây Du ký, tổng cộng có sáu bản hai mươi bốn quyển, còn bản của Ngô Thừa Ân là bản nền móng, hai bản đều tiêu thụ rất được. Thú vị là, những người nghe **Tâm trạng tốt đẹp** ở bất cứ độ tuổi nào cũng không xa lạ gì với **Tây Du ký**. Có muốn thử chủ đề này không? Hân sẽ là một chủ đề nóng."*

Hai mắt Nghiêm Thanh sáng lên, không hổ là giảng viên đại học, là người học rộng biết nhiều, cô lập tức đi tìm tài liệu.

Đã đi qua cả thư viện lớn của thành phố lẫn trang web sách đangdang Bắc Kinh mà vẫn chưa tìm thấy, trong đầu Nghiêm Thanh bùng nổ – *Lão một sách họ Cố cũng đến đó tìm sách ư? Sao mình không tìm được quyển nào vậy nhỉ?*

Lúc này lão một sách họ Cố dường như có thần giao cách cảm, gửi tin nhắn Weibo: *Tôi tìm được một quyển **Tạp lịch kì đầu thường thức** trong thư viện giáo viên, em có cần không?*

Cần, rất cần, cần quá ấy chứ!

Nghiêm Thanh vội vàng đến, dài phát thanh thành phố có chuyến xe buýt đi thẳng đến trường đại học Dương Thành. Khi đi trên đường Tư Minh, cô chụp lại vài bức ảnh, tiện tay đặt làm màn hình khóa luôn.

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thanh Châu đứng dưới tàng cây vậy tay với cô, dẫn cô vào thẳng đến thư viện. Anh quẹt thẻ, bảo vệ nhìn cô gái bên cạnh anh một lát, không nói gì, cho qua.

Từ thang máy tầng ba đi ra, trên hành lang có sáu hàng sách dài có bánh xe ở dưới trái dài cả tầng ba, cô không biết những thứ này đã tồn tại bao nhiêu năm rồi, và có vẻ được tra dầu thường xuyên. Cuối vách tường còn treo một bức tranh chữ viết theo lối chữ thảo: *Chuyên tâm học rộng.*

Nghiêm Thanh lại gần nhìn chỗ kí tên, ngoảnh lại nhìn Cố Thanh Châu, gợn ngón tay cái.

Thầy Cố cười cười, đáng vẻ thư sinh, khiến Nghiêm Thanh cảm thấy mình ngoan ngoãn hơn hẳn, cần bản không giống như người có thể viết ra những chữ như vậy. Anh chỉ chỉ bên trong và nói: "Em chờ ở đây một lát nhé!"

Bên trong đều là sinh viên chăm chỉ đến đọc sách, đâu không phải người của khoa Văn học cũng biết đến đóa hoa học viện nổi danh gần xa. Thấy anh đi vào, khu học tập đang yên tĩnh nhất thời ồn ào lên đôi chút, Cố Thanh Châu giờ tay lên, toàn bộ sinh viên lại cúi đầu, ngoan ngoãn làm chuyện của mình, còn anh bước đến chỗ nhân viên quản lí, nói nhỏ mấy câu.

Lúc đi ra, trên tay anh đã cầm được cuốn sách mà Nghiêm Thanh tìm kiếm bấy lâu.

Chức vụ cao nhất trong một ekip sản xuất một chương trình truyền hình, phát thanh, chịu trách nhiệm quản lý, công việc, nhân sự, nội dung của cả một chuyên mục.

Một hình thức biểu diễn hài kịch thời Tống, thời Nguyên phát triển thành hí khúc, mỗi vở có 4 màn chính, đôi khi phần mở đầu hoặc giữa các màn có phần đệm. Mỗi màn dùng lời thoại và bắc khúc cùng văn cùng điệu. Lưu hành chủ yếu ở Đại đô (Bắc Kinh ngày nay). Thời Minh Thanh cũng có tạp kịch, nhưng mỗi vở không hạn chế chỉ có 4 màn

Ý chỉ chính là người thường hay hỏi và hay suy nghĩ, cái chính ở trọng họ là vậy, theo bản dịch của Đỗ Đình Tuấn.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Lão già yêu qua mạng

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

Biên tập: **Iris**

Đề cảm ơn thầy Cổ đã giúp đỡ tận tình, lần này Nghiêm Thanh mời ăn com, giảng viên Cổ nói địa điểm tùy ý cô, Nghiêm Thanh cười đùa: "Tôi muốn ăn gà rán."

Lúc này thầy Cổ lại đồng ý: "Được thôi."

Nghiêm Thanh là người mời, sao có thể mời những thứ đó.

Ngược lại Cổ Thanh Châu không để ý lắm nói: "Cũng lâu rồi chưa ăn lại, bây giờ ném thử một chút cũng được."

Nghiêm Thanh tìm kiếm mấy quán com nổi tiếng, ở mặt này cô không biết nhiều lắm, các đồng nghiệp đi ăn cũng không hay gọi cô theo, đành tạm thời cầu cứu trên app. Ngáng đầu nhìn Cổ Thanh Châu, thấy anh ra vẻ nghiêm túc, cũng không có vẻ gì là miễn cưỡng, vì vậy hớn hờ đóng app rồi chuẩn bị đến quán ăn cô hay đến kia.

Cô lấy hai đồng xu từ trong ví ra, nói với Cổ Thanh Châu: "Đừng lái xe, lát nữa chúng ta còn uống rượu."

Anh thu lại bàn tay đặt trên nắm cửa xe, gạt đầu rồi đi sóng vai cùng cô ra ngoài.

Lúc này Lý Mậu gọi điện thoại đến, hỏi: "Mày ở đâu thế? Cùng ăn com tối đi."

"Có chuyện gì không?" Cổ Thanh Châu hỏi.

"Có một chút..."

Advertisement / Quảng cáo

"Nói luôn đi, buổi tối tao có hẹn rồi."

Lý Mậu chẳng cần nghĩ đã nói: "Đãi khách à? Gác lại đi, tao mời này."

"Không phải." Anh đáp.

"..." Lý Mậu im lặng một lúc, cực kỳ nghi ngờ, Cổ Thanh Châu là loại người quanh năm suốt tháng trừ hẹn với đồng nghiệp ra thì căn bản không có mấy người mời ăn com chung, cho nên từ lúc nào mà lại thêm một người khác chứ? Trình thám Lý hết sức hứng thú.

Cổ Thanh Châu chờ Lý Mậu nói chuyện của anh ta, ai ngờ người này lại thích quấy rối, muốn gặp mặt người đó. Nghiêm Thanh thấy anh cứ nói chuyện điện thoại mãi chưa dứt, kéo tay anh, dè dặt giọng nói: "Bạn anh à? Gọi người đó đi cùng luôn đi, không sao đâu."

Cổ Thanh Châu: "Không cần đề ý đến hần."

***

Mặc dù là nói vậy nhưng cuối cùng Lý Mậu vẫn chen được một chân.

Anh không ở trong nước khá lâu rồi, lúc quay về cũng vội vàng nên vẫn chưa quen đường lối lắm, người đến tương đối chậm, nhìn bảng hiệu bên ngoài liền thấy dạ dày nhói lên, ở nước ngoài anh ăn đồ ăn nhanh đến mức đau thương.

Bởi vì gương mặt của Cổ Thanh Châu hết sức bắt mắt, cho nên sau khi bước vào lập tức tìm được chỗ anh ngồi. Còn chưa đến gần đã thấy bên cạnh anh là một người con gái, Lý Mậu cười cười, bỏ đi suy nghĩ trước lúc đến.

Dù sao đó cũng là bạn của anh... Người như Phan An, tình như Tống Ngọc, tài hơn Từ Kiến, Cổ Thanh Châu hoàn toàn đối lập với cô gái kia.

Cô gái đó không thể tính là đẹp, phong cách ăn mặc trung tính, đi cùng người như Cổ Thanh Châu không phải tạo nhã ăn com ở nhà hàng năm sao mà giống như thanh niên trẻ tuổi tập trung ở quán gà rán Hàn Quốc.

Nói cách khác, chỉ cần tùy tiện nhìn địa điểm quán com tối nay cũng có thể nhìn ra, Cổ Thanh Châu với cô gái này chỉ đơn thuần là quan hệ bạn bè khác phái, không có gì khác.

Lý Mậu cất cao giọng gọi Thanh Châu, vẫy vẫy tay đi qua, trên đường đi đến bị nhân viên phục vụ đang bưng bữa ăn cản lại một chút, không nhìn thấy cảnh này...

Nghiêm Thanh hỏi anh uống rượu được không? Lát nữa sẽ chuốc say anh đấy.

Cổ Thanh Châu lẳng lặng nhìn cô, chợt cười, khoe mắt chân mày đều hiện lên sự thích thú.

Chờ Lý Mậu đến gần, Cổ Thanh Châu đứng lên giới thiệu, không nói đến hai thân phận của Nghiêm Thanh, chỉ nói cô là phát thanh viên của đài phát thanh. Giới thiệu đến Lý Mậu, nói anh ta là lập trình viên.

Mọi người cùng ngồi xuống cùng một ly, đều là bạn bè nên chẳng mấy chốc đã tạo bầu không khí quen thuộc. Đến nửa cuộc chơi Nghiêm Thanh muốn đi vệ sinh, Cổ Thanh Châu nói Lý Mậu: "Rất cuộc là có chuyện gì?"

Răng Lý Mậu lại tê lên, nói: "Công chúa nhỏ nhà mày lại quẩn lấy tao."

Cũng không ngoài suy đoán của anh: "Mày về nước thì phải chuẩn bị tâm lý đi."

Lý Mậu nói: "Mày nên khuyên em gái mày đi, nếu bọn tao mà có thể thì đã gao nấu thành com từ tám năm trước rồi."

Cổ Thanh Châu: "Tám năm trước con bé vẫn chưa trưởng thành, tao nghĩ bây giờ là thời cơ tốt."

"Tao coi con bé là em gái chứ không phải thích kiểu kia."

Cổ Thanh Châu nhìn anh ta, nói: "Nói không chừng mày cũng không biết mày có thích không."

Lý Mậu chỉ ngón tay lui tới giữa mình với Cổ Thanh Châu: "Mày mới không biết, là anh em nên nói cho mày biết, đều là đàn ông thì đều có sở thích giống nhau."

Vừa nói vừa cười nong cạn: "Mặt phải đẹp này, thân hình thì bốc lửa này..."

Còn chưa nói hết đã bị Cổ Thanh Châu chặn họng: "Đừng nghĩ mày nói những lời này thì tao sẽ đồng ý. San San thích mày, tao rất ủng hộ, tao cũng thấy mày rất được."

Lý Mậu buồn rầu ngửa đầu uống cạn ly rượu.

Nhà vệ sinh nữ luôn luôn phải xếp hàng, chờ Nghiêm Thanh quay lại Lý Mậu đã ngà ngà say, vốn bản thân anh ta so với Cổ Thanh Châu không có bao nhiêu phong thái, say rồi đổi hết cả hình dạng, nói chuyện với Nghiêm Thanh hết sức nhiệt tình. Cổ Thanh Châu ngăn hai người bọn họ cùng ly lần nữa, nhìn Nghiêm Thanh, hoàn toàn bất lực.

Anh cũng uống rượu, mắt hồng hồng ửng đỏ, ánh mắt lấp lánh hơn cả ánh sáng bình thường. Nghiêm Thanh nhích lại gần nhìn, nói Cổ Thanh Châu trong mắt anh có kim cương.

Anh cười nhẹ, lắc đầu. Nghiêm Thanh lại nhìn lại, nói á không đúng, trong mắt anh có tôi.

Lần này đến lượt Cổ Thanh Châu gạt đầu.

Bên này hai người đang nói chuyện, bên kia Lý Mậu góp vào mấy câu, lăm bắm nói, tôi nhớ ra rồi, kéo Nghiêm Thanh: "Đài phát thanh có thể hỗ trợ tìm người không?"

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh nói có thể, hỏi anh ta muốn tìm ai.

Lý Mậu nhìn qua người bên cạnh nói: "Thanh Châu, mày nhờ Nghiêm Thanh tìm thử xem."

Hai cặp mắt đồng loạt nhìn anh, Cổ Thanh Châu buông ly rượu xuống, cân nhắc chốc lát.

***

"Phải, tôi cần tìm người." Anh không hề giấu giếm, đáng vẻ nghiêm túc nhìn Nghiêm Thanh: "Tôi không biết người ấy tên thật là gì, là người ở đâu, đáng đáp ra sao, mười năm trước là tôi vứt bỏ người ta."

Không cần hỏi Nghiêm Thanh cũng biết người ấy là một cô gái, kêu lên, hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng: "Cổ Thanh Châu, anh yêu qua mạng!"

Lý Mậu chưa từng nghe qua ân tình bên trong, lập tức ngừng uống rượu, chờ anh nói tiếp.

Cổ Thanh Châu lắc đầu: "Không phải yêu qua mạng."

"Vậy đó là..."

"Chúng tôi là bạn bè, cô ấy là người rất quan trọng với tôi." Vừa nói vừa nhấp một ngụm: "Nhưng cô ấy không biết là tôi thích cô ấy."

Nghiêm Thanh cười to: "Đấy chắc chắn là lưới tình rồi! Là anh yêu đơn phương!"

"Cứ coi là vậy đi." Cổ Thanh Châu nói tiếp: "Lúc ấy tôi chuẩn bị tìm gặp cô ấy, muốn nói trước mặt cô ấy rằng tôi thích em, chúng tôi hẹn giờ lên mạng trong một nhóm chat. Hôm đó tôi đợi trên mạng rất lâu, nhưng cô ấy không tới."

Nghiêm Thanh xấu xa đã kích anh: "Cô ấy không thích anh."

"Có lẽ vậy." Cổ Thanh Châu cũng nghĩ vậy.

"Vậy sau đó anh..."

"Sau đó nó gửi cho tôi một tài khoản nhờ tôi điều tra." Lý Mậu bổ sung: "Đúng là cô gái kia chưa từng đăng nhập."

Nói xong ngón trỏ Lý Mậu gõ gõ bàn, đắc ý nói với Nghiêm Thanh: "Trước kia tôi là hacker rất lợi hại."

"Nhưng nói thế nào đi nữa thì vẫn không tìm được." Nghiêm Thanh lơ đãng nói một câu có tính dả thương.

Lý Mậu: "..."

Nghiêm Thanh ghi nhớ chuyện này trong lòng, lấy giấy bút bên người ra hỏi: "Tài khoản là gì?"

Lý Mậu đang định nói, Cổ Thanh Châu đưa tay ra rút giấy bút trong tay Nghiêm Thanh, tình cờ nói: "Hôm này tùy ý tán gẫu một chút thôi, cụ thể thì để hôm sau tôi gặp em hãy nói."

Nghiêm Thanh im lặng, bệnh nghề nghiệp bắt đầu tái phát, hỏi anh: "Nếu quả thật có người đến nhận thì anh có chắc chắn chính là cô ấy không?"

"Tôi vẫn còn nhớ giọng nói của cô ấy," Cổ Thanh Châu nói: "Có nhắm mắt cũng nhận ra được."

Trong lòng Nghiêm Thanh có hơi bi ai, đúng vậy, thời gian ngắn dài đâu có là gì, trên đời này luôn có những người, mãi mãi là vương bản của nhau.

Trên bàn rượu nhất thời im lặng, mỗi người theo đuổi một tâm sự riêng, chiều nay Lý Mậu đã tắt điện thoại gọi đến bốn lần, lúc này mà không đi là không được, rồi đi ra ngoài. Sau khi anh ta đi, Cổ Thanh Châu rũ mắt nhìn Nghiêm Thanh, có vẻ mặc áo ông tay móng như cũ, hôm này là màu xám tro nhạt, cánh tay nhỏ vô tình đụng anh, có nhiệt độ ấm áp của cơ thể.

"Tôi từng gặp qua mấy cô gái," Trên mặt Cổ Thanh Châu không hiện lên vẻ hối hận tùy tiện nào, rất thẳng thắn, nghiêm túc, trầm ngâm nhìn Nghiêm Thanh: "Có lẽ tôi không thể nào tìm được người nào nói chuyện thoải mái trên mạng như cô ấy được nữa. Khi đó chúng tôi luôn rất vui vẻ, mặt dù không gặp mặt, nhưng tôi biết cô ấy nhất định là một người rất thông minh, rất tốt. Tôi vẫn luôn đợi cô ấy."

Nghiêm Thanh cười khúc khích, bả vai rung rung, ngừng đầu nói: "Cổ Thanh Châu, anh đúng là lão già học yêu qua mạng."

Anh ngăn người, dường như bị Nghiêm Thanh đụng chạm, khóe dờ méo dờ: "Tôi già lắm à? Em không nói đạo lý gì cả, tôi chỉ lớn hơn em sáu tuổi thôi."

Nghiêm Thanh gạt bỏ nói: "Cổ Thanh Châu, có phải anh lấy bán sao giấy tờ của tôi ở chỗ trường khoa Vương không?"

Người đàn ông bật cười, gật đầu một cái: "Lần trước tôi lấy sổ của em thuận tiện nhìn qua luôn."

***

Bản thân Nghiêm Thanh cũng đang tìm kiếm em trai nên có hiểu hơn ai hết, tìm người không dễ dàng chút nào. Đi làm trở lại Nghiêm Thanh báo cáo kế hoạch cho chịu trách nhiệm sản xuất Tô, ông ấy phê, ***Tâm trạng tốt đẹp*** nhanh chóng được chuyển sang chủ đề mới, tên là "Tìm kiếm cô gái năm đó."

Cô hy vọng Cổ Thanh Châu có thể tìm được cô gái năm đó của anh.

Advertisement / Quảng cáo

MC nhớ đến trong bản thảo Nghiêm Thanh viết, thuật lại chuyện trên bàn rượu hôm đó của Cổ Thanh Châu, kết thúc bằng câu nói của anh – *Tôi vẫn luôn đợi cô ấy.*

Nghiêm Thanh ngồi trong phòng đạo diễn cách một bức tường, lòng chuẩn bị đầy đủ, thêm chút dũng cảm và kiên trì.

Vi để tránh ảnh hưởng cuộc sống sinh hoạt của Cổ Thanh Châu, Nghiêm Thanh cũng không công khai tìm người với thân phận thật, thật ra công khai hay không cũng không giúp gì nhiều trong việc tìm người, hai người không biết đáng về mặt mũi nhau trên mạng làm quen, chỉ nói thêm năm đó tình yêu qua mạng tương đối có hiệu quả.

Một viên đá làm dậy lên vô vàn ngọn sóng lớn, chuyện mục này đã kích thích tầng tầng lớp lớp giới trẻ, rất nhiều cuộc gọi điện về đài nói tên tuổi, điện thoại đạo diễn bị gọi cho cháy máy. Cấp trên cử thêm người đến hỗ trợ Nghiêm Thanh, nhưng bên trong không nói về chuyện của Cổ Thanh Châu, hầu hết đều nói mình cũng có câu chuyện, hy vọng nhà đài có thể giúp đỡ.

Loại chuyện này Nghiêm Thanh đã dự tính từ trước, có sắp đặt tiết mục này không chỉ có một số mà còn là về lâu về dài, tạm thời trước mắt là một tháng, ***Tâm trạng tốt đẹp*** bắt đầu hỗ trợ tìm người.

Mấy ngày sau đó sau khi kết thúc giọng cô cũng cảm luôn, tan làm, quẹt thẻ đi ra, ngừng một lát, nhìn thấy xe Cổ Thanh Châu dừng bên ngoài cửa đài phát thanh, anh giờ tay về phía cô.

"Anh..."

"Vi biểu đạt lòng thành, tôi đưa em về nhà vậy." Cổ Thanh Châu mở cửa xe.

Lần này Nghiêm Thanh báo địa chỉ chính xác cho anh, anh đổ xe dưới tầng chực cô ngủ ngon.

Phan An, Tống Ngọc là hai trong những đại mỹ nam của Trung Quốc thời cổ,

Từ Kiến, hay còn gọi là Tào Thực, Đông A vương, là một hoàng thân của Tào Ngụy và đồng thời là một nhà thơ rất nổi tiếng thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc.

Hết chương 6

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7-1: Bà già chíp chíp

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

Biên tập: **Iris**

Đêm khuya, Nghiêm Thanh không ngủ được, mở Weibo ra phát trực tiếp, cho dù không báo trước nhưng vẫn có rất nhiều người theo dõi, mấy cú đêm phần khích bầy tò muốn nghe bà cô mắng người.

Nghiêm Thanh nói: "Hôm nay không trả lời câu hỏi, tôi chỉ muốn nói chuyện của mình thôi."

Khung bình luận nhảy ra mấy bình luận:

"Giờ đó cô Mao, cô muốn cầu hôn qua mạng à? 66666 (Lợi hại lợi hại)"

"Ai dám ghi danh? Muốn mỗi ngày hết nghe mắng lại nghe chửi ư!"

"Mao Mao, cô vẫn FA à? Ha ha ha ha vậy tôi yên tâm rồi!"

Nghiêm Thanh thờ dãi: "Tôi thuộc nhóm người đầu tiên dùng Weibo, khi đó chưa hiểu biết gì cả, tùy ý vui chơi chút thôi, sau đó quen một người bạn trên mạng, anh ta thật ngốc quá cơ, không biết cách theo đuổi con gái. Mà tôi khi đó căn bản không muốn nói đến chuyện yêu đương, nhưng vẫn tự coi mình là quân sư tình yêu, vừa tìm kiếm cách theo đuổi con gái trên mạng vừa dạy anh ta."

"Hắc Hắc nhà tôi thật lợi hại."

"Nhìn Weibo có chứng nhận của cô mới thấy, đúng là thông minh, chào mẹ thiên hạ!"

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh ngẫm nghĩ thêm: "Mấy ngày trước bạn tôi nói tôi không phải mẹ thiên hạ lo chuyện bao đồng mà gọi là bạn tâm tình. Sau này mấy người coi trọng tôi, trở về tôi nên đi nhận giấy chứng nhận mới được."

"Tâm tình cái lông, làm gì có bạn tâm tình lại đi mắng chửi người ta như cô?"

Nghiêm Thanh: "Anh bạn này, cẩn thận tôi bôi đen bạn đó! Có muốn nghe chuyện của tôi nữa hay không hả, không nghe thì tôi tắt."

Một chữ "Muốn" chạy khắp màn hình.

"Nói tiếp chuyện trước đó. Sau đó tôi lỡ quên mất mật khẩu đăng nhập, vứt bỏ anh ta. Mãi sau này tôi không chơi Weibo nữa, sau khi tốt nghiệp đại học tôi mới mở một tài khoản mới. ID thì không thể trùng lặp, chỉ có thể thêm phía sau số 02"

"Đã hiểu **Hắc Điện Mao Hải 02** là từ đâu rồi."

"Tôi nói chứ, anh chàng trên mạng đó thật là đàn, là gan cũng quá nhỏ, chỉ là một cô gái mà cũng không dám tán. Tôi cười đùa trêu, anh ta cũng giận mấy ngày không lên mạng, không để ý tới tôi, vậy mà quay đầu một cái đã xin lỗi rồi, nói thái độ của bản thân không tốt mong tôi tha thứ cho anh ta. Tất nhiên nhân cơ hội đó tôi làm sư tử ngọam, bắt anh ta làm hội phí một năm trên QQ cho tôi."

Để tôi cười cái đã, sư tử ngọam một cái liền hao phí một năm QQ hả? Tới đây tới đây, lão gia có tiền, tôi cho cô sung sướng!

Nghiêm Thanh hết sức thân thiện: "Khi đó tôi rất nghèo, mấy người không hiểu đâu."

"Người đó vô cùng thú vị, sau này khi là một con người sống sung túc tôi mới nghĩ lúc đấy không nên như vậy. Tôi kể với anh ấy về mọi thứ, anh ấy bảo, tôi là con gái, nói chuyện cần giữ kẽ. Từ nhỏ tôi là đứa nghịch ngợm, người ta muốn tôi làm gì tôi sẽ làm điều ngược lại, sau đó tôi luôn nói chuyện không đăng hoàng với anh. Chắc hẳn anh ấy là một rất người kiên nhẫn, chưa từng ồn ào với tôi, tôi nói gì anh cũng chịu đựng, cho nên tính xấu của tôi chỉ tăng chứ không giảm. Nếu anh ấy biết bây giờ tôi vẫn dùng Weibo như cũ, mỗi ngày còn mắng chửi mấy triệu fan trên mạng, hẳn sẽ rất tức giận."

Cầu người đừng đừng! Cháu thất tình rồi, muốn cô mắng cho tỉnh.

"Đây là phong cách của cô, không giống những người khác luôn tỏ vẻ đáng yêu nhưng lại dễ tiện, không muốn cô đổi, cô mà đổi tôi sẽ bỏ cô!"

"Đừng đổi, chúng tôi thích cô như bây giờ!"

"+1"

"Đồng ý với lâu trên."

"Thật ra thì, he he, tôi thấy cũng nên dằn dặt một chút, vác dép chạy!"

Thật hiếm khi có thể tâm tình đêm khuya hiền hòa nhà nhận với mấy người trên mạng như bây giờ, Nghiêm Thanh cười cười nói tiếp: "Không biết anh ấy có thay đổi gì không? Thật ra tôi lập lại ID này rồi duy trì nó đến bây giờ chính là muốn có thể liên lạc lại được với anh ấy, có đều trước đây tôi chưa từng đề cập đến... Tôi đây cũng muốn giữ chút mặt mũi chứ! Nếu anh ấy cũng tìm tôi thì hẳn có thể nhận ra tôi từ đây... nhưng lâu vậy rồi... tôi cảm thấy có lẽ là anh ấy quên mất tôi rồi."

"Nhưng mà gần đây chuyện của bạn tôi ảnh hưởng rất lớn đến cảm xúc của tôi, nên tôi quyết định phải tìm lại anh ấy. Sau khi tìm được sẽ hỏi anh ấy một câu *Này, anh có nhớ Hắc Điện Mao Hải trước đây toàn bắt nạt anh không ha ha ha ha.*"

Nghiêm Thanh cười cười, chậm rãi bình tĩnh nói tiếp, đôi giọng nghiêm túc: "Này, Tồn Ngộ Không, xuất hiện đi, đổi lại tôi cho anh một thẻ thành viên QQ khác."

Bùng nổ...

"Mẹ nó, tôi không biết phải nói gì, thương thay cho bà cô của tôi."

"Biến người mềnh mồng, nếu anh ta quên cô rồi thì làm sao?"

Sau khi truyền trực tiếp kết thúc Nghiêm Thanh viết một bài trên weibo...

Khi còn bé ta đã từng nói lời thân thiết, người là ánh dương duy nhất trong cuộc đời tối của tôi, người không biết, người quan trọng với tôi biết nhường nào.

Có một ID tên **Máy dạn nhà màu xanh** bình luận: *Bỗng nhiên ngoảnh lại đèn đã cạn.*

Đây là một người quen, thường xuyên tương tác, theo thói quen Nghiêm Thanh oán anh: *Đàn ông nói chuyện như bà già chíp chíp.*

Đăng sau còn thêm một mặt mèo.

***

Có Thanh Châu ở phòng thể dục xem toàn bộ truyền trực tiếp của Nghiêm Thanh, sau đó một tay lướt trên màn hình đánh chữ, rất nhanh nhận được câu trả lời. Anh nhìn mặt mèo cười một lát, mở hội từ trên trán rơi xuống, nương theo độ cong nụ cười của anh rơi xuống mặt đất.

Anh nhìn mình trong gương, quyết định một tuần hai lần vào phòng tập đổi thành bốn lần, không thể biến thành bà già chip chip được.

Advertisement / Quảng cáo

Có đều anh này sinh ý mới, phát hiện, mặc dù bị giận nhưng cô gái cho anh một điểm đáng khen ngợi.

Huấn luyện viên cơ bắp đầy mình cực kỳ không hiểu, nhắc anh đừng phân tâm.

Cố Thanh Châu trịnh trọng lắc đầu nói không được: "Là chuyện quan trọng."

Huấn luyện viên os trong lòng: Anh khinh tôi không biết đó là âm báo nhắc nhở Weibo đấy à? Lão già yêu qua mạng.

***

Cô bạn Già Văn của Nghiêm Thanh là nhân viên trong cục đăng kí thường trú, mấy năm nay vẫn luôn giúp cô nghe ngóng tin tức người mất tích. Người gọi lần trước là Trần Kỳ đó cũng là một trong số những người mà cô tìm kiếm, mặc dù kết quả vẫn không phải nhưng cô với Nghiêm Thanh vẫn tiếp tục, cho đến bây giờ chưa từng có ý nghĩ từ bỏ. Lần này phía nam có tin tức, cô nằng nề Nghiêm Thanh đi một chuyến xem thử.

Mỗi tuần Nghiêm Thanh đều có định truyền trực tiếp *Hạt đậu thần* vào thứ tư khi được nghỉ ngơi. Cô mua vé xe tối thứ ba chạy tới chỗ mà Già Văn nói, mở Weibo ra đăng lên một bài viết, đại ý là xin nghỉ *Hạt đậu thần* vào ngày mai. Người hâm mộ ở bên dưới mất bình tĩnh, có người đe dọa, cũng có người tỏ ra không sao. Nghiêm Thanh nhìn vào màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, có người gọi đến.

Cố Thanh Châu: "Em bị bệnh à?"

Trừ lý do này anh không nghĩ ra được tại sao Nghiêm Thanh phải xin nghỉ phép.

Nghiêm Thanh: "..."

Cô vô cùng vô cùng tin rằng thầy Cố rất quan tâm cô, còn là quan tâm đặc biệt.

Lúc này mới đăng được bao lâu chứ...

"Tôi không bị bệnh." Nghiêm Thanh trả lời.

Đêm đã khuya, xe buýt đã tắt đèn, hành khách cũng đang ngủ, cô thấp giọng: "Tôi đi tìm em trai."

Cô xưa nay vẫn không giống những cô gái xinh đẹp bình thường, âm giọng hơi trầm xuống, bởi vì biết mình muốn gì, cho nên giọng nói ổn định mà chắc chắn.

Cô ngồi ở đuôi xe, phía sau có tài xế xe khác muốn vượt lên, ầm còi inh ỏi, tài xế xe buýt chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp, chạy đi đâu thai chấy!"

Cố Thanh Châu nghe được, hỏi cô: "Bây giờ em ở đâu?"

"Ở trên xe, mới lên xe thôi."

Anh đang soạn bài ở trong thư phòng, ngày mai định vào thành phố để nghiên cứu Sở Từ, bây giờ buông sách xuống, giờ tay lên nhìn đồng hồ.

Nghiêm Thanh cầm điện thoại nói: "Hy vọng lần này là tin tốt, tìm được nó đầu tiên tôi phải đánh nó một trận. Nhiều năm rồi mà không ra hiệu cho tôi một chút cảm ứng tâm linh nào, hại tôi chạy khắp nơi, đến lúc đó tôi sẽ..."

"Nghiêm Thanh!" Cố Thanh Châu gọi cô: "Em cho tôi địa chỉ, bây giờ tôi lập tức qua đó."

Nghiêm Thanh im lặng không lên tiếng, lúc sau ngậm lại nửa câu vừa rồi định nói ra, – *đến lúc đó tôi sẽ được giải thoát.*

"Không, không cần." Cô cự tuyệt.

Suy nghĩ một chút, bổ sung: "Tự tôi có thể tìm được, anh yên tâm."

Mấy năm nay, bất kể là nơi nào, cô đều đi một mình.

Một người trong biển người mộng tìm một người khác có biết bao khó khăn, Nghiêm Thanh là người hiểu rõ hơn ai hết, con đường này rất khó đi, không tìm thấy chút ánh sáng le lói nào, nhưng cô vẫn không từ bỏ. Từ bé cô đã khác những đứa trẻ khác, lúc người ta còn núp trong ngực mẹ nũng nịu thì cô đã hiểu chuyện độc lập, thậm chí cô thấy như thế rất tốt, cô không cần người khác bầu bạn.

Cố Thanh Châu mở loa ngoài điện thoại, từ thư phòng quay về phòng ngủ, đặt điện thoại ở mép giường, một tay anh cời cúc áo, mở từ cổ áo đi xuống, thay quần áo.

"Em cứ gửi địa chỉ cho tôi." Anh nói lại lần nữa: "Tôi đưa em đi."

"Bạn bè nên giúp đỡ lẫn nhau."

Nghiêm Thanh nhìn màn đêm đen ngoài cửa sổ, hỏi anh: "Ngày mai anh không cần lên lớp à?"

Advertisement / Quảng cáo

"Không."

Thịnh tình khó từ chối, Nghiêm Thanh đành phải nhấn địa chỉ cho anh, sau đó tựa vào cửa kính xe suy nghĩ, cảm thấy hình như bản thân cô không tài cường lại nổi Cố Thanh Châu.

Lên xe là buổi tối, khi xuống xe trời đã sáng, Nghiêm Thanh nhảy xuống xe cúi đầu gửi tin nhắn: *Tôi đến rồi, anh cứ đi từ từ, đến thì gọi cho tôi.*

Giấy sau Cố Thanh Châu đã gửi tin nhắn lại: *Tôi đang ở ngay cửa bến xe chờ em, em đến sẽ nhìn thấy tôi ngay.*

Nghiêm Thanh bước nhanh ra ngoài, quả nhiên liếc mắt một cái là có thể thấy người đàn ông mặc áo trắng đáng vẻ ngăn cách với thể giới vẫy tay với cô. Cô chạy lại, hỏi: "Cố Thanh Châu, sao anh còn tới trước cả tôi thế? Tôi tưởng..."

Cố Thanh Châu lẳng lặng nhìn cô, nói: "Tôi đi đường tắt."

Xe buýt này của Nghiêm Thanh không phải là đi thẳng một đường đến bến xe, còn phải đi qua nhiều điểm dừng khác nữa, vì thế mới có thể khiến cho Cố Thanh Châu đi sau mà vẫn đến cùng lúc với cô. May mắn là như vậy, anh mới có thể thấy được người đó vào sớm mai, khi anh thấy cô ở đây dường như rất vui.

Đây là một huyện nhỏ, lúc này trên đường đã có mấy sạp hàng bán đồ ăn sáng, Nghiêm Thanh ngồi sau xe yên lặng một đoạn, sau đó nói với Cố Thanh Châu: "Cảm giác này thật kỳ lạ."

Cô không nói rõ rốt cuộc là có ý gì, nhưng trong buổi lái có người hình như có thể hiểu: "Em quen là tốt."

Quen cái gì? Sau này anh cũng cùng tìm em trai với tôi sao?

Nghiêm Thanh cười, không để ý.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7-2: Em trai Nghiêm Thanh

Chuyển ngữ: *Minh Minh*

Biên tập: *Iris*

Từ tuần trước, trời mưa xối xả khiến ngọn núi bị sạt lở đất. Cố Thanh Châu lái xe được nửa đường thì không thể đi tiếp được nữa, anh và Nghiêm Thanh cùng xuống xe quan sát xung quanh. Cô bỗng nhận ra địa chỉ Già Văn đưa cho nằm trên đỉnh núi. Có lẽ do sạt lở đất nên đường lên núi đã bị chặn mất, họ cần tìm con đường khác.

Đây không phải là đồi lùn, Nghiêm Thanh đã có nhiều kinh nghiệm, trái tim bỗng trở nên nặng trĩu, ngồi xổm xuống và lấy bao thuốc lá ra. Cố Thanh Châu nhìn cô một lúc song cũng chẳng nói gì, đi vòng qua hỏi thăm. Đúng lúc này có người đi tới, dừng ở chỗ xe Cố Thanh Châu, thấy không phải biển số trong vùng lại còn là loại đất tiền, họ tò mò mời anh thuốc lá, trò chuyện đôi câu.

Bọn họ là dân địa phương, cũng phải lên núi.

Cố Thanh Châu chỉ mình với Nghiêm Thanh đứng gần đó, xua tay từ chối thuốc của người đó, người ta khách sáo, vẫn cứ nhét thuốc vào tay anh.

Không lâu sau, anh cất giọng gọi "Nghiêm Thanh, lại đây, chúng ta lên đường thôi."

Nghiêm Thanh dụi tàn thuốc rồi đứng lên đi theo, đi đến gần cô cũng được mấy người dân địa phương mời thuốc, họ vừa nhìn tư thế liền cười, cảm thấy đôi trai gái này thật thú vị. Nghiêm Thanh nhìn thuốc trong tay Cố Thanh Châu tưởng anh giữ cho mình bởi đồ gì anh cũng không hút, nào ngờ thấy Cố bỗng nhiên buông tay, thuốc rơi trên mặt đất dơ bẩn, không thể hút.

Nghiêm Thanh: "..."

Đường lên núi bây giờ rất khó đi, Cố Thanh Châu để Nghiêm Thanh đi trước còn mình theo sau. Túi xách của Nghiêm Thanh đang được đeo trên vai anh, trước đó cô còn cùng hút thuốc với người dân trong vùng, mới đi đến lưng chừng núi đã thở hổn hển nên không hút được nữa, đành phải vứt thuốc lá xuống bùn đất rồi gặm mạnh thêm mấy cái.

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thanh Châu đưa cho cô một chai nước rồi cúi đầu nhắn tin, chả là hôm nay giáo viên dạy thay hỏi anh phòng số mấy.

Đúng lúc đó, gò đất phía trước Nghiêm Thanh bỗng nhiên sụt xuống một chút, khiến cả người nghiêng ngả, Cố Thanh Châu nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy eo cô, Nghiêm Thanh chỉ biết ngay lúc mình bước hụt thì đã có người bế cô lên chi trong khoảnh khắc.

Cô chưa hoàn hồn quay đầu nhìn, Cố Thanh Châu vẫn là dáng vẻ nhã nhặn ôn hòa, chẳng qua trong mắt có thêm thêm sự cẩn thận, hỏi cô: "Thế này được không?"

Anh ôm Nghiêm Thanh vững vàng, cô thử động đẩy tay chân một chút, sau đó tự khinh bỉ mình một tiếng, dựa vào anh nói, tôi bị trợn chân rồi.

Sau đó chỉ thấy một người thân hình cao lớn ngồi chồm hổm xuống đất, nắn cổ chân cho cô, hỏi: "Có phải chỗ này không?"

Nghiêm Thanh không quen để người khác nắm chân nên bèn thu chân lại, vỗ vai anh: "Ày, tôi không yếu ót như thế đâu."

Đi thì vẫn có thể đi tiếp được, nhưng có người lo cô lại ngã. Anh quay người lại, hiện ra tám lưng rộng và nói: "Em lên đây, anh sẽ công em đi."

"Đùa à!" Nghiêm Thanh lăm bắm một câu, gậy tiếp theo đã bị Cố Thanh Châu kéo tay, dụng vào đầu gối cô.

Cả người cô mềm nhũn, trực tiếp ngã lên lưng anh.

Cố Thanh Châu nói: "Đừng động đây, anh công em thì có thể đi nhanh hơn một chút, cũng có thể mau chóng tìm được em trai em hơn, không phải tốt hơn à?"

Vì vậy Nghiêm Thanh nằm yên.

Cố Thanh Châu công cô bước nhanh đuổi theo mấy người đi xa đằng trước, bước đi vững vàng, không thờ gấp, trên người anh có mùi hương của gỗ dễ chịu vô cùng. Nghiêm Thanh buông một tiếng thở dài: "Tôi cảm thấy hôm nay chẳng khác nào một trò cười vậy."

Anh không đáp lại, đi một quãng đường thật xa, mãi lâu sau mới trả lời cô: "Đầu vậy thì cũng phải thử xem."

Cố Thanh Châu không phải là loại người dễ dàng từ bỏ, sự kiên trì của anh lúc này vô tình đã tiếp thêm cả sức mạnh lẫn sự bình tĩnh cho cô. Nghiêm Thanh ừ một tiếng, sau lưng như có dòng điện giật, cô đưa tay gỡ gãi, nói: "Cố Thanh Châu, sau chuyện đi này tôi sẽ mời anh một bữa thịnh soạn."

Vất và trèo lên núi, sau khi hỏi thăm được địa chỉ nhà trưởng thôn từ mọi người, Cố Thanh Châu liền công Nghiêm Thanh tới nhà gõ cửa, trưởng thôn nghe mọi người nói mới cử người dẫn anh về nhà mình.

Là cậu bé Tiểu Tử nhỏ hơn Nghiêm Thanh mấy tuổi. Nhớ lại hồi mình tám sáu tuổi bị người nhà vứt bỏ, cũng nhớ trong nhà mình còn có một người chị.

Trưởng thôn nhận lấy danh thiếp của Cố Thanh Châu, biết đây là người có ăn học đẳng hoàng từ thành phố lớn đến, lại là một giáo viên nên không dám lừa dối, ngại ngủ nói: "Trước đây nhà chúng tôi rất lạc hậu, nghĩ không sinh được một đứa con trai thì hai vợ chồng có thể mua một đứa, mà hồi đó không biết việc này là phạm pháp. Bây giờ giao thông thuận tiện, cấp trên rồi cảnh sát cũng đến làm công tác giáo dục, chúng tôi đang tích cực hỗ trợ tìm bố mẹ ruột của thằng bé. Nếu tìm được thì quả là tích đức tích phúc rồi."

Cố Thanh Châu nghe vậy cũng không nói gì, định dùng sự dốt nát cục hậu để làm cái cớ chiếm sự thương cảm ư? Lúc mua đứa trẻ sao không biết nó bị bắt cóc chứ? Thế mà sao không nghĩ đến bố mẹ đứa bé đang tìm kiếm trong tuyệt vọng?

Trước mắt chàng thanh niên này có vẻ trùng khớp, Nghiêm Thanh ngồi trên một tấm phản gỗ, nói em cới áo cho chị nhìn chút.

Sau khi quan sát xong, Nghiêm Thanh chìa tay về phía Cố Thanh Châu: "Anh kéo tôi lên với."

Cố Thanh Châu kéo cô đứng dậy rồi nghe cô nói: "Nó không phải em tôi."

Đây là lần thứ hai Cố Thanh Châu nghe những lời nói này từ Nghiêm Thanh, chất chứa nỗi thất vọng và cô đơn.

Anh nghĩ, Nghiêm Thanh và em trai có hân tình cảm tốt lắm.

***

Công cuộc tìm người không có kết quả, Cố Thanh Châu bên công cô xuống núi, bây giờ mới vừa quá trưa. Anh nhún ga tăng tốc độ chạy về thành phố Dương, trên đường dừng lại trạm nghỉ, xuống xe mua cho Nghiêm Thanh một phần thức ăn nhanh.

Nghiêm Thanh ngồi ở ghế phụ coi giầy ra, khoan chân xử lý phần thức ăn nhanh. Cố Thanh Châu thấy vậy cũng yên tâm hơn, xe tiếp tục lăn bánh trên đường. Đi đúng sáu tiếng, hai người đến thành phố Dương đã là tám giờ hơn. Trên đường Nghiêm Thanh đã ngủ một giấc nên bây giờ tinh thần vô cùng tốt, chờ đến khi Cố Thanh Châu đỗ xe dưới nhà, cô tò ý hỏi...

"Có muốn lên nhà ngồi một lát không?"

Advertisement / Quảng cáo

Thầy Cố nghĩ nhanh hai giây, gật đầu.

Anh công cô lên, nhà Nghiêm Thanh là kiểu nhà khóa mật mã. Anh dời mắt qua bên cạnh không nhìn, chờ cửa mở ra thì tiếp tục công cô đi vào, đặt cô ngồi trên sofa.

Lúc này mới có thời gian quan sát nhà cô.

Là căn hộ tiêu chuẩn, một phòng ngủ, phòng khách không lớn, trên bệ cửa sổ đặt rất nhiều chậu hoa, cây cối phát triển xanh biếc tươi tốt.

Anh vốn định chỉ ngồi một lát thì đi, song không ngờ Nghiêm Thanh lấy mấy chai bia từ trong tủ lạnh ra, bật nắp rồi đưa cho anh: "Uống cái này đi, tôi gọi thêm đồ ăn bên ngoài."

Cố Thanh Châu lẳng lặng ngồi, không uống một hớp bia nào, nhìn Nghiêm Thanh ngồi im lặng chờ đồ ăn đưa tới. Anh quyết định sẽ không về sớm, cô gái này cần người bên cạnh.

Tối nay Nghiêm Thanh đã thấy được khả năng uống bia rượu thật sự của thầy Cố, cô vừa uống vừa đi khắp nơi tìm rượu. Cố Thanh Châu kéo cô nhưng cô lại hất ra: "Anh chờ đấy, tôi còn một chai rượu trắng nữa."

Rượu trắng bị cô cất sâu trong tủ quầy, vất vả lắm mới lấy ra được rồi đưa cho Cố Thanh Châu. Cô chỉ thấy anh ngồi đó đẹp mắt, cô áo cời vài cúc, nhận lấy rượu và nói: "Cho dù uống hết chai này anh cũng không say đâu."

Nghiêm Thanh nháy nháy mắt, chợt nói một câu: "Cố Thanh Châu, anh thật trâu bò."

Vào thời khắc này đầu Nghiêm cô nương đã là một mớ hỗn độn, một người đàn ông đáng vẻ đẹp trai lại có tư lượng cao thật sự vô cùng thích hợp.

Cố Thanh Châu thở dài: Em say rồi.

Cô Nghiêm ngồi phịch xuống cạnh anh: "Tôi không say."

Cố Thanh Châu cúi đầu nhìn cô, cô uống đồ cá mặt, trên người tỏa ra mùi vị rượu gạo lên men, tóc xòa quét qua cánh tay anh. Anh suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Sao em trai em lại bị bôi rồi?"

Nghiêm Thanh hút một điếu thuốc, kể cho anh hết sức thần nhiên: "Thật ra là do hồi đó tôi muốn bỏ nhà ra đi, chỉ là nó xui xẻo mà thôi."

Chóp mũi Cố Thanh Châu thoang thoang mùi thuốc là, nhìn Nghiêm Thanh nhặt lon không để dụi tàn thuốc: "Đại Thanh đã mất tích, bố mẹ tôi lại thuộc loại người của xã hội cũ, cảm thấy sinh con gái là vô tích sự, là món hàng lỗ vốn nên chẳng đau lòng chút nào. Khi tôi bốn tuổi, họ sinh thêm một đứa con trai. Cố Thanh Châu, tôi không nói đùa đâu, hồi đó tôi mới bốn tuổi đã phải tắm rửa cho em trai, rồi còn giặt áo quần đánh nước tiểu nữa."

Nghiêm Thanh nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, trong mắt như bị hun khói, đỏ quạch, kẻ tiếp: "Đến năm mười hai tuổi, tôi thật sự không thể đợi được nữa, quyết định phải rời xa chỗ đó, ha, gì mà nhà chứ? Có lúc tôi đã nghĩ, nếu năm đó người bị bắt cóc là tôi, nói không chừng sẽ có nhà hảo tâm mua được tôi, nói không chừng bọn họ còn đối xử với tôi tốt hơn cái gọi là nhà kia."

Cõi đời này duy không thể chọn là nơi mình sinh ra.

"Rốt cuộc khi đó xảy ra chuyện gì vậy?" Cố Thanh Châu hỏi, tối nay anh nghe được câu chuyện khác một trời một vực với sự phỏng đoán của mình trước đó.

"Xảy ra chuyện gì..." Nghiêm Thanh lăm lăm, chợt phá lên cười: "Nó nói muốn đi cùng tôi."

"Tôi không cho nó theo, nói ghét nó, nếu không tại nó thì tôi sẽ không bị đánh mỗi ngày, không cần phải phục vụ đồ dành nó, tan học thì có thể chạy đi chơi mà không phải về nhà chẻ củi nấu cơm."

"..." Cố Thanh Châu đau lòng, cô là một người khác một trời một vực với người trên mạng, chỉ khi uống say mới dám nói mình ghen tị.

"Nó hỏi tôi, có phải nếu không có nó ở đây thì bố mẹ sẽ thương tôi không?"

"Tôi nói phải."

"Khi đó tôi thật sự cho rằng chỉ cần nó biến mất thì bố mẹ sẽ lập tức yêu tôi, thương tôi như thương em trai vậy."

Nghiêm Thanh nhìn Cố Thanh Châu rồi cười: "Thật ra thì làm sao có thể chứ! Có nó hay không đều giống nhau cả, tôi là loại người không thể khiến người khác thích."

Cố Thanh Châu giờ tay muốn xoa đầu cô, song bàn tay đứng trên không một hồi cuối cùng vẫn để xuống.

Hôm nay công cô gái đi khắp nơi thật sự là hành động bất đắc dĩ, hai người đi cùng nhau còn nghiêm trọng hơn xoa đầu nhiều. Hoặc chẳng, cũng có thể giờ phút này Cố Thanh Châu không dám, bởi vì động tác này của anh xem lẫn tâm tư riêng.

Advertisement / Quảng cáo

"Sau đó nó đi thật..." Nghiêm Thanh nghẹo đầu cười hi hi: "Anh nói nó có ngu không hả?"

"Tôi nhìn nó đi, nó còn đứng trước cửa nói tạm biệt với tôi, muốn để tôi cười một cái. Chờ nó đi tôi quét dọn lại nhà cửa một lần, làm một đồng thức ăn chờ bố mẹ về nhà. Bọn họ biết tôi không thích em trai nên suốt nửa đã đánh chết tôi. Tôi cho rằng từ ngày đó sẽ bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc, nhưng không ngờ từ ngày đó đến nay lại là một chuỗi ác mộng."

Cố Thanh Châu đột nhiên rót cho mình một chai rượu trắng, sau đó ngửa đầu uống cạn.

"Sau này trong của tôi mỗi tháng sẽ gửi về nhà thành hai phần." Cô giờ lên hai ngón tay: "Tôi, với em trai mình."

Dựa theo tiền lương tiêu chuẩn bây giờ, cộng thêm chút lợi nhuận trên mạng và nhuận bút sách xuất bản, đầu cho đến bây giờ Weibo Nghiêm Thanh chưa nhận một loại quảng cáo nào thì vẫn có thể dành ra một khoảng tiền cộc để mua nhà, ấy vậy mà đến giờ cô vẫn chưa có. Cuối cùng Cố Thanh Châu đã hiểu tại sao.

"Bọn họ chẳng khác nào quỷ hút máu, hận tôi sao ra đường không bị xe đâm chết đi, như vậy họ sẽ có một số tiền bảo hiểm bồi thường lớn..."

"Nghiêm Thanh." Cố Thanh Châu ngắt ngang cái ví dụ đáng sợ của cô: "Anh không nên hỏi đến vấn đề này, anh xin lỗi, em đừng kể gì nữa."

"Không không không..." Nghiêm Thanh cười lên: "Là tôi muốn nói cho anh biết, tôi không hiểu bản thân mình có chỗ nào tốt để anh mong muốn kết bạn như vậy. Cố Thanh Châu, có phải anh có hiểu lầm gì rồi không? Thật ra thì tôi không hề thích em mình một tí nào, chẳng qua là tôi bị ép đến vực thẳm nên mới muốn tìm lại nó, tìm được nó để thu dọn cục diện bề tấy này mà thôi..."

Cô dụi dụi mắt, dường như là mệt mỏi: "Anh nhìn tôi đi, những năm này nó không ở đây tôi vẫn có thể ăn no ngủ kĩ, đúng là xấu xa tận xương tủy."

***

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-3: Vận may

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiêm Thanh không nhớ mình ngủ khi nào, tỉnh lại thì phát hiện trong nhà chỉ còn mình mình. Cô vất tay lên trán suy nghĩ rất lâu, mơ mơ màng màng nhớ lại tối qua bản thân kể lể rất nhiều chuyện, tất cả đều là những lời không khó nghe.

Nghiêm Thanh đoán, chắc hẳn đã dọa người ta, cô lẽ sau này anh ta sẽ không xuất hiện nữa nhỉ?

Cô làm ca chiều, nằm ỉ mải mải rồi giường, phát hiện mấy chai rượu bia uống tối hôm qua đã được thu dọn sạch sẽ, cửa sổ mở thông gió, trong phòng khách không có mùi vị khác lạ nào.

Nói thật, Cố Thanh Châu là người cực kỳ cực kỳ tốt, tốt đến mức cô cảm thấy không có khuyết điểm nào, mất một người bạn như vậy... thật đáng tiếc.

Buổi tối vẫn là chuyên mục tìm người đặc biệt của *Tâm trạng tốt đẹp*. Người bạn trên mạng của Cố Thanh Châu vẫn chưa tìm được, nhưng lại có nhiều người là mối tình đầu của nhau sau khi chia tay đã tìm lại được, hai người họ vẫn chưa kết hôn, trước mắt đang có ý định quay lại lần nữa.

Trước khi phát trực tiếp Nghiêm Thanh nhận được một cuộc gọi, là người mà đêm qua cô mới gọi là quý hút máu. Nghiêm Kiến Quốc cảm ổng nghe alo hai tiếng, ngược lại qua mấy ngày đã thay đổi mấy tính xấu, chịu nhịn tính tình mình với Nghiêm Thanh: "Con gái à, sắp đến Trung thu rồi, đài truyền hình các con chắc cũng được nghỉ chứ nhì? Con về nhà mấy ngày đi."

Ông ta vĩnh viễn không thêm đề ý rất cuộc Nghiêm Thanh đang làm ở đài truyền hình hay đài phát thanh. Nghiêm Thanh cũng không quan trọng vấn đề này, trả lời: "Không nghỉ được cũng không về được."

"Đệt!" Nghiêm Kiến Quốc chửi thề một tiếng: "Tao sẽ gọi điện thoại cho cấp trên của mày để xem mày còn lừa tao thế nào! Nếu mày không về thì tao sẽ lên tìm mày."

Nghiêm Thanh nhừ đầu, chau mày nói: "Dù sao con cũng không về được, bố muốn đến hay không thì tùy, con cúp máy đây."

Ông ấy vẫn liên tục gọi cô về nhà, không phải nói Nghiêm Thanh cũng biết cái gì đang đợi cô khi cô quay về, cô không có sức chống cự, chỉ có thể tránh càng xa càng tốt.

Trực tiếp bắt đầu...

Phát thanh viên mở nhạc, tiếp nhận bản tin đầu tiên của tháng mới, là một người con xa xứ muốn tìm người hào tâm năm đó đã tài trợ cho anh ta đi học.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh ngồi trong phòng đạo diễn nghe điện thoại, có một cô gái gọi đến đường dây nóng, nói: "Tôi nghe tiết mục trước đây, cảm thấy người đàn ông nhận được số tiền chuyển khoản kia trùng khớp với thời gian bố tôi lúc sinh thời giữ lại. Ông ấy đã đi rồi, nếu biết được cậu học sinh năm đó được mình tài trợ đã công thành danh toại về nước thì hẳn sẽ rất vui mừng."

Nghiêm Thanh lập tức ghi lại và thông qua điện thoại nội bộ gọi cho phát thanh viên, đồng thời đề cho cô gái đó treo máy, chờ cô kết nối phát thanh viên với cô gái đó.

Cô gái nói được.

Nghiêm Thanh ra dấu với phát thanh viên, phát thanh viên tắt âm thanh nền, nói: "Chúc các bạn đang nghe đài buổi tối vui vẻ, bây giờ chúng ta bắt đầu nối điện thoại với chị Liên. Chị Liên, chào chị."

"Chào MC, chào mọi người."

"Chị Liên, nghe nói bố chị cắt giữ số tiền còn lại trùng khớp với thời gian và số tiền mà anh Lý bên này phải không? Vậy chị phát hiện ra lúc nào? Làm sao biết tiết mục của chúng tôi? Sao bố chị không tự mình gọi điện thoại đến?"

Nghiêm Thanh cầm bút chuẩn bị ghi chép như thường ngày, lại nghe thấy cô gái bên kia mới vừa rồi giọng nói nhẹ nhàng, dịu dàng đổi ngay sang giọng điệu sắc bén: "Bố tôi bị người ta hại chết! Hung thủ chính là Hồ Minh Hòa, ủy viên ban Thường vụ quận Ngũ Thông thành phố Dương! Bây giờ tôi ở đây tố giác hắn ta nhận hối lộ, nhận mười triệu tiền mặt từ công ty trách nhiệm hữu hạn Nam Dương quận Ngũ Thông!"

Đầu Nghiêm Thanh ong lên một tiếng.

"Trong tay tôi có chứng cứ hắn ta tham ô! Hắn liên tục tìm người chèn ép cả nhà tôi cho nên bố tôi mới chết thảm như vậy. Thử hỏi trên đời này có còn công lý nữa không hả? Tôi đi khắp nơi tố cáo hắn ta, nhưng lại bị cảnh sát quy tội gây rối trật tự cộng đồng và bắt giữ tôi những mười một ngày, ngay cả tang lễ của bố tôi..."

Hôm nay chịu trách nhiệm sản xuất Tô cũng ở trong phòng đạo diễn, trước khi mọi người kịp phản ứng lại anh đã nhanh tay cắt đứt điện thoại, còn hét lên một câu: "Cò còn sống người ở đó làm gì!"

Nghiêm Thanh bị ông ta găm lên một tiếng ba hồn bảy vía đều quay trở về, điện thoại phát trực tiếp yên tĩnh một khoảng thời gian ngắn, phát thanh viên còn chưa tỉnh lại. Cùng lúc đó điện thoại phòng đạo diễn ào ào vang lên, Nghiêm Thanh chờ ý kiến cấp trên, ông Tô gật đầu cô mới nhận điện thoại: "Xin chào, đây là chuyên mục *Tâm trạng tốt đẹp* của đài phát thanh thành phố Dương..."

Tiếp đó, Nghiêm Thanh cân bản không có thời gian suy nghĩ xem mình đã đụng đến cái sọt lớn thế nào, cũng chẳng biết nhà đài sẽ xử phạt mình ra sao. Cuộc điện thoại đó là do cô nhận, vậy nên cô là người chịu trách nhiệm hoàn toàn về việc này.

***

Đây là tai nạn nghiêm trọng nhất trong nhiều năm gần đây của đài phát thanh thành phố Dương, chuyện này dính líu đến lãnh đạo bên trên của thành phố. Hôm đó điện thoại của đài phát thanh bị gọi nhiều đến mức bị cháy máy, thậm chí có phóng viên gọi đến điện thoại riêng của giám đốc đài để tìm hiểu sự việc.

Sau khi kết thúc chương trình, Nghiêm Thanh vẫn ngồi ở phòng đạo diễn như cũ, chịu trách nhiệm sản xuất Tô cứ một mực đi tới đi lui khiến cô chóng hết cả mặt. Thấy cô gái này không có một tí sợ hãi nào, ông ta giận đến run người: "Cô đó, cô đó!"

Nghiêm Thanh nhếch mép, thật ra cô rất muốn nói nhưng lại chẳng biết nói gì.

Tối nay nếu đổi lại là người khác thì cũng sẽ nhận điện thoại thôi, đề xảy ra chuyện như thế này, chỉ có thể nói, vận may không tốt.

"Cô về trước đi." Ông Tô khoát tay.

Nghiêm Thanh gật đầu, đeo túi xách đi ra, bảo vệ ở cửa chào hỏi cô: "Tan làm hả?"

Cô ồm trong miệng, trong đầu nghĩ, cũng có thể là tan làm vĩnh viễn luôn.

Vừa đi vừa mang theo tâm sự về phía trước, không ngẩng đầu nên không nhìn thấy có người chờ trong xe đỗ trước cổng sát. Người trong xe ấn còi, Nghiêm Thanh giương mắt nhìn...

Cố Thanh Châu hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay với cô.

Nghiêm Thanh mỉm cười, dưới ánh đèn đối mặt với người ấy, cách không xa lắm nhưng có thể nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của anh.

Dù sao cô cũng không thảng nổi, đi tới hừ hừ: "Sao anh lại ở đây?"

Vốn dĩ muốn đến đón cô cùng đi ăn cháo. Cố Thanh Châu đáp, hai người họ cùng nhau uống say đến rạng sáng, anh phải đến trường dạy học, buổi chiều tham gia hội thảo cùng với trưởng khoa. Buổi tối còn có bữa com, anh ngồi một lát rồi vội vàng đến đây đón cô.

"Lên xe." Anh nhìn Nghiêm Thanh: "Dầu xảy ra chuyện gì đi nữa thì com cũng cần phải ăn."

Xảy ra chuyện, cấp trên không nói cho Nghiêm Thanh biết cô nên làm gì, mà người này lại lòi ra bảo cô nên đi ăn com.

Vì vậy Nghiêm Thanh ngồi vào xe, không sao cả, nếu thật sự bị sa thải thì cô vẫn còn Weibo của mình, vẫn có thể dựa vào phần thu nhập này để sống.

Cố Thanh Châu nhìn tay cô lướt như bay trên máy, lái xe đi ra ngoài. Anh không đề cập đến chuyện phát trực tiếp vừa rồi nữa chứ, chỉ đến lúc gọi thức ăn mới hỏi cô một câu: "Có muốn ăn sủi cào tôm lần trước nữa không?"

Nghiêm Thanh vừa gõ chữ vừa gật đầu.

Vì vậy anh nói với nhân viên phục vụ: "Cho một phần sủi cào tôm."

Lúc chờ thức ăn bung ra thì điện thoại Nghiêm Thanh reo lên, là Già Vân gọi đến. Không ngờ tin tức của cô nàng này cũng nhanh thật, ấy thế mà đã nghe tới chuyện ở đài phát thanh rồi, dự cảm xấu trong lòng Nghiêm Thanh bắt gặp tăng lên.

Già Vân hỏi cô: "Tối nay là mấy tiếp điện thoại à?"

Đạo diễn là người cầm bánh lái, cho nên chỉ có thể nói là do Nghiêm Thanh xui xẻo, sao lại đến phiên cô chứ?

Nghiêm Thanh ừ hừ, bầy tỏ chị cả à, người nói không sai, người có thể đứng đâm dao vào lòng em được không vậy?

Già Vân cố gắng hạ thấp giọng: "Vậy làm sao bây giờ? Không lẽ này muốn chết đói à?"

Nghiêm Thanh lại hừ hừ.

Già Vân: "Có thôi hừ hừ đi không hả!"

Nghiêm Thanh thờ dãi: "Tao đang tiếp người ta, đợi tao về thì báo cáo lại cho mấy sau."

Advertisement / Quảng cáo

"Có người? Ai hả? Là cái người đã man đó à?" Già Vân cao giọng, nghe nói lần trước có một người cực kỳ đã man phụng bồi cô bạn thân của cô cùng đi tìm người thân.

"Ừ!" Nghiêm Thanh trả lời.

"Sao lúc này hai đứa chúng mày lại ở chung một chỗ? Chẳng phải mày vừa mới tan làm à?"

"Chị cả, chị nhiều chuyện thật đấy! Không tốt vẫn phải tốt."

"À, vậy tao cúp máy trước nhé, về đừng quên khai báo với tao là được!"

Vừa cúp điện thoại thì đồ ăn cũng được bung lên, Cố Thanh Châu múc cho cô một chén cháo và gấp đầy thức ăn vào bát, lựa chỗ thịt mềm con cua để cho cô. Tất cả lưu loát mà tao nhã, tựa như Trái Đất có tận thế thì vẫn còn có anh đây.

***

Ăn xong bữa tối Cố Thanh Châu đưa cô về nhà. Nghiêm Thanh xuống xe vẫy tay chào anh: "Hôm nay cảm ơn anh."

Xảy ra chuyện bực mình như thế, có người bên cạnh đứng là tốt hơn nhiều.

Cố Thanh Châu cũng xuống xe, đi tới vòng qua đứng bên cạnh cô, hai Nghiêm Thanh phải ngửa đầu nhìn anh. Anh nói: "Sẽ không sao đâu, đừng lo lắng."

Nghiêm Thanh nhún nhún vai, không lên tiếng.

Trong thời gian ở nhà đợi tin tức, Nghiêm Thanh nhận được hai tin nhắn ngắn từ đồng nghiệp, một người cũng là đạo diễn trực phòng giống cô...

Chịu trách nhiệm sản xuất Tô bị giám đốc dài gọi lên phòng làm việc, chắc cũng không tốt đẹp gì. Từ lâu giám đốc dài đã khó chịu cấp trên của chúng ta, có lẽ muốn tìm người làm vật hy sinh. Thanh nhi, em chuẩn bị sẵn sàng đi, nên tìm cho mình đường lui trước để tránh sau này hoảng hốt.

Có tin gì anh sẽ báo cho em.

Còn có một cái là của phòng kĩ thuật...

Hôm nay vào kiểm tra máy, vô tình nghe được phó giám đốc dài với chịu trách nhiệm sản xuất Tô chào hỏi nhau, hình như muốn dùng quy tắc ngầm với cô.

Nghiêm Thanh nghĩ thầm *Hóa ra vị trí của bà đây lại là một miếng thịt béo bở, ngay cả chuyện "hậu sự" cũng sắp xếp xong! Thâm sâu, quả là thâm sâu!*

Sau lại có mấy tin đồn, dù sao vẫn chưa có công văn xử phạt nên bị mọi người bàn tán là điều không thể tránh khỏi, nhưng cuối cùng vẫn không tránh được. Nghiêm Thanh bắt đầu lút mạng tìm việc làm, chờ đến ngày nhận được thông báo của đài, cô vẫn không nghĩ được ngoài làm đạo diễn mình còn có thể làm gì.

Đến đài, từ chỗ quẹt thẻ đã có người nhìn, còn chỉ chỉ chỗ chõ làm như cô thật sự làm việc gì thất đức lắm vậy. Nghiêm Thanh thẳng lưng uốn ngực vào trong thang máy, đi tìm ông Tô trước. Cấp trên của cô vẫn bùng tách trà như cũ, không nhìn ra đã bị giám đốc dài chen ép bao nhiêu, thấy Nghiêm Thanh thì hơi lườm rồi hỏi đã đến rồi à.

Nghiêm Thanh gật đầu, chỉ bàn làm việc của mình: "Có cần tôi thu dọn chỗ kia không?"

Cấp trên càng lờm cô hơn: "Dọn cái gì mà dọn! Chờ đó, lát họp!"

Nghiêm Thanh cho là ** đại hội, không ngờ đám người đó đến đông đủ chỉ nhìn cô một cái xong. Mở cuộc họp nhỏ mười mấy người như bình thường, song lần này đạo diễn lại không đến. Chịu trách nhiệm sản xuất Tô lấy bản thảo ra và bỏ xuống bàn, cất tiếng: "Mọi người xem qua một chút, nói xem có ý kiến gì không."

Nghiêm Thanh ngồi ngẩn người tại chỗ, phát hiện bản thảo mỗi người một phần, cô cũng có phần.

....Không lẽ nói xong mới khai dao à?

"Nghiêm Thanh, em hay có nhiều ý tưởng, hay em nói trước đi." Ông Tô để ly trà đang cầm xuống, khoanh hai tay trước ngực.

Nghiêm Thanh nhoen cười: "Cấp trên, chuyện lần trước xong rồi à?"

Chịu trách nhiệm sản xuất Tô vô cùng khiêm tốn chỉ từ một tiếng, dường như không nghĩ gì nhiều, chỉ dặn dò: "Lần sau em phải cẩn thận hơn, biết không hả!"

Nghiêm Thanh nịnh nọt gật đầu, đoán chừng là cấp trên của cô đã gánh vác, suy nghĩ hai ngày nữa nên đưa cho người ta tấm thẻ để bày tỏ thành ý.

Họp xong mọi người chia nhau việc ai người nấy làm, Nghiêm Thanh đến cạnh ông Tô hỏi: "Khi nào thì cấp trên gửi thông báo cho em vậy?"

Chịu trách nhiệm sản xuất Tô nhìn Nghiêm Thanh một cái, ý tứ không rõ ràng lắm: "Em còn già ngu với tôi làm gì?"

"Không có mà!"

Chịu trách nhiệm sản xuất Tô nhìn vẻ mặt hình như thật sự không biết kia của cô đành nuốt xuống lời trong bụng, phát tay: "Sao lắm lời vậy, còn không mau làm việc đi."

Vì vậy trái tim Nghiêm Thanh buồn xuống, xác định chắc chắn là không có việc gì, cô không cần nhịn đối nữa rồi!

Trực tiếp bắt đầu, biểu hiện chiều nay của Nghiêm Thanh vẫn không khác gì với những lần trước, xem ra sự việc lần trước không tạo qua nhiều ảnh hưởng cho cô. Chịu trách nhiệm sản xuất Tô đứng sau lưng nhìn cô đăm đăm, cô vào đây đã gần năm năm, cảm giác như là không có bối cảnh gì đặc biệt, nhưng có lẽ có một số việc hình như ông ta nghĩ quá đơn giản rồi

***

Nghiêm Thanh đại nạn không chết sau này tất có phúc, tan làm liền mời các đồng nghiệp cùng đi hát karaoke và cũng không quên gọi điện báo cho bạn thân câu bình an, Già Vân *A đi đã Phật*, muốn Nghiêm Thanh chọn ngày lành đi thấp hương khấn Phật. Nghiêm Thanh đứng ở cửa phòng, hừ hừ một tiếng: "Nếu thấp hương mà được thì tao đã tìm được em trai từ lâu rồi!"

Gọi cho Già Vân là thói quen, cúp máy xong Nghiêm Thanh đứng bên ngoài một lúc, nghĩ cũng nên gọi cho Cố Thanh Châu một cuộc: "Àlo, anh giai, tôi không sao rồi, mượn chút may mắn của anh nhé."

Cố Thanh Châu đầu dây bên kia đang phải tiếp một đồng nghiệp không biết là xã giao gì, cúi đầu bày tỏ xin phép đi ra ngoài rồi mới trả lời: "Không sao thì tốt rồi, em ở đâu vậy? Anh nghe hình như rất ồn."

"Tôi với đồng nghiệp đi hát karaoke." Nghiêm Thanh suy tư một lát rồi hỏi anh: "Anh có muốn đi chung không?"

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thanh Châu nói không được.

Bây giờ có một người ra khỏi phòng, cao gần bằng Cố Thanh Châu, mặc áo vest vừa vặn. Gương mặt có nét giống Cố Thanh Châu nhưng ánh mắt lại không có vẻ hiền hòa như của anh, ngược lại lại vô cùng cá tính, là một vẻ đẹp trai cực kỳ chói mắt. Anh ta đến cạnh Cố Thanh Châu nói: "Anh có việc à? Nếu không anh cứ đi trước đi, giao chỗ này cho em là được."

Cố Thanh Châu nhất thời suy nghĩ vòng vo, hỏi Nghiêm Thanh: "Mấy giờ em xong? Ăn chung bữa ăn khuya được không?"

Nghiêm Thanh nhìn đồng hồ và đáp: "OK."

Hai người lại đến quán ăn đó, chỉ là lúc này Cố Thanh Châu không gọi cháo nữa: "Hôm nay uống chút rượu đi."

Nghiêm Thanh bắt ngờ, hỏi anh tại sao.

"Đề chúc mừng em đại nạn không chết, mừng em được sống lại." Trong lời nói mang theo sự vui vẻ, lúc lơ đãng xoa xoa trán.

Nghiêm Thanh biết anh trước khi đến đây đã uống rượu, ngoắc tay gọi thêm một phần cháo, nói với anh: "Anh lấp bụng trước đi, tránh cho lát nữa lại đau dạ dày."

Chẳng hiểu sao Cố Thanh Châu nghe xong câu này hết sức vui vẻ, gật đầu đồng ý.

Rượu được bung lên cùng lúc với cháo, Cố Thanh Châu uống rượu với Nghiêm Thanh. Hai người cùng ly, Nghiêm Thanh cười tí mắt: "Không hiểu sao hình như gần đây rất may mắn."

Cố Thanh Châu nhìn cò, rượu vào mang theo hương say, ánh mắt ướt át, đôi lúc lại mang vẻ lười biếng khó thấy.

Nghiêm Thanh tưởng anh không tin, đưa ngón tay ra nhắm tính: "Xưa nay tôi chưa từng được trúng vé số, đứng trước đèn xanh đèn đỏ cùng là thời gian lâu nhất, cắm USB không bao giờ cắm trúng lần đầu... Cố Thanh Châu, cò phải vận xui của tôi sắp hết rồi không?"

"Ừ." Cố Thanh Châu ấn ngón tay Nghiêm Thanh thẳng lại: "Sau này sẽ rất may mắn."

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kỳ nghỉ Trung thu

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiêm Thanh cảm thấy gần đây nữ thần may mắn rất yêu mình, cô viết một quyển sách giờ đã được xuất bản, quyển sách tên *Tôi nói thẳng đừng để ý* bán trên trang dangdang cực kỳ chạy. Nhân dịp kỳ nghỉ Trung thu dài hạn cô quyết định ký tặng sách ở năm thành phố. Cô viết đơn xin nghỉ đồng nộp cho cấp trên, năm ngoái người thì chăm sóc gia đình người thì có công việc riêng nên cô không thể xin nghỉ được, năm nay dù thế nào cô cũng phải nghỉ. Chịu trách nhiệm sản xuất Tô thoai mái phê duyệt, nhân tiện hỏi thăm cô định đi đâu.

(BT: dangdang là một trang web bán sách trực tuyến bên Trung Quốc, giống Tiki)

Tất nhiên Nghiêm Thanh không thể mở miệng nói mình đi ký tặng sách, đành nói mình phải về nhà một chuyến.

Có lẽ là vì người trong một nhà nên cô thần giao cách cảm, bên này Nghiêm Thanh mới xin nghỉ phép bên kia mẹ cô đã gọi điện đến. Bà Tô ở đầu dãy bên kia gào khóc thất thanh: "Con gái à, bố con mới sáng ra đã ngã, con mau về nhà đi!"

Nghiêm Thanh đi đến một góc khuất, đề thấp giọng nói, lạnh nhạt lên tiếng: "Ngã thì đi bệnh viện, chuyện này mẹ nói với con cũng vô dụng thôi."

Bà Tô vừa nghe thế liền cao giọng: "Mày nói thế mà nghe được à! Tao với bố mày chăm lo cho mày ăn học nên người nhiều năm như thế, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi thì quên chúng tao phải không? Lương tâm mày bị chó cắn mất rồi à? Vậy mày tìm con trai tao trở về đây, có con trai rồi tao sẽ không tìm mày nữa!"

"..." Nghiêm Thanh hít một hơi thật sâu, nhiều khi đã quen với việc nghe những lời nói đó nên không tức giận nữa. Xung quanh có đồng nghiệp đi qua đi lại, cô cảm điện thoại di động gật đầu chào hỏi họ, đồng thời càng hạ thấp giọng nói hơn: "Mẹ yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm nó trở về, đến lúc đó mấy người đừng quên những lời đã nói ngày hôm nay."

Bà Tô sững sờ, một lúc lâu không biết nên nói gì, điện thoại bị Nghiêm Kiến Quốc gạt lấy, vừa trách nói với nó những lời đó làm gì vừa trấn an Nghiêm Thanh: "Con gái à, mẹ con không được học hành đàng hoàng nên nói chuyện hơi khó nghe một chút, con đừng so đo với bà ấy làm gì. Với cả, con cũng nên về nhà một chuyến đi, bác sĩ nói bố bị ngã hơi nặng, phải làm phẫu thuật, mẹ con nhất gan không kham nói chuyện này. Bác sĩ nói cần người thân đến kí giấy xác nhận mới được."

Advertisement / Quảng cáo

Mây trên trời dày đặc, che hết một khoảng không, có lẽ trời sắp mưa.

Nghiêm Thanh ngửa đầu lên trời cười, cái gì mà nữ thần may mắn chứ, chỉ cần cô còn mang họ Nghiêm, còn là con gái của Nghiêm Kiến Quốc với "em Tô Tam" thì mãi mãi sẽ bị những con đĩa đói đó hút máu, hút đến cạn xương tủy.

Hôm nay là buổi học cuối cùng trước kì nghỉ Trung thu dài, kết thúc giờ học, đám sinh viên đồng thanh: "Thầy Cố, chúc thầy trung thu vui vẻ."

Thầy Cố vốn đang cúi đầu nhìn tin, lúc này chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt ánh lên ý cười, nhẹ nhàng nói một câu: "Thầy cũng chúc các em ngày lễ vui vẻ."

Đám con gái đứng sau hét to lên vang một tiếng, ôm sách vở trước ngực, cũng có sinh viên hỏi: "Thầy ơi, ngày nghỉ thầy tính đi đâu chơi chưa ạ?"

Cố Thanh Châu lại cúi đầu nhìn di động một chút, bảo không có kế hoạch gì cả. Ấy thế mà anh mới gửi đi một tin nhắn, viết: *Nghiêm Thanh, ngày mai em rảnh không?*

Anh muốn hẹn cô ra ngoài chơi, điện thoại được anh đặt ở chỗ dễ thấy nhất trên bàn giáo viên. Cứ đọc được hai hàng sách anh lại liếc qua điện thoại một lần, mãi một tiếng sau đối phương mới gọi lại, phá giải lời nguyên chờ đợi tuần hoàn của anh.

Nghiêm Thanh nói: "Cố Thanh Châu, bây giờ tôi phải về quê một chuyến, có lẽ sẽ ở đó đến hết kì nghỉ."

Bên ngoài trời lên trận gió to, Nghiêm Thanh vừa gọi điện thoại vừa nhanh tay dọn mấy bộ quần áo. Cô mới mua một vé tàu cao tốc, vốn đã tính toán thời gian xong xuôi vậy mà lúc ngồi xe buýt về nhà lại bị tắc đường, đoán chắc khó lên kịp giờ, tí nữa chắc phải đổi vé thôi.

Đang phiền muộn vì đứng ngoài đường bắt xe mãi mà vẫn chưa bắt được thì nghe Cố Thanh Châu nói: "Anh chờ em ra ga."

Đều là xe như nhau, xe của thầy Cố có thể từ trong hàng xe bị mắc kẹt dài dằng dặc mở ra một con đường chết ư? Nghiêm Thanh không cho là hay nhưng thầy Cố vẫn tin chắc.

***

Kết quả là thầy Cố khởi hành trước mười lăm phút chờ Nghiêm cô xuống tới bến xe, con đường ngày lễ rất nhộn nhịp nên Nghiêm Thanh vừa xuống xe thì cầm đầu mà chạy. Di động Cố Thanh Châu được gửi đến một tin nhắn, em gái anh muốn ngày mai anh hẹn Lý Mậu uống trà. Em gái nhà anh gần đây tính tình không được tốt lắm, mỗi khi gặp người yêu đều phải kéo thêm người anh trai là anh đây theo.

Cố Thanh Châu nhắn lại một tin: *Sao em biết ngày mai anh không có cuộc hẹn nào?*

Cố San San đáp: *Bởi vì anh không có bạn gái chứ sao!*

Người không có bạn gái thì làm sao có hẹn? Suy luận không sai, thầy Cố thở dài, lái xe ra ngoài. Đi chưa được bao lâu thì trời bắt đầu đổ mưa, điện thoại thầy Cố rung lên. Anh dừng trước cột đèn xanh đèn đỏ rồi liếc qua điện thoại. Tin nhắn này không phải của em gái anh mà là cô gái mới vừa rồi chạy xuống xe anh còn nhanh hơn cả chó.

Nghiêm Thanh nhấn qua Weibo, đầu tiên là icon con thỏ ngộáy mông, sau đó...

Cố Thanh Châu, tôi quên cắt mấy chậu cây ngoài ban công, anh lấy vào giúp tôi với. Mật khẩu nhà tôi là 123456.

Đèn đỏ đếm ngược xong chuyển sang xanh, xe Cố Thanh Châu đứng đầu đáng lẽ phải đi thẳng nhưng bây giờ phải rẽ phải để đến nhà Nghiêm Thanh.

Không lâu sau anh đứng trước nhà cô, đứng đó một lát, nhắn tin cho người kia: *Anh vào nhà đây.*

Nghiêm Thanh ngồi trên tàu bật cười, thầm nghĩ nếu người này sống ở thời xưa thì nhất định là một lão Cố cổ hủ bảo thủ như khúc gỗ.

Cô cắt điện thoại đi về phía xe lưu động bán đồ ăn nhanh, có lẽ mấy ngày tiếp theo cô sẽ không còn khẩu vị mà ăn nữa rồi.

Mà lúc đó, Cố Thanh Châu bước vào nhà, thấy cô quên đóng cửa sổ bên chú tâm chăm sóc mấy chậu cây nhỏ đang đu đưa trước mưa gió.

Lần trước đến nhà anh vẫn chưa có dép, lúc đó anh đi chân trần, cúi tay khép lại cánh cửa sổ, sau đó dúi bốn chậu cây sang một bên rồi tìm chổi lau nhà lau sạch chỗ sàn bị nước mưa hắt vào. Làm xong những thứ này, anh nhìn đàn chậu cây xanh biếc trong phòng chợt mỉm cười.

Cô thật sự rất khác người, chỉ mới nghe nói các cô gái đều thích trồng hoa tươi, chưa thấy người nào một thân một mình trồng mấy chậu cây to đủ loại như cô.

Cố Thanh Châu đưa tay kẹp lên một lá lưỡi hổ, trên mặt lá hơi trắng. Trong sân ở nhà cũ cũng có trồng cây lưỡi hổ, khi còn bé anh có học qua chăm sóc loại cây này thế nào, nhìn thì đơn giản nhưng thật ra rất khó chăm sóc, lạnh không được nóng cũng không xong, đặt chỗ tối lá cây sẽ vàng ố, dời đến chỗ nắng sẽ chuyển thành màu trắng.

Ngón tay Cố Thanh Châu vuốt ve lá cây mấy lần, mặc dù cô gái ấy nói không được thì bỏ đi, chỉ sao cả nhưng rốt cuộc có quan tâm để ý hay không thì lại khác, nếu không thì sẽ quên loài cây nhỏ này không chịu được ánh sáng quá mạnh.

Advertisement / Quảng cáo

***

Nghiêm Thanh về đến nhà đã khuya, đó là một ngôi nhà hai tầng lầu nhỏ, trước có một khoảng sân. Vừa bước vào đã thấy Nghiêm Kiến Quốc đang ở nhà mà không phải là bệnh viện thì cũng đoán được mình bị mắc mưu tám chín phần, cô không bắt ngờ lắm, đã dúi túi xách dưới chân ông nói: "Tôi thấy hình như không nghiêm trọng lắm, sao phải phẫu thuật chứ?"

Nghiêm Kiến Quốc úp mở nói: "Vẫn chưa kiểm tra kỹ, ngày mai cần quay lại khám lần nữa."

Nghiêm Thanh gắt đầu: "Vậy được, nhất định phải khám cho kỹ, tránh cho sau này tôi đi rồi bỏ lại bảo tôi bất hiểu, ngược đãi bố."

Nói xong cô trở về phòng, cả người không còn sức lực ngã xuống giường, người bên ngoài vẫn còn nói chuyện khỏe mạnh, điện thoại di động của cô rung lên, là của Cố Thanh Châu, hỏi cô: "Về đến nhà rồi hả?"

Nghiêm Thanh nhìn nơi xa lạ này, ồm một tiếng.

Cố Thanh Châu lại tưởng là cô mệt.

"Cố Thanh Châu." Nghiêm Thanh gọi anh, trở mình, lúc này đã nở nụ cười trên môi: "Anh đang ở nhà tôi à?"

Thầy Cố đáp: "Ừ, anh đang ở đây."

Cô nói: "Cảm ơn anh."

Ba chữ đó vẫn lượn lờ bên tai anh, người nào đó không kìm được đánh hỏi: "Em về nhà mấy ngày?"

Nghiêm Thanh nhìn cửa phòng đang khóa của cô, rú mắt: "Có lẽ không nhanh lắm đâu."

Em có khỏe không? Anh hỏi.

Nghiêm Thanh không định giải thích rõ ràng, đành dứt khoát không nói, chỉ nhờ Cố Thanh Châu chăm sóc mấy chậu cây nhỏ trong nhà trong lúc cô đi vắng mấy ngày này. Người đàn ông ngày người một lúc, dù sao đó cũng là nhà con gái người ta, anh là đàn ông mà ra ra vào vào mãi cũng không hay lắm nhỉ? Nhưng mà cô nương nhà người ta lại không để ý đến.

Nếu cô không ngại, Cố Thanh Châu anh cũng không thể nỡ mọn để ý nhiều như vậy được, liền đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, trời quang mây tạnh, Cố Thanh Châu đến nhà Nghiêm cô nương, đúng lúc gặp phải người hàng xóm phòng đối diện đi mua đồ ăn sáng về, thấy khuôn mặt xa lạ thì nhìn thêm mấy lần. Cố Thanh Châu ưỡn ngực thẳng lưng, quanh mình chính đại nhập mặt khẩu, người hàng xóm thu lại ánh mắt tò mò, chào hỏi anh: "Anh là bạn trai cô ấy à?"

Người nào đó kéo chốt cửa, suy nghĩ một lát rồi đáp: "Trước mắt thì vẫn chưa."

***

Lần này anh mang cho mình một đôi dép, thay giày ngồi xuống im lặng xem xét bốn chậu cây một lát, dúi chậu lưỡi hổ đi trước rồi tìm một nơi có thể phơi dưới ánh sáng ban mai đặt xuống. Sau đó quay lại dúi ba chậu kia, lấy điện thoại ra, cúi đầu tìm kiếm cách chăm sóc cây.

Người này là thế, cho dù làm chuyện gì thì đều có dáng vẻ nghiêm túc, đọc xong thì dúi giày lần nữa, ra ngoài mua đồ.

Hôm sau, Nghiêm Thanh ngủ dậy thì đến bệnh viện huyện với Nghiêm Kiến Quốc. Bác sĩ bảo không cần phẫu thuật, chỉ cần tĩnh dưỡng là được, hoàn toàn khác với chuyện đã nói trong điện thoại trước đó. Nghiêm Thanh nhìn lần nữa, lão già đang ngồi trên giường rõ ràng là đang chột dạ, Nghiêm Kiến Quốc sợ cô lập tức bỏ đi, bắt đầu bày tỏ nỗi sợ bệnh viện huyện không thể chuẩn đoán chính xác được, cần phải chuyển đến bệnh viện thành phố xem kỹ hơn.

Nghiêm Thanh không chịu, vừa đưa người về nhà đã đóng cửa hỏi: "Rốt cuộc mấy người muốn gì?"

Nói ra những lời này, là sự mệt mỏi nhiều năm tích tụ lại, không thể chịu đựng được nữa.

Nghiêm Kiến Quốc nháy mắt cho "em gái Tô", bà Tô mở miệng nói: "Mẹ thấy A Hoa trở lại, con đi gọi cậu ấy tới đưa ba con đi bệnh viện tuyến trên đi!"

Nói xong lời này Nghiêm Thanh à một tiếng: "Thì ra chờ tôi quay về để nói việc này."

Bà Tô lập tức cụp mắt, né tránh ánh mắt của Nghiêm Thanh.

Nghiêm Thanh uống cạn ly nước trên bàn, đặt xuống cạch một tiếng: "Mấy người cầm tiền của anh ta rồi phải không? Là ý của người nào? Tôi với anh ta đã ly hôn rồi!"

Advertisement / Quảng cáo

Bà Tô nghe cô nói vậy rất tức giận, ngẩng đầu lên nói mà chẳng sợ: "Ly hôn cái gì, tao với bố mày không chấp nhận! Nó chính là con rể của chúng tao, cũng là một nửa con trai!"

Nghiêm Kiến Quốc phụ họa: "Bố với mẹ con không phải chỉ muốn tốt cho con à, đừng có ý vào A Hoa thích con mà lần lượt làm tới, đến lúc đó con sẽ hối hận!"

Nghiêm Thanh cười ha ha, lúc này cô không nên cười, cô có thể nổi giận, có thể khóc rồi làm ầm lên. Những điều đó cô đã từng làm, thậm chí còn làm rất nhiều lần, nhưng đều không có chút tác dụng nào; sau đó cô đập vỡ hết tất cả chén bát trong nhà, đập vỡ cả ti-vi, thậm chí là kẻ dao lên có thể đòi lấy được sự tự do như bây giờ.

Khi đó là bọn họ sợ hãi, còn bây giờ sự tham lam đã kéo nhau trở lại.

Lúc này điện thoại trong túi Nghiêm Thanh rung lên một cái, là tin nhắn của Cố Thanh Châu: *Lát nữa anh sẽ bón phân cho cây lưỡi hổ với mấy cây khác, có thể sẽ làm bẩn sàn nhà một tí. Nhưng mà em yên tâm, nhất định*

anh sẽ thu dọn sạch sẽ.

Kèm theo đó là một tấm hình, dụng cụ đầy đủ, ở giữa là cây đa búp đỏ của cô, người chụp hình chỉ lộ một vạt áo màu trắng.

Chỗ của cô là địa ngục còn chỗ của anh là nhân gian.

Cô họng Nghiễm Thanh tắc nghẽn, lập tức móc từ trong ví ra một xấp tiền đặt lên bàn: "Bất kể lần này mấy người nhận của anh ta bao nhiêu tiền, trước mắt tôi chỉ còn chứng này, tôi đi trước, cơ quan có việc gấp."

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-1: Harry đồ

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiễm Thanh như chạy trốn khỏi ngôi nhà đó, nhưng người đi mà lòng vẫn phiền.

Trên Weibo có người hỏi: *Tại sao hỏi đó cô vứt bỏ Tôn Ngộ Không?*

Nghiễm Thanh lựa chọn im lặng.

Cô không dám nói.

Đó là hồi năm ba đại học. Nghi hề về nhà, cô phát hiện cửa nhà mình bị người ta quét sơn viết một hàng chữ to. Khi đó nhà cô vẫn chưa chưa sống trong khu như bây giờ, vậy mà từ trong ra ngoài nhà bị người ta đập phá không chứa một thứ gì. Tuy bố mẹ cô xấu tính nhưng vẫn không có gan đụng đến người khác.

Cô mãi mãi nhớ hình ảnh Nghiễm Kiến Quốc với Tô Tam Mạt hoảng hốt cuống cuống thu dọn đồ đạc, còn đi sang nhà hàng xóm mượn một cái ghế cho cô ngồi và dọn, con gái à, con đừng lo, chờ bố mẹ giải quyết xong mấy chuyện này thì những người đó sẽ không quay lại nữa đâu.

Advertisement / Quảng cáo

Quả thật những người đó không còn quay lại nữa, bởi vì Nghiễm Kiến Quốc và Tô Tam Mạt đã gán Nghiễm Thanh cho người khác để họ cho vay khoản tiền mà nhà cô thiếu.

Trong huyện có nhà họ Tiền khá lớn, ngày xưa nhận được một khoản tiền lớn từ đền bù giải phóng mặt bằng của Nhà nước nên đã chuyển lên thành phố sống, đã lâu rồi chưa quay về. Hồi bé Nghiễm Thanh với con trai của nhà đó là bạn cùng lớp, thậm chí còn vì sự kiện chia rẽ vì tuyến 38 mà gây gỗ cãi nhau toi bời. Nghiễm Thanh không biết Nghiễm Kiến Quốc và Tô Tam Mạt làm thế nào tìm được tới cửa nhà người ta cũng chẳng biết ngại mà đề nghị hỏi cưới, và thật hoang đường là người ta đồng ý.

Kỳ nghỉ hè đó Nghiễm Thanh cưới, cô không còn cách nào khác, nhà cô còn thiếu người ta một khoản nợ với số lãi khổng lồ. Bố Tiền Hoa thay nhà họ trà, còn Nghiễm Thanh phải gả cho Tiền Hoa.

"Cho tôi một vé xe đến thành phố Dương."

"Khi nào?"

"Cần nhất."

Điện thoại hết pin nên Nghiễm Thanh đành phải đến tận quầy mua vé. Thế nhưng, có người gọi cô lại và giữ ví tiền của cô, Nghiễm Thanh nghiêng đầu nhìn, lạnh lạnh buông một câu: "Bỏ tay ra."

Tiền Hoa ngại ngần buông ra, nhìn Nghiễm Thanh trả tiền mua vé. Sau đó đi cùng đường, đến khi Nghiễm Thanh ngồi yên vị trên xe anh ta mới dám ngồi xuống.

Họ Tiền là dòng họ có máu mặt trong vùng, dòng họ này đi lên từ xây dựng công trình, nghe nói trong thành phố còn có công ty mỗi năm lời đến cả trăm triệu, Tiền Hoa đúng chuẩn con nhà giàu. Chỗ này chỉ là một huyện nhỏ, kiểm tra sơ sài nên cũng vui vẻ cho cậu Hoa chút mặt mũi, phát tay cho anh theo vào.

Tiền Hoa mua cho Nghiễm Thanh một chai nước khoáng, cổ nhét vào tay cô: "Giữ đến mức cổ họng bốc lửa nh? Uống chút nước đi, uống xong thì mắng tiếp."

Từ trước hóm Nghiễm Thanh về đến bây giờ, anh ta vẫn luôn ngồi chờ ở nhà cô, không cần nghe chỉ cần nhìn gương mặt vợ cũ của mình cũng biết là đang tức giận.

Nghiễm Thanh uống hai ngụm: "Tiền Hoa, anh không thấy chán à?"

Tiền Hoa lắc đầu đáp không chán, bố mẹ em cũng có lòng tốt, hơn nữa anh cũng có ý này. Nghiễm Thanh, em có thể đứng bướng bỉnh như thế nữa được không?

"Ha."

Nghiễm Thanh bật cười: "Đa mặt anh bây giờ còn dày hơn cả bì lợn đấy! Chẳng lẽ chuyện trước đây là do tôi sai chặc?"

Phòng chờ vẫn không hề thay đổi gì, bây giờ hai người bọn họ ngồi đây như trở về mấy năm trước. Năm ấy Nghiễm Thanh vừa nghe đã muốn bỏ đi, chuyện hoang đường như thế cô không tài nào chấp nhận nổi. Sau đó, tên này liền đuổi theo đến đây, cũng ngồi bên cạnh cô như thế này, nói với cô, Nghiễm Thanh, lần này anh rất nghiêm túc, anh thích em, chúng mình cưới đi.

Cô nghĩ đầu mình trốn đến đâu thì cuối cùng vẫn phải quay về, bởi vì ở đây có bố mẹ cô, nếu cô bỏ đi bố mẹ cô thực sự sẽ bị bọn cho vay nặng lãi giết chết.

Và cô cũng tin rằng Tiền Hoa thật sự thích mình nên hai người kết hôn. Vậy mà cưới chưa được bao lâu thì Tiền Hoa với thư kí của anh ta gian díu với nhau. Trước khi cưới, Nghiễm Thanh giấu mọi người ép anh ta kí một bản thỏa thuận trước hôn nhân. Trong bản thỏa thuận có ghi rõ, nếu bên nào vi phạm thì bên đó phải đồng ý yêu cầu ly hôn của đối phương.

Vì vậy cô ly hôn, những năm gần đây cô đi làm trả nợ cho nhà họ Tiền, đồng thời cũng dọn sạch quan hệ với họ.

Hôn nhân của cô đúng là trò hề, mà Nghiễm Thanh lại là người cười nhiều nhất. Yêu gì chứ, toàn là giả dối, sau này cô sẽ không tin ai nữa.

Loa phát thanh thông báo chuẩn bị kiểm tra vé xe đi thành phố Dương, Nghiễm Thanh đứng lên, nhìn qua Tiền Hoa: "Không biết lần này là ý của ai nhưng Tiền Hoa anh cũng không còn bé nữa, còn thiếu gì nữa? Đừng có mà suốt ngày nhúng tay vào chuyện nhà tôi, hai chúng ta không còn quan hệ gì nữa rồi."

Tiền Hoa kéo tay cô: "Chẳng lẽ em không sai à? Ban đầu em cũng đâu có muốn sống hòa hợp với anh, để phòng anh như phòng trộm cướp, có khi còn không bằng trộm cắp. Anh khinh thường nó mới không thể khống chế được bản thân!"

Advertisement / Quảng cáo

Nghiễm Thanh tức quá hóa cười, thật sự là trời đất chứng giám, trời đất chứng giám.

Cô hất tay Tiền Hoa ra, thu lại nụ cười trên môi, giọng nói hơi hột, xa cách: "Đừng tưởng trên mặt mình dát vàng mà ai cũng muốn, đã không quản được thân dưới còn nói lắm thế làm gì hả? Tôi một mực để phòng anh là vì gì à? Không phải vì các người âm mưu tính toán tôi à? Ban đầu tôi ở nhà anh an phận thủ thường, bây giờ cũng không thiếu nhà anh một đồng nào. Cho nên anh không có tư cách để nói tôi."

"Bây giờ còn cầu xin tái hợp với tôi ư? Đúng là mơ mộng hão huyền."

***

Đến thành phố Dương đã là sẩm tối, Nghiêm Thanh tiện tay bắt một chiếc xe về nhà. Không bật đèn, chỉ lẳng lẳng ngồi tựa vào thành giường. Mỗi lần về quê là một lần hút cạn tình lực cả người cô, cả đêm nằm mơ thấy ác mộng cho đến sáng sớm ngày hôm sau. Khi tỉnh lại mặt trời đã lên cao, bốn chậu cây nhỏ của cô được đặt ở nơi tránh ánh sáng trực tiếp của mặt trời. Nghiêm Thanh bước tới ngồi xuống, đưa tay thử độ ẩm của đất, biết rằng Cố Thanh Châu đã chăm sóc bọn chúng từ đầu đến đuôi kĩ càng cẩn thận.

Cô sờ sàn nhà, không có tí bụi nào. Đúng như lời anh nói, dọn dẹp vô cùng sạch sẽ.

Trong nhà có thêm một đôi dép, tối qua cô không để ý đi vào, bây giờ mới nhìn rõ cỡ lớn hơn chân cô rất nhiều. Và tất nhiên là không vừa chân.

Nghiêm Thanh nhắm nghiền, tìm trong túi xách vật gì đó rồi đi ra cửa.

Cô đi lấy xe trước, là kiểu xe Harry đời cũ, lúc trước động cơ hỏng nên mang đi sửa chữa, có một bộ phận không dễ lắp nên kéo dài hơi lâu, mãi cho đến hôm qua mới nhận được điện thoại nói có thể đến nhận xe.

Đến đại học Dương Thành đã là chạng vạng, gọi điện thoại cho thầy Cổ và hỏi anh: "Kỳ nghỉ này anh thế nào? Có đi đâu chơi không?"

Thầy Cổ lắc đầu: "Anh vẫn ở trường, em định về chưa?"

"Chưa." Nghiêm Thanh nói xong, đài phát thanh của trường đột nhiên phát một bài hát, là ca khúc rất tò tính rất thịnh hành gần đây, ***Tâm trạng tốt đẹp*** cũng thường xuyên dùng bài này.

Tay Cố Thanh Châu dừng lại, hỏi cô: "Em đã về rồi à?"

Nghiêm Thanh ngẩng mặt lên trời tròn mắt, một ca khúc đồng thời xuất hiện trong điện thoại di động của hai người, muốn nói không cùng không được nữa!

Cố Thanh Châu thấy cô gái bên kia không lên tiếng, cười, nói đỡ cho cô: "Đây là bài ca tan học, năm nay rất phổ biến trong giới sinh viên."

"..." Nghiêm Thanh lật lại tròn mắt: "Tôi tìm anh ở đâu?"

"Em đứng đi đâu cả, anh đến tìm em thì tốt hơn. Bây giờ em đang ở đâu?" Cố Thanh Châu vừa hỏi vừa đi ra ngoài, cũng chẳng thèm dọn đồ.

Nghiêm Thanh nghiêng đầu nhìn rồi đáp: "Tôi lái xe tới, đang đứng trên đường mòn phía trước sân bóng đá."

Tuy là kỳ nghỉ dài những bảy ngày nhưng vẫn có rất nhiều sinh viên không về nhà. Không chỉ vậy, trong trường còn có rất nhiều người như Nghiêm Thanh đi vào, vì thích đá bóng nên đỗ xe ở đây, một thời gian thì tạo thành đường mòn nhỏ hẹp. Cố Thanh Châu chạy một mạch đến, vừa trông thấy Nghiêm Thanh đứng cạnh chiếc Harry đỏ, anh liền gọi cô. Nghiêm Thanh ngoảnh lại, đằng sau cô lộ ra mặt của một sinh viên, cậu ta nhìn thấy Cố đang chạy tới thăm than không xong rồi.

Cố Thanh Châu nhìn tình huống trước mắt, cái đuôi xe Harry màu đỏ bị quẹt một đường, lộ ra lớp nền trắng. Anh nhận ra cậu sinh viên này, là đội trưởng đội bóng, điều kiện gia đình khá tốt, bình thường không ở trong trường nên lái xe đi học.

Anh hỏi sinh viên: "Xe bị cậu quẹt phải à?"

Thái độ sinh viên rất tốt: "Thầy Cổ, em xin lỗi, là do em không cẩn thận."

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh không muốn so đo với sinh viên, chiếc xe của cô cũng không tốn bao nhiêu tiền, đụng thì cứ đụng đi, không sao cả. Với lại chuyện này không thể để Cố Thanh Châu dính vào, anh là thầy người ta là trò, thầy sao có thể bắt nạt trò?

Cố Thanh Châu chỉ cảm thấy Nghiêm Thanh kéo vạt áo mình, nhỏ giọng nói không sao, không có chuyện gì đáng ngại cả.

Sinh viên kia thái độ cũng tốt, nói sẽ bồi thường.

Trên mặt Cố Thanh Châu không biểu hiện gì, nhưng từ giọng nói có thể nghe ra anh đang rất nghiêm túc: "Cậu vẫn còn là học sinh, đang dùng tiền của bố mẹ, tôi là thầy giáo của cậu nên không thể không nói đạo lý mà bắt cậu bồi thường được, nhưng cậu phải ghi nhớ chuyện hôm nay, bất kể là ở trong trường hay ngoài trường không nên lái xe ẩu, lờ như đám phải người khác thì làm sao? Cậu có còn muốn tương lai và sự nghiệp nữa không?"

Cậu sinh viên biết điều vâng dạ, nói sẽ ghi nhớ, cảm ơn thầy Cổ.

Cố Thanh Châu phát tay: "Đi đi, lái từ từ thôi."

Còn tiếp...

Bình luận

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Dương Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-2

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

***

Chờ sinh viên kia đi Cố Thanh Châu rũ mắt nhìn cô gái bên cạnh. Cô nhoen cười, nói: "Cố Thanh Châu, anh cũng ra đáng thầy giáo phết đấy."

Anh nhìn cô chăm chú, thấy dưới mắt cô có vết thâm do nghỉ ngơi không tốt, nhưng khi cười lên thì không khác với ngày thường. Bỗng dung trong lòng anh như bị ai siết chặt vậy, cười dịu dàng với cô: "Vốn dĩ anh là một người thầy mà."

Anh hơi suy tư, không hỏi cô tại sao lại đột ngột quay về cũng không hỏi đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói: "Đi thôi, đi ăn cơm"

Nghiêm Thanh không có tâm trạng ăn cơm, bây giờ cô chỉ muốn ăn cháo mà thôi. Cho nên vừa ngồi vào ghế lái cô đã lên tiếng: "Cố Thanh Châu, anh đỗ xe ở kia à? Tôi chờ anh qua đó."

Chỉ thấy ánh mắt Cố Thanh Châu thông dong dõi mắt khỏi Nghiêm Thanh nhìn về phía trước, đằng trước có hai người đang đi tới, một người sáng mặt lên giọng gọi anh.

Advertisement / Quảng cáo

Anh cúi người nói chuyện với cô: "Chờ một lát, em gái anh đến."

Nghiêm Thanh nhìn theo xem thử, thấy hai cô gái không giống Cố Thanh Châu cho lắm, không biết ai là em gái anh. Có lẽ sẽ biết nhanh thôi, một cô gái hơi thấp mang giày cao gót có đôi mắt to tròn ôm lấy cánh tay Cố Thanh Châu.

Cố San San đã nhìn thấy động tĩnh bên đó từ lâu, chưa thấy anh mình thân thiết với cô gái nào như thế, cũng chưa từng thấy anh cười với cô gái nào như người đó, cảm thấy nghi hoặc nên đi qua xem. Cô gái này lái một chiếc xe hơi xước, ăn mặc cũng rất xấu, tuyệt đối không phải giáo viên trong trường, vậy cô ấy là ai?

Lúc Cổ San San ôm lấy Cổ Thanh Châu, một cô gái khác đứng bên cạnh cũng đang lẳng lặng nhìn Nghiễm Thanh, còn lễ phép gật đầu với cô, chớ Cổ San San nói rõ ý đồ cô đưa túi trong tay ra, nói với anh: "Cần đây thôi tiết thay đổi, em mang mấy bộ quần áo tới cho anh thay."

Nghiễm Thanh nhướn lông mày nhìn túi giấy trong tay cô gái đó.

Cổ Thanh Châu tách tay em gái mình ra nói tiếng cảm ơn, nhận túi giấy ngay trước mặt Nghiễm Thanh, trên mặt vẫn không biểu lộ gì, còn đặt túi vào trong xe cộ.

Nghiễm Thanh ngồi trên xe hút thuốc, thò đầu ra nói: "Nếu anh có việc thì tôi đi trước vậy."

Cổ San San cảm thấy giọng nói này hơi quen quen, tròn mắt nhìn Nghiễm Thanh kẹp thuốc trong ngón tay, hết sức kinh ngạc. Anh cả nhà cô quen biết những nhân vật này từ khi nào thế!

Cô bé vòng tay ôm Cổ Thanh Châu: "Anh cả, anh mời bọn em ăn cơm đi! Em với chị Thiên Dụ lâu rồi chưa gặp anh, chị ấy có vài lời muốn nói với anh."

Từ đầu đến cuối cô gái chỉ nói mỗi một câu kia, uyển chuyển vuốt mái tóc ra sau tai, nhẹ nhàng kéo Cổ San San.

Cổ San San có ý nói lớn tiếng: "Sợ cái gì chứ, nên như vậy mà. Anh em là một gã đù mù, chị Thiên Dụ à, chị phải giữ thật chặt! Chuyện của hai người đã bao nhiêu năm rồi, còn đây đưa đến khi nào nữa?"

Nói xong liếc qua Nghiễm Thanh.

"San San." Mí mắt Cổ Thanh Châu giật giật, nhìn Cổ Thiên Dụ với em gái trước mặt, trong mắt dâng lên sự cảnh giác sâu sắc. Anh rút ra tấm thẻ từ trong ví tiền rồi đưa cho Cổ San San: "Các em đi ăn đi, hôm nay anh không có thời gian."

Cổ Thiên Dụ vội mời Nghiễm Thanh: "Không thì mọi người cùng đi đi, nhiều người cũng vui hơn."

Cổ Thanh Châu không nói nữa lời, ngồi vào xe Nghiễm Thanh. Cô liếc nhìn anh, nhả ga lao đi, để lại làn khói sau xe.

Cổ San San cảm thê mà tức điên người: "Chuyện gì thế này."

***

Nghiễm Thanh chớ Cổ Thanh Châu đến tòa nhà cho giáo viên, nói: "Quên mất tối nay tôi có việc, hôm nay không đi với anh được rồi. Anh mau về lái xe đi đón các em ấy đi."

Cổ Thanh Châu ngồi trong xe lẳng lặng nhìn cô chốc lát, sau đó xuống xe. Nhưng mà không đi, mà vòng qua xe đến chỗ lái, khom người nói với cô: "Em xuống đi, để anh."

Nghiễm Thanh: "Đừng mà, xe cũ này đúng hộp số sần, anh không lái được đâu."

Cổ Thanh Châu kéo cửa xe ra một cái, mở cửa ra nói chuyện với cô nương trong xe: "Em đi đâu anh đưa đi, sau đó anh mang xe em đi sửa."

Nghiễm Thanh ném thuốc lá xuống đất: "Không cần, không cần sửa."

Xe này đã cũ, giờ bị kẹt cổ cũng không đau lòng, có đều Cổ Thanh Châu nói không được, chuyện xảy ra ở chỗ của anh anh cũng có một phần trách nhiệm.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiễm Thanh lăm bắm một câu: "Đồ cô hủ."

Lúc xuống xe nói bên tai anh, Cổ Thanh Châu nghe rõ ràng.

Nghiễm Thanh biết điều ngồi bên cạnh ghế phụ, xe của cô là xe hộp số sần, là loại phải kết hợp chân ga với cần số liên tục đó, thôi thì chờ thấy Cổ bị tắt máy vậy. Lúc đó nhất định phải lớn tiếng cười nhạo một phen mới được. Cổ Thanh Châu ngồi một lát cho quen xe, bắt đầu khởi động xe, một chân để bộ ly hợp, một chân đạp ga, một chút lúng túng cũng không có, hoàn mĩ khởi động. Lái chiếc Harry đỏ của Nghiễm cô nương lái bon bon trên đường Tư Minh.

Nghiễm cô nương đành nói một câu: "Anh đưa tôi tới đài phát thanh đi."

"Không phải đang nghỉ phép à?"

"Là tôi tự nguyện làm thêm giờ không được à?" Nghiễm cô nương lại muốn hun khói anh.

Quảng đường tiếp theo không ai mở lời, Cổ Thanh Châu không đưa cô tới đài phát thanh mà là đưa về nhà cô.

Nghiễm Thanh liếc mắt, lấy từ trong túi xách ra một tập *Tạp kịch kì đầu thương thức*, để bên cạnh, nói: "Hôm nay cái chính là muốn trả sách lại cho anh. Cảm ơn anh nhé, tôi đi trước đây, xe thì anh cứ từ từ sửa."

Nói xong mở cửa, nhưng không mở được, cô nghiêng đầu trừng mắt.

Cổ Thanh Châu như cô như không giải thích, nhìn cô nói: "Cổ Thiên Dụ là em gái lớn lên với anh, bởi vì một vài chuyện mà ở cùng nhà với bố mẹ anh."

Nghiễm Thanh gật đầu: "Ừ, không cần giải thích với tôi đâu."

***

Cổ Thanh Châu lái xe Nghiễm Thanh đến cửa hàng 4S, bình thường anh lái một chiếc SUV. Xưa nay anh đều bảo dưỡng xe ở đây, bây giờ lái chiếc Harry đi vào làm cho nhân viên kiểm tra ngay người, lại nghe thấy Cổ nói muốn trưng tu lại tất cả lại càng không biết nên làm thế nào.

Dùng Mercedes mà sửa hết cho Harry, sửa cái móng? Tiền thì tính sao? Sửa một lần bằng nửa giá tiền mua chiếc mới đấy! Thế giới của người có tiền thật khó hiểu!

Trong lúc Cổ Thanh Châu chờ trong phòng nghỉ ngơi, còn có người đặt rượu bên ngoài đưa đến. Quản lý cửa hàng 4S định tan làm, thấy anh vẫn chưa đi lại tìm một hàng trái cây ở bên ngoài, đem đến ngồi xuống nói chuyện phiếm với Cổ Thanh Châu, nói mấy ngày trước sếp Cổ nhỏ cũng có ghé một lần.

Trái cây trên bàn Cổ Thanh Châu không đụng, đợi một lát rồi nhắn tin cho cô ấy, nói máy móc hơi có vấn đề một chút.

Nghiễm Thanh đang gọi điện thoại cho Già Vần: "Ồ đâu vậy? Buổi tối cùng đi ăn đi."

Già Vần: "Không rảnh, sao hôm nay lại cô đơn một mình thế? Gọi thủ đây à?"

"Tao làm gì mà ở cùng một chỗ với anh ta chứ? Người ta rất bận rộn đấy!"

"Không thể nào!" Già Vần không tin: "Không phải anh ta đang theo đuổi mày à?"

"Tao phục mày luôn rồi, nào ở đâu mau quay về." Nghiễm Thanh kêu lên: "Hôm nay tao thấy thanh mai trúc mã của anh ta đến đưa quần áo đấy, sau này mày đừng nói linh tinh."

"À, bảo sao mày bực mình."

"Có tin tao hút máu mày không hả?"

Advertisement / Quảng cáo

"Thách mày đấy, tao đi báo công an."

Hẹn người người không tới, đành cúp điện thoại. Bây giờ mới nhìn thấy tin nhắn của Cổ Thanh Châu, Nghiễm Thanh ném lộn thoại lên giường, lớn tiếng hừ hừ: "Xe bà có cả núi vấn đề đấy!"

Cố Thanh Châu thấy qua gần nửa tiếng rồi mà người bên kia vẫn không hồi đáp, đành nói với giám đốc: "Vậy thì mở ra hết kiểm tra một lượt, có cái gì tệ thì thay luôn cũng được."

Nhân viên kiểm tra nghe vậy khòe miệng giật giật: Thật sự không hiểu những người có tiền mà.

Buổi tối Nghiêm Thanh phát trực tiếp, có một bạn trên mạng hỏi cô:

"Bà Hắc, tôi không quên được người bạn gái trước, tôi cũng rất yêu bạn gái hiện tại, tôi nên chọn ai đây? Tôi khó tâm quá."

Chuyện này, cộng thêm chuyện ban ngày, Nghiêm Thanh cảm thấy ** cô muốn bùng nổ...

"Tôi nói này, đàn ông mấy người sao mà hèn hạ vậy? Tường bản thân mình nam vàng nam kim cương người người đều thích à? Các cô gái chú ý, cồi đời này không thể tìm được người đàn ông nào thủ thân như ngọc cả đòi chỉ thích một người phụ nữ đâu. Các bạn đừng bị phim truyền hình tiểu thuyết manga lừa, mở to hai mắt một chút, xem thật kĩ vào, ẩn trong chén ngó trong nồi. Đã là đàn ông thì đều giống nhau, toàn là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới!"

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Em bé

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Lần phát trực tiếp này tất nhiên vẫn có thầy Cố theo dõi, anh vừa đợi sửa chiếc xe Harry của Nghiêm Thanh vừa nghe lời khinh miệt của cô.

Cố Thanh Châu dừng xe ven đường, nhìn đồng hồ, muộn rồi, bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để giải thích.

Đêm nay có người trần trọc trở mình, rất sợ khoảng cách vất vả lắm mới được rút ngắn nay có thể bị kéo giãn.

Hôm sau, trời vừa sáng anh đi tìm Nghiêm Thanh ngay, lúc nhấn chuông cửa gương mặt nghiêm túc đã hiện vẻ hồi hộp. Đến khi Nghiêm Thanh mở cửa, anh mới bình tĩnh trở lại, đứng bên ngoài vội vàng muốn giải thích.

"Vào đi." Nghiêm Thanh giữ cửa.

Anh thay giày đi vào, dáng người cao to đứng trong ngôi nhà nhỏ bỗng nhiên trở nên chật chội. Anh nói, Nghiêm Thanh, anh muốn giải thích mấy chuyện với em.

Cô gái tìm cái gì đó trong phòng bếp, bới tìm một hồi trong tủ: "Anh không cần giải thích gì với tôi đâu, đứng ở cửa làm gì."

Cửa sổ hơi mở, chỗ ánh sáng chiếu vào có đặt mấy chậu cây, Cố Thanh Châu đi vào phòng bếp, vươn tay qua đầu cô lấy ra một bình tưới, hỏi cô: "Em tìm cái này phải không?"

Nghiêm Thanh: "..."

"Lấy chỗ nào đặt lại chỗ ấy, thầy không dạy anh hả?" Cô gái nào đó bực mình cướp lại, đi rầm rầm đến chỗ cửa sổ phục vụ đám cây nhỏ của cô.

Advertisement / Quảng cáo

Giọng Cố Thanh Châu lại vang lên: "Bình tưới của em bị rỉ nước, anh mua một cái mới, có để lại giấy nhãn cho em mà."

Nghiêm Thanh nghe hiểu thành: Ý anh là tôi vừa ăn cướp vừa la làng!

Cũng chẳng hiểu sao Nghiêm Thanh như muốn bùng cháy, rầm một tiếng vứt bình tưới xuống rồi đi vào phòng bếp, lớn giọng: "Anh lừa người à, có cái giấy nào đâu..."

Lời thốt ra còn thiếu một chữ há bị cô trở về, muốn khi thế có khi thế, muốn âm lượng có âm lượng, nhưng khi Nghiêm Thanh nhìn thấy tờ giấy dán trên tủ quầy, thực sự là của Cố Thanh Châu nhấn lại.

Đây là một loại chữ khác, không giống với bộ chữ thảo trong thư viện đại học thành phố Dương, chữ vẫn đẹp như cũ, có đều lần này nó dứt khoát hơn, không nổi bút, sạch sẽ rõ ràng.

Nghiêm Thanh: "..."

Cố Thanh Châu vuốt ve lá cây lưỡi hổ một tay anh chăm sóc, tí mi nhíu nhìn, sau quay đầu lại thấy cô nương đang ở đó trừng anh. Anh thu tay về, lại nghe cô nói: "Anh muốn nói gì với tôi? Chuyện ngày hôm qua thì không cần, dù sao cũng không liên quan đến tôi."

Cố Thanh Châu lắc đầu: "Không, anh cảm thấy việc này rất quan trọng. Anh không phải loại người ăn trong chén nghĩ trong nồi, anh sợ em hiểu lầm."

Nghiêm Thanh nghẹn lời: "Trực tiếp hôm qua không phải tôi nói anh."

Mí mắt Cố Thanh Châu giật giật, nhìn cô, tất nhiên là không tin rồi.

"Cô gái hôm qua tên là Cố Thiên Du." Anh kể: "Mẹ em ấy sinh khó nên qua đời, còn bố em ấy là lái xe nhà anh. Trên đường đi gặp tai nạn bị người ta đâm vào đuôi xe, bố em ấy vì cứu bố anh mà mất nên bố anh đón em ấy về nhà nuôi nấng. Em ấy lớn lên cùng với anh em anh, giống như là một nửa con gái của bố anh vậy, bây giờ vẫn ở trong nhà cũ chăm sóc hai người lớn."

"Vâng."

"Bây giờ anh không ở nhà cũ."

"Vâng."

Mí mắt Cố Thanh Châu lại giựt giựt, nhìn Nghiêm Thanh: "Quả thật nhà anh hy vọng anh và em ấy cưới nhau."

"Vâng."

"Nhưng anh đã từ chối."

"Vâng."

Cố Thanh Châu nhìn Nghiêm Thanh như vậy cảm thấy vẫn chưa yên tâm nên nắm chặt một tay: "Khi vừa tới nhà anh, sức khỏe của em ấy không được tốt lắm. Tuần nào cũng đều phải đến gặp bác sĩ tâm lý. Khi còn bé anh cảm thấy em ấy rất đáng thương nên em ấy muốn gì anh đều cho hết nhưng em ấy vẫn không vui, khóc mãi không nín. Anh không biết phải làm thế nào nữa. Thân là anh cả trong nhà nên từ nhỏ anh đã học được cách che giấu cảm xúc của bản thân như người lớn, thích cái gì, ghét những gì đều được được để người khác đoán được."

"Cuối cùng anh lên mạng hỏi người ta."

Rốt cuộc Nghiêm Thanh nhìn thẳng anh: "Anh muốn nói đến cô gái trên mạng đó à?"

Cố Thanh Châu gật đầu: "Từ nhỏ Thiên Du đã rất hiểu chuyện, có thói quen nhìn mặt người khác, người lớn lại mang lòng áy náy, thấy em ấy chịu nói mấy câu với anh thì dạn dỏ anh chăm sóc cô em gái này thêm một chút."

Thật sự khi đó anh đều không hiểu gì cả, cô gái ấy dạy anh rất nhiều cách để dỗ dành con gái, lúc anh đọc không hiểu thì cô mắng anh là đầu heo.

Lớn đến vậy nhưng chưa ai dám mắng anh cả, cô là người đầu tiên.

"Anh dựa vào cách của cô ấy để dỗ dành Thiên Dụ." Cổ Thanh Châu nói tiếp: "Thiên Dụ không cần phải gặp bác sĩ nữa và cũng coi bố mẹ anh như người thân. Con bé rất hiểu thuận và rất được bố mẹ anh quý mến, mà họ hàng trong nhà bàn chuyện với nhau, mong muốn sau này anh lấy con bé làm vợ. Ban đầu anh cũng định đồng ý nhưng dần dần phát hiện ra cô em này luôn tạo cho mình một lớp mặt nạ ở trước mặt mọi người."

"Con người anh dần dần, chỉ thích đọc sách luyện chữ. Tuy ở trước mặt anh con bé không than không phiền nhưng khi ở trước mặt bố mẹ anh lại luôn bày ra vẻ mặt đáng thương. Người lớn không hỏi thì thôi, nếu đã hỏi đến ý rằng chỉ chực khóc, kẻ kẻ anh không quan tâm đến, anh chê nó. Đến khi anh bị mắng thì lại đến trước mặt họ nói tốt này nói tốt nọ, không muốn để anh và người lớn làm lớn chuyện."

"Loại chuyện này xảy ra mấy lần nên anh liền hiểu ra ngay. Tính tình con bé đó không tốt, tuy nhà anh giàu có sung túc nhưng không bao giờ cho con cái tiêu xài hoang phí, mua đồ đắt tiền nên con bé đều ghen tị mỗi khi nhìn thấy người ta dùng túi xách nhãn hiệu nổi tiếng ngay trước mắt, nói mình xuất thân đáng thương, còn nói mình không xứng với những thứ kia."

"Hà..." Nghiêm Thanh tròn tròn mắt: "Kiểu con gái gì vậy?!"

"Nó tự cho mình là thông minh có thể lừa gạt cả nhà người ta không chút sợ hãi, làm trò lừa gạt đùa giỡn trước mặt anh. Anh biết rõ nó rất muốn những thứ đồ quý giá kia cũng như biết không nên mua cho nó." Sợi dây màu nâu trên cổ Cổ Thanh Châu hiện ra bên ngoài, ngực hơi phập phồng: "Nó không kiểm soát được anh nên mỗi lần về nhà liền kéo theo em gái anh là San San đi cùng, nó biết anh sẽ không từ chối San San."

Nghiêm Thanh chưa bao giờ thấy một người như anh, nói xấu người ta cũng phải nói xấu đường đường chính chính như thế này đây.

Dường như người này không muốn giấu giếm cô bất cứ thứ gì, giống như con đường sách trên đường Tư Minh vậy, vĩnh viễn thẳng tắp một đường.

Một chút lừa dối nhen nhóm trong lòng Nghiêm Thanh đột nhiên dập tắt, bất kể người khác là dạng người gì, chỉ cần anh không phải xấu là tốt rồi.

"Cổ Thanh Châu." Nghiêm Thanh chống đầu nhìn anh: "Tôi cảm thấy đôi lúc anh ngốc thật đấy!"

"Anh không ngốc."

"Người ta nhìn anh chỉ vì anh rất nhiều tiền đấy, đầu heo ạ!"

Advertisement / Quảng cáo

Cổ Thanh Châu bất chợt nở nụ cười, tựa như hoa nở khi xuân về, rực rỡ vô cùng.

Nghiêm Thanh làm bầm: "Đúng là một tên ngốc mà."

"Nhà anh muốn đưa bọn anh đi học chung, con bé nói nên đình hôn trước để khi ra ngoài con bé còn có thể chăm sóc cuộc sống sinh hoạt cho anh nhưng anh không đồng ý." Cổ Thanh Châu lại cười: "Anh có tay có chân, cần gì người khác quan tâm. Năm hai đại học, anh lấy được học bổng tự ra nước ngoài một mình."

"Vậy còn con bé đó?"

"Con bé không thi đỗ, ở nhà khóc mấy ngày liền. Bố mẹ anh đưa nó đi học trường khác."

Nghiêm Thanh: "..."

"Do đó không phải anh bắt cả hai tay, anh không thích con bé, không thích tí nào cả." Anh khẳng định cho cô nghe rõ ràng.

"À ừm..." Nghiêm Thanh khoanh tay trước ngực: "Được rồi, là em trách làm ngại, ngại cho em xin lỗi."

Cổ Thanh Châu thấy định chỉ vài mình vội vàng giữ bà vai người ta lại, đôi mắt sáng quắc nhìn cô: "Vậy sau này..."

Nghiêm cô nương thẳng thắn khoát tay: "Như cũ như cũ."

***

Mấy ngày sau, Nghiêm Thanh nhận được điện thoại của Cổ Thanh Châu hỏi cô có thể giúp anh một chuyện được không.

Lúc trước cô chẳng phân biệt đúng sai phải trái đen đỏ đã vội đổ oan làm khó dễ người ta nên bây giờ không nói hai lời đồng ý giúp ngay lập tức, lái xe đến chỗ khu vui chơi lớn ở ngoại ô thành phố. Xe đã được son mới phía sau, không lộ ra chút vết tích nào, đến khi lái xe về Nghiêm Thanh mới nhận ra tiếng ồn của động cơ cũng nhỏ hơn so với lúc trước. Tốt quá rồi!

Trong lòng tự nói lại nữa phải hỏi thầy Cổ xem xướng sửa xe kia ở đâu mới được, tay nghề của thợ này giỏi thật đó, sửa chiếc xe đã dùng mười mấy năm qua như xe mới.

Lớn đến từng này rồi mà đây là lần đầu tiên Nghiêm Thanh đến khu vui chơi, vừa đi vào đã cảm thấy mình như lạc vào thế giới khác. Cô tìm một góc đợi Cổ Thanh Châu, lại ngoài ý muốn thấy anh dắt theo một đứa trẻ đến.

Em bé giọng còn non nớt chào cô: "Em chào chị ạ!"

Cổ Thanh Châu cúi người xoa đầu đứa bé: "Khải Nguyệt, con phải gọi là cô."

Em bé chớp chớp mắt nhìn chằm chằm Nghiêm Thanh, cô run rẩy cả da đầu. Đứa bé trông chưa đến mười tuổi tựa như chiếc cột thu lôi be bé, cô lại không thích trẻ con cho lắm nên bây giờ nể chút mặt mũi của Cổ Thanh Châu mím cười với em bé một cái.

Cô nói với Cổ Thanh Châu: "Anh gọi tôi đến có chuyện gì không? Nếu không có gì thì tôi đi trước đây."

Anh liền ngăn cô lại: "Em đã đồng ý thì không được đổi ý."

Nghiêm Thanh cảm thấy nhức đầu: "Trông bé giúp anh á?"

Cổ Thanh Châu gạt đầu, giới thiệu hai người với nhau: "Đây là con của em trai anh. Hôm nay là sinh nhật bé nhưng nó không rảnh nên đưa con gái đến khu vui chơi nên phận là anh cả phải ra sức giúp đỡ."

Đứa bé kéo kéo tay Cổ Thanh Châu: "Bác ơi, sao lần trước không có cô ạ?"

"Vì lần trước bác còn chưa gặp được cô." Cổ Thanh Châu ngồi xổm xuống đối diện đứa bé sửa sang lại váy cho bé, hết sức kiên nhẫn. Sau đó quay đầu nói với Nghiêm Thanh: "Trước kia toàn là một mình anh đi với con bé thôi."

Nghiêm Thanh nói với anh: "Tôi không biết đồ trẻ con."

"Khải Nguyệt ngoan lắm, không cần đồ đâu. Em cứ coi như chúng ta cùng đi chơi với nhau là được rồi."

Nghiêm Thanh nghiêm túc nhìn Cổ Thanh Châu thật lâu, biết là hôm nay không thoát được rồi nên đành chấp nhận. Anh trông thấy nụ cười miễn cưỡng của cô thì không ngờ cô sẽ không thích đến như vậy, có điều cô không từ chối, thế là vẫn được nhỉ?

Sau đó Cổ Thanh Châu dắt bé đi trước, Nghiêm Thanh đi theo đằng sau, bé con trên đầu mang vương miện công chúa đi hai bước thì quay đầu nhìn cô phía sau một lần, được mấy lần thì dừng lại chìa tay ra về phía Nghiêm Thanh, ý muốn kéo tay cô bước đi.

Bàn tay trẻ con trắng trẻo mềm mềm nhỏ nhỏ, dưới ánh mặt trời như phát ra ánh sáng. Nghiêm Thanh phát hiện mình không có cách nào từ chối, đi lên đưa tay mình ra.

Nghiêm Thanh vô cùng cẩn thận nắm chặt tay em bé, âm thanh dịu đi đôi chút: "Sao cứ nhìn cô mãi vậy?"

Đứa bé ngửa đầu nói lên nghi vấn của mình: "Cô ơi, sao cô không mặc váy á?"

Nghiêm Thanh cười về quái dị: "Bởi vì cô là một bé trai."

Bé nhỏ hừ hừ: "Cô gạt người cô gạt người, cô là một cô gái."

Cố Thanh Châu nghe thấy, cười xoa xoa đầu đứa bé.

Dường như bé con không nhìn nổi việc một cô gái mà không mặc váy, thao thao bất duyệt dạy dỗ: "Bác nói sẽ mua cho cháu một bộ váy công chúa đấy cô, cô cũng học cháu nũng nịu một lát, bác sẽ mua cho cô đấy. Bác của cháu cô rất rất nhiều tiền, cô thể mua rất nhiều váy nên cô không cần mặc quần nữa đâu."

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh đùa đùa: "Sao cháu tốt với cô thế?"

Cô bé cứ ngửa đầu nói chuyện rất vui, giờ tay ra muốn bế, Cố Thanh Châu bế bé vào trong lòng, như vậy thì bé với Nghiêm Thanh có thể cao ngang nhau, cô bé trườn người qua nhìn Nghiêm Thanh, Nghiêm Thanh phát hiện nhóc con này không có lông mi.

Bị cục thịt nhò đưa tay tới, dễ dặt muốn sờ mặt cô, Cố Thanh Châu định nói thì bị Nghiêm Thanh ra dấu. Cô sát lại gần để ngón tay đưa bé đụng vào mắt mình, sau đó nhắm mắt lại, bàn tay mềm mại nhỏ bé vuốt ve trên mí mắt cô thật lâu mới lên tiếng: "Ồ đây giống như của Elsa vậy!"

Nghiêm Thanh vẫn còn nhắm nghiêng hai mắt, bé hỏi Cố Thanh Châu: "Là công chúa băng giá đúng không ạ?"

Cố Thanh Châu đáp phải.

"Cô ơi, cô cũng là công chúa ă?"

Đứa trẻ hồn nhiên mà thẳng thừng hỏi làm Nghiêm Thanh bất ngờ. Cô mỉm cười, nếu là một công chúa thì cô cũng là một cô công chúa xấu tính.

Đứa bé lại nằm xuống trên vai bác, nhỏ giọng hỏi: "Bác thích cô ấy ă?"

Trái táo Adam trên cổ Cố Thanh Châu lăn lăn xuống, ừ một tiếng bên tai đứa bé.

Bé ôm cổ bác mình, nghiêng đầu nói chuyện: "Nguyệt Nguyệt về nhà phải kể cho ông bà nội với cả bố mẹ biết mới được, cuối cùng thì họ không cần phải lo lắng bác không sinh em bé nữa rồi."

Cố Thanh Châu bật cười to, bé đứa bé đến chỗ đồ chơi rồi nói bóng bay cho bé. Lúc quay về trên tay cô bé quần một sợi dây nói bóng bay, Cố Thanh Châu cầm một cái khác đưa cho Nghiêm Thanh.

Vốn dĩ Nghiêm Thanh không thích mấy thứ đồ chơi trẻ con này nhưng bị bầu không khí ở đây lay lạn nên cũng nhận lấy, học bé cọt lên cọt tay, bên cạnh xuất hiện nhiều hơn một quả bóng đầu gấu to màu đen.

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 11: Vòng quay ngựa gỗ

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Khu vui chơi có vòng quay ngựa gỗ vô cùng đẹp đẽ, vẫn còn cách một đoạn xa mà cô bé đã phấn khích không thôi. Nghiêm Thanh cảm thấy rất thú vị, chỉ chỉ nhóc con đang dành toàn bộ tinh thần nhìn vòng quay ngựa gỗ và lên hỏi Cố Thanh Châu: "Nếu không để nó chơi trò này thì sẽ thế nào nh?"

Nhận lại là vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ của thầy Cố.

Nghiêm Thanh cười to, xấu xa nói: "Muốn nhìn đáng vẻ nó khóc thật đấy!"

Cô nhóc xinh đẹp như thế thì khi khóc lên có lẽ cũng sẽ rất đẹp nhì, có thể sẽ khiến người ta cam tâm tình nguyện dâng hết tất cả những thứ tốt đẹp nhất thế giới này đến trước mặt để dỗ nó.

Cố Thanh Châu nhìn cô gái tâm tư đen tối đứng bên cạnh, chợt nâng tay dè đầu cô xuống.

Nghiêm Thanh: "..."

Anh nhếch miệng trên mặt hiện vẻ yêu thương, anh lại áp đầu xuống sau đó thả tay ra, cúi đầu hỏi bé: "Muốn bác chơi cùng hay tự chơi một mình nào?"

Tuy đã vào thu nhưng trời ban ngày vẫn nắng chói chang, chiếc vương miện thủy tinh trên đầu bé con phản xạ ánh sáng sáng chói. Cái đầu nhỏ nâng lên, chỉ vào Nghiêm Thanh: "Cháu muốn chơi với cô nữa ă. Cô chơi với Nguyệt Nguyệt nha..."

Cố Thanh Châu bế bé lên: "Đi thôi nào."

Nhóc con kêu la oai oái, ôm cổ bác cả qua cổng soát vé, cái móng nhỏ vững vàng ngồi trên lưng ngựa trắng. Cố Thanh Châu ngồi chung một con ngựa với bé, đồng thời quay đầu cùng lúc với bé con quay về phía Nghiêm Thanh vẫy vẫy tay gọi vào.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh giờ tay lên vẫy chẳng có chút thành ý nào cả, tiếng nhạc vang lên ngựa gỗ bắt đầu quay vòng. Người đàn ông vận đồ trắng không cần trang điểm cũng đẹp ngồi cùng đứa trẻ xinh xắn trên ngựa gỗ, Nghiêm Thanh hạ tay xuống tò mò quan sát xung quanh, cảm thấy bản thân mình hơi nhột nhột.

Ngựa gỗ quay lại vị trí cũ, nhóc con lại to giọng gọi cô ơi, lại thêm một vòng nữa, vẫn gọi cô ơi, sau cùng Nghiêm Thanh phải đổi vị trí với Cố Thanh Châu. Cô luống cuống ngồi trên lưng ngựa gỗ, thấy cô bé con nhỏ giọng mềm mại quay đầu ra sau cười với cô Nghiêm Thanh đang bối rối.

Một đôi tay đẹp đẽ của người đàn ông nắm cổ tay gầy nhỏ của cô gái, nhẹ nhàng đặt lên người đứa trẻ, nói nhỏ: "Ồm nó thế này là được, không ngã được đâu, em đừng lo."

Nghiêm Thanh ngượng ngùng văng một tiếng, bé con cười ngọt ngào với cô: "Cô ơi, cô sợ ă?"

"Không..."

***

Vòng quay ngựa gỗ chuyển động, một lớn một nhỏ dính sát lấy nhau, trên cổ tay vẫn đeo lơ lửng một cặp bóng bay hình gấu, đung đưa theo gió. Nghiêm Thanh không ngờ trẻ con bây giờ có nhiều mảnh khứa lừa gạt người lớn như vậy, người phía trong chơi không đủ, ở ngoài còn phải có người chụp ảnh cho. Bao sao Cố Thanh Châu muốn tìm người giúp, nếu không không biết phải bận rộn đến mức nào nữa!

Một bài hát ngựa gỗ di chuyển qua chỗ Cố Thanh Châu bỗng lặn, mỗi lần cô bé đều phải bày ra một tư thế khác nhau. Thật ra Nghiêm Thanh chỉ thấy bàn tay tròn tròn mập mập kia cố gắng khoa chân múa tay thật là mệt thay cho nó, nhưng cô bé vẫn làm không biết mệt. Người đàn ông bên ngoài ấy dường như cũng không biết mệt, giờ điện thoại lên chụp lia lịa, còn khen ngợi: "Nguyệt Nguyệt thật dễ thương, kiểu đáng náy của con đúng là tuyệt vời."

Thảo nào cô nhóc rất thân thiết với anh, miệng ngọt như thể tất nhiên ai cũng sẽ rất thích dính anh.

Thật ra tốc độ quay của ngựa gỗ khá nhanh nên Nghiêm Thanh muốn trong lúc này phải bảo vệ tốt cô nhóc trong lòng, cơ thể căng cứng ban đầu rồi cũng dần dần thả lỏng. Đến vòng cuối cùng, bé con chợt nói với cô: "Cô ơi, cùng cười một cái nào."

Nghiêm Thanh toét miệng cười không biết có nhìn ra được là vui vẻ hay không, mũi cảm giác hơi chua chua.

Phát hết một bài hát là khi ngựa gỗ ngừng quay, xong chuyển này Nghiê~ Thanh như trút được gánh nặng, vậy mà cô gái nhỏ vẫn chưa chơi đủ, muốn chơi thêm một lần nữa. Do đó lần này chỉ mình cô bé ngồi trên ngựa gỗ, còn Cổ Thanh Châu và Nghiê~ Thanh thì ở bên ngoài chờ bé.

Nghiê~ Thanh hỏi: "Sao Nguyệt Nguyệt lại không có lông mi?"

Người đàn ông bên cạnh cười tủm tỉm, tìm gì đó trên điện thoại di động một lát rồi đưa cho cô xem.

Đó là một đoạn clip ngắn, bên trong là gương mặt đầm nước mắt của đứa bé mà giờ phút này đang chơi vòng quay ngựa gỗ. Có một người phụ nữ rất đẹp khẽ cười bước vào ống kính, trong tay cầm theo một cây kéo, quay clip là một người đàn ông, giọng nói có vẻ rất lo lắng, liên tục dặn dò vợ mình phải cực kỳ cực kỳ cẩn thận.

Sau đó, hai vợ chồng nhà này nhân lúc đứa trẻ đang ngủ cất phăng đi hàng lông mi dài của nó.

Người phụ nữ cười không ngừng, ngược lại người đàn ông không lộ mặt lại đau lòng không thôi.

Cổ Thanh Châu kể: "Lông mi của Nguyệt Nguyệt bị cụp vào trong, bây giờ con bé còn nhỏ nên chưa thể làm phẫu thuật được. Mẹ con bé đành phải cắt bỏ lông mi."

Ngón tay anh trượt sang, tiếp đó là clip quay cảnh cô bé tỉnh ngủ, ôm gương khóc hu hu, người phụ nữ an ủi bé: "Ngày mai mẹ mua cho con một cái váy công chúa Elsa nhé?"

Nhóc con đang vô cùng đau khổ nín khóc ngay, bàn tay nhỏ mập mạp giờ ra hai ngón tay cộp cộp thêm ánh mắt không được nuốt lời của mình, cảm thấy váy công chúa Elsa vẫn quan trọng hơn một chút.

Nghiê~ Thanh bật cười, ngón tay vô tình chạm vào biểu tượng thư viện ảnh.

Bên trong hầu hết là hình Cổ Thanh Châu vừa chụp cho cô nhóc vừa rồi, mỗi một tấm đều có Nghiê~ Thanh.

Nghiê~ Thanh lướt xem vài tấm, Cổ Thanh Châu đột nhiên thẳng lưng nói với cô: "Nếu em không thích anh sẽ xóa nó."

"Không đâu, đẹp đấy chứ." Trẻ con dễ thương như vậy sao phải xóa?

Người bên cạnh thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy anh cũng chuyển mấy tấm qua cho em nhé!"

Nghiê~ Thanh đồng ý: "Em trai anh nhỏ hơn anh mấy tuổi?"

"Năm tuổi."

Nghiê~ Thanh tính toán một chút: "Vậy là em trai anh lấy vợ sớm rồi."

Cổ Thanh Châu cười nhạt: "Hết cách rồi, hai anh em anh cần phải có một người lấy vợ sinh con sớm. Người nhà anh coi trọng vấn đề này."

Nghiê~ Thanh thấy biểu hiện ngày hôm nay của Cổ Thanh Châu, nói: "Sau này anh nhất định là một người bố tốt."

"Ừ, anh cũng cảm thấy như vậy."

***

Cô nhóc chơi cả ngày người đầy mồ hôi, Cổ Thanh Châu công bé đi căn-tin, bây giờ doanh nhân thủ đoạn ngày càng nhiều, tính đến việc bố mẹ dẫn con cái đi chắc hẳn sẽ chơi hết mình, sắp xếp một phụ giúp trong phòng ăn, chỉ cần đặt con trong đó là có thể đi chơi thoải mái và sẽ có một người phục vụ cho mỗi bé. Nhìn mấy người mỗi người vì muốn dụ mấy đứa nhóc ăn mà phải cài trang thành không phải chú gấu nhỏ thì là các con thú khác, thay đổi cách biểu hiện để dụ chúng nó thật sự đáng là dân buôn bán nà.

Bạn nhỏ Cổ Khai Nguyệt vừa liếm kem ky của mình vừa ngắm gấu lớn biểu diễn, vui vẻ cười ha ha rõ to. Cổ Thanh Châu kéo tay Nghiê~ Thanh ra ngoài, chỉ vào bảng hướng dẫn các trò chơi hỏi cô: "Em muốn chơi gì không?"

Advertisement / Quảng cáo

Anh im lặng chờ cô chọn, Nghiê~ cô nương vòng vo ánh mắt một hồi, chỉ thuyền hải tặc, cô chưa chơi lần nào, có điều nghe đồng nghiệp nói trò này rất kích thích.

Thấy Cổ nhìn thuyền hải tặc cách đây không xa lắm, gật đầu đồng ý: "Được, hẳn là rất thú vị đấy."

Hai người xếp hàng, trò chơi này kinh doanh rất tốt, người chờ ở phía dưới không ngừng nghe người bên trên hét chói tai cứu mạng. Nghiê~ Thanh nóng lòng muốn thử, đánh cược với Cổ Thanh Châu: "Chờ lát nữa ai là lên người đó làm con chó nhỏ."

Suy đi tính lại nghĩ đến hình tượng thầy Cổ cũng cần kiêng kỵ: "Hay là thôi đi."

Ngược lại Cổ Thanh Châu nói: "Ai là lên người đó làm chó nhỏ, nhớ giữ lời."

Vì vậy hai người lên thuyền, không có kinh nghiệm nên chọn ngồi vị trí lái thuyền.

Chờ khi chiếc thuyền lớn này dừng lại đưa tất cả thuyền viên xuống đất an toàn, Nghiê~ Thanh ngồi xổm dưới đất mặt mày xanh mét, chỉ biết xoa hai bên thái dương. Cô không cam lòng ngẩng đầu, thấy anh mang theo ý cười thì thầm: "Chó nhỏ."

Cô gái hướng mắt lên trời tròn tròn, thầm nghĩ có cho tiền sau này cũng không dẫn con đến đây đâu. Hủy hoại tuổi thơ!

Tối đó khi về đến nhà Nghiê~ Thanh gọi điện cho Già Vãn, rất có tình thần nhắc đi nhắc lại: "Lạ thật đấy. Thật sự rất lạ là đằng khác."

Hiếm khi thấy Già Vãn nghỉ phép, chuẩn bị đi chợ hải sản mua nưòi cần tôm hùm nước ngọt ăn cho thoải mái, hỏi Nghiê~ Thanh có muốn đi chung hay không.

Nghiê~ Thanh xoa cái bụng: "Xin lỗi, hôm nay ăn tôm hùm, hình như là của Pháp, bây giờ thì khó mà có thể nhét thêm được sản phẩm nội địa."

"Mấy đi ăn com với người gọi là thú kia ả?" Già Vãn hận

"Ừ, đi cùng với cháu gái anh ấy."

"Ồi giờ, có phải tên đó đang theo đuôi mày không đấy? Bào là đi chơi cùng cháu nhưng thực chất là đang hẹn hò?"

"Chỉ có ời..." Nghiê~ Thanh thờ dãi: "Em phải nói bao nhiêu lần nữa đấy?"

Già Vãn cắt ngang: "Được rồi, cứ coi như là già vò thế đi."

"Có điều..." Nghiê~ Thanh gãi đầu: "Tao cảm thấy lạ thật đấy..."

"Lạ chỗ nào?"

"Ừ thì, nói thế nào nà, cảm giác rất quen thuộc." Nghiê~ Thanh tổng kết.

Già Vãn nghe mà như đi trong sương mù: "Rốt cuộc mày muốn nói gì hả?"

Nghiê~ Thanh cũng không biết được nhưng trong khu vui chơi anh khiến cô cảm thấy rất thân quen như đã từng quen biết, loại cảm giác này có gì đó không đúng lắm, rõ ràng đang nhớ đến, nhớ được một nửa thì dứt đoạn làm cho người ta phát điên lên được.

Sau khi cụp máy Nghiê~ Thanh mở di động ra thấy có tin nhắn đến từ Cổ Thanh Châu. Hôm nay là lần đầu tiên cô chơi trò vòng xoay ngựa gỗ, nhớ lại hình như mười năm trò cái này vẫn chưa thịnh hành, chỗ cô nhiều nhất cũng chỉ là tám ván gỗ bảy sắc cầu vòng quanh một cái trụ lớn mà thôi.

Nghiêm Thanh nhìn chăm chăm màn hình thất thần hồi lâu, cuối cùng đăng lên Weibo một tấm hình.

Là hình bong bóng bay hình con gấu to của cô hôm nay, cô để nó bay tự do chạm lên trần nhà. Không có dòng chữ nào, bởi vì cô cũng không biết mình nên nói gì đây, có lẽ đây là chút kỉ niệm trong lòng, là bong bóng bay đầu tiên từ nhỏ đến lớn của cô.

Album ảnh "Cô gái mua bóng bay cho cháu gái anh", ID *Mây dọn nhà màu xanh* nhận thích.

***

Còn bạn nhớ Cố Khải Nguyệt bên kia một giấy trước còn hùng hồn nói muốn đi chơi với bác lần nữa thì giấy sau đã ngủ gật mất. Cố Thanh Châu nhìn qua gương chiếu hậu nở nụ cười, chỉnh nhiệt độ điều hòa cao lên, lái xe chạy từ từ trên đường.

Anh đưa nhóc con về nhà, xe vừa mới tới chân đồi thì đã có người thông báo cho người trong nhà. Ông cụ trong nhà chưa nhìn thấy thì vẫn chưa chịu nghỉ ngơi, giờ phút này đồng loạt ở dưới lầu, Cố Thiên Dụ ngồi bên cạnh chờ cùng con Cố San San dụi mắt ngáp dài.

Đường lên núi không xa lắm, đi qua một cánh cổng sắt dày nặng là đến một khoảng sân rộng, cả khu vườn phong cảnh, đèn đường vẫn được thấp sáng từ cổng đến nhà để xe. Cố Thanh Châu bế đứa bé vào lòng, nhóc con phối hợp vòng hai tay qua người anh, trong mơ cũng không quên thốt lên hai chữ Elsa.

Anh cười, tâm trạng rất tốt bước vào trong nhà. Thời gian gần đây anh tương đối bận bịu, lâu rồi không về nhà nên trong lòng cũng biết lát nữa khó mà thoát thân.

Quả vậy, nhóc con được bà vú ôm lên lầu, dưới lầu người ta bưng trà và điểm tâm lên, người đứng đầu nhà họ Cố, Cố Trọng Thiên có lời muốn nói.

"Thanh Châu, chuyện của con không nên kéo dài thêm nữa, nếu không bỏ với mẹ con chết cũng không nhắm mắt."

Cố Thanh Châu bưng chén trà uống một hớp: "Vâng, con sẽ cố gắng."

Cố Trọng Thiên thấy con trai cả không phản đối, hơi vui vẻ, nói đến chuyện xưa: "Con với Thiên Dụ tuổi cũng không còn bé nữa, bỏ thấy..."

Advertisement / Quảng cáo

"Con đã có người trong lòng." Cố Thanh Châu đặt tách trà xuống: "Bố ơi, để khi khác con đưa cô ấy về nhà mình dùng cơm."

Cố San San đang ngáp suốt chút nữa cắn phải đầu lưỡi mình!

Gi? Anh cả thích à?

Anh đang muốn chọc tức bố à!

Ồi chào, Thiên Dụ thật đáng thương mà!

Tình hình bây giờ thực sự im lặng đến đáng sợ, Cố San San mở to đôi mắt nhìn bên này một chút lại quay sang bên kia một chút, lặng lẽ nháy mắt cho anh cả, nhưng hết lần này đến lần khác Cố Thanh Châu không thèm để vào mắt.

Cố Trọng Thiên gật đầu, không đồng ý cũng chẳng phản đối, mà nói: "Buổi tối ngủ ở nhà đi, phòng con đã dọn dẹp xong xuôi cả rồi."

Đúng là đã dọn rồi, từ đây về nhà anh cũng phải đi một tiếng đồng hồ nên Cố Thanh Châu đáp vâng, đứng dậy trở về phòng.

Không lâu sau có người gõ cửa, Cố Thanh Châu không ngác nhiên khi người ở ngoài là Cố Thiên Dụ.

"Thanh Châu!" Cố Thiên Dụ nhìn anh: "Thực sự chúng ta không thể nào ư?"

Cố Thanh Châu lạnh nhạt nhìn cô nàng, trước sau anh vẫn một biểu cảm như thế. Rõ ràng vẫn chưa nói gì, làm cho người ta cảm thấy mấy lời nói vừa rồi của mình thật thừa thãi.

Hết chương 11

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 12: Cô ngọc thật đỏ!**Chuyện ngữ: Minh Minh***thuvienngontinh.com*
Biên tập: Iris

Tối thứ Sáu, Nghiêm Thanh tạo một chủ đề rất thú vị trên kênh Thiên Vân “Soulmate chưa từng gặp mặt VS người ngoại hình xinh đẹp phong thái giai nhân được cha mẹ kỳ vọng hai người sẽ thành một đội, là bạn bạn sẽ chọn ai?”

(BT: Soulmate là người đồng điệu về tâm hồn, tri âm tri kỷ)

Ngày cuối tuần đang cận kề, đây là khoảng thời gian mọi người rảnh rỗi và thư giãn nhất nên khi Nghiêm Thanh phát trực tiếp số người xem tăng vùn vụt. Trai gái ai ai cũng đều tham gia trả lời vấn đề này, Nghiêm Thanh ngồi phía sau màn hình chờ đợi kết quả, cô chỉ cần chọn lọc bình luận là được.

Tri âm tri kỉ quan trọng thật
nhưng mà tôi vẫn chọn người sau 23333.

Vấn đề này của cô quá nông cạn
rồi cô ơi. Cô cho rằng người người bây
giờ đều đẹp à? Ngoại hình xinh đẹp mà
lợi hại chắc? Tôi chọn người sau...

Người khác thế nào tôi không biết,
dù sao tôi luôn chọn cái đẹp, cho dù
không trò chuyện không yêu thích thì
trưng bày trong nhà cũng được mà.

Trò chuyện trên mạng nguy hiểm
lắm. Nhớ hồi đó ông đây lao động cật lực
như thế, tưởng đâu tìm được tình yêu đích
thực, hẹn gặp mặt ngoài đời một lần, ai
dè một lần mà mãi mãi không bao giờ gặp
nhau nữa. Tôi hận chim cánh cụt (QQ),
dài cổ mong ngóng FA vào bình luận.

Nếu soulmate xinh đẹp thì chọn
người trước thôi.

Nghe theo lời bố mẹ mà sống thì không bao giờ thua thiệt đâu. Vẫn nên nghe theo họ cho rồi, không làm đâu.

Để tôi phân tích cho chị nhé! Chủ đề này thật ra là ý như này phải không, cô gái xấu xí bố mẹ không thích với cô gái với phong thái giai nhân động lòng người được bố mẹ chấp nhận, hai người chọn một phải không? Vậy tôi chọn người sau, tôi sợ sau này mình sẽ hối hận.”

Dẫu trò chuyện trên mạng thoải mái đến đâu chăng nữa thì cô sẽ không bao giờ để lộ thân phận thật, vì vậy Nghiêm Thanh thường nhận được kết quả vô cùng chính xác, trần trụi mà cũng thực tế.

Cuối cùng phía bên kia màn hình để lại cho Nghiêm Thanh một lời nhắn khiến người ta phải suy ngẫm: *Chị dành cho người đầu tiên với cái nhìn quá phiến diện. Trên mạng chị có thể nghĩ người đấy là soulmate của mình nhưng trong thực tế*

khiến người ta phải suy ngẫm: Chị dành cho người đầu tiên với cái nhìn quá phiến diện. Trên mạng chị có thể nghĩ người đấy là soulmate của mình nhưng trong thực tế có thể nảy sinh rất nhiều chuyện, dù sao thì người trên mạng với ngoài đời đôi lúc khác nhau một trời một vực. Cho nên xấu xí hay xinh đẹp thì chưa biết được.

Hắc Hắc này, có phải trao đổi trên mạng với trao đổi ngoài đời cũng chỉ hơn kém nhau bởi một từ “nhân sắc” không?

“Phải, vì vậy người trước có rất nhiều nhân tố chưa xác định được, mà người sau lại cực kì ổn định.”

Sau khi suy nghĩ tổng hợp tất cả ý kiến của mọi người, bỏ đi vấn đề ngoại hình thì sự ủng hộ của cha mẹ, điều kiện hai bên gia đình đồng vẫn được chọn hơn cả. Kì thật môn đăng hộ đối rất tốt đấy chứ, cá nhân tôi không hơi xích nó nhiều

cả. Kì thật môn đăng hộ đối rất tốt đấy chứ, cá nhân tôi không bài xích nó, nhiều người sau ngày cưới mới biết mặt nhau nhưng về sau dần dần nảy sinh tình cảm, sống mỹ mãn biết bao nhiêu.”

Phân tích của người bạn này Nghiêm Thanh cực kỳ tán thành, nếu là đàn ông thì cô cũng sẽ làm như vậy.

Trên đây hầu hết đều là quan điểm của cánh mày râu, song cũng có một vài cô gái giơ cánh tay nhỏ bé của mình lên...

Tôi cảm thấy không gặp mặt không có gì quan trọng cả, thân giao cách cảm quan trọng hơn tất cả mọi thứ

...Nhìn một cái là biết đây là thần tiên không vương khói bụi nhân gian rồi.

Vấn đề này để bên nữ trả lời thử xem sao, soulmate chưa gặp mặt còn là ẩn số với người ngoại hình xinh đẹp, gia thế

số với người ngoại hình xinh đẹp, gia thế tốt được bố mẹ đề cử làm đối tượng hẹn hò.

“Ừ, cũng có thể nói như vậy.”

Nghiêm Thanh gật đầu đồng ý.

Nếu là trước kia tôi sẽ chọn người đầu, nhưng bây giờ tôi chọn người sau. Chưa gặp mặt trực tiếp thì đều là giả dối, không biết chừng trên mạng là sếp tai to mặt lớn nhưng ngoài đời chỉ là một kẻ nhát gan. Vẫn nên để dành cho người khác thì hơn.

Mời thốt trên kẻ chuyện xưa của anh bạn.

Có tình thì tim tôi đã ngập úng từ lâu rồi, Câu chuyện của tôi cũng thật buồn, tốt nghiệp nhiều năm đã biến tôi thành một người thành người mà ban đầu tôi rất coi trọng.

+1.

Thốt mang tôi theo với!

+3.

...

Kết quả rất rõ ràng, nói chung là
mười người thì hết chín người chọn người

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com
thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com
sau, lúc này trên màn hình bị oanh tạc bởi
một đồng bình luận:

Máy dọn nhà màu xanh: Chọn
người thứ nhất, chọn người thứ nhất, chọn
người thứ nhất.

Nghiêm Thanh không lên tiếng, đối
phương lại đăng thêm một lần...

Máy dọn nhà màu xanh: Chọn
người thứ nhất, chọn người thứ nhất, chọn
người thứ nhất.

Trong điện thoại có thể nghe thấy tiếng cười của MC phát thanh, nói: “Ở đây có người chọn người thứ nhất, vừa rồi ai cũng chọn thứ nhất giờ tay lên nào. Máy người hợp lại đi, thành thật một chút, tôi sẽ tán thành cho mấy người, còn phát kẹo cười nữa, yên tâm!”

Khung bình luận càng náo nhiệt hơn:

Ai? Ai thế?

Huynh dài tóc màu xanh thật quen mắt. Tới đây tới đây chúng ta nói chuyện riêng, tôi là nữ giả nam, anh không phải là gay thì ta tới luôn đi 233333

Này, sao không trả lời hả? Đang xấu hổ à?

Nhưng dấu kêu gọi thế nào đi chẳng nữa, ID đó vẫn không xuất hiện lại.

Bầu không khí trước mắt phá lệ

Bầu không khí trước mắt phá lệ thường trở nên rất tốt, nhưng dựa theo phỏng đoán của Nghiêm Thanh thì đại quân gây náo đang gần tới.

Quả nhiên mấy giây sau bắt đầu khai chiến:

Bản thân cô cũng là phụ nữ, sao có thể nói như thế? Dáng vẻ xấu xí thì làm sao? Có làm ô nhiễm không khí không hả? Phụ nữ xấu cũng cần được hạnh phúc!

Fuck, đúng là một cô gái tốt, à, không phải tôi nói cô đâu.

Bà cô đúng là ung nhọt thời kì cuối rồi, đề nghị trực tiếp đến nhà xác đi!

Nghiêm Thanh đọc một hồi, sau đó mới mở miệng nói chuyện. Cô không cùng thời gian với Mỹ, xin mời chấm hết đàm đạo với Hắc Hắc tại đây...

Bất kể là ai, người thế nào, thì sự chọn lựa đều dựa vào lập trường của mấy người, tôi rất tôn trọng điều đó. Mấy người mở miệng đều là nói chuyện đạo lý nhưng tôi biết hầu như những người đang nghe phát trực tiếp đều là mấy thanh niên độc thân, đúng không? Rảnh rồi thì nghiên cứu chuyện yêu đương tìm đối tượng đi, quá thực tôi không muốn thấy cảnh mấy người trở thành ông bà lão bảy tám mươi tuổi còn ngồi xem truyền trực tiếp của tôi rồi. Ấy chà chà, ôi chao.”

Khung bình luận yên lặng mấy giây, sau đó là một tràng мэng nhiên vang lên...

Lương tâm của cô có đau không!

Fuck, chưa từng thấy bà lo chuyện bao đồng như vậy!

Mợ nó lần sau không xem nữa, đau lòng quá.

(#v) *Mợ mày nhé, tao nhớ tao phi,*
cô mau mau thu hồi câu cuối cùng!

***

Sau khi phát trực tiếp kết thúc
Nghiem Thanh sặc điện thoại để ở đầu
giường, có tin nhắn WeChat gửi tới: *Bây*
giờ em có rảnh không? Có thể gọi video
không?

Nghiem Thanh hừ hừ, bật camera
lên rồi hỏi Cố Thanh Châu: “Mới ở trên
phòng nghe tôi nói chuyện đúng không? ID
anh là cái nào mau nói nhanh! Chủ đề hôm
nay của tôi có quen thuộc không hả?”

Nói xong thì sững lại một chút,
nhìn thấy trong video Cố Thanh Châu đang
mặc cho một đứa trẻ một bộ đồ ngủ màu
hồng ngồi trên đùi anh, nhóc con nghiêng
đầu đối diện với cô: “Chào buổi tối, cô
Thanh Thanh.”

Bây giờ đã là mười hai giờ,
Nghiem Thanh nhìn Cố Thanh Châu: “Sao
nó chưa ngủ?”

Giọng Cố Thanh Châu buổi tối
mang theo vẻ lười nhác, lại hơi chút yêu
thương: “Nguyệt Nguyệt bị cảm nhẹ, ngày
mai không cần đi nhà trẻ.”

Nghiem Thanh: “...”

Cô bé xích gần lại áp sát mặt vào
màn hình, nói lên quả thật mang giọng mũi:
“Cháu lợi hại lắm đấy cô ơi, cháu tự uống
thuốc đó.”

Trong màn hình, Cố Thanh Châu
cúi đầu xuống cụng má mình vào má bé,
chọc bé cười khanh khách, trầm giọng hỏi:
“Cháu nói cho cô biết vừa rồi ai mới khóc
nhè xem nào?”

Bạn nhỏ Cố Khải Nguyệt cười khi
khì né tránh bác cả, nói chuyện với

Bạn nhỏ Cố Khải Nguyệt cười khi khi né tránh bác cả, nói chuyện với Nghiêm Thanh: “Bác khen cháu dũng cảm, còn mua cho cháu bộ váy Elsa nữa cơ. Cô Thanh Thanh ơi, lần sau chúng ta đi chơi cháu sẽ mặc cho cô nhìn thử nhé?!”

Nói xong nghiêng đầu nói chuyện với Cố Thanh Châu, cái cổ nhỏ cực kỳ phi sức, khuôn mặt nhỏ nhắn trên cổ như có đeo vòng mặt hình trống khiến người ta yêu mến vô cùng.

“Bác cũng mua cho cô mấy cái váy đi ạ, như thế cô có thể cùng diện váy công chúa với Nguyệt Nguyệt rồi.”

Cố Thanh Châu cười vui vẻ lắc đầu: “Nhưng cô không làm nũng với bác nên bác không mua cho đâu.”

Cô bé con làm mặt dữ với Nghiêm Thanh, nói: “Cô ngốc thật đó!”

Sau đó bàn chân nhỏ nhón đứng lên
đùi bác, muốn hôn một cái thật kêu. Cố
Thanh Châu vì buồn cười cô bé nên liên
tục né tránh, bé con cười phá lên, a a thét
chối tai: “Bác không được động đây, để
Nguyệt Nguyệt hôn bác một cái!”

Cố Thanh Châu giả vờ như bị công
chúa Nguyệt Nguyệt bắt ép, môi mềm của
bé con hôn lên má, làm nũng với giọng mũi
đặc sệt: “Cái này để cho cô thấy nè.”

Gương mặt ngọc của thầy Cố cứ
thế bị dính đầy nước miếng như vậy đấy.
Anh bế bé con vào phòng và dỗ dành:
“Được rồi, bây giờ phải đi ngủ, chúc cô
ngủ ngon đi nào.”

Cô bé con hài lòng nằm trên
giường phấn hồng nho nhỏ, ôm đồ chơi
bằng nhung vào trong ngực, vừa nói mắt
vừa khép lại, lẩm bẩm: “Cô Thanh
Thanh...”

Lời chúc ngủ ngon chưa nói xong đã ngủ mất.

Cố Thanh Châu đắp kín chăn cho cô bé xong đi ra, cười với Nghiêm Thanh: “Sao không nói gì vậy?”

“Cố Thanh Châu, sau này anh sẽ là một người bố chiều chuộng con đến hư.”
Nghiêm Thanh dựa vào đầu giường.

Trong ánh đèn tối phát ra giọng người đàn ông, sống lưng không thẳng như bình thường mà vùi người trong sofa, gật đầu thừa nhận: “Thế nên để tránh cho anh nuông chiều đứa trẻ đến hư, mẹ đứa bé nên nghiêm một chút.”

Nghiêm Thanh cũng giảm đèn đi một chút, lầm bầm một câu: “Làm vợ anh thật sự rất thiệt đấy, sau này phải quản con cái.”

Cố Thanh Châu khẽ cười, mờ ám huông một câu về nhìn Nghiêm Thanh.

Cố Thanh Châu khẽ cười, mờ ám
buông một câu và nhìn Nghiêm Thanh.

Bỗng dưng cô không nói nên lời,
ánh mắt né tránh mở đèn lớn hơn.

Cuộc trò chuyện giữa hai người
trầm lặng mất mấy giây, Cố Thanh Châu
ngồi dậy, không biết sô-pha nhà anh làm
bằng gì mà tiếng động ngồi xuống khiến
người ta cảm giác thật thoải mái. Quần áo
anh bị bé con túm nhăm nhúm nên giờ phút
này ánh mắt anh thật giống Nguyệt Nguyệt,
ướt át, nói chuyện cực kỳ nhẹ nhàng,
không gian trong phòng lại chìm vào bóng
tối...

“Mai em tan làm mấy giờ?”

“Tám giờ.”

“Anh đón em nhé, ngủ ngon.”

***

Cuối tuần, buổi tối muôn nơi đông đúc tấp nập, bảy giờ Nghiêm Thanh nhìn đồng hồ, chẳng biết Cố Thanh Châu tìm cô có việc gì không. Cáp trên vẫn đang đọc diễn văn, là một cuộc họp đột xuất, thấy người bên dưới ngọ nguậy không ngừng, dừng lại gõ bàn một cái.

Nghiêm Thanh vừa ngẩng đầu đã thấy mấy đồng nghiệp đều quay lại nhìn mình, không dám lơ là nữa.

Chịu trách nhiệm sản xuất Tô lại nhai càng lúc càng nhiều, một chuyện cứ nói đi nói lại mãi không thôi, đến khi tan họp đã quá giờ nghỉ việc mười lăm phút. Nghiêm Thanh đang vội xách túi rời đi thì đồng nghiệp Tiểu Mỹ đằng sau gọi với theo: “Chạy nhanh như vậy làm gì? Nghiêm Thanh, tối nay chị không định đi hát karaoke cùng à?”

Cô đeo găng tay đầu vẫn không ngoảnh lại, xua tay đi vào thang máy.

Chương 12-2

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cố Thanh Châu ngồi trên xe thông thả nghe đài radio của thành phố, tay nhịp nhịp trên vô lăng, nhìn thấy cô gái buộc tóc đuôi ngựa đi ra từ cửa sắt và chạy tới mấy bước rồi kéo cửa ra, quen đường quen lối mở cửa ngồi vào xe thắt giầy an toàn. Cô làm một loạt động tác thật lưu loát như vậy khiến anh thấy rất vui, nghiêng đầu lẳng lẳng nhìn cô một hồi. Cuối cùng không nín nổi tò mò, cô bèn hỏi: “Anh muốn đi đâu vậy?”

Anh đưa cô đến trung tâm mua sắm cao cấp nhất thành phố Dương, lên thẳng tầng ba là thiên đường của phụ nữ.

Tầng này chủ yếu bài trí các loại tủ kính, người mẫu ăn mặc phong cách đa dạng hợp theo xu hướng của quý mới, điểm chung duy nhất là đều đẹp vô cùng. Nghiêm Thanh đi vào trong cảm giác hoàn toàn xa lạ, liếc mắt về Cố Thanh Châu và dừng bước.

Cố Thanh Châu chột kéo cổ tay cô song không làm sao động đậy được. Không biết nên làm thế nào nên Nghiêm Thanh bèn đi theo vào, vào một cửa hàng bán quần áo nhìn vô cùng khiêm tốn.

Bên trong không có khách, chỉ có hai nhân viên bán hàng, đồ trang trí trong cửa hàng đều làm bằng thủy tinh, đèn chiếu vào nhìn rất sáng, trên bàn uống trà nhỏ bày điểm tâm và đồ uống. Thấy Cố Thanh Châu và Nghiêm Thanh cùng đi vào đồng thanh nói tiếng chào anh chị buổi tối.

Lúc ấy Cố Thanh Châu còn nắm tay Nghiêm Thanh, nói: “Anh đã đồng ý với người lớn trong nhà, em đừng để anh thất hứa với họ chứ.”

Nghiêm Thanh lập tức lùi về sau nửa bước: “Tôi không muốn.”

Cố Thanh Châu cười lên: “Lúc

Nguyệt Nguyệt uống thuốc còn dũng cảm hơn cả em.”

Da đầu Nghiêm Thanh tê dại, trong đầu xuất hiện một hàng chữ lớn – *Mẹ nó muốn đánh người một trận.*

Cố Thanh Châu cảm thấy cô gái này như con mèo muốn xù lông lên nên anh nâng tay xoa xoa đầu cô, khom người dừng lại bên tai cô thì thầm: “Nguyệt Nguyệt rất mong chờ và anh cũng vậy.”

Nghiêm Thanh bị anh đẩy vào phòng thử đồ, nghe anh nói với người ta: “Phiền cô chọn giúp tôi bộ váy, tay áo dài một chút.”

Nhân viên bán hàng dựa vào yêu cầu của Cố Thanh Châu chọn váy, sau đó đưa qua cho anh xem, thấy anh gật đầu mới đưa vào phòng thay quần áo.

Nghiêm Thanh thần người bên trong rất lâu, lần đầu tiên nên khó khăn và

Nghiêm Thanh thân người bên trong rất lâu, lần đầu tiên nên khá vụng về, mặc mất những mười phút, xong lại loay hoay với khóa kéo thêm một lúc nữa. Nhân viên bán hàng đi vào tay cầm theo một đôi giày cao gót phối với chiếc váy, trong lòng cô thở dài một tiếng, không khỏi cảm lên sờ sờ.

Là một đôi giày cao gót, mặt giày làm bằng xa-tanh, màu rượu vang tao nhã. So sánh với đôi giày năm mươi đồng cô hay mua trong quán của bà cô trong chợ mỗi khi trở về chuẩn bị thuyết trình thì đôi giày này đẹp hơn rất nhiều.

Cả cái váy này nữa, đơn giản nhưng rất hợp mốt. Cô tự thân vận động một lúc giống ban nãy, sau lưng là khóa kéo nổi thẳng lên cổ, kiểu dáng vô cùng đơn giản nhưng lại rất hút người nhìn.

Nghiêm Thanh thở dài, cuối cùng rập khuôn mang váy vào.

Cố Thanh Châu ở ngoài sắp không đợi nổi nữa rồi, mãi nửa tiếng sau rèm cửa phòng thay đồ cũng ló ra một cái đầu. Là Nghiêm cô nương. Cô gọi anh: “Cố Thanh Châu, anh lại đây một tí.”

Anh đứng lên đi đến, nghiêm chỉnh đứng bên ngoài rèm cửa. Nghiêm Thanh nói: “Tôi cảm thấy không hợp cho lắm.”

Vừa nói vừa buông lỏng màn vải siết chặt trước giờ một chút.

Hai nhân viên bán hàng cũng đứng chờ ở bên ngoài, hiện tại bị bả vai Cố Thanh Châu ngăn cách với bên ngoài nên không nhìn thấy gì bên trong. Chỉ có một mình anh Độc hương thấy cô mặc váy với giày cao gót, thấy được một Nghiêm cô nương vẻ mặt không được tự nhiên cho lắm.

“Đẹp lắm.” Anh nói, trong mắt vẻ thường thức vô cùng rõ ràng.

Nghiêm Thanh mắt mo ngàn năm

không đỏ mặt vậy mà chịu không nổi, dường như có hơi nóng len lõi lên từ cổ lên. Cố Thanh Châu nhanh tay đưa tay ra kéo một cái, dây buộc tóc thuận thể trượt xuống, mái tóc dài đem mềm mại của Nghiêm Thanh rũ xuống ôm trọn bờ vai.

“Cô ơ, người cũng là công chúa à?” Lời nói hồn nhiên của đứa bé vang vọng lên trong ngực.

Trong gương là một con người hoàn toàn mới, một người vô cùng xa lạ với cô. Nghiêm Thanh không ghét, ngẩng mặt lên cười nhìn Cố Thanh Châu, nói cảm ơn anh.

Ngắm mình trong gương, dường như trong mỗi người con gái, ai cũng thích được làm công chúa.

Hết chương 12

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 13: Dọn nhà

Chuyện ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Trang phục trong cửa hàng được thiết kế tinh tế, cộng thêm ánh đèn cùng với thủy tinh càng khiến người ta có cảm giác đẹp đến không chân thực. Nghiêm Thanh ngắm nhìn mình trong bộ váy và giày cao gót qua gương mà mỉm cười dịu dàng, cảm thấy thật kì diệu.

“Lấy cái này đi.” Cố Thanh Châu không hề che giấu sự thương thức trong mắt mình.

Nghiêm Thanh kéo anh: “Đừng đừng, bình thường tôi không hay mặc những thứ này, thử thì được chứ đừng mua.”

Chỉ nghe thấy tiếng than nhẹ, Cố Thanh Châu cúi người nhìn Nghiêm Thanh, vẫn tiếp tục cẩn tâm nhìn người phía sau như cũ: “Đây là tâm nguyện của Nguyệt Nguyệt.”

“Cô bé con đó thì có cái tâm nguyện gì chứ!” Nghiêm Thanh chau mày: “Cố Thanh Châu, anh có biết cái này đắt đến thế nào không hả? Anh cũng quá chiều con bé rồi đó!”

Cô biết lương giảng viên đại học không thấp nhưng cô không thể nhận được!

Mi mắt người đàn ông ánh lên rạng rỡ: “Từ khi Nguyệt Nguyệt phẫu thuật tim thành công sống sót năm bốn tuổi ấy, anh đã tự nói với bản thân chỉ cần mình có thể làm được thì sẽ đáp ứng con bé.”

“Bé bị bệnh ư?” Nghiêm Thanh vô cùng bất ngờ. Đứa bé hoạt bát vui vẻ hôm đó gặp căn bản không giống như là một đứa trẻ bị bệnh.

Cố Thanh Châu ừ một tiếng, do đứng gần nên nhìn được tất cả trong đôi mắt của Nghiêm Thanh: “Em không cần lo lắng, đã chữa khỏi rồi.”

Cuối cùng Nghiêm Thanh đã hiểu vì sao người bác này lại chiều cháu gái mình đến thế. Bây giờ ngay cả ý muốn cô mặc váy cho công chúa nhỏ xem cũng phải thực hiện, một cái không đủ còn muốn hai cái, cô hơn bác ở chỗ có thể thử váy cho bé xem đấy.

Cố Thanh Châu thấy cô gái này tự dưng im lặng liền đưa tay vỗ vỗ bả vai cô: “Em nở lòng nào từ chối chứ?”

Ra khỏi trung tâm thương mại, trong tay Nghiêm Thanh xách thêm hai túi giấy có logo rất rõ, khiến bao cô gái trẻ đi lướt qua đều phải ngoái đầu lại nhìn. Nghiêm Thanh cảm thấy thú vị, ranh mãnh kéo tay Cố Thanh Châu: “Bên kia có mấy cô bé ngắm anh kìa.”

Cố Thanh Châu hết cách, cười nói: “Đi thôi, đưa em đi ăn cơm.”

gì.

Lúc này phần vấn đáp thầy Cố không có ý kiến, lại một càn của được bỏ vào trong bát.

Nghiêm cô nương rất sợ anh bị người ta lừa, tức giận cắn chặt môi: “Dẫu sao nếu là tôi thì tôi sẽ vẫn chọn thứ hai.”

Cố Thanh Châu gật đầu: “Khéo em muốn tìm Tôn Ngộ Không ngoại hình đẹp gia thế tốt, hiếu học, lai lịch rõ ràng, bố mẹ yêu thích cũng nên.”

Nghiêm Thanh: “...”

***

“Ngày mai có muốn đi leo núi không?”
Cố Thanh Châu đưa cô về nhà thuận tiện hỏi.

Cô vừa tính toán tiền nong vừa lắc đầu:
“Không được rồi, ngày mai đã hẹn người môi giới đi xem nhà mất rồi.”

“Em muốn chuyển nhà à?”

“Ừ, chủ nhà phải bán căn hộ này đi, đã tìm được người mua, vì vậy muốn tuần sau tôi phải dọn đi.”

“Ừ, chủ nhà phải bán căn hộ này đi, đã tìm được người mua, vì vậy muốn tuần sau tôi phải dọn đi.”

“Gấp vậy à?”

Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nếu tôi có nhà thì còn bị đuổi đi sao. Cô gái nói không có vấn đề gì nhưng người nghe không đành lòng.

Cố Thanh Châu vòng xe rẽ trái, tuy giá thành nhà đất ở thành phố Dương cao nhưng tiền lương cũng không thấp. Dựa vào tình hình của cô, muốn mua một căn hộ thì không phải là không thể. Có lẽ cô vẫn muốn thuê chỗ cũ, nhưng vào một ngày nào đó bỗng dưng nhận được điện thoại của chủ nhà đuổi cô ra khỏi nhà.

“May là mai anh cũng rảnh, anh đi xem

“May là mai anh cũng rảnh, anh đi xem nhà với em.” Anh nói

Hôm sau trời đổ mưa, mùa thu ở thành phố Dương luôn ẩm ướt, mưa càng rơi nhiều trời càng lạnh và dần dần chuyển sang kiểu trời mùa đông giá rét. Nghiêm Thanh mặc một chiếc áo khoác dài tay, vẫn là giày bột quần jean, tóc buộc đuôi ngựa. Cô định xuống nhà sớm để mua bữa ăn sáng sữa đậu nành với bánh tiêu thì đúng lúc xe Cố Thanh Châu lái tới. Nghiêm Thanh cầm túi sữa đậu nành nóng hôi hổi ngồi vào trong xe, chốc lát bên trong xe đều là mùi thức ăn, cùng với ngày mưa thu càng khiến người ta xao xuyến.

Cô đưa bánh tiêu qua: “Đây, anh ăn trước đi, vẫn còn thời gian.”

Cố Thanh Châu nhận lấy, ngón tay đẹp

Cô Thanh Châu nhận lấy, ngón tay đẹp
để cầm bánh tiêu hay đồ gì thì vẫn giống
như cầm ngọc trắng trong tay. Anh học
dáng vẽ chấm bánh tiêu với sữa đậu nành
của cô rồi cắn một miếng, hơi nóng, miệng
từ từ nhai rồi nuốt xuống, cảm thấy ngon
nên lại ăn thêm một miếng nữa.

Nghiêm Thanh ăn cái gì cũng cực
nhanh, đã thành thói quen từ khi còn bé.
Thấy người bên cạnh ung dung thong thả
ăn nên cô cũng yên lặng học anh thả chậm
tốc độ, bất giác trong miệng dâng lên mùi
vị chưa được thưởng thức lần nào.

“Lát nữa dẫn em đi xem nhà.” Cố
Thanh Châu cầm sữa đậu nành uống, sữa
đậu nành thêm đường vị ngọt.

“Ở đâu vậy?” Nghiêm Thanh hỏi.

“Vườn hoa Đông Sơn.” Cố Thanh Châu uống xong sữa đậu nành rút ra tờ giấy lau tay: “Là nhà của em trai anh, vừa lúc muốn cho thuê.”

Một người muốn cho thuê một người muốn ở, quá tốt rồi. Nghiêm Thanh biết vườn Đông Sơn, cách đài phát thanh vừa đúng một con đường, xung quanh có đầy đủ siêu thị cửa hàng. Trước đây đồng nghiệp cô còn nhắc đi nhắc lại muốn mua một căn hộ hai phòng ngủ ở đó, có điều giá quá đắt nên không mua nổi.

“Bao nhiêu tiền vậy?” Nghiêm Thanh hỏi.

“Em cứ xem trước đi đã, thích thì hãy nói.” Cố Thanh Châu cười, nhận lấy túi sữa đậu nành duy nhất với đồng giấy thu dọn lại rồi xuống xe vứt vào thùng rác.

Lúc quay lại áo khoát anh dính vài giọt nước mưa, Nghiêm Thanh tiện tay lấy giấy lau cho anh. Trên đường đi cô rất mong chờ, vừa qua cổng khu chung cư cô bắt đầu nhìn cảnh vật xung quanh, Cố Thanh Châu dừng xe và nói: “Em đừng xuống vội, anh xuống trước.”

Anh bật ô vòng qua bên kia xe đón cô, một cái dù thì có che thế nào đi chăng nữa cũng vẫn không đủ. Trước kia Nghiêm Thanh cảm thấy mình cũng cao, không ngờ mỗi khi đứng cạnh Cố Thanh Châu đều biến thành mấm đậu. Cô bất chợt nói với anh: “Nếu hồi bé tôi uống nhiều sữa hơn thì có khi bây giờ đã cao hơn một 1m65 rồi.”

Hạt mưa rơi rào rào đập xuống tán ô, người đàn ông che cô cười khẽ: “Từ nhỏ em gái anh đã uống sữa rồi, nhưng bây giờ

người đàn ông che cô cười khẽ: “Từ nhỏ em gái anh đã uống sữa rồi, nhưng bây giờ vẫn không qua nổi mét sáu, chịu thôi.”

Nghiêm Thanh nghiêng người đi ra một chút muốn ngửa đầu nói chuyện với Cố Thanh Châu, cảm giác như anh vòng qua ôm tay mình. Anh cất lời: “Đứng sát vào, đừng để dính nước mưa.”

Khi hai người vào trong hành lang, Nghiêm Thanh thấy bà vai anh ướt một mảng.

Cô há hốc mồm, xúc động nói: “Cố Thanh Châu, thật sự hâm mộ em gái anh lắm đây.”

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

“Hâm mộ nó từ nhỏ đã uống nhiều sữa

1.2” Cố Thanh Châu không nói

“Hâm mộ nó từ nhỏ đã uống nhiều sữa hả?” Cố Thanh Châu nhướn mày.

“Không phải.” Nghiêm Thanh đáp: “Hâm mộ em ấy có người anh trai như anh. Anh quá tốt đối với người nhà mình.”

Đấy mới gọi là người một nhà, thật lòng thật ý, mỗi khi nhắc đến nụ cười luôn chực trên môi.

“Anh cũng đối xử với em vậy mà.” Cố Thanh Châu bước vào thang máy, nhìn cô gái còn đứng bên ngoài: “Anh đối xử không tốt với em ư?”

Cô gái ngẩn người, rất nhiều chuyện chột lóc lên, lưu lại một câu trả lời khẳng định.

“Mau vào đi.” Anh đưa tay kéo cô vào

“Mau vào đi.” Anh đưa tay kéo cô vào thang máy.

***

Nghiêm Thanh phải dọn nhà, Cố Thanh Châu đưa cô đi xem căn hộ đó y như đi mua nhà mới vậy, gần như là mới hoàn toàn. Hai phòng ngủ một phòng khách, dưới tầng cái gì cũng có, nhiều cây xanh, nếu so với giá tiền mà cô thuê căn nhà trước thì có lẽ không thuê nổi căn nhà này.

Cố Thanh Châu nói em trai anh không cần dùng căn hộ này nữa nhưng cũng không muốn bán đi, cho nên chỉ cần Nghiêm cô nương không muốn chuyển đi thì không có người nào có thể đuổi cô đi.

Chuyện tốt như thế không thể bỏ qua, Nghiêm Thanh biết đây là nhờ phúc của

anh nên nói với Cố Thanh Châu cần gì cứ bảo cô. Cô muốn bày tỏ chút lòng thành để hậu tạ, người đàn ông mỉm cười, nói cảm ơn cái gì, chỉ là tình cờ thôi mà.

Anh giao chìa khóa cũ và đọc mật khẩu cho Nghiêm Thanh, nhắc cô nhớ đổi mật khẩu. Buổi trưa Nghiêm Thanh có lên chạy từ cơ quan về nhà mới, chỉ đơn giản là muốn xem lại xem thử, đơn giản chỉ là như vậy mà thôi.

Tan làm cô đi dạo cửa hàng tiện lợi định mua mấy bình hoa nhỏ nhỏ xinh xinh làm đồ trang trí, vừa đi vừa gọi điện trò chuyện với Giả Vân. Nhắc đến chuyện cô sắp chuyển nhà, Giả cô nương nghe xong không nói gì, chỉ hừ hừ: “Nghiêm Thanh, mày còn giả vờ giả vệt gì nữa, mày cứ giả vờ tiếp đi.”

Nghiêm Thanh cười hì hì, chưa mua bình hoa thì đi ngang qua cửa hàng quần áo xem cà vạt. Cô chưa từng mua mấy thứ này nên phải mất một lúc lâu mới chọn được một cái xanh than ưng ý, sau đó ra quầy thu ngân tính tiền. Vừa ra khỏi cửa hàng thì nhận được điện thoại của Cố Thanh Châu, hỏi cô đang ở đâu.

Cô nhìn túi đồ trong tay, nói đang định đi mua bình hoa.

Cố Thanh Châu nói anh biết có một cửa hàng bán và sẽ dẫn cô qua đó xem thử. Nghiêm Thanh đứng ở ven đường chờ anh, đồ vừa mua giấu trong túi xách.

Mua bình hoa xong, lúc Cố Thanh Châu đưa cô về nhà, đoạn đi lên tầng nhìn

Nghiêm Thanh đứng ở ven đường chờ anh, đồ vừa mua giấu trong túi xách.

Mua bình hoa xong, lúc Cố Thanh Châu đưa cô về nhà, đoạn đi lên tầng nhìn qua, thấy cô chỉ có một cặp da nhỏ cùng một ít thiết bị ghi âm cần đưa đến nhà mới.

“Hôm ấy anh đến đón em nhé.” Anh chỉ chỉ mấy thiết bị loa và card âm thanh giá cả không rẻ của cô: “Những thứ này em không mang nổi đâu.”

Nghiêm Thanh cười: “Một con trâu tôi cũng mang đi được.”

Cố Thanh Châu đứng ở cửa không biết làm sao đành cười: “Ở trước mặt anh em không cần tỏ vẻ.”

Hết chương 13

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Dọn nhà 2

Chuyển ngữ: *Minh Minh*

Biên tập: *Iris*

Ngày hôm đó trời chưa sáng Nghiêm Thanh đã dậy chuẩn bị dọn nhà, đóng gói mấy thiết bị âm thanh yêu quý rồi lại xem xét một lần nữa, đến khi không có việc gì để làm cô mới khoác thêm áo ra ngoài mua đồ ăn sáng. Máy sập hàng ăn đã mở cửa chỉ chờ khách ghé thăm, Nghiêm Thanh đứng đầu từ dưới đêm lên trong hàng người, lúc Cố Thanh Châu đến vẫn chưa đến lượt cô, đỗ xe xong thì đứng bên cạnh cô chờ hàng người vội dãn, hỏi cô: “Em ngủ ngon không?”

Nghiêm Thanh gật đầu, chào anh buổi sáng.

Đến lượt hai người họ, ông chủ vừa đưa đồ ăn sáng ra vừa “lắm chuyện” hỏi thăm một câu: “Đây là người yêu cháu à?”

Cố Thanh Châu cười cười nhận lấy sữa đậu và quẩy nóng, Nghiêm Thanh xua tay: “Không phải, đây là bạn cháu.”

Hai người vừa đi vừa ăn, Nghiêm Thanh hơi khó xử, ngẩng đầu cười ha ha với Cố Thanh Châu: “Tôi nay tôi sẽ nấu mấy món sở trường đãi anh coi như là hậu tạ vậy.”

Cố Thanh Châu chưa từng ăn thử đồ ăn đường phố bao giờ nhưng bây giờ anh thấy ăn cũng khá ngon đấy chứ. Anh uống một ngụm sữa đậu nành, bày tỏ mình rất thích thú.

Một va-ly quần áo, mấy thiết bị ghi âm, bốn chậu cây xanh, ung dung thoải mái và giản đơn y như chính con người Nghiêm Thanh vậy. Cố Thanh Châu bỏ đồ vào trong cốp xe, còn Nghiêm Thanh đang làm thủ tục với chủ nhà nên

anh thông thả đi qua xem thử. Chủ nhà liếc nhìn anh, người ta vốn không để ý loại người đi thuê nhà như Nghiêm Thanh cũng như họ hàng của cô nhưng giờ đây lại thấy áp lực khá lớn, cuối cùng nói mấy câu bùi tai rồi rời khỏi đó như tránh tà ma.

Xe rất nhanh đi vào khu vườn hoa Đồng Sơn, Cổ Thanh Châu xắn tay chuẩn bị khuôn đồ, dặn dò cô gái: "Em đừng đụng vào, để anh làm là được rồi."

Advertisement / Quảng cáo

Đầu tiên anh ôm đàn lo cụ kĩ lên tầng, chốc sau cô cũng đi theo lên, tay áo đã được xắn lên, cô ôm trong ngực chậu cây lưỡi hổ.

Anh không biết phải nói gì nữa, chợt giọng tay lên xoa đầu cô, chân mày hơi chau lại: "Sao em không nghe lời vậy?"

Nghiêm Thanh buồn cười, trêu lại anh, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một cảm giác khó tả. Cô để mặc anh đối xử tốt với mình, đi sát vào trong.

Mấy món đồ được chuyển rất nhanh, cuối cùng chỉ còn mình Nghiêm Thanh ở trên tầng. Cổ Thanh Châu kéo va-ly tới, cô đã cởi áo khoác ngoài ra từ trước, chỉ còn lại ống tay áo dài chưa được xắn lên, đứng trong bếp vỗ vỗ đầu: "Nhà không có gì cả. Để tôi cầm nước cho anh uống nhé?"

Cổ Thanh Châu xoa tay và nói chờ lát nữa anh dẫn em đi siêu thị, thiếu cái gì thì mua cái nấy.

Nghiêm Thanh nói xong rồi cầm giẻ lau đồ trong nhà, còn Cổ Thanh Châu đang xếp đàn lo của cô trong phòng, nghe cô gái vừa cười vừa nói: "Nhường đường nhường đường đi nào."

Vừa lau vừa chen đến cạnh anh, đẩy anh đến một góc nhỏ.

Cổ Thanh Châu làm xong công đoạn cuối cùng thì ngừng đầu lên, bàn tay bỗng dưng nắm lấy cánh tay lóng mợn của cô.

Nghiêm Thanh: "..."

Anh nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo trên khuỷu tay cô, hai người nói chuyện không quá to, giọng nói trầm ấm: "Vì sao lại có cái này vậy?"

Anh đã để ý thấy từ buổi tọa đàm của cô hồi mùa hè, thêm vào đó sau hai lần đi sang thành phố Lâm bên cạnh cũng chính là thời điểm nóng nhất ở thành phố Dương, Nghiêm Thanh vẫn mặc tay áo dài để che vết sẹo ở đây.

"Cái này à?!" Nghiêm Thanh cúi đầu nhìn qua, chỗ đó của cô xấu lắm mà cô không đành lòng để cho người ta nhìn thấy cái sẹo xấu xí này nên lấy một bàn tay khác che đi, còn mặc thêm cái áo len mỏng. "Chỉ là khi nhỏ nghịch ngợm rạch phải thôi."

Cổ Thanh Châu muốn hỏi, rạch cái gì mà ra nông nổi này?

Nhưng nghĩ đến cả tay cô cũng không muốn anh nhìn nữa nên đành thôi vậy.

***

Bên cạnh có một siêu thị lớn, hai người đẩy xe đi vào. Thật ra, đến tận bây giờ Nghiêm Thanh vẫn chưa biết khẩu vị ăn uống của Cổ Thanh Châu, chỉ biết anh không thích ăn gà rán với Coca và những đồ thức ăn nhanh tương tự như thế. Nhưng, không thể chỉ nấu cháo cho anh ăn nhỉ?

"Anh thích ăn gì?" Cô xoay người lại hỏi anh.

Cổ Thanh Châu nhàn nhã đi phía sau, mỉm cười đáp: "Gì cũng được."

Nghiêm Thanh đành dựa vào sở thích của mình để mua đồ, lúc tính tiền mới nhận ra hơi nhiều, phòng chừng ba túi to cũng không đủ. Cơ mà không cần lo lắng, bên người có một nhân công khỏe mạnh, mọi thứ đã có anh lo, anh sẽ chỉ cho Nghiêm Thanh làm người xách nước tương thôi. Ngay cả tiền cũng là anh trả, một cánh tay dài đưa ra ngăn trở cô gái 1m65 phía sau gần một thước, nói với nhân viên thu ngân: "Chỉ đừng để ý đến cô ấy, lấy thẻ của tôi này."

Chị thu ngân vui tươi hơn hẳn giờ quẹt thẻ Cổ Thanh Châu, nói với Nghiêm Thanh, có đàn ông ở đây, cháu đừng tức giận niềm vui trả tiền của họ.

Nghiêm Thanh xách nước tương đuổi kịp anh: "Sao anh lại thế chứ!"

Cô cúi đầu nhìn, thật bất ngờ, trên bàn tay thư sinh của thầy Cô vậy mà lại hiện gân xanh, nhưng xách xoong chảo gạo muối của cô lại như không nặng lắm.

"Coi như là tặng quà nhà mới cho em." Cổ Thanh Châu mở cửa xe.

Về đến nhà đã là mười một giờ, vừa đúng giờ ăn trưa, Nghiêm Thanh chui vào bếp trở tào. Từ sáng sớm đến bây giờ Cổ Thanh Châu mới có thể nghỉ ngơi hoàn toàn, khom người tưới nước cho chậu hoa, bồng chậu cửa vang lên, Nghiêm Thanh không rảnh tay đi ra, đành để Cổ Thanh Châu mở cửa.

Mở cửa ra, đứng bên ngoài là một cô gái tóc ngắn, cười đầy ý tứ với Cổ Thanh Châu, vẻ mặt đầy thú vị: "Anh chính là người đó hả?"

Cổ Thanh Châu còn chưa tự giới thiệu bản thân thì đã thấy cửa thang máy mở ra lại mở vào lần nữa. Có người hô to, và cả một đám người nhảy vô tới cửa, nhìn Cổ Thanh Châu miệng khen tấm tắc: "Có làm không đấy? Sao đàn ông nhà Nghiêm Thanh lại đẹp trai như vậy chứ? Đúng là không khoa học!"

Quá ồn ào, cho tới lúc chủ nhà bùng nòi lâu đi ra: "Dặn mấy người đến dọn nhà hộ mà bây giờ mới đến hả? Còn biết chọn đúng lúc sắp ăn cơm nữa, thật may tớ cũng chẳng trông mong gì vào mấy người các cậu, lần tới người nào dọn nhà cũng đừng có mà trách tớ tới muộn đấy."

Mấy đồng nghiệp cười ha ha, bùng một cái máy lọc không khí gắm vào ổ điện: "Còn không phải vì bạn đi chọn quà tặng cho cậu à?"

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh giới thiệu ngắn gọn: "Đây là bạn của tớ, Cổ Thanh Châu, còn cô gái này mọi người đều biết cả rồi là con bạn thân Già Vân của tớ. Cổ Thanh Châu, đây là đồng nghiệp của tôi."

Từ đầu tới cuối Cổ Thanh Châu chưa từng nghe Nghiêm Thanh đề cập đến chuyện sẽ có thêm người khác nữa nên cho là chỉ có hai bọn họ thôi, giờ phút này không thể làm gì khác ngoài đứng cười, bắt tay với từng đồng nghiệp của Nghiêm Thanh, đến cuối cùng là Già Vân. Già cô nương cười già là: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu."

Có đồng nghiệp hỏi: "Anh Cổ hiện đang làm gì vậy?"

Cổ Thanh Châu lấy đồ ăn thức uống mời mọi lúc rồi ra chiêu đãi khách, rất ra dáng là một nhà chủ nhà, giới thiệu bản thân: "Tôi là giảng viên ở trường đại học Dương Thành."

Đồng nghiệp dài phát thanh hỏi thêm: "Vậy ngài là thầy giáo rồi?"

Cổ Thanh Châu gật đầu: "Nhưng tôi không lớn hơn các bạn là bao, không cần xưng hô như vậy với tôi đâu. Cứ dựa theo thói quen của mọi người là được rồi, không phải câu nệ tiểu tiết."

Già Vân đứng bên cạnh nhìn rất vui vẻ, cần miếng khoai tây chiên đi vào phòng bếp tìm Nghiêm Thanh, đẩy đẩy cô: "Ai da aiiii."

Nghiêm Thanh không đáp.

"Này, Nghiêm Thanh, tao đang nói chuyện với mày đấy."

Nghiêm Thanh miễn cưỡng trả lời: "Tao biết mày muốn hỏi gì rồi. Tao phải nấu nhiều đồ như thế mà cũng không thể cân nôi cái miệng của mày à?"

Già Vân cười: "Mày làm thức ăn là vì ai hả? Tưởng tao mù chấy."

****

"Chắc, trăm nghe không bằng một thấy, được đấy, thật sự rất được." Già Vân chỉ chi bên ngoài, một đám người ngồi chung một chỗ, Cổ Thanh Châu có thể đoạt tất cả ánh mắt của mọi người, khiến người ta không dời mắt nổi.

"Chính vì được nên mới không hợp." Nghiêm Thanh chẳng còn kiên nhẫn để nghe mấy lời lai nhái, đuổi thẳng cổ Già Vân ra ngoài.

Ở phòng khách bên ngoài, mấy cô đồng nghiệp với Già Vân họp thành hai nhóm đánh bài tú lơ khơ, chỉ có mình Cố Thanh Châu ngồi một bên cắt tỉa mấy bông hoa vừa mới mua ở siêu thị.

Trong phòng bếp tiếng dầu nhảy tí tách, cá tươi thịt ngon, ngập tràn mùi thơm của thức ăn, Nghiêm Thanh làm bộ vô tình nhìn qua cửa kính trong suốt, Cố Thanh Châu mặc sơ-mi trắng kiên nhẫn cắt tỉa hoa mà cô chọn cho vào bình, gương mặt vui vẻ. Căn hộ này rất sáng sủa, nắng thu 25 độ dịu dàng ghé lại mái tóc bờ vai cánh mũi tựa như hòa cùng ánh tạo thành một quang sáng, gò má an tĩnh đánh thẳng vào ngực cô.

Xung quanh anh thình thoảng có tiếng đi qua đi lại, người thì cầm đồ ăn vặt, người lấy giùm thức uống, Nghiêm Thanh liền đứng đây phân tâm nhìn anh, khi canh trong nồi sôi sùng sục trào ra ngoài anh mới hài lòng giờ bình hoa lên, Nghiêm Thanh quay lại bận rộn với nồi canh, một giây tiếp theo cửa được kéo ra, Cố Thanh Châu đưa bình hoa trong tay tới trước mặt cô, hỏi: "Nên để ở đâu nhỉ?"

Cô gái như nghe thấy tiếng lòng mình nhưng gương mặt vẫn biểu hiện như thường ngày, nói anh nhìn chỗ nào thích hợp thì cứ đặt.

Sau đó anh đi, Nghiêm Thanh mượn cơ bụng đồ ăn ra quét mắt nhìn quanh một lượt, không thấy bình hoa đâu.

Hết một ngày, Nghiêm Thanh phát trực tiếp, cô cầm điện thoại di động vừa nói chuyện vừa đi đến phòng làm việc. Sau cánh cửa phòng đều là các loại thiết bị ánh sáng âm thanh đèn chiếu các loại cô đưa tay ấn đèn bật máy mới phát hiện, thì ra Cố Thanh Châu đặt bình hoa ở đây.

Hôm nay chi tùy tiện trò chuyện đôi chút, cô cô gái nói mỗi ngày đều phải trang điểm thật đẹp rồi lượn một vòng quanh căn-tin chỉ để nhìn ngắm một chàng trai, cảm thấy mình rất thất bại.

"Mao Mao, em cảm thấy chị là người luôn bình tĩnh, không vội vàng, thực sự rất lợi hại. Có phải chị có một tình yêu rất trọn vẹn không?"

Nghiêm Thanh nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa, trong căn phòng này có hoa mai, cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh một người đàn ông mặc đồ trắng tí mi chăm sóc bông hoa.

"Ngoại hình cậu ta như thế nào?" Cô hỏi. Một người con trai có ngoại hình như thế nào mới có thể khiến một cô gái đáng yêu cảm giác thất bại chứ?

Cô gái tí mi miêu tả: "Anh ấy rất cao, công ty bọn họ yêu cầu ăn mặc trang phục hàng hoàng đi làm nên lúc nào anh ấy cũng diện sơ mi quần Âu. Có một lần em xếp hàng đằng sau anh ấy, thề com của anh ấy không còn tiền. Không biết em lấy đâu dừng khi nữa, lấy thề com mình ra nói anh đừng thề của em đi."

Nghiêm Thanh cười nhạt: "Đây là một cái cớ bắt chuyện rất tốt, sau đó cô lấy được WeChat của anh ta."

Cô gái yên lặng mấy giây, giọng như sắp khóc: "Em không ngờ mình lại báo anh ta không cần trả lại."

"Nếu anh ta không phải là một người tham chút tiền còn con thì sẽ chủ động trả lại cho cô." Nghiêm Thanh nói: "Đến lúc đó cô để cho anh ta mời com, trò chuyện nhiều một chút, trước tiên hãy thử làm bạn bè đã."

Advertisement / Quảng cáo

Cô gái liên tục vâng dạ, dường như đã tìm ra người tâm giao sau đó hỏi tiếp: "Mao Mao, chị đã có người thương chưa? Anh ta như thế nào?"

Vấn đề của cô nương này thật riêng tư, chắc chắn Hắc Hắc không muốn tiết lộ mình đang FA đâu, vẫn nên FA mãi đi.

Thật ra thì tôi cũng rất tò mò, cô đi tư vấn tình cảm cho người khác vậy còn cô thì sao?

Thất bại là mẹ thành công, chỗ của con Hắc Hắc là nhờ cô ấy thất tình n lần mới tìm ra được 23333.

"Cần đây tự nhiên tôi lại thích người con trai lặng lẽ cắm hoa." Nghiêm Thanh vẫn vẽ cánh hoa.

Thật ra những vấn đề như vậy luôn khiến người ta tò mò, trước kia cô có tổng kết một câu mọi sự tùy duyên nhưng hôm nay cô có thể đường hoàng hình dung ra người đó, tại đây. Kênh phát thanh này là địa bàn của cô, bạn nghe trên mạng như là bạn bè của cô, cô thích trò chuyện thoải mái với bạn bè như thế này.

Ánh đèn, quay phim, đạo diễn đầu vào vị trí? Mau đưa mic cho chị đại nào!

Nghệ sĩ làm vườn? Xin lỗi tôi không thể nhận được điểm của cô rồi!

Mao Mao, gần đây có đang học cắm hoa làm thực nữ à? Sau đó vừa ý thầy giáo dạy cô? Tiện thể người đó cũng mở đèn xanh với cô? Hahaaha

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chuyên mục bị ngừng lại

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Ngay khi phát trực tiếp kết thúc, Nghiêm Thanh gọi điện cho Cố Thanh Châu: "Tôi biết anh có nghe phát trực tiếp, nhưng đừng hiểu lầm đấy, tôi không có ý gì đâu, chỉ là cảm thấy hôm nay anh cực kỳ đẹp trai thôi."

Người đầu dây bên kia vẫn chưa khép lại nụ cười: "Ừ, anh biết mà."

"..."

"..."

Trước giờ hai người chưa bao giờ hết chuyện để nói, thế mà giờ đây lại mờ ám không rõ ràng. Nghiêm Thanh ngửa tay ngắt một cánh hoa xuống, đóa hồng rực rỡ thiếu một góc sẽ bớt trọn vẹn đi một chút, mà những thứ không hoàn hảo mới thích hợp với cô.

"Nghiêm Thanh." Cố Thanh Châu gọi cô: "Trừ lúc đó ra em còn yêu thích anh của lúc nào nữa không?"

Trừ lặng lẽ cắm hoa ra, em còn thích kiểu đàn ông thế nào nữa?

"Chưa nghĩ đến." Nghiêm Thanh trả lời thật lòng: "Bởi vì căn bản tôi chưa nghĩ đến mình sẽ thích một ai đó."

Cố Thanh Châu đóng sách lại: "Có thể suy nghĩ một chút xem."

Advertisement / Quảng cáo

"Không cần thiết. Tôi không nghĩ mình sẽ lấy chồng rồi sinh con để cái nên không cần phải suy nghĩ gì cả." Nghiêm Thanh nói ra từng chữ từng chữ rõ ràng, lời nói truyền tới đầu bên kia, người hòivô tình người trả lời cổ ý.

Cuối cùng thốt ra một câu: "Chúc ngủ ngon."

Nghiêm Thanh chuyển nhà có mới chịu trách nhiệm sản xuất Tô đến, là sếp trực tiếp chỉ đạo cô nên không mời thì không phải cho lắm. Nhưng ông Tô biết mình mà ở đó thì người ta chơi không hết mình được nên mượn có nhà có việc nên không đến, ngày hôm sau đi làm bên tặng cho Nghiêm Thanh một món quà – là hai lốc giấy vệ sinh.

Nghiêm Thanh không ngại ngừng một giây nào: "Cảm ơn sếp lớn đã quan tâm chăm sóc tôi gió xuân ấm áp ~! Sao sếp biết nhà tôi đang thiếu giấy vệ sinh vậy ạ? Thật là làm tôi cảm động đến tận tâm can."

Chịu trách nhiệm sản xuất Tô vui vẻ, chỉ chỉ về bàn làm việc của cô: "Được rồi, quay về làm việc đi."

Nghiêm Thanh hô văng, xách giấy vệ sinh đi lướt qua bàn làm việc của mấy đồng nghiệp khác.

Ông Tô một khi xuất chiêu chắc chắn sẽ biết Nghiêm Thanh không chế. ông biết con người của cô, thật ra cô l là người rất thực tế, người khác chỉ cần đối xử tốt với cô một chút thôi đã làm cô nhớ cả đời rồi chứ đừng nói là giấy vệ sinh, cho dù bạn đi hai tay không đến thì lúc về cô cũng sẽ tặng bạn hai viên đường.

Thật ra hai lóc giấy vệ sinh đó là ông đã đặc biệt chọn lựa, dù sao cũng là quan hệ giữa quản lý nam nhân viên nữ nên phải tránh bị bàn tán. Huống chi ông đã hỏi thăm khắp nơi về sự việc lần trước, rốt cuộc ai là người đứng ra bảo vệ cô gái này, nhưng trong giới này quá sâu xa, thế nên ông buông tay, chỉ hy vọng bản thân mình an ổn ở trong này, không đụng chạm đến người này người kia. Có thể yên ổn làm việc ở đây thì vẫn tốt hơn hoa trong gương trắng trong nước nhiều.

Hôm nay trước khi tan làm Nghiêm Thanh nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, giọng nói rất quen tai, mở miệng gọi chị: "Chị ơi, em tới thành phố Dương rồi, em muốn gặp chị."

Bấy giờ Nghiêm Thanh mới nhớ tới thằng bé Trần Kỳ làm phụ bếp ở thành phố kế bên.

Cô hỏi địa chỉ của nó và dặn nó đừng đi lung tung, đợi cô tan làm sẽ qua đó. Điện thoại vừa cúp thì có người gọi đến, là Cố Thanh Châu.

Hẹn cô ăn cơm tối.

Dường như anh không hề để lòng những lời đêm đó cô nói, không để ý đến sự phân chia rõ ràng trong lời nói của cô một chút nào. Đúng như lời ban đầu anh nói, kết giao bạn bè.

Mà thôi.

Nghiêm Thanh cảm thấy hình như mình suy nghĩ quá nhiều rồi, lòng thở phào nhẹ nhõm và có thể đặt tim xuống ngực an toàn rồi. Có điều tối nay cô không rảnh vì đã có hẹn với Trần Kỳ rồi.

Cố Thanh Châu lấy làm tiếc: "Vốn định nói mấy lời tạm biệt với em."

Nghiêm Thanh dừng lại trước cửa thang máy.

"Ngày mai anh dẫn sinh viên ra nước ngoài dự thi." Cố Thanh Châu ngồi trong xe nhìn đồng hồ trên tay: "Mười bốn ngày nữa mới về."

Cửa thang máy mở ra trước mặt, Nghiêm Thanh bước vào, nghĩ một lát rồi nói: "Thuận buồm xuôi gió nhé Cố Thanh Châu."

Mười lăm phút sau cổng dải phát thanh thành phố mở ra, chiếc xe Harry đỏ phóng ra ngoài. Cố Thanh Châu thở dài, xoa mi tâm, có lẽ mười lăm ngày tiếp theo của mình sẽ cực kỳ khó chịu.

***

Chỗ Trần Kỳ hẹn Nghiêm Thanh là nơi nó dừng chân tại thành phố Dương, một khu nhà cũ không lớn lắm. Trần Kỳ chỉ tăng bảy và nói cho cô biết hiện tại đang có bốn người ở chung, bây giờ ở quán rượu cũng tuyển phụ bếp, còn bao ăn ở mỗi tháng, điều kiện tốt hơn thành phố cũ nhiều lắm

Nghiêm Thanh trông thẳng bé xấp xỉ tuổi em mình thì cực kì vui, vỗ bả vai nó: "Đi, chị mời em ăn tôm hùm."

"Đề em, đề em mời chị." Đường như Trần Kỳ rất vui vẻ, từ cổ đến đầu đều là bộ dạng vui sướng không thôi.

"Em thì làm gì có tiền, giữ lại sau này còn theo đuổi bạn gái đi." Nghiêm Thanh cười ha ha.

Thế là cậu chàng muốn lấy tiền trong túi ra chứng minh: "Hôm nay em mới nhận lương đó!"

Nghiêm Thanh kinh ngạc.

Trần Kỳ ngại ngùng gọi chị rồi giải thích: "Thật ra thì em đã đến đây được một tháng rồi, muốn ổn định xong mới báo cho chị biết."

Trong lòng Nghiêm Thanh như có ngọn lửa bốc cháy, mũi cay cay, đột nhiên cô muốn bỏ mặc tất cả đi tìm em trai mình. Có phải em cô cũng vì mời khách mà tiêu tốn hết một tháng tiền lương không?

Hôm nay Nghiêm Thanh uống rất nhiều rượu, vỗ vai thẳng bé bôm bốp đầy hào sảng: "Sau này có chuyện gì thì cứ gọi cho chị!"

Trần Kỳ xấu hổ cười, đồng ý.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh không say, ở trước mặt Trần Kỳ cô rất có ý thức làm người lớn, đưa người trở về phải đi đường vòng để tránh cảnh sát giao thông đo nồng độ cồn, hai người thuận lợi về đến nhà.

Cùng lúc đó có người vào thang máy với cô, hai người đàn ông vừa đi vừa nói chuyện. Nghiêm Thanh đứng ở đằng trước hóng hớt, biết một người trong đó bị vợ đuổi ra ngoài cực kỳ uất ức, câu kinh không muốn cho vợ tìm được liền liều chết ở quán rượu mãi không về, bây giờ trốn qua nhà bạn ở.

Một giọng nói khá dễ nghe nói: "Không thành vấn đề, mấy cứ ở đây, phòng này của tao xưa nay đều để trống. Người anh em, mấy muốn ở bao lâu thì tùy, miễn là mấy không chế."

Người đàn ông uất ức hừ hừ: "Đầu năm nay vợ còn không bằng anh em tốt nữa rồi."

Nghiêm Thanh che miệng cười, sợ người ta phát hiện mình đang cố nhện chữ nên không dám ngoái đầu nhìn. Đến tầng trệt cô liền bước ra, ung dung thông thả đi về hướng mình cần đi.

Nào ngờ hai người kia ra cùng tầng với Nghiêm Thanh, cô vừa mới không để ý thì nghe thấy giọng điệu lôi kéo người đàn ông có giọng nói hay kia.

Người đó ngoảnh lại hỏi người còn lại: "Chỗ nào vậy? Nhanh lên nhanh lên tao mệt lắm rồi."

Lúc bấy giờ Nghiêm Thanh bắt đầu cảm giác, ngoảnh lại nhìn hai người đó. Đúng lúc đèn cảm ứng hành lang hết thời gian chờ, cô chỉ loáng thoáng thấy bóng hai người kia đều mặc vest, giày da bước lộc cộc trên sàn.

Người có giọng nói dễ nghe cao hơn một chút, giời ơi một tiếng rồi bảo nhớ nhầm, không phải tầng này.

Nghiêm Thanh chờ hai người kia vào thang máy đi lên trên lầu nữa mới yên lòng, nháp mặt khẩu cực nhanh mở cửa ra đóng sập lại.

Cô không hề biết hai người đó sau khi đi lên lại quay trở lại tầng này, họ không dám đứng quá gần mà đứng chỗ thang máy, bên trong chỉ còn một chút ánh sáng.

Người đàn ông uất ức huých tay Cố Thanh Thần: "Không phải ông nói nhà không có ai ở à? Ai vậy? Ông gạt tôi tuổi tình nhân nhỏ bên ngoài há? Sếp Cố ơi, một ngày không gặp tôi phải nhìn ông với đôi mắt khác xưa đấy nha! Thật kinh thất kinh."

Cố Thanh Thần mang một vẻ tức giận nhưng lại không thành mà dường như trở nên quẩn rừ hơn, có chút ngoài ý muốn không thể nói nên lời: "Doán chừng à ông đây mùa xuân sắp tới đi, ông vẫn nên ở nhà tôi đi. Vợ con tôi đều ở nước ngoài hết rồi không nhìn thấy ông, mắt không thấy tâm không phiền."

"Này này này, sếp Cố nhỏ, ông nói chuyện kiểu gì thế hả?"

Cố Thanh Thần cười phá lên, đập bạn mình, thúc giục: "Đi nhanh đi, cẩn thận tôi cho ông ra ngoài đường ở bây giờ."

Sau đó hai người cùng đứng ở dưới tầng phứ sức ngựa cổ ngược lên nhìn, Cố Thanh Thần đếm cửa sổ xác nhận phòng mình lần nữa, vốn là nhà không chủ vậy mà bên trong lại sáng đèn. Lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy, khó có thể nói không bị đá kích gì lớn.

Ông bạn đột nhiên sán lại: "Nói thật, tôi vẫn cảm thấy ông nuôi phòng ngoài đấy!"

Cố Thanh Thần nhìn bạn một cái, đột nhiên cười, sau đó—

"Mẹ nó chứ, Cố Thanh Thần, sao lại đánh tôi, ông dám đánh tôi à, ông dám thề ông chưa bao giờ có ý định đó không há... Ôi được rồi được rồi... Tôi nói ông xong chưa đấy há! Thôi mà hảo hán tha mạng, tiểu nhân biết lỗi rồi!"

***

Cố Thanh Châu đi một lúc đi mất mười bốn ngày, trong đài phát thanh thành phố xảy ra biến hóa long trời lở đất. Nghiêm Thanh những tưởng mình chỉ là một thường dân nhỏ bé, cái gì cũng không đến lượt cô nên cô hết lòng phục tùng mệnh lệnh tổ chức giao cho là được, không ngờ ông Tô mang về một tin tức xấu...

"*Tâm trạng tốt đẹp*" bị buộc phải ngừng lại.

Đây là chương trình đầu tiên Nghiêm Thanh phụ trách kể từ khi tốt nghiệp và làm ở đài phát thanh, chịu trách nhiệm sản xuất Tô là người thực hiện chính. Hồi đó cô còn chưa biết gì, chỉ đi theo làm mấy công việc lật vạt, tích cốp từng chút, từng chút một, cộng thêm khả năng và sự cố gắng của bản thân cuối cùng đã có thể ngồi lên ghế đạo diễn.

Đứng tương đạo diễn chỉ là người ngồi chỉ chỗ năm ngón tay, từ phát thanh viên cho đến người làm nội dung đều xem thường tiết mục này, nhưng Nghiêm Thanh vẫn thực hiện nó rất nghiêm túc, dần dà cô đã nắm vững được chuyên môn cũng như nâng tay nghề mình lên cao. Và đó cũng là ý chí quyết tâm của cô, phải làm cho mọi người tâm phục khẩu phục, phải trả hết nợ nần.

Cho nên chịu trách nhiệm sản xuất Tô đối xử với cô rất tốt, bởi vì so với bất cứ ai, cô đều là người khó sở nhất, cố gắng nhất, có lòng nhất.

Với chịu trách nhiệm sản xuất Tô với Nghiêm Thanh, chương trình này tựa như đứa con vậy. Đứa bé này vốn đang phát triển rất tốt nhưng bây giờ trở thành con số không.

Nghiêm Thanh và đồng nghiệp chạy đến cửa phòng họp hy vọng có thể thay đổi ý kiến của cấp trên bên trong, nhưng ông Tô dẫn họ quay về.

Cuối cùng chương trình lên sóng lần cuối là buổi tối ngày thứ mười bốn khi anh đi

8 giờ.

Khi đó máy bay của Cố Thanh Châu vừa vận đáp xuống thành phố Dương.

Anh dẫn theo một đoàn sinh viên đội lấy hành lý, còn chưa lấy được hành lý anh đeo tai nghe rà tần số radio. Theo kịch bản thì số lần này nói về "Đại thoại Tây Du", anh còn chuẩn bị gọi đến đường dây nóng trò chuyện nói mình có biết một ít chuyện liên quan đến "*Tây Du Ký*", không ngờ chuyện còn chưa nói ra, chủ đề đã thay đổi. Giọng MC phát thanh kia anh nghe đã gần một năm nay, thời gian không lâu lắm, vì MC phát thanh tiết mục này hay được luân phiên thay đổi.

Advertisement / Quảng cáo

Mỗi một MC phát thanh trước khi rời đi đều phải nói không nở rời xa, nói ra n lý do mà buộc mình phải buông bỏ. Nhưng Cố Thanh Châu biết mọi chuyện không đơn giản như vậy, có người muốn leo lên chỗ cao hơn, có người thì bắt đầu không quan tâm đến chút tiền lương còn con này.

Nhạc nền rất có ý tưởng nhớ, MC phát thanh dừng lại, thông báo rằng đây là số cuối cùng của chương trình cho thính giả biết, khán thính giả ai cũng thản thức không thôi.

Anh có thể tưởng tượng ra tâm trạng của Nghiêm Thanh đang ngồi ở phòng đạo diễn bây giờ như thế nào. Anh còn không nở bó, huống chi là cô.

Cố Thanh Châu lấy tai nghe ra tìm thấy giáo đi cùng mình, vội nói vài câu rồi hối hả chạy đi.

Đám sinh viên ở chỗ lấy hành lý nhìn đóa hoa học viện nhà mình chau mày trăm mặt như là có chuyện lớn xảy ra, hội trưởng hội sinh viên chỉ chỉ rưng phần thưởng trên máy bay hỏi người bên cạnh: "Sao thầy Cố lại không vui vậy?"

Tại sao thầy Cố không vui?

Tại vì cô Nghiêm không vui.

***

Cố Thanh Châu lái xe thẳng đến đài phát thanh thành phố Dương, đứng ở ngoài chờ Nghiêm Thanh. Anh Vừa đến thì thấy cô lái xe đi ra, anh liền nhả ga đuổi theo.

Đằng trước là Harry đỏ, đằng sau là Mercedes, hai chiếc xe cùng đi một hướng cho đến hoa viên Đông Sơn thì dừng lại. Trong lòng Nghiêm Thanh đang suy nghĩ nhiều chuyện nên hơi thất thần nên không hề chú ý đến chiếc xe phía sau, lúc xuống xe bỗng có người gọi tên cô, kêu một tiếng Nghiêm Thanh, ần chứa tâm trạng lo lắng.

Cô quay đầu, thấy Cố Thanh Châu đang đứng phía sau cô, quay người lại cô nói xin lỗi với anh, cười cười, nói đã lâu không gặp, rồi tiếp thêm một câu: "Cố Thanh Châu, anh có muốn lên nhà tôi uống rượu không?"

Hết chương 15

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Dương Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 16: Cải tử hồi sinh

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Dưới ánh đèn đường gương mặt cô hiện lên đầy vẻ cô đơn, càng nhìn càng khiến người ta đau lòng. Cố Thanh Châu cũng không biết vì sao mình xúc động đến thế, anh bỏ mặc lễ nghĩa, bước tới ôm người trước mặt vào trong ngực.

Nghiêm Thanh tròn tròn mắt không biết phải làm gì.

Anh vỗ nhẹ vai cô, muốn nói rất nhiều nhưng chẳng thể thốt nên lời, chỉ một cái ôm đã kéo lại gần mười bốn ngày mấy chục dặm xa cách, trời nam đất bắc, nhớ nhung thành bệnh.

“Anh biết rồi hả?” Nghiêm Thanh thấy Cố Thanh Châu khác thường như vậy nên tưởng là do sự cố phát sinh từ tiết mục kia. Cô nói từ đáy lòng: “Quả thật có hơi khó chịu. Nhưng mà tôi không sao đâu, đừng lo lắng quá!”

Lúc nói chuyện cô mặt quay về phía ngực anh, hơi ẩm truyền qua. Bình thường cô ở cạnh người này luôn “kiên cường bất khuất” nhưng bây giờ lại thật dịu dàng biết bao.

Cố Thanh Châu buông ra, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cô, sau một hồi dường như sức tỉnh lại, dáng vẻ thả lỏng hơn, đưa tay lên sờ đầu cô.

Giống như đang xoa đầu chó con vậy.

Nghiêm Thanh che đầu né tránh, nhân tiện tròng anh một cái, hừ hừ: “Tôi cũng đã lớn thế này rồi anh còn làm như vậy, sau này không được làm thế này nữa.”

Nghiêm Thanh che đầu né tránh, nhân tiện trừng anh một cái, hừ hừ: “Tôi cũng đã lớn thế này rồi anh còn làm như vậy, sau này không được làm thế này nữa.”

Cố Thanh Châu buồn cười vì dáng vẻ này của cô, lại muốn sờ thêm nữa.

Nghiêm Thanh vừa đi lên nhà vừa che đầu. Trong tủ lạnh cái gì cũng có, trên bàn trà nhỏ bày nào là rượu nào là đồ ăn, cô và Cố Thanh Châu cùng nhau ngồi trên xuống đất, cụng li với nhau.

Bên ngoài Cố Thanh Châu chỉ khoác một cái áo gió màu bạc, cặp chân dài duỗi thẳng dưới bàn uống nước có thể đụng phải sofa ở phía đối diện. Ngược lại, Nghiêm Thanh cả người duỗi thẳng cũng chỉ với gần bằng chân anh.

Cô lặng lẽ thu chân xếp bằng lại, vốn đã có nhiều chuyện không vui nhưng dường như sự xuất hiện đột ngột của người này lại khiến nó vui đi rất nhiều.

Uống rượu được một lúc, đến nửa sau Nghiêm Thanh bắt đầu lảm nhảm đến chuyện lãnh đạo trong đài, nào là người bại nào đến mức nào, dường như não để ngoài đầu, sau đó gãi gãi đầu giả bộ làm ra vẻ ta đây đại nhân không trách tiểu nhân: “Cấp trên thì mãi là cấp trên, người cao còn có người cao hơn, phận tép riu như tôi chỉ có thể nghe lời, phục tùng cấp trên. Ha, tôi không sao cả, chỉ là mợ nó thực khó chịu.”

“Có điều tôi vẫn không bỏ được.” Nghiêm Thanh xé túi đựng thịt bò khô: “Giống như trẻ con nhà tôi bị người khác ức hiếp vậy, khó chịu lắm.”

Cố Thanh Châu vuốt ve chai rượu xanh sẫm màu, nhớ tới lúc trước hai người bọn họ gọi điện thoại cô có ám chỉ mấy câu: “Tôi không nghĩ đến chuyện lấy chồng rồi sinh con để cái.”

Anh chưa từng nghĩ cô là người như vậy. Bình thường ở trường học cô thể nghe mấy cô giáo nói tới mấy đứa bé trong nhà, cuộc thi lần này không tốt ra sao, chuyển mùa thì bị cảm bệnh thể nào, cơ thể lớn nhanh như thổi, áo quần giày dép một thoáng sẽ mang không vừa, thức ăn hai chén đôi lúc còn không đủ, anh đều cảm thấy rất thú vị. Tuy anh chưa có con nhưng nhà anh còn có Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt cũng giống như vậy, bé con đi nhà trẻ được phát phiếu hồng thì nhất định phải tuyên dương khen ngợi, sinh nhật thì mua áo quần công chúa tặng bé, thích ăn vặt không thích ăn rau. Mỗi lần ăn đều phải dụ dỗ, còn nít rất thông minh lanh lợi, biết anh vẫn luôn thương bé, đồ thể nào cũng không chịu ăn, cuối cùng anh phải ép thành nước trái cây mới chịu uống, uống xong bác còn phải khen ngợi một hồi mới được.

Ngay cả em gái nhà anh vẫn chưa trưởng thành cũng hi vọng bản thân có một gia đình của riêng mình với những đứa trẻ, thậm chí có một lần còn lôi kéo anh nói chuyện: “Anh cả này, sau này anh cũng phải đối xử với con của em tốt như với Nguyệt Nguyệt đấy nhé. Anh không được thiên vị đâu đấy.”

Anh cảm thấy buồn cười, tất nhiên anh sẽ luôn yêu thương những sinh mạng nhỏ bé dễ thương như vậy, việc này thì lo lắng làm gì chứ?

Nghe cô nói chuyện khi còn bé, chẳng qua chỉ là mới nghe kể một chút, biết cha mẹ cô đối xử với cô không được tốt lắm, biết cô bị thất lạc em trai, khi cô nói không nghĩ đến chuyện

biết cô bị thất lạc em trai, khi cô nói không nghĩ đến chuyện sinh con, tất cả từ ngữ đều như biến thành bi thương chân thật tập kích Cổ Thanh Châu.

Anh đặt chai rượu xuống kéo tay Nghiêm Thanh, dưới lớp vải trên tay áo là một vết sẹo xấu xí. Anh từng hỏi qua người ta, là dùng lưỡi hái chém, không biết khi đó cô mấy tuổi, đã làm gì mà bị như thế này, rồi được chữa trị ra sao, một lưỡi chém xuống khắc sâu vĩnh viễn.

Trong lòng Cổ Thanh Châu cực kỳ khó chịu, nhẹ nhàng vuốt ve, hơi ngà ngà say lên tiếng: “Nghiêm Thanh.”

“Lời ngày đó em nói anh hiểu rồi.” Ánh mắt anh dừng lại rất lâu trên cánh tay nhỏ: “Anh không có ý gì khác, em yên tâm.”

Cho dù đã từng có ý nghĩ khác, bởi vì đau lòng về em, loại tâm tư đó cũng nên dừng lại. Em không thích thì thôi, không sac cả, cứ một mực cố chấp quá thì cũng không phải là tốt.

Nghiêm Thanh a một tiếng, nghe hiểu, yên tâm.

Cổ Thanh Châu không buông tay, ánh mắt dời từ cánh tay cô lên nhìn thẳng mắt cô: “Cái này em không cần che giấu, không có coi chút nào.”

Nghiêm Thanh lắc đầu: “Quen rồi.”

Trong lòng Cổ Thanh Châu cảm giác bất lực càng sâu hơn, cô có rất nhiều thói quen, quen sống một mình, quen đối mặt mọi thứ một mình, những năm này nhất định cô chưa từng khóc, bởi vì trước kia cô từng nói, khóc là thua.

Một cô gái như vậy, coi một tiết mục là con mình. bây giờ

Một cô gái như vậy, coi một tiết mục là con mình, bây giờ con cô lại bị người khác vứt bỏ.

***

Hôm nay Nghiêm Thanh lại uống say trước mặt Cố Thanh Châu, vô bía la liệt xung quanh. Anh bế cô về phòng ngủ, cô dựa vào lòng anh lầm bầm: “Làm sao có thể ngăn ngọn cỏ nảy sinh trong lòng tôi cơ chứ. Cố Thanh Châu, người anh đang tìm kiếm tôi vẫn chưa tìm thấy được, tôi đã hứa sẽ giúp anh, nhưng bây giờ dường như không thể rồi.”

Ánh mắt cô mê man không tiêu cự, dịu dàng yêu kiều hơn bình thường mấy phần. Tay cô siết chặt vạt áo anh, đến cả khi anh đặt cô trên giường vẫn không chịu buông. Nghiêm Thanh ngược đầu lại nhai với anh: “Cố Thanh Châu... Cố Thanh Châu, có phải anh cũng uống say hay không?”

Cuối cùng người lão đạo, anh ngã trên người cô, sợ đè nặng người cô liền bật dậy, đẩy cô ra và đặt tay cô vào trong chăn. Máu trong người anh như chảy ngược toàn bộ lên đầu, cô từ từ an tĩnh lại, không chút phòng bị nào ngủ mất. Cố Thanh Châu xoay người đi ra ngoài, đứng đối diện cánh cửa nhà cô trong chốc lát anh cũng không biết chính mình đang suy nghĩ gì nữa.

Về đến nhà, anh nhận được điện thoại của em trai gọi tới: “Anh ơi, mấy ngày trước anh đang bận việc em chưa hỏi thăm được, em biết chuyện đó rồi nha.”

“Biết chuyện gì?”

“Anh giấu một cô gái nhỏ trong nhà em ấy.” Cố Thanh Thần cười đều: “Nguyệt Nguyệt cũng nói là đã gặp mặt, bây giờ rất hài lòng.”

Nhắc tới bé con Cố Thanh Châu mới mở tập trung một chút, có đều mấy ngày gần gũi anh đối với cô đã không có ý đó rồi, nhưng anh không muốn giải thích gì nhiều về chuyện này.

Cố Thanh Châu hồi sang chuyện khác: “Đài phát thanh thành phố có một chương trình anh nghe cũng được mấy năm rồi, thấy cũng thú vị, tiếc là nó đã ngừng rồi, thật đáng tiếc.”

Cố Thanh Thần ngồi ở vị trí thượng nhân nói chuyện còn nghiêm túc hơn cả Cố Thanh Châu lúc làm giám khảo. Anh chau mày suy nghĩ một lát: “Chuyện này không khó, có đều anh cả à, em muốn nghe đến trọng tâm.”

Cố Thanh Châu cười nhạt: “Anh có người bạn đang làm việc trong đó.”

“Vâng, em hiểu rồi.” Cố Thanh Thần tiếp lời, không cần nghe cũng biết đó là bạn gái anh.

Cố thị ở thành phố Dương là một tập đoàn đa ngành, hằng năm trừ việc đóng thuế quyên góp cho thành phố thôi là đã quá đủ rồi, từ siêu thị cho đến xe buýt, thậm chí trước kia còn có chợ thuê chung cư đều có liên quan đến Cố thị.

Nghe nói năm ngoái con trai chịu trách nhiệm sản xuất Tô phỏng vấn đổ vào Cố thị, tiền lương cao, đãi ngộ tốt, làm thêm giờ còn có tiền lương tăng ca, có bữa ăn khuya còn có xe buýt đưa đón, hàng năm được cử ra nước ngoài học tập, du lịch một lần. Mỗi khi tâm trạng tốt, ông Tô đều kể cho mọi người nghe mấy câu, mọi người hâm mộ vô cùng, thật ra thì rất khó có thể qua lại gì với công ty lớn như vậy.

Có điều lần này như có miếng bánh trên trời rơi xuống, công

Có điều lần này như có miếng bánh trên trời rơi xuống, công ty lớn như vậy mà muốn tài trợ tiết mục của chịu trách nhiệm sản xuất Tô: chương trình “**Tâm trạng tốt đẹp**” sẽ được tiếp tục phát sóng!

Ông Tô suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy con trai mình không thể nào kéo về một nhà tài trợ lớn như vậy được, tìm một nơi không người gọi cho con trai hỏi tình hình.

Tiểu Tô có nghe qua nhưng không thể giải thích được, không dám giành công: “Không đâu bố ời, con còn chưa có bản lĩnh đó.”

“Vậy thì lạ thật đấy...” Ông Tô khó hiểu, đi qua đi lại trong phòng làm việc.

Nghiêm Thanh dựa vào bàn ngay cạnh cửa sổ cũng nghe được tin này. Cũng giống như ông Tô, cô rất muốn biết rốt cuộc là vì đại tiên nào phù hộ. Có điều cô loại bỏ từng người trong tổ làm việc, đều chỉ là tiểu tốt trong đài thì làm gì có ai có bản lĩnh lớn như vậy.

MC phát thanh Miêu Chiêu tô son đỏ thắm đi vào phòng sếp tìm hiểu tình hình: “Sếp Tô, thật sự không ngừng sao? Ấy dà sao không nói sớm, em đã đồng ý với người khác sẽ làm cho tiết mục đêm khuya lúc 10 giờ rồi.”

Lần này không xua MC phát thanh đi mà bận bịu an ủi cô ấy, nói mấy lời ngon ngọt xoa dịu, những lời tốt đẹp tuôn ra một tràng, ngay cả tình chiến hữu mấy năm nay cũng nói đến, Chiêu Miêu thở dài đồng ý, nói cũng may là chưa đổi ca.

Nghiêm Thanh nghe xong len lén thở phào nhẹ nhõm, vui mừng, vì “Tâm trạng tốt đẹp” được cải tử hồi sinh mà bắt tay

Gần đây thính giả quen thuộc có hơi mơ hồ, chương trình “*Tâm trạng tốt đẹp*” lúc 8 giờ của đài phát thanh thành phố sẽ ngưng phát. Theo lý mà nói, có lẽ sẽ có một tiết mục mới lên sóng hoặc cũng có thể sẽ không có tiết mục nào, ấy vậy mà bây giờ tiết mục này sau một tuần lại được đài phát thanh phát lại, thu được lượt nghe tương đối cao.

Trên Weibo đài phát thanh đăng lên một bài thông báo...

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, từ nhân viên đến lãnh đạo của đài phát thanh đều đi đến một quyết định mới, chương trình “Tâm trạng tốt đẹp” vào mỗi tám giờ tối hàng ngày sẽ gặp mặt mọi người một lần nữa trong một diện mạo mới mang tên Tâm trạng tốt đẹp của Jasmine do Mạt Nhã làm nhà tài trợ độc quyền. Khoảng thời gian này đã tạo nên những bất tiện cho khán thính giả, chúng tôi thành thật xin lỗi quý vị.

Mọi người đã nghe tiết mục này mỗi tối thành thói quen, rồi cuộc đọc được tin tức chính xác, trái tim dần buông xuống, lẳng lẳng chờ đợi chương trình phát sóng.

Jasmine Homes là một nhánh của Cổ thị, ngày kí kết hợp đồng hôm đó như diễn ra một trận chiến lớn. Vì muốn biểu đạt việc coi trọng hợp đồng lần này, trong đài đã xin anh em ở đài truyền hình đến đưa tin, muốn đưa tin này lên tin chính buổi chiều ngày hôm sau.

Nghiêm Thanh tròn mắt, đảo mắt liên tục, nhìn MC phát thanh với thân hình nóng bỏng đang di chuyển trước mặt, trong đầu nghĩ, mặt mũi lớn như vậy không phải là dành cho cô ấy à?

Nếu điều này không đúng, vậy thì tại sao một công ty lớn như vậy lại muốn bỏ ra một số tiền không nhỏ chỉ để tài trợ cho một

sóng hoặc cũng có thể sẽ không có tiết mục nào, ấy vậy mà bây giờ tiết mục này sau một tuần lại được đài phát thanh phát lại, thu được lượt nghe tương đối cao.

Trên Weibo đài phát thanh đăng lên một bài thông báo...

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng, từ nhân viên đến lãnh đạo của đài phát thanh đều đi đến một quyết định mới, chương trình "Tâm trạng tốt đẹp" vào mỗi tám giờ tối hằng ngày sẽ gặp mặt mọi người một lần nữa trong một diện mạo mới mang tên Tâm trạng tốt đẹp của Jasmine do Mạt Nhã làm nhà tài trợ độc quyền. Khoảng thời gian này đã tạo nên những bất tiện cho khán thính giả, chúng tôi thành thật xin lỗi quý vị.

Mọi người đã nghe tiết mục này mỗi tối thành thói quen, rồi cuộc đọc được tin tức chính xác, trái tim dần buông xuống, lắng lắng chờ đợi chương trình phát sóng.

Jasmine Homes là một nhánh của Cố thị, ngày kí kết hợp đồng hôm đó như diễn ra một trận chiến lớn. Vì muốn biểu đạt việc coi trọng hợp đồng lần này, trong đài đã xin anh em ở đài truyền hình đến đưa tin, muốn đưa tin này lên tin chính buổi chiều ngày hôm sau.

Nghiêm Thanh tròn mắt, đảo mắt liên tục, nhìn MC phát thanh với thân hình nóng bỏng đang di chuyển trước mặt, trong đầu nghĩ, mặt mũi lớn như vậy không phải là dành cho cô ấy à?

Nếu điều này không đúng, vậy thì tại sao một công ty lớn như vậy lại muốn bỏ ra một số tiền không nhỏ chỉ để tài trợ cho một chương trình radio nhỏ.

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chị dâu tương lai

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

Biên tập: **Iris**

Buổi tối, nhà đài mở làm tiệc chiêu đãi nhà tài trợ chương trình "Tâm trạng tốt đẹp" cùng toàn bộ ekip chương trình ăn cơm, địa điểm là nhà hàng năm sao cao cấp tại thành phố Dương. Hôm đó MC phát thanh vẫn luôn tới muộn trong mọi tiệc tùng lại ăn mặc gọn gàng đến trước cả giờ bắt đầu, ngồi cùng một bàn với Jasmine Homes, nào là bắt tay nào là mời rượu, trong chốc lát đã chuyện trò như đã thân quen từ lâu.

Nhìn lại Nghiêm cô nương, vẫn là lối ăn mặc trung tính, đi vào cùng một lúc với mấy đồng nghiệp khác, tìm một chỗ yên tĩnh chờ mở tiệc.

Vị trí của cô gần cánh cửa ra vào nên trước khi cấp trên phát biểu cảm nghĩ thì cô cúi đầu xuống bàn lướt Weibo. Đồng nghiệp ngồi bên cạnh huých tay cô: "Này, đừng chơi nữa, lão Tô đang nhìn em kia."

Nghiêm Thanh vội vàng cắt điện thoại đi rồi ngước lên nhìn quanh, quả thật chịu ông Tô ngồi ở bàn chính đang nhìn cô. Nghiêm Thanh toét miệng cười, biết điều cắt điện thoại vào túi, ngồi lại đáng hoàng nghe phía phụ trách Jasmine Homes phát biểu đôi lời.

Chờ mấy nhĩ thức rơm rạ này xong xuôi thì bữa tiệc cũng bắt đầu. Phục vụ bưng thức ăn lên, từ màu sắc dáng vẻ của đồ ăn đã cho thấy sự đầu tư từ phía nhà đài. Bọn cô ngồi cách xa bàn của họ, nói chuyện không cần quá kiên nhẫn, có đồng nghiệp cười nhạo: "Đây là cố gắng cho việc tài trợ sang năm nhĩ, chúng ta không thể không hưởng ứng theo, nhanh, ăn nhiều một chút."

Nghiêm Thanh cười ha hả, ăn được một nửa thì cửa bị kéo ra từ bên ngoài, bước vào là mấy người mặc đồ Âu, nhìn qua toàn là những anh tài trong xã hội. Do họ phải đi qua chỗ Nghiêm Thanh nên cô vừa nhìn thấy mặt những người đó, ngoại hình người đi đầu còn đẹp trai hơn mấy ngôi sao nổi tiếng nhất hiện nay đến mấy phần, trông hơi quen quen nhưng cô không nhớ ra được đã gặp được ở đâu.

Chỉ thấy bọn họ một đường đi đến bàn chính, người phụ trách Jasmine Homes đích thân đứng lên giới thiệu, Nghiêm Thanh nghe được người đó là CEO của tập đoàn Cổ thị.

Khoan đã khoan đã...

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh nhìn vị giám đốc ngồi gần người phụ trách ở xa xa kia, trong lòng vang lên một chữ "FUCK" thật to. Trong đầu nghĩ, biết vậy trước kia nghe sếp lớn đừng đắc tội với MC phát thanh, để bây giờ ăn không bị nghẹn đi!

Cô thật lợi hại đấy, con nuôi lớn đã dùng được rồi!

***

Cùng lúc đó trên bàn chính, Cổ Thanh Thần bày tỏ vừa vận hôm nay có bữa tiệc xã giao ở đây nên nhân tiện ghé vào đây tham gia, hi vọng không làm phiền mọi người. Từ giám đốc đến chịu trách nhiệm sản xuất Tò lần MC phát thanh liên tục bày tỏ đầu có, có ngài đến là niềm vinh hạnh của họ.

Giám đốc dài vòng qua nửa bàn bên kia kính rượu: "Ngưỡng mộ tên tuổi sếp Cổ đã lâu, hôm nay vinh hạnh được gặp mặt, quả nhiên vừa nhìn đã thấy nổi bật. Sếp Cổ quả là tuổi trẻ tài cao, là tấm gương mà chúng tôi cần học tập noi theo, lý này tôi kính ngài một ly, còn ngài tùy ý."

Cổ Thanh Thần làm bộ cũng phải kính hết, giám đốc dài vội vàng ngăn lại, cười ha hả nói sếp Cổ thật là...

Lần lượt MC phát thanh với điều bộ chủ nhà đến kính một ly với sếp Cổ, Cổ Thanh Thần không câu nệ ngửa đầu uống cạn một ly này của cô ấy, nhìn MC phát thanh cười nũng nịu đưa gối với mình, trong bụng có hơi thất vọng.

Mặc dù ngoại hình dễ nhìn đấy nhưng đây hẳn không phải là kiểu người mà anh trai anh thích.

Thật ra tới nay anh có tình đến đây một chuyến xem thử chị dâu tương lai là người thế nào.

Tới nay ông Tô đặc biệt vui vẻ nên cũng đến mời rượu Cổ Thanh Thần, uống xong đi đến bàn bên cạnh kéo Nghiêm Thanh lên: "Cô cũng tới kính sếp Cổ một ly đi."

Trải qua sự việc lần này Nghiêm Thanh đã lĩnh hội được chương trình này quan trọng với cô như thế nào. Trước kia tính cách của cô khó gần nên không ai dám để cô mời rượu, bây giờ người như thế đã trở thành quá khứ rồi, cô muốn nói vài lời cảm ơn với nhà tài trợ.

— *Mày là sếp Cổ ngài vừa ý MC phát thanh của chúng tôi!*

— *Tôi nhất định làm cho vốn mà Jasmine Homes đầu tư không ngừng tăng thêm vài số không, hoàn toàn tẩy não người nghe, mức tiêu thụ quý một lần này nhất định tăng gấp đôi!*

Bên tai Cổ Thanh Thần vang lên một tiếng sếp Cổ, một tiếng này nghe có hơi quen, dường như đã từng nghe được ở đâu đó, mặc dù xung quanh anh ồn ào náo nhiệt nhưng vẫn có thể nhớ giọng nói này.

Anh ngoảnh lại, thấy ông Tô dẫn học trò đến giới thiệu: "Sếp Cổ, đây là đạo diễn tiết mục của chúng ta, Nghiêm Thanh."

Nghiêm Thanh.

Cổ Thanh Thần nhớ cái tên này, trước đây không lâu anh cả nhà bọn họ đã bảo vệ một cô gái tên Nghiêm Thanh.

Nghiêm Thanh đi theo sau gọi một tiếng sếp Cổ, học đáng về người ta uống cạn ly rượu còn ngài tùy ý.

Tóc đuôi ngựa, đầm gấp trong thang máy hôm đó mặc áo dài ca-rol kết hợp với áo len mỏng, quần jean, giày đế bằng.

Ra là cô gái này.

Cổ Thanh Thần vừa cười vừa uống cạn, nói một câu khó hiểu với Nghiêm Thanh: "Ngưỡng mộ tên tuổi đã lâu, sau này cần cô chỉ giáo nhiều hơn."

***

Chương trình đã được giải quyết ổn thỏa, Nghiêm Thanh muốn gọi điện cho Cổ Thanh Châu báo câu đã ổn rồi. Đêm đó cô uống say như vậy khẳng định đã nói ra rất nhiều câu oán thán, anh là một người chu toàn, nhất định là rất lo lắng cho cô.

Điện thoại đổ chuông nhưng không ai bắt máy, Nghiêm Thanh suy nghĩ một lúc, hay là thôi đi, cũng không phải chuyện gì to tát. Vừa hay hôm nay cô đối ca với đồng nghiệp, trong nhà đồng nghiệp có có việc nên đối với cô, cho nên buổi chiều mới hơn bốn giờ Nghiêm Thanh đã tan làm, rảnh rồi quả không biết làm gì, suy nghĩ hay là lái xe đến đại học thành phố Dương xem sao.

Mùa thu, cây khắp thành phố đều chuyển vàng rơi xuống đất nhưng cây trên đường Tư Minh vẫn còn xanh um tươi tốt, Nghiêm Thanh thả chậm tốc độ đi trên đường, lái đến dưới tầng lầu dành cho giáo viên liền nhìn thấy xe của Cổ Thanh Châu đang đậu ở đó.

Nghiêm Thanh lái chiếc Harry đỏ của cô ngay cạnh bên xe anh, ngồi trong xe đang muốn gọi điện thì nghe có người gõ cửa xe, vang lên ba tiếng, cô ngược lên thì thấy người cô cần tìm đang đứng ở bên ngoài tươi cười.

Sau lưng anh bao phủ bởi một hàng cây xanh, phong cảnh đẹp như tranh vẽ nhưng chẳng thể sánh nổi gương mặt cận cảnh của anh. Giọng anh còn vương chút ý cười thoải mái, vẻ mặt vừa bất ngờ vừa vui vẻ, cô vừa hạ cửa xe xuống đã nghe anh hỏi: "Sao em lại đến đây?"

Advertisement / Quảng cáo

"Gọi điện thoại cho anh mà anh không bắt." Nghiêm Thanh quơ quơ điện thoại trên tay.

Anh lấy điện thoại ra từ trong túi, mở máy, giải thích với cô: "Họp một buổi chiều nên tắt máy."

Nghiêm Thanh ừ, tươi cười nói với anh: "Cổ Thanh Châu, tôi báo cho anh một tin vui, ***Tâm trạng tốt đẹp***" được tiếp tục sản xuất rồi, anh có vui không?"

Đường Tư Minh nổi lên một trận gió, cuốn vạt áo anh bay bay, cành cây vang lên tiếng xào xào. Nghiêm Thanh thấy anh vui mừng gật đầu, nói thật không nghĩ đến vậy mà lại được tiếp tục chương trình.

Cô nói: "Đi thôi, tôi mời, chúng ta cùng mở tiệc chúc mừng nào."

Cổ Thanh Châu vẫn cười nhưng lắc đầu: "Buổi tối anh có lớp."

"Máy giờ thì xong?"

"Tầm 9 giờ."

"Ăn uống thì sao?"

Cổ Thanh Châu kéo cửa xe kéo cô ra ngoài: "Nhà ăn của trường anh cũng được lắm đấy, anh đưa em đi thưởng thức một lần cho biết."

Nhà ăn đại học Dương có sáu nhà ăn, trong đó năm nhà là của sinh viên và một nhà còn lại là của giáo viên và nhân viên trong trường. Mỗi năm, nhà trường đều đưa ra một bảng đánh giá để chỉ ra nhà ăn nào đồ ăn ngon hơn.

Mỗi người một khẩu vị, người thích cái này người thích cái kia, có lẽ nhà ăn số một trên lầu có một người đàn ông đẹp trai nấu ăn, nhà ăn số 2 thì có di chia com hơi hung dữ một chút, nhà ăn của nhân viên trong trường tất nhiên là tốt nhất, những nhà ăn khác không có gì đặc biệt cả.

Cổ Thanh Châu dẫn Nghiêm Thanh đến nhà ăn số 2 thì gặp phải cô nưá bát hung dữ trong truyền thuyết, thấy người nào còn đồ ăn thừa trong khay thì đảm bảo nhớ mãi người này không quên, lần tới nhất định chỉ có khoai tây trong món khoai tây thịt bò, đậu xào thật thì chắc chắn chỉ có đậu không có thịt.

Khi ở trường anh không thường hay ăn lắm mà có ăn cũng không ăn nhiều, mỗi tháng một ít nên thề com còn rất nhiều. Rất nhiều vị giáo viên không đủ dùng, một ngày ba bữa cầm ở nhà ăn trường giải quyết, ngược lại trong thề Cổ Thanh Châu lại rất nhiều tiền, có lúc hướng dẫn sinh viên xong thì thuận tiện đưa thề cho lớp trưởng, từ bữa sáng đến bữa khuya. Thế nên bọn sinh viên anh hướng dẫn không chỉ ra thành phẩm mà còn được khuyến mãi thêm hai căn

thịt.

Anh kể mấy chuyện thú vị này cho Nghiêm Thanh nghe, có điều khi đang ăn, đám sinh viên đi ăn nhà ăn số 2 đều dùng ánh mắt tò mò nhìn thầy Cổ với cô gái bên cạnh.

Vào phòng ăn lại càng không ngăn được ánh mắt của đám sinh viên, ngược lại Nghiêm Thanh không thêm đề ý, muốn nhìn thì cứ nhìn, dù sao đi cùng người này thì đều là như vậy. Cổ Thanh Châu kéo tay Nghiêm Thanh xếp hàng chờ tới lượt, trong tay cầm thẻ com cần thận nhìn màn hình điện tử, trên màn hình hiện lên những món ăn hôm nay một cách rõ ràng.

Nghiêm Thanh thì không nhìn cái đó, ngược lại cô cảm thấy hứng thú với mấy ô cửa nhỏ lấy thức ăn, vẫn chưa đến phiên của cô, cửa sổ nhỏ họ đang đứng là chỗ lấy thịt, một lúc lâu cô cũng không biết nên ăn cái gì, quay đầu kéo tay hỏi Cổ Thanh Châu: "Món nào ngon hơn? Sao tôi cảm thấy món nào cũng rất ngon thế nhỉ?"

Cổ Thanh Châu nói vậy lấy thêm một phần đồ nữa, dù sao tiền trong thẻ anh cũng không tiêu hết được.

Đến lượt hai người họ, thầy Cổ đi trước, khom người nói với người phía trước, bà cô lấy thức ăn cũng biết đến thầy Cổ, cười tit mắt đề cử: "Thầy Cổ à, hôm nay có món cá sốt chua ngọt ngon lắm, thêm món móng heo kho, thầy có muốn uống canh không? Canh ngon lắm đấy!"

Cổ Thanh Châu nghiêng người qua một bên để cô thấy rõ hơn, hỏi cô: "Cá sốt chua ngọt có được không? Món này anh ăn rồi, rán rất được, không có chút xương vụn nào đâu."

Thấy cô gật đầu, nhờ cô ấy đánh dấu lấy một phần, cho dù cô ấy có hơi lớn tuổi nhưng đứng trước trai đẹp cũng không thể kiêu lòng lấy thành hai phần nhưng giả bộ bản thân chỉ lấy một phần. Nghiêm Thanh thấy Cổ Thanh Châu được hoan nghênh như vậy đứng cười ở phía sau, muốn bụng giúp anh một tay nhưng bị anh tránh đi, vì vậy cô với hai tay trống trơn đi theo sau anh rời khỏi cửa sổ gọi món, họ còn mua thêm mì xiên thịt.

Cho đến khi cô nói được rồi không ăn hết được đâu anh mới chịu thôi, một đồng đồ bày trên bàn chỉ cho hai người ăn, đám sinh viên đi ngang qua đều được mở rộng tầm mắt.

Cổ Thanh Châu hơi áy náy, Nghiêm Thanh gấp một miếng cá sốt chua ngọt cho anh khiến anh vui vẻ vô cùng. Anh nhìn quanh thấy ô cửa bên kia có bán bánh, nói lát nữa mua cho cô một phần để dành tối phát trực tiếp thì ăn.

Nghiêm Thanh cười ha hả, nói không được đâu, sẽ phát ra tiếng ăn uống, không được chuyên nghiệp lắm đâu.

Anh buồn cười nhìn cô, khi phát trực tiếp luôn luôn không có tạp âm, cô cũng là người quan tâm đến dụng cụ thiết bị của mình hơn ai hết. Những MC phát thanh trên mạng kia đều không thể so sánh với cô.

Sau đó hiếm khi thấy anh ăn nhanh hơn cô, ăn xong thì dặn cô đợi ở đây một lúc, anh sẽ quay lại nhanh thôi.

Thầy Cổ đi rồi, chỉ còn lại một mình cô tất nhiên sẽ nhận được sự chú ý gấp đôi, cô Nghiêm giờ đùa lên quơ quơ, trong miệng còn nhai cá, nhưng lại nói chuyện rất rõ ràng: "Được rồi đừng nhìn nữa, tôi không phải bạn gái của thầy mấy bạn, chuyện này không khoa học lắm đâu."

Advertisement / Quảng cáo

Tiếng nói không lớn, nhưng không sao, mấy sinh viên gần đó đã nghe được, một truyền mười, mười truyền một trăm, chẳng mấy chốc người trong nhà ăn số 2 không còn nhìn Nghiêm Thanh nữa.

Chốc lát sau Cổ Thanh Châu cầm về một hộp trái cây gọt sẵn đi từ tầng hai xuống, thấy cô ăn xong đang lau miệng, anh đẩy hộp trái cây về phía cô: "Ăn thêm chút nữa đi."

Thật ra thì ở đâu ăn com cũng giống nhau cả, anh đưa cô đến nhà ăn số 2 ăn com đều có nguyên nhân cả, là vì ở nhà ăn số 2 này có thể mua được trái cây gọt sẵn thơm ngon tươi mới ở tầng trên.

Khẩu vị Nghiêm Thanh rất tốt, dùng cái xiên nhỏ xiên trái cây, vừa ăn vừa hỏi Cổ Thanh Châu: "Anh thích ăn trái cây gì?"

Dường như thầy Cổ đang nghĩ đến cái gì đó, hơi nhíu mày trả lời: "Chi cần không phải sầu riêng là được."

Mấy giây sau hạ quyết tâm, nếu như cô thích ăn thì anh sẽ cố gắng ăn được.

Căn bản lúc bấy giờ Nghiêm Thanh không nghĩ tự biến mình thành cái flag (đuôi cò), mai này tung bay phấp phấp vang dội.

Mà nhà ăn số 2 một lần thành danh, từ nay về sau cho dù bà cô nhân viên có hung dữ thế nào đi chăng nữa bọn sinh viên cũng sẽ không chê. Bởi được ngồi cùng ăn bữa ăn với thầy Cổ là một điều cực kỳ hấp dẫn, mỗi ngày đều có sinh viên đến trước 10 phút tới giành chỗ, chọn món cá sốt chua ngọt với đậu xào thịt.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Quốc vương Nữ nhi quốc

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Tâm trạng tốt đẹp tiếp tục phát sóng dẫn đến tỉ suất xem chương trình của nhà đài đạt cao nhất trong hai năm gần đây. Việc này khiến ông Tô rất sung sướng, gọi bánh trái trà sữa đồ ăn nhẹ Quảng Đông, còn thêm mỗi người một cái bánh bao tôm cho mọi người. Nghiêm Thanh ăn một miếng rồi lắc đầu để xuống.

MC phát thanh của bọn cô cướp lấy: "Chị không ăn à? Vậy cái này cho em."

Nghiêm Thanh gật đầu, trong đầu nghĩ hay là do Cổ Thanh Châu hay dẫn cô đi mấy quán ngon nên bây giờ cô trở nên kén ăn ư?

Bình cũ nhưng rượu mới, **Tâm trạng tốt đẹp** đổi thành **Tâm trạng tốt đẹp của Jasmine** dường như không ảnh hưởng gì đến người nghe, đồng thời chờ đợi chủ đề mà Nghiêm Thanh đã sắp đặt từ lâu – **"Đại thoại Tây Du"**.

Đúng như Cổ Thanh Châu dự đoán, không ít người có cảm tình với "Tây Du kí". Hồi bé nhà Nghiêm Thanh không có điện nên thành ra không có cảm xúc gì nhiều đối với bộ kịch thần thánh này. Tuy nhiên, vì tiết mục lần này mà cô góp nhặt rất nhiều câu chuyện dân gian thú vị, dần dần cũng có chút cảm tình với sáu bản "Tây Du kí" này.

Chủ đề lần này rất thành công, chịu trách nhiệm sản xuất Tô ngồi trong phòng đạo diễn theo dõi từ đầu đến cuối, cười tit mắt vì sung sướng. Trước khi kết thúc chương trình, MC phát thanh dành hẳn một vài phút gửi lời cảm ơn đến nhà tài trợ đồng thời quảng cáo cho họ. Bây giờ đổi thành Nghiêm Thanh cười meo meo, sao mà gần đây nhìn MC phát thanh của họ thật vừa ý quá đi mất!

Advertisement / Quảng cáo

Có điều cái vừa ý này kéo dài không được bao lâu. Cô nương phát thanh viên ngoại hình dễ nhìn gương mặt khá ái nhà bọn họ một ngày rào đó không thể đi làm đúng giờ.

Đó là một ngày trời mưa, thành phố Dương chuyển mùa từ hè sang thu đông chỉ dựa vào những cơn mưa để nhận biết. Nghiêm Thanh không mang ô đi nên chậm chậm dừng xe trên đường rồi chạy thật nhanh vào công ty, nhưng đầu chạy có nhanh đến thế nào đi chăng nữa cũng sẽ bị ướt, cô vẫn bắt chấp chạy. Cô cầm giấy tờ đi tìm nhà sản xuất Tô kén, sau đó chạy vào phòng đạo diễn, từ mật cửa sổ thủy tinh nhìn qua phòng thu âm không nhìn thấy MC phát thanh đầu cả.

Lúc đấy trong lòng Nghiêm Thanh dâng lên nỗi bất an, đến hành lang nhìn mưa rơi, gọi hỏi MC phát thanh: "Cô đến đâu rồi?"

Giọng MC phát thanh không có gì bất thường, trả lời cô: "Chờ tôi một chút, tôi sắp đến rồi, cô yên tâm không bị muộn đâu."

Nghiêm Thanh ừ một tiếng, hỏi vẫn đang ở trên xe à? Hai ta trực tiếp bàn vấn đề luôn vậy.

Lúc này bắt đầu có cái gì không đúng, giọng MC phát thanh nghẹn ngào, nói chờ một chút nữa đi, bây giờ thì chưa được.

Nghiêm Thanh cúp điện thoại xong thì đứng sững một lúc, rồi nhấc chân đi tìm ông Tô.

Mặc dù Nghiêm Thanh không nói quá rõ nhưng ông Tô vừa nghe đã hiểu. Hai người cùng nhau vào phòng đạo diễn, lấy bản thảo trong tay Nghiêm Thanh xem xét, hỏi cô: "Đều là do cô viết?"

Nghiêm Thanh gật đầu, tất nhiên là cô viết, nhắm hai mắt cô cũng có thể viết lại như vậy.

***

Khi ông Tô ngừng đầu nhìn đồng hồ điện tử lần thứ ba, Nghiêm Thanh gọi cuộc điện thoại cuối cùng đến cho MC phát thanh, không ngờ chỉ vì cuộc điện thoại này mà đã làm thay đổi cuộc sống của Nghiêm Thanh.

MC cô nương khóc lóc i ôi: "Tôi mặc kệ, bây giờ căn bản tôi không còn tâm trạng mà phát cái gì cho đài phát thanh chứ có mấy người nữa. Mỗi tháng phát cho tôi vài đồng lương còn đòi gọi điện thoại cho tôi làm gì, đừng gọi nữa!"

Nghiêm Thanh: "..."

Tâm trạng cô không được tốt lắm, cô đẩy cửa phòng đạo diễn đi vào và nói: "Không xong rồi sắp ời, tiết mục chắc phải dời ngày lại."

Bây giờ không kịp lên lạc với những MC phát thanh khác, mặt Nghiêm Thanh trắng bệch, không xem cũng biết những khán thính giả bị cho leo cây sẽ phản ứng ra sao, hẳn là sẽ mắng đòi ba câu, sẽ ghét bỏ, nói không chừng sẽ quay lưng với chương trình này đi nghe một chương trình khác, đâu không ngoảnh lại.

"Nghiêm Thanh..." Ông Tô không hồ là lãnh đạo, hết sức bình tĩnh, hỏi lại lần nữa: "Bản thảo đều là cô viết cả chứ?"

Nghiêm Thanh phiền não vô tấc: "Là em viết, em đã nói cả trăm lần rồi còn gì, quan trọng là bây giờ chúng ta phải làm gì!"

"Cô lên đi." Ông Tô chỉ vào cô, vừa chỉ phòng phát thanh: "Đi vào nhanh nhanh còn chuẩn bị lên hình."

Nghiêm Thanh: "..."

— Đùa gì đây? Sếp vừa nói mới à? Sao cô nghe chẳng hiểu chữ nào vậy?

"Còn năm phút nữa, tùy cô chọn lựa đấy." Bấy giờ ông Tô ngồi trước bàn điện thoại trong phòng thu, lấy cây bút máy hay dùng từ trong túi áo ra và mở cuốn sổ ghi chép công việc chỉ chít chữ kể từ ngày làm việc với Nghiêm Thanh.

Làm xong tất cả những thứ mà một đạo diễn cần làm trước khi tiết mục bắt đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh: "..."

— Mợ nó, chờ làm xong chuyện này bà đây sẽ đi tìm con nhỏ đó tính sổ, đúng là một đứa không có chút đạo đức nghề nghiệp nào, cần phải chỉnh lại một trận!

Ông Tô quay đầu nhìn Nghiêm cô nương đang đứng ngẩn người một lần nữa, đi đến mở cánh cửa nối liền phòng thu âm với phòng đạo diễn, im lặng nhưng lại giống như đã nói gì đó. Một giây kế tiếp cô bước nhanh vào phòng thu âm, không còn thời gian cho nội tâm nổi bão, cô bắt đầu bình tĩnh như sếp của cô vậy, ngồi xuống, thu dọn bàn ghế theo thói quen của mình: mở máy tính, mở phần mềm, điều chỉnh mic và đeo tai nghe lên.

Ông Tô ngồi bên ngoài đối diện với cô qua lớp kính ra hiệu bắt đầu, Nghiêm Thanh đẩy đàn phôi khí, nhạc nền là bản "Tình nữ nhi" của Ngô Tĩnh.

Sau khi phát hơn nửa ca khúc, Nghiêm Thanh điều chỉnh âm lượng nhỏ lại, hít thở sâu, nói mấy lời mở đầu cộng thêm lý do cô có mặt trong buổi tối hôm nay.

"Chào các bạn, chúc các bạn buổi tối vui vẻ, hôm nay tôi mạn phép là MC phát thanh cho chương trình tối nay, tôi là Nghiêm Thanh, tối nay tôi sẽ cùng các bạn trải qua nửa giờ với "Tâm trạng tốt đẹp của Jasmines" nhé!"

Bây giờ, trong phòng đạo diễn liên tục nhận được điện thoại của người nghe đài, trên Weibo cũng bùng nổ bình luận của người nghe. Mặc dù thái độ làm việc của MC phát thanh trước đây không tốt lắm nhưng lại rất được sự ủng hộ của thính giả, Nghiêm Thanh nhìn đạo diễn đang không ngừng trầm mặt nhận điện thoại gọi đến qua cửa kính, trong lòng cũng đã hiểu phần nào.

Dẫu sao cũng chỉ là một chương trình giải trí, đại chúng căn bản không quan tâm đến một số lên hình cần một ekip bao nhiêu người, phải trải qua bao nhiêu khâu, bao nhiêu tâm huyết. MC phát thanh chỉ là người ở bề nổi, hẳn người ta cảm thấy cô ấy dễ thương, tính tình hòa đồng vui vẻ, dịu dàng, chỉ cần mở miệng lên tiếng là có thể trấn an lòng người.

Khi một mẫu người lí tưởng trong lòng mọi người bị một người mang màu sắc trung tính không có một chút dịu dàng nào của phái nữ thì chắc chắn sẽ muốn bùng nổ. Người nghe thuần túy cũng sẽ có chút không thích.

Hướng chỉ là những người muốn nghe giọng MC phát thanh cũ, họ lại càng không ưa.

Tự nhiên Nghiêm Thanh có thể nhìn thấy những bình luận tiêu cực trên mạng xuất hiện ngày càng nhiều, Weibo bị căn quét hơn nửa giờ, giờ phút này đang hoàn toàn hiện lên trước mắt cô. Trên băng tần nội bộ, ông Tô nói có đứng phân tâm, cố gắng lên, Nghiêm Thanh cười nhạt, từ nhỏ cô đã sống đối nghịch, chuyện mà người khác không muốn cô làm cô càng phải làm cho bằng được và phải làm cho thật tốt.

Ghét tôi ư? Sao có thể chứ? Có biết chị đây có hàng triệu người hâm mộ trên Weibo không hả? Một lần phát trực tiếp là cả hàng triệu người nghe, tần số mấy trăm ngàn người đặt, không nói đến cái này, tôi mắng người ta còn nhiều hơn người ta mắng tôi đấy!

Chỉ vì thế này mà muốn tôi rời đi? Xin lỗi, không đủ trọng lượng.

***

Nghiêm Thanh vừa lướt bình luận, vừa mĩa mai trong lòng vừa nói chuyện...

"Mấy ngày trước có chung kết cuộc thi "The singer" không biết mọi người có theo dõi hay không? Thầy Lý Kien và Tiểu Nhạc hát một khúc "Đường Tăng ở Nữ nhi quốc", bài hát nhanh chóng trở thành đề tài nóng hổi, có người nói thấy thành giả không công bằng, cũng có người nói thấy là người tài ba không ai sánh được.

Hôm đó tôi xem trực tiếp, trước khi vào so tài có một đoạn phỏng vấn thầy Lý Kien như thế này:

"Tôi không xem mình là một người ca sĩ đang lên đài so tài, tôi chỉ là một người kể chuyện qua lời bài hát, chỉ là một người truyền đạt mà thôi... Tôi hy vọng âm nhạc có thể an ủi tâm hồn mọi người, có thể thấy được rằng ngày càng có nhiều những chương trình như thế này xuất hiện có thể cho mọi ca sĩ cơ hội thể hiện tác phẩm của mình, tôi cũng rất may mắn được là một thành viên ở đây, nên các bạn khán giả, mời các bạn cùng thưởng thức tác phẩm từ tận đáy lòng của tôi, tôi cảm thấy những ca khúc này có thể hấp dẫn những người lơ quên mục tiêu của mình quay đầu trở lại, nhìn vào con tim mình, nuôi dưỡng tâm hồn ta tốt đẹp hơn. Bởi vì tiết mục này có nhiều ý nghĩa như vậy, nhưng chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó là không gì có thể là tiêu chuẩn của âm nhạc, âm nhạc là vô tận. Sau khi kết thúc chương trình, mong rằng tất cả các tác phẩm ở đây đều được mọi người đón nhận một cách vui vẻ, mong mọi người cảm nhận được sự mới mẻ trong ca khúc này, đây mới là thành tựu lớn nhất của một nghệ sĩ."

Tôi cảm thấy thầy ấy đã làm được điều đó.

Âm nhạc vang lên, thầy bước ra cùng Tiểu Nhạc, khi đó ánh đèn chiếu đến, Tiểu Nhạc mặc áo dài đã đủ để người ta phải nhìn bằng một con mắt khác. Sau đó thầy Lý Kien giả trang thành Đường Tăng, Tiểu Nhạc Nhạc là con gái Nữ nhi quốc, bọn họ góp ba bài hát vào cùng một khúc, không chỉ đơn giản là một chuỗi lời bài hát mà còn là sự nhịp nhàng đồng điệu của những giai điệu của bài hát, từ lời ca đến nhịp điệu, không cường điệu mạnh mẽ, toàn khúc là nhịp điệu nhẹ nhàng chậm rãi, là sự chuyển động của những tâm hồn đồng điệu, là tình cảm được ấp ủ bấy lâu. Trước khi so tài thầy Lý có nói, muốn mọi người nhìn lại con đường mình đã đi, những thứ động tâm hay lung linh đều chỉ đẹp để trong nháy mắt."

"Một ca khúc được đổi mới hoàn toàn, họ đã làm được."

"Làm mới một ca khúc thật sự rất khó,

Advertisement / Quảng cáo

"Cảm giác mới mẻ, thêm nữa, mãi đến tận bây giờ chúng ta vẫn còn say sưa bàn về Đường Tăng Lý Kiến ở trong sự chấn thành của quốc vương Nữ Nhi quốc Tiểu Nhạc Nhạc mà vẫn bình thản như thế là một thành công rất lớn."

Khi Nghiêm Thanh nói đến đoạn này, cả đài đều quay lại nhìn cô, trong đầu cô đã có ý từ trước, nhưng lại là lần đầu nói ra những điều này, cảm xúc dâng trào, nó hơi khó ngăn chặn được. Do đó, Nghiêm Thanh ổn định lại tâm mình, tiếp tục dẫn chương trình lưu loát.

Trong khung bình luận của weibo lúc này có một bình luận rất thú vị: "*MC phát thanh này tôi rất thích, ngày mai cô còn dẫn nữa không?*"

Ngày mai ư?

Nghiêm Thanh sở một đồng bóng bàn thảo trên bàn lúc này, ngày mai hẳn cô không dẫn nữa.

Từ lúc này, bình luận trên Weibo bắt đầu có biến hóa khác, Nghiêm Thanh có thể thấy trong một đồng bóng luận tiêu cực thì có rất nhiều người nói thích cô.

Cô cười, nói tiếp: "Hắn nhiều người biết thầy Lý Kiến tốt nghiệp khoa điện tử-công trình đại học Thanh Hoa nhỉ? Thật là một vị thần tiêu chuẩn, một người như vậy còn biết ca hát, lại thông minh, ngoại hình đẹp trai, là một ngôi sao sáng trên trời, ai lại không thích cơ chứ!

Thầy không ham tranh giành, yêu thích nghệ thuật thuần túy, trong vòng giải trí luẩn quẩn lại không dính chút bụi trần, luôn giữ vững nguyên tắc của bản thân, nhìn xem, thật khó có thể tìm được một người nào khác hoàn hảo ngoài thầy ấy. Thầy là một người có quy tắc sống rõ ràng, bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau nghe bài hát của thầy Lý Kiến để cảm nhận nào, bài "Quốc vương Nữ nhi quốc mãi nhớ dáng hình Đường Tăng còn ở nơi đây".

Hết chương 18

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chị gái trung tính

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Mấy chữ cuối được thốt ra cũng là lúc kết thúc chương trình, ông Tô không đi vào, còn Nghiêm Thanh vẫn ngồi ở ghế của phát thanh viên một lúc mới đóng máy tính cảm bàn thảo đẩy cửa đi ra.

Câu nói đầu tiên sau khi ra ngoài là: "Sếp ơi, có nước không? Tôi khát quá."

Ông Tô mỉm cười nhìn cô và đưa chai nước cho, Nghiêm Thanh ngửa đầu ừng ực uống cạn, chậm rãi nói: "Giọng tôi sắp bốc khói lên rồi đây."

Sau đó cô nhìn cấp trên: "Biểu hiện vừa rồi của tôi thế nào? Có ổn không?"

Đáng vẻ hơi đặc ý nhưng lại mang chút bình thản, muốn được khen ngợi.

Sếp Tô vỗ nhẹ bả vai cô, ý vị thâm sâu: "Được lắm."

Hai người quay lại phòng làm việc, vừa mới bước tới cửa thì đồng nghiệp lễ ra không phải phòng này cũng chạy lại vây quanh nói chuyện rồi rút...

"Nghiêm Thanh này, vừa nãy em ngồi trên xe có nghe tiết mục của chúng ta, khi chị vừa cất giọng suýt nữa đã khiến em đắm vào xe phía trước đó."

Advertisement / Quảng cáo

"Nghiêm Thanh có thể bình thản, giữ vững phong độ như sếp Tô đây là giỏi lắm đây. Cô không cần quan tâm mấy tin nhảm trên Weibo đâu, không cần thiết phải đọc mấy cái thứ bát nháo đó. Tôi cảm thấy cô làm tốt vô cùng, lần sau cô trực tiếp lên sóng luôn đi!"

"Dừng, dừng!" Nghiêm Thanh từ chối: "Vẫn nên để cho phát thanh viên của chúng ta đảm nhận thì hơn. Tôi không phải người được đào tạo chính quy nên không hay cho lắm!"

Cô nhìn sang ông Tô, cô mong sự cố này chỉ xảy ra trong ngày hôm nay thôi và cần phải đề cấp trên kiểm tra lại đảng hoàng. Nghiêm Thanh với sếp Tô tách mấy người đồng nghiệp ra, định cầm túi xách trở về chỗ của mình. Tuy nhiên, vừa mới tách ra đám người đó thì cô hơi dừng người, sao không ai nói cho cô biết thầy Cổ đang ở đây vậy?

Đến lúc này mới có người nhớ ra, nói với cô: "À đúng rồi Nghiêm Thanh, thầy Cổ đi lên đây cùng tôi, anh ấy rất lo lắng cho chị đấy!"

Cổ Thanh Châu mỉm cười, đứng dậy chỗ ngồi của cô: "Anh gặp được hai đồng nghiệp của em ở cửa, họ dẫn anh vào đây chờ."

"Sao anh lại đến đây?"

Nghiêm Thanh đã đến gần anh, Cổ Thanh Châu đứng bên cạnh cô trầm giọng đáp: "Anh hơi lo cho em nên đến xem thử."

Anh hơi lo cho em

Trong đầu Nghiêm Thanh nghĩ, có lẽ người này tưởng cô sẽ bị mấy lời nói trên mạng công kích dọa cho sợ hãi, ày da có gì mà sợ chứ, số sau trả lại phát thanh viên cho mấy người đó là được mà. Có điều anh lo hơi thừa rồi, cô còn chưa xuất đầu lộ diện thì sợ cái gì chứ? Người này quá... quá... mình còn chưa sợ mà!

Cổ Thanh Châu cúi đầu quan sát về mặt cô, quả nhiên không tốt lắm, có lẽ bị dọa sợ rồi.

Nghiêm Thanh cảm nhận được sự chăm sóc như thế của anh, trong lòng có một câu không biết từ xó xỉnh nào nhảy ra không tài nào ép xuống được: "Không muốn anh quan tâm tôi như vậy đâu, sẽ làm cho tôi muốn ăn hiếp anh đấy!"

Đúng lúc đó, một đồng nghiệp cầm điện thoại bước đến: "Nghiêm Thanh em nhìn này, phát thanh viên của chúng ta vừa mới đăng một tấm hình, giống như đang khóc. Cô ấy xảy ra chuyện gì rồi ư?"

Cô tròn tròn mắt muốn quay sang nhỏ toẹt nước bọt, thấy vậy anh liền nắm tay cô: "Em chưa thể đi được nhỉ? Vậy anh ra ngoài chờ em nhé!"

"Sợ là không xử lý nhanh được." Nghiêm Thanh khó xử.

"Không sao đâu." Anh đáp.

***

Thấy anh đi rồi, Nghiêm Thanh cùng mấy đồng nghiệp vây lại họp bàn, hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, phát thanh viên của bọn họ mặc kệ tất cả, không biết bên đầu tư có rút vốn không

Nghiêm Thanh đang rầu rĩ thì nghe thấy một câu: "Nghiêm Thanh ơi, hôm nay trên chương trình phát sóng chị khen một người đàn ông khác, thầy giáo nhà chị có ghen không đấy?"

Nghiêm Thanh hoàn hồn, lờm đờm nghiệp: "Chị hai à, lần sau ăn nói cho cẩn thận, cô có biết anh ấy ở trong trường rất được hoan nghênh không hả? Lý Kiến chả có liên quan gì với anh ấy cả. Cổ Thanh Châu là một vị thần thực sự, không ai có thể so sánh được. Chỉ cần chị gọi một tiếng thầy Cổ trước cửa sân trường thôi, chưa đầy một phút sau đã có một hàng dài các cô gái đứng đợi ở đó rồi, đoán chừng có thể nhét vừa một sân bóng luôn ấy."

"Chỉ là không biết hát thôi." Đồng nghiệp trêu ghẹo.

Cô gật đầu đồng ý: "Thực ra tôi chưa bao giờ nghe anh ấy hát, lần sau chúng ta bắt anh ấy hát đi ha."

Tầm nửa tiếng sau, ông Tô trở lại và không nói gì nhiều, chỉ báo mọi người về đi.

Cho đến khi ra khỏi cổng đài phát thanh Nghiêm Thanh mới dám hỏi tường lại chuyện hôm nay. Quá điên rồ rồi, có điều cũng đến nỗi nào. Một chiếc xe đỗ ở ven đường nháy nháy đèn với cô, cô cười bước đến; Cổ Thanh Châu đưa cho cô một hộp đựng trong túi, hơi nóng tay, chưa cần mở ra cũng đã ngửi thấy được mùi vị tuyệt trần.

"Biết em chưa ăn cơm tối, cũng đoán em sẽ không xuống nhanh được nên anh đi mua ít cháo. Trong xe còn có sủi cảo tôm, em ăn đi, anh chờ em về nhà."

Nghiêm Thanh kéo tay anh: "Cố Thanh Châu, hình như anh hiểu lầm gì rồi phải không? Tôi vẫn tốt, nên tất nhiên không có chút sợ hãi nào."

Anh giờ tay lên xoa đầu cô: "Ừ, anh biết rồi, anh chỉ biết là bây giờ em cần tắm rửa sạch sẽ lên giường ngủ một giấc. Dẫu sao em cũng đã nói liên tục trong gần nửa tiếng rồi, chắc chắn sẽ mệt lắm."

Cố Thanh Châu nói anh biết nhưng trong mắt anh vẫn hiện lên vẻ "Em đừng sợ, mọi chuyện đã có anh ở đây" vậy.

Quả thật Nghiêm Thanh rất mệt mỏi, từ lo lắng cho tiết mục trước đến rồi hai cuộc điện thoại của phát thanh viên đến thời khắc này cô vẫn còn phải nghĩ xem xem số sau cần làm những gì, làm thế nào. Anh nói đúng, mình cần về nhà nghỉ ngơi, mình muốn về nhà.

Xe của Cố Thanh Châu rất xịn, Nghiêm cô nương ngồi trên xe anh ăn cháo hải sản, trên xe đầy mùi cháo, còn có chút mùi của sùi cào tôm nữa. Cô yên lặng giải quyết sạch, suy nghĩ không biết mỗi lần làm sạch loại ghế da này tốn hết bao nhiêu tiền, chọc cho lái xe bên cạnh cười phá lên: "Không sao không sao, Nghiêm Thanh, em có ý chọc anh cười đấy à?"

Advertisement / Quảng cáo

Cuối cùng cô gái nào đó cho miếng sùi cào tôm cuối cùng vào miệng anh, hồng lấy lòng.

Trong hoa viên Đông Sơn, Cố Thanh Châu đưa mắt nhìn cô lên lầu, nhìn bóng lưng gầy nhỏ, anh đột nhiên gọi cô: "Nghiêm Thanh ới."

Cô ngoảnh lại, trông thấy thầy Cố đang giơ ngón tay cái lên: "Anh thấy "Tâm trạng tốt đẹp" hôm nay hay lắm đó."

Cô đắc ý lắc lư tóc đuôi ngựa: "Tất nhiên rồi!"

"À này Cố Thanh Châu."

"Há?"

"Anh đẹp trai hơn thầy Lý Kiến đấy!"

Người đàn ông dưới ánh đèn đường nở nụ cười xấu hổ.

***

Trong đài đã đưa ra hình thức xử phạt đối với phát thanh viên hôm đó, trên trang Weibo chính thức của đài cũng đã đăng thông báo. Nói chung thì vẫn suy nghĩ đến những người hâm mộ của cô ta, cộng thêm nhân tài trong đài đang càng ngày càng khan hiếm nên cũng không trực tiếp cách chức cô ta mà chỉ phạt hai tháng lương, yêu cầu cô ta viết một bài xin lỗi đăng lên công khai.

Lẽ ra chuyện này có thể từ từ lắng xuống nhưng ý trời khó tránh. Cô ta không chịu thực hiện hình phạt, có lẽ tình cảm như đèn cạn dầu, không muốn ở lại nơi này nữa, cho nên cô ta viết một lá đơn từ chức đặt trên bàn chịu trách nhiệm sản xuất Tô.

Thời gian gấp rút, chẳng mấy chốc đã thấy trực tiếp vào tối thứ Hai sắp đến gần, Do mới ngừng phát sóng rồi lại được phát sóng lại lần nữa nên nếu xảy ra thêm vấn đề nào nữa thì e là không ổn cho lắm, trong đài cũng đã điều mấy phát thanh viên đến hỗ trợ.

Nhắc đến việc phát thanh viên được hoan nghênh ở tiết mục của mình, có lẽ là không hợp với "Tâm trạng tốt đẹp". Đến lúc tiết mục vừa lên sóng, Nghiêm Thanh ngồi ở phòng đạo diễn nhận liên thoại liên tục, gần như là bùng nổ, mắng xối xả, gì cũng có....

"Đùa à? Sao lại giống ngày hôm qua vậy? Lần trước cô dẫn thì thôi đi, bây giờ là người này, còn có ai nữa không hả? 8 giờ tôi chờ nghe tâm sự lại nghe được giọng anh ta, chẳng lẽ đài mấy người hết phát thanh viên rồi hả?"

"Xin chào, đây là chuyện mục "Tâm trạng tốt đẹp của Jasmine..."

"Ày, tôi nghe giọng cô quen lắm, là người được đổi hôm trước đúng không, sao lại đổi người khác nữa vậy? Cô làm tốt hơn anh ta đấy, cô lên đi, tôi thích cô dẫn hơn."

Ông Tô đứng ở phòng đạo diễn thấy rõ ràng tình huống hiện tại, cùng lúc đó phản ứng của mọi người trên Weibo cũng cực kỳ lớn, người nghe cùng nhóm dân mạng đồng loạt phản đối, yêu cầu đổi người khác, khi biết thì ra phát thanh viên cũ đã từ chức thì đều đồng loạt ném đá người mới.

Cũng đối tốt với người dẫn tiết mục về chủ đề "Đường Tăng ở Nữ nhi quốc" hôm trước hơn.

"Đừng nói vậy chứ, tôi thích nghe giọng của cô ấy lắm, hôm nay thấy không quen lắm!"

"Thích nhất là những người có tông giọng trầm âm, cô gái trung tính à, mau dẫn lại đi!"

"Khuê túc xá chúng tôi đều thích bà cô lắm lắm, bà cô đó tên Nghiêm Thanh, tôi nhớ ra rồi!"

"Nghiêm Thanh, chúng tôi yêu cầu đổi thành Nghiêm Thanh"

"Làm sao mà đổi được? Nghiêm Thanh không phải xuất thân từ trường phát thanh chính quy mà!"

Vấn đề này làm cho ban lãnh đạo nhà đài phải nhức đầu không thôi, ông Tô liên tục mở họp khẩn, sau đó ngồi xuống bên cạnh, vở vai Nghiêm Thanh: "Tiểu Nghiễm à, chuẩn bị đi, từ nay về sau cô sẽ phụ trách dẫn "Tâm trạng tốt đẹp" nhé."

Cách cách.

Điện thoại bạn Nghiễm rơi xuống đất, trên màn hình đang hiển thị khung chat với Cố Thanh Châu, câu cuối cùng đang viết là: *Trường đài của chúng tôi rất coi trọng chuyên môn nên cho dù trời có sập xuống cũng sẽ không đến phiên tôi đầu ha ha ha.*

Nhặt điện thoại di động lên, Nghiễm Thanh không thốt nên lời...

***

"Còn nữa," Ông Tô nói: "Tiết mục của chúng ta được Jasmine Homes của tập đoàn Cố thị tài trợ, cũng chính là sếp Cố chúng ta đã gặp trong buổi tiệc chúc mừng hôm đó. Người đó đã tặng cho chúng ta một tầng riêng biệt để làm việc. Tôi nghe nói mỗi số phát sóng đều được chi gần một triệu."

Advertisement / Quảng cáo

Ông ta nói xong nhìn cô: "Nghiễm Thanh, cô có gì muốn nói không?"

Cô im lặng, hỏi lại sếp mình: "Chúng ta có thể thương lượng lại chuyện này được không? Bây giờ tôi có thể từ chối chứ?"

Thay mặt dẫn một lần thì không sao, chứ mà muốn cô dẫn chính thì không muốn lắm, bởi có sợ một ngày nào đó ra đường bị người ta bắt gặp nhận ra mình...

Cũng cùng là một ý này, người nghe nếu thông minh tính ý một chút sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra được.

Ông Tô gật đầu đồng ý: "Từ chối cũng được, nhưng Cố thị rất coi trọng cô. Nếu tôi không làm thì cho dù không có tầng mới thì cũng sẽ đổi bộ thiết bị phối khí đấy."

Đồng nghiệp xung quanh lên nhìn cô, ánh mắt nghi ngờ, Nghiễm Thanh thề với trời: "Thật sự tôi không có quan hệ gì với sếp Cố đó cả! Có trời đất chứng giám!"

Đồng nghiệp đáp lại một câu: "Chị mà nói dối trời tru đất diệt, lấy ngoại hình khuôn mặt chị làm chứng đi."

Nghiễm Thanh: "..."

Ông Tô đang đợi, Nghiễm Thanh đành phải nói: "Sếp để tôi suy nghĩ lại đã."

"Từ giờ đến tối trước khi phát trực tiếp thì cho tôi câu trả lời nhé."

Hết chương 19

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nước đổ đầu vịt

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiêm Thanh cúi đầu nhún tin: *Cố Thanh Châu, Cố Thanh Châu, xong đời rồi, tôi phải làm phát thanh viên!!!!*

Em vốn là phát thanh viên triệu người theo dõi, em không thua kém bất cứ một ai cả. Bên kia từ chối cực kỳ nhanh.

Lời của Cố Thanh Châu như thần chú làm cô sực tỉnh, đồng thời khiến cô bắt đầu luống cuống. Tim cô đập thình thịch, đăng nhập vào trang Weibo cá nhân của mình đếm, trăm, nghìn, triệu, đếm tiếp mấy số không...

Hơn một triệu, cho dù trong đó có nhiều nick ảo, nhưng con số này là thật.

Kéo xuống, chứng nhận phát thanh viên đứng thứ nhất trên mạng.

Phát thanh viên.

Nghiêm Thanh mở khung đối thoại một lần nữa: *Nhưng tôi sợ bị người ta phát hiện ra.*

Cô chờ thầy Cố hiển kế cho cô, trên khung trò chuyện cứ hiện đối phương đang nhắn nhưng cuối cùng lại không có động tĩnh gì.

Vốn dĩ Cố Thanh Châu muốn nói nhiều lắm, nhưng cuối cùng chỉ nhắn lại một câu ngắn ngủi: *"Trời sắp xuống đã có anh chống đỡ cho em."*

Advertisement / Quảng cáo

Mười chữ, chọc cho Nghiêm Thanh cười ha ha.

Buổi tối 7 giờ 50 phút, ông Tô đã thảo luận xong xuôi bản thảo chương trình tối nay, và chuẩn bị mọi thứ trước khi bắt đầu. Cửa phòng thu mở ra nhưng bên trong không có ai cả, microphone lẻ loi treo trên giá. 7 giờ 55 phút, cửa phòng đạo diễn bị đẩy ra, ông Tô đầu không quay lại, Nghiêm Thanh lướt qua mọi người bước vào phòng thu, đóng cửa lại.

Ông Tô vỗ vai đạo diễn: "Có thể bắt đầu rồi."

Đã có người sửa lại mặt bản, một chai nước khoáng để bên cạnh, Nghiêm Thanh ngửa đầu uống một hớp, gạt đầu với người bên kia tâm thùy tình.

Bắt đầu chương trình, quảng cáo trước tiên, Nghiêm Thanh ngồi trong phòng thu đang chọn lọc câu nói, mặt cô ngược sáng, mắt hơi liếc về weibo xem hôm nay thế nào, thấy một vài bình luận ngắn gọi tên cô, cô đã được người ta nhớ tên.

"Chào buổi tối các bạn của ***Tâm trạng của Jasmine***", tôi là Nghiêm Thanh, hoan nghênh mọi người theo dõi chương trình tối hôm nay, chương trình được tài trợ độc quyền bởi Jasmine Homes."

Giọng nói này hơi trầm, không quá mềm mại, không quá dịu dàng, có lực, nhưng lại giống hệt một cây nam châm có thể cuốn hút người nghe, hay như tiếng mèo trong đêm yên tĩnh làm cho nội tâm người ta rung động không thôi.

Khả năng xử lý cũng như làm chủ tình huống của Nghiêm Thanh tốt hơn phát thanh viên trước đây rất nhiều, và tác phong làm việc của cô gọn gàng, dứt khoát, nói chuyện cũng rất có bài bản, không nói sẽ không biết đây là người mới. Đồng nghiệp ngồi trong phòng làm việc nghe dài cảm thán: "Tiểu Thanh của chúng ta đúng là nhân tài không lộ mặt."

Cũng hơi nghi ngờ: "Có phải quá chuyên nghiệp rồi không, trước kia cô ấy đã làm ở đâu chưa nhỉ?"

Ông Tô trừng mắt: "Đừng có mà tối ngày nghĩ những thứ không đâu, bây giờ cô ấy là đại công thần của chúng ta, phải nâng niu trân trọng đó có biết không."

Sau này phải để ý một chút, có người bắt đầu lên kế hoạch sau khi tan làm sẽ mở tiệc ăn mừng.

Cùng lúc đó trong nhà xe nhà họ Cố, bên trong chiếc Mercedes thường xuyên đỗ trước cửa đài phát thanh không sáng đèn, chỉ có màn hình trên xe phát ra ánh sáng xanh, người đàn ông ngồi trên xe, ánh sáng mờ mờ từ thiết bị điện bao quanh sáng mũi cao cao. Anh hơi nhón môi, mặt mày tươi vui ngồi nghe đài.

Chủ bo có avatar hình mèo chữ sml: *Ồi em gái nhỏ à, đừng rời đi mà, mấy ngày trước tôi có gặp cô ở nhà ăn đại học Dương, có đừng lừa tôi.*

Nhà ăn số mấy? Tôi không để ý lắm, chờ tôi về thăm dò rồi nói cho mọi người biết.

Rồi rồi, chúng ta cùng nghe ca khúc cuối cùng để kết thúc chương trình ngày hôm nay nhé, chúc mọi người ngủ ngon!

Cố Thanh Châu chỉnh âm lượng to lên, nhắm mắt ngửa người ra sau ghế. Hôm nay cô ấy có vẻ rất vui vẻ, hôm trước anh còn vì cô mà dấn đo lo lắng, giờ thì ổn rồi, có lẽ cô không để ý rằng hôm nay có cái microphone cô rất thích nhì! Cô hỏi anh, chẳng qua chỉ là cần một động lực nữa thôi.

Cho nên đều anh có thể làm, là đây cô lên trước.

Cốc cốc cốc.

Có người gõ cửa kính xe, Cố Thanh Châu mở mắt ra, thấy em gái nhà mình đang đứng ngoài cửa xe.

Cố San San với tâm sự nặng nề nói anh: "Anh cà, bố mẹ gọi anh lên nhà."

***

"Thanh ời." Nghiêm Thanh vừa bước ra khỏi phòng thu đã thấy đạo diễn vẫy vẫy tay với cô: "Hôm nay cấp trên đãi cơm, vẫn chỗ cũ nhé."

"Vâng ạ." Nghiêm Thanh cười gạt đầu, sau đó nhún tin cho người nào đó.

"Cố Thanh Châu, biểu hiện vừa rồi của tôi như thế nào?"

Trong nhà lớn họ Cố, ông Cố – Cố Trọng Thiên ngồi trên ghế chính, một bên là vợ Trương Ngọc Hàm và con gái Cố San San, con trai cả Cố Thanh Châu ngồi cúi đầu một bên.

—Mấy năm gần đây mỗi lần ai nhắc đến vấn đề cá nhân của anh thì đều như nước đổ đầu vịt!

Ông ấy cũng không sợ người khác hỏi ông ai là đầu vịt.

Giảng viên Cố Thanh Châu thuộc khoa Văn đại học thành phố Dương chính là một đầu vịt chính thống!

Ông ấy cũng không sợ người khác hỏi con trai ông là vịt thì ông là gì!

Ông đã nói rồi, chắc chắn đời trước ông đã giết người phóng hỏa làm chuyện thất đức gì lắm thì đời này mới có thể sinh ra đứa con trai như mặt than này.

Giờ thì tốt rồi, già sản nhiều như vậy không chăm coi, lại chạy đi làm giáo viên, thôi thì làm giáo viên cũng được, nhưng tại sao lại cứ chậm chạp chưa chịu tìm đối tượng kết hôn sinh con? Một người khỏe mạnh bình thường đến thế sao lại không muốn kết hôn sinh con cho hai ông bà già này một đứa cháu đích tôn há? Không nghe người xưa nói đó là một trong ba tội lớn của bất hiếu sao?

Trước mặt ông người khác không dám nói gì, nhưng sau lưng lại chế giễu ông, ông đều biết hết!

Advertisement / Quảng cáo

Trước mắt là người nắm quyền lực nhất trong nhà họ Cố, Cố San San ngồi bên cạnh không dám hó hé nửa lời, đúng lúc này điện thoại trong túi Cố Thanh Châu rung lên, anh ngừng đầu nhìn bố mình và nói: "Bố đợi con một lát, con ra ngoài nghe điện thoại."

Anh đi ra sảnh lớn bên ngoài, gió lạnh thổi đến, trên núi hơi lạnh, thổi qua áo khoác anh. Cố Thanh Châu thấy tin nhắn của Nghiêm Thanh thì khẽ cười, nhấn lại cho cô: *Tốt lắm!*

"Anh đang ở đâu đấy?"

Cố Thanh Châu cẩn nhắc một lát, đang định nhấn lại cho cô thì nghe bên trong phòng khách vang lên tiếng hét: "Cố Thanh Châu, anh vào đây cho tôi!"

Anh đành phải cắt điện thoại đi.

Trong khi đó, ở bên kia Nghiêm Thanh cũng đồng nghiệp ra khỏi tòa nhà đài phát thanh, không nhìn thấy xe nào chờ cô ven đường như mọi lần, cô bỗng hơi thất vọng.

Cô cứ nghĩ anh sẽ đợi bên ngoài, bởi vì anh luôn ở đó đợi cô.

Đồng nghiệp lôi kéo cô: "Này Nghiêm Thanh, đứng ngây ra đó làm gì thế? Đi thôi nào, chú Tô đang đợi chúng ta đấy."

"Ừ, đi thôi."

***

"Thanh Châu à." Bà Cố cười dịu dàng: "Hôm đó bố mẹ đã nói với con rồi nhì. Nếu quả thật con có đề ý đến cô gái nào thì nên đưa về sớm cho bố mẹ nhìn một chút, tuổi con cũng không còn trẻ nữa, người cần giữ thì nên giữ cho chắc."

Con người Cố San San đảo liên hồi, trong lòng vang lên giọng nói: "Vậy Thiên Dụ của chúng ta thì phải làm sao đây?"

Mí mắt Cố Thanh Châu nâng lên, nhìn bố mẹ mình. Hôm nay người luôn ngồi bên cạnh họ không có ở đây, còn anh được mời về nhà.

Bà Cố hiểu ý nói: "Thiên Dụ đi công tác rồi, chỉ có mấy người trong nhà mình với nhau thôi. Con có gì muốn nói cứ nói đi."

Cố Thanh Châu sáng tỏ, đến hôm nay bố mẹ anh sốt ruột lắm mới có thể nói anh dẫn người ấy về nhà ra mắt.

Nhưng mà...

"Cho con thu lời lời nói hôm đó ạ." Cố Thanh Châu nói với giọng có lỗi: "Bố mẹ, chuyện của con con tự biết chừng mực, bắt kẻ là con gái nhà ai, sau này con không muốn nhắc lại nữa."

"Cố Thanh Châu!" Cố Trọng Thiên rống to, thật không ngờ bản thân ông đã như một bộ đến vậy rồi mà đòi lại một câu nói như thế.

Bà Cố vỗ vỗ lưng chồng để ông nguôi giận, ngược lại bà khuyên bảo: "Thanh Châu, con biết mình đang nói gì không?"

"Con biết ạ."

"Vậy rốt cuộc là tại sao? Cô gái lần trước..."

"Cô ấy rất tốt." Cố Thanh Châu đáp: "Người không nghĩ đến chuyện kết hôn là con."

"Con." Lúc này ngay cả người luôn hiền hòa như bà Cố cũng phải tức giận.

"Trước kia con nói không thích Thiên Dụ bởi con đã có đối tượng. Ừ thì mẹ với bố con rất hoan nghênh muốn mời cô bé làm khách, chuyện sau này thì cứ tùy hai đứa, thuận theo tự nhiên, nhất định sẽ không bạc đãi cô ấy, vậy sao con lại đổi ý, ý thức trách nhiệm của con đi đâu hết rồi? Con gái nhà người ta phải tính sao đây? Sức khỏe của bố con đã yếu rồi, vậy mà giờ vẫn phải lo lắng cho chuyện của con, trước khi con ra quyết định có từng nghĩ đến cảm nhận của bố mẹ hay không?"

"Con xin lỗi." Cố Thanh Châu cúi đầu, mẹ anh nói không sai, lỗi tại anh, tại anh quá cố chấp. Thế nhưng hôn nhân đâu thể chỉ dựa vào ý nguyện của bố mẹ, nhà bọn họ đã có em trai anh giúp ba mẹ hưởng thụ cảm giác con cháu đầy đủ, cõi đời này cũng chỉ như có chút thú vui về già. Từ năm 10 tuổi anh đã có chính kiến của bản thân, cho nên hôm nay cho dù là vì lý do gì cũng không thể làm lay chuyển được quyết định của anh.

Trước kia khi em trai kết hôn anh đã từng hỏi nó, có hạn anh dồn hết trách nhiệm của con trai trong gia đình cho nó không. Dựng vợ gả chồng, điều hành toàn bộ Cố thị, hết thấy những thứ này nên do người anh cả là anh gánh vác.

Anh vẫn còn nhớ như in lời của em trai mình khi đó: "Không đâu anh, vốn dĩ em cũng muốn lấy vợ sớm mà. Anh hãy sống cuộc sống mình hằng mong muốn, người thừa sinh như anh chỉ thích hợp việc trồng người mà thôi."

Bang!

Ông Cố đập vỡ tách trà xuống dưới đất, mảnh vỡ tóe ra khắp sàn, Cố San San bị dọa sợ đến phát run, ánh mắt đỏ đỏ nhìn anh cả.

"Cố Thanh Châu, tôi cho anh thêm một cơ hội nữa, anh nói đi, anh có định kết hôn hay không há?" Nhiều năm trôi qua như vậy, rốt cuộc ông Cố đã tiêu hết sự kiên nhẫn cuối cùng.

"Ngày mai con có tiết trên trường." Cố Thanh Châu đứng dậy, anh đứng lên trong sảnh chính, người anh cao ngất, trên mặt là vẻ bình thản không chút gợn sóng, đôi mắt như được thừa hưởng từ bà Cố, dáng người lại giống ông Cố: "Bố mẹ, con xin phép đi trước, hôm khác con lại trở về thăm hai người sau."

Tình huống trở nên mất kiểm soát, bùng nổ, bà Cố cố gắng dè Cố Trọng Thiên lại. Tim ông không được khỏe nên không thể quá kích động được.

Advertisement / Quảng cáo

"Cút xa khỏi mặt tao!" Cố Trọng Thiên đỏ mắt, phát cáu, giọng run run: "Không phiền mày, tao vẫn có thể sống được thêm mấy năm!"

***

Sau khi Cố Thanh Châu đi, bà Cố không nhận được nữa, đau lòng, luôn miệng mắng thề nhóc thất tha. Cố San San đuổi theo sau ngăn xe anh cả lại, muốn nói vài lời nhưng biết mình không thể trách anh và càng không thể đồng ý với anh.

Cuối cùng cô bé chỉ hỏi: "Có phải anh thích chị đó không?"

Cô chỉ mới gặp một lần, nhưng thấy được anh cả cười với cô ấy, còn ngồi trên xe chị ấy.

Anh đặt tay trên vô-lăng, gương mặt nhìn em gái sắp khóc, hờ hững gạt đầu.

Ngày hôm sau, Cố Thanh Châu chuẩn bị đi đến trường, trong khi đó đài phát thanh thành phố hôm nay có một vị khách không mời mà đến.

Người này đứng ở ngoài cổng đảo mắt nhìn quanh tìm cho bảo vệ để ý, sau đó đứng lui sang một bên, đứng thẳng tắp trong gió lạnh, giống như một đứa trẻ bốc đồng, lâu lâu đổi tư thế một lần. Nắm Lùn cứ đứng ở đó mãi không đi, đáng vẻ như chết vẫn phải cố thủ.

Rốt cuộc nầm lùn cũng đợi được một người đi đến, người này lái chiếc Harry màu đỏ đi qua cổng sắt chào hỏi linh giác, xuống xe lấy cặp tài liệu chuẩn bị đi vào.

Nhưng vào lúc này, từ sau lưng Nghiêm Thanh lướt qua một bóng người đứng chặn lại trước mặt cô, gọi cô: "Chào chị, chị là Nghiêm Thanh phải không?"

Mắt Nghiêm Thanh mở lớn, nhưng lại lạnh nhạt, nhìn cô gái trước mặt, gật đầu nói: "Em là em gái Cố Thanh Châu nhì."

Không phải là câu hỏi, cô nhớ người này, lúc trước cô gặp ở cổng trường đại học thành phố Dương, chuyện của cô bé này cô có được nghe qua vài lần.

Hết chương 20

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Dương Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ác ma che chở anh trai

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

"Em tìm chị có chuyện gì không?" Nghiêm Thanh dừng xe bên lề đường, nhìn cô gái đang đi giày cao gót đứng bên cạnh. Cô gái đó mặc đồ công sở, mắt to tròn, tóc dài nhuộm màu hạt dẻ.

Một cô gái rất đẹp, có điều nói chuyện lại không được lịch sự cho lắm.

"Mọi người đều là người hiểu chuyện, nói đi, chị muốn bao nhiêu mới chịu rời khỏi anh tôi?"

Nghiêm Thanh hơi sững người, sau đó cô cười phá lên nhưng nụ cười lại không mang theo chút hơi ấm nào. Cô không chớp mắt, vẩy tàn thuốc hai cái rồi nói: "Nếu tôi có một đứa em gái không lễ phép như vậy, tôi sẽ treo ngược nó lên rồi đánh một trận đó biết không hả?"

Bây giờ ai là người không lễ phép đây?

Cố San San ghét bỏ che mũi và phẩy phẩy tay, người nhà bọn họ chưa bao giờ hút thuốc cả và từ bé cô cũng đã rất ghét những người phả khói ở nơi công cộng như vậy.

Mặt mũi không xinh đẹp, dáng người lại không có, công việc bình thường rồi, giờ đến tính cách cũng tệ nốt. Trong lòng Cố San San vốn đã chằm Nghiêm Thanh 0 điểm, cộng thêm bây giờ một thân người toàn là khói thuốc, vì vậy giờ nó chạy xuống nước âm luôn rồi. thuvienngontinh.com

"Chị không có quyền quản tôi." Cố San San vừa kiêu ngạo vừa hất cằm: "Vẫn chưa già vào nhà tôi mà đã ra về chị đâu ra oai sao? Nói cho chị biết, bố mẹ tôi không đời nào đồng ý chuyện của hai người đâu, chị khôn ngoan thì tránh xa anh tôi ra. Anh tôi không phải là người chị có thể với tới được đâu."

Iris

Advertisement / Quảng cáo

"Ai nói với em tôi muốn kết hôn với anh ấy?" Nghiêm Thanh vẩy tàn thuốc.

Cố San San cứng người.

"Em gái nhỏ à, hình như em nhầm rồi đấy."

"Cho nên là do chị không nghĩ đến chuyện cưới xin?" Cố San San như bình tĩnh, ánh mắt sáng rực lên.

Nghiêm Thanh khó hiểu bởi lời nói của cô bé, phát tay: "Em đang nói cái gì vậy? Có chuyện gì thì đi mà hỏi anh em ấy, lần sau tôi thấy em bất lịch sự như vậy nữa thì đừng trách không nói trước."

"Này này!" Cố San San kéo tay Nghiêm Thanh: "Chị có biết lúc trước anh tôi từng nói muốn đưa chị về nhà ra mắt bố mẹ không?"

Cô khựng lại.

"Anh ấy nói muốn lấy chị." Cố San San quan sát vẻ mặt của Nghiêm Thanh.

"Em..." Nghiêm Thanh muốn nói cô nói lung tung gì đó nhưng lại không thể nói thành lời.

"Nhưng bỗng nhiên hôm qua anh tôi lại bảo không muốn cưới nữa." Mắt Cố San San đỏ lên: "Bố mẹ tôi rất buồn, cho nên tôi mới đến đây tìm chị. Nếu là vấn đề phía chị thì mong chị tránh xa anh tôi ra, anh ấy xứng đáng với người tốt hơn."

"Vậy em có thể cho tôi bao nhiêu tiền?" Nghiêm Thanh bị cô bé bám lấy rất phiền, nghiêng thuốc cho tàn thuốc rơi xuống, rồi khoanh tay trước ngực hỏi vặn lại.

thuvienngontinh.com

"Chị đứng có mà được voi đòi tiền." Cố San San tay cầm túi xách được thiết kế tinh tế, đầu bốc khói cao ba trượng, anh cô đối xử tốt với cô ta như vậy mà còn dám mò miệng đòi tiền?

Nghiêm Thanh cúi đầu nhìn mũi giày, một lúc sau ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo vẻ kiên cường: "Em gái à, đừng tưởng rằng mọi người đều cảm thấy Cố Thanh Châu ngàn lần vạn lần tốt như em, trong mắt tôi người như anh ấy không phải hiếm. Tôi không thích anh ấy, tất nhiên cũng sẽ không lấy anh ấy, sau này anh em có muốn kết hôn với ai đều không liên quan tới tôi, lần sau muốn tìm người tiêu tiền cũng phải lựa chọn đáng hoàng rõ ràng, không phải ai cũng tốt tính như tôi đâu."

***

Vừa hết tiết, Cố Thanh Châu nhận được điện thoại của em gái, anh nghe thấy cô bé ưỡ oái nói: "Anh ơi, mấy giờ anh về ạ? Anh em mình đi ăn cơm nha?"

Anh đáp ừ.

6 giờ chiều, Cố Thanh Châu chưa vào nhà hàng vội, anh ghé vào quán tạp hóa bên cạnh mua một lon Coca, anh vừa trông thấy em gái thì để một bên cho cô bé. thuvienngontinh.com Con người Cố San San mờ to như sắp rơi xuống, anh mình tốt như vậy, biết mình không vui sẽ mua Coca, biết nó không tốt nhưng vì cô thích sẽ vẫn mua để an ủi cô. Nếu anh thích Nghiêm Thanh, có thể sẽ đối xử với người ta tốt hơn cả mình.

Vậy mà chị ta lại nói về anh mình như thế!

Cố San San thờ hồn hèn, sao chị ta có thể nói như vậy được!

Cô bé mở điện thoại lên, gửi một đoạn ghi âm, mấy giây sau điện thoại Cố Thanh Châu để trên bàn rung lên.

Cố San San nói: "Anh ơi, anh nghe thử đi."

Cố Thanh Châu liếc nhìn em gái, mở lên:

"Ai nói với em tôi muốn kết hôn với anh ấy?"

"Vậy em có thể cho tôi bao nhiêu tiền?"

"Em gái à, đừng tưởng rằng mọi người đều cảm thấy Cổ Thanh Châu ngoan lần lần tốt như em, trong mắt tôi người như anh ấy không phải hiền. Tôi không thích anh ấy, tất nhiên cũng sẽ không lấy anh ấy, sau này anh em có muốn kết hôn với ai đều không liên quan tới tôi, lần sau muốn tìm người tiêu tiền cũng phải lựa chọn đáng hoàng rõ ràng, không phải ai cũng tốt tính như tôi đâu."

Cổ San San giận đến phát run: "Anh nghe đi, nghe đi, chị ta còn dám nói mình tốt tính, đúng là không biết xấu hổ!"

So với Cổ San San, Cổ Thanh Châu bình tĩnh hơn nhiều.

Cổ San San kéo ống tay áo anh, khuôn mặt bị sự giận dữ làm cho đỏ bừng: "Anh cả, anh không nghe thấy sao? Chị ta mở miệng đòi tiền em! Đây là tiếp cận anh có mục đích rõ ràng, cô ta còn nói muốn đánh em một trận! Anh đừng bị những loại người như thế này lừa, chị ta mãi mãi không thể sánh được với Thiên Dụ. Thiên Dụ mới là người đối xử thật tâm thật tình với anh!" [thuvienngontinh.com](#)

"Cổ San San." Cổ Thanh Châu im lặng từ này giờ cuối cùng cũng lên tiếng, trở tay cầm lại đi động, nhìn cô: "Căn bản cô ấy không biết anh có liên quan thế nào với tập đoàn Cổ thị, cô ấy chỉ biết anh là một giảng viên thôi, huống chi cô ấy nói không sai, cô ấy không thích anh, chỉ có anh thích cô ấy thôi."

"..." Cổ San San cầm nín, hồi lâu sau mới cầm lấy tay Cổ Thanh Châu gọi, "Anh cả."

Advertisement / Quảng cáo

"Anh có lấy vợ hay không, có quyết định như thế nào đều không phải từ cô ấy. Tính tình cô ấy tốt mới không so đo với em, em như vậy là không hiểu lý lẽ, nên đánh một trận mới đúng."

Em gái nhỏ buông bàn tay đang nắm lấy tay anh, khóc òa lên. Vừa khóc vừa nói: "Sao anh có thể như vậy, anh thay đổi rồi, trước kia anh không dữ như thế?"

Cổ Thanh Châu không nói lời nào, bữa cơm này cô lẽ không thể ăn được rồi, anh nhìn em gái mình, đành nói phải đi trước.

Cổ San San thấy anh im lặng hơn mọi khi, lại còn quên không mang theo đi động, kéo tay anh lần nữa: "Anh, anh đừng như vậy, anh như vậy em rất đau lòng."

Ngược lại Cổ Thanh Châu rút tay về rất nhanh, trước khi đi còn nói lại một câu: "Em hãy suy nghĩ lại về chuyện ngày hôm nay."

***

Thêm một ngày được tan làm đúng giờ, Nghiêm Thanh ra cửa đài phát thanh lại thấy Cổ San San mái tóc hạt dẻ mặc đồ công sở đi giày cao gót đứng trước cửa.

Cô hạ cửa kính xe xuống hỏi: "Sao lại là em nữa?"

Hôm nay cô bé đến đây với vẻ hối lỗi: "Rất xin lỗi chị, hôm qua là do tôi không hiểu chuyện, xin chị thứ lỗi."

Nghiêm Thanh: "..."
[thuvienngontinh.com](#)

Uống nhầm thuốc nữa à?

Trong lòng Cổ San San đang có một tên ác ma đang chuẩn bị nhảy ra ngoài, chỉ cần một cái phê chuẩn là có thể vùng tay vùng chân với người trước mặt.

Nhưng không được, tuyệt đối không được, bây giờ mình thì đây là để xin lỗi, mặc dù anh không nói rõ ràng nhưng cô biết ý của anh là như vậy.

Khi Cổ San San học kém, anh cả dạy kèm cô như là một người thầy, lúc ham chơi không làm bài tập hay những lúc tông trúng đuôi xe anh, anh cũng chỉ đánh lên lòng bàn tay. Có cứ nghĩ đó là lúc anh giận dữ nhất rồi, trời mới biết là không phải, khi anh cả cô nổi giận sẽ không động tay động chân...

Nghiêm Thanh thấy cô gái nhỏ cúi đầu mặt vẻ đã biết lỗi, vẫy vẫy tay, nói được rồi, tôi biết rồi.

Chuyện này coi như qua.

Cổ San San ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Thanh, nhanh nhẹn lại hấp tấp giữ lấy nắm cửa xe của Nghiêm Thanh, nhẹ giọng: "Cho dù chị nghĩ như thế nào, nhưng tôi thấy anh tôi vẫn nên ở thế giới tốt đẹp của anh ấy, một thế giới tốt nhất. Tôi hy vọng anh ấy có thể hạnh phúc, phải hạnh phúc như tôi và anh hai tôi. Cho nên hôm đó tôi mới đến tìm cô..."

Nghiêm Thanh thò đầu ra gần cửa xe, thấy cô gái nhỏ đã rom róm nước mắt, cô mở cửa xe bước xuống.

"Em Cổ." Nghiêm Thanh đưa tờ khăn giấy rồi hỏi: "Có muốn đi ăn cơm không?"

Cổ San San: "..."

[thuvienngontinh.com](#)

***

"Không được đi, ăn cái gì, hai người có quen thân gì cho cam"

"Nói xin lỗi phải có thành ý, chỉ nói ngoài miệng thôi thì còn gì là người tốt."

Hai thái cực trong con người cô gái nhỏ tranh đấu kịch liệt, và sẽ luôn có một người thắng, cô bé đứng ở ven đường siết chặt tờ khăn giấy lau khô nước mắt: "Tôi mời bữa này. Chị muốn ăn gì?"

Nghiêm Thanh cười nhạt, đây đúng là một con người thú vị hoàn toàn khác xa cô, dám yêu dám hận, chỉ có cái là không được lịch sự cho lắm. Cô cũng không thấy đáng ghét cho lắm, ngược lại lại hơi thích rồi đây.

"Lên xe trước đã." Nghiêm Thanh chỉ chỉ chỗ ghế phụ. [thuvienngontinh.com](#)

Cổ San San ngồi vào, thắt dây an toàn quy củ, nhìn một vòng quanh xe, biết là không thể nói gì nhiều nhưng vẫn lải nhải không ngừng: "Chị không đi giày cao gót à? Đây, sao cô có thể không đi, cô đừng có lái xe nhanh quá đấy, cẩn thận chút, nhìn đèn xanh đèn đỏ, đừng được ba phút thì thêm một giây cũng không đáng là bao. Chúng ta là con gái, không phải là đàn ông con trai, cẩn thận thì vẫn hơn..."

Nghiêm Thanh tiếp tục cười, vẫn cứ đáp gạ cho dù người bên cạnh đang thao thao bất tuyệt không ngừng, cảm giác được cô gái với đôi mắt to tròn bên cạnh nhìn cô lái xe một cách thuần thực, trong lòng thầm thoải mái.

"Em có bằng lái khi nào vậy?" Nghiêm Thanh hỏi.

"Cũng được mấy năm rồi." Cổ San San không được tự nhiên kéo dây an toàn.

Advertisement / Quảng cáo

"Thì mấy lần? Đã quên phanh tay như thế nào rồi à?"

"..." Cô bé quay đầu đi không thèm đáp.

"Không phải cứ là đàn ông với phụ nữ thì đàn ông lái xe tốt hơn, chị em phụ nữ chúng ta cũng có thể lái xe đáng hoàng như vậy, vừa rồi tôi khởi động xe như vậy có gì không ổn không? Có muốn học không? Tôi có thể khẳng định tôi lái xe tốt hơn anh em đấy!"

"Không thể nào!" Bình thường thì nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng khi đụng đến anh cô thì như bom oanh tạc: "Anh tôi lại hại nhất! Từ nhỏ anh ấy đã là một học sinh ưu tú, nhận được nhiều lời mời từ nhiều trường đại học, nhanh chóng lấy được hai bằng Đại học. Không có chuyện anh không muốn lấy nó thôi, cô không quen thân anh ấy thì đừng có mà nói lung tung." [thuvienngontinh.com](#)

Nghiêm Thanh ngăn ra, tiếp sau đó tâm tình cô tốt hơn, cô em gái che chở anh trai như vậy thật mới lạ, không biết đang nghĩ đến cái gì, nụ cười cứ treo trên miệng mãi không buông.

Giống như khi còn bé, lúc nào em trai cô cũng che chở cho cô như vậy, chẳng qua lúc đó cô không thể nào cảm nhận được, đến lúc cảm nhận được thì đã muộn rồi.

Cổ San San tức giận nhìn Nghiêm Thanh, nháy mắt thấy cô không cười, nhưng mắt lên coi thường, mắt cô vốn rất lớn, mở to thêm một chút quả thật hơi đáng sợ, vất vả lắm mới có thể trở về tư thế xin người ta tha thứ: "Chị, chị lại tức giận? Vừa rồi tôi không cố ý làm chị giận."

Năm ngoái “Tâm trạng tốt đẹp” từng làm một kì về chủ đề cầu hôn, lúc ấy nhà hàng này liên tục được nhắc đến rất nhiều lần. Có một lần thực hiện chương trình xong, phát thanh viên còn ôm ngực nói đời này nhất định phải được cầu hôn bằng nhẫn kim cương ở đây một lần. Ngược lại Nghiêm Thanh không có hứng thú cho lắm, cô cảm thấy bản thân mình với chỗ đó có quá ròi cười ngửa tám trăm dặm cũng không đuổi kịp nên chắc chắn sẽ không đi.

Nhưng giây phút này đây, có lẽ cô hơi ngượng khi ngồi tại nơi cao nhất của nhà hàng này để dùng bữa.

Người ngoài tò mò quan sát bàn của hai cô gái trẻ bơ này...

Một người có mái tóc dài mặc áo choàng màu nâu đỏ, bộ đồ công sở vừa khít với thân mình càng làm tôn thêm dáng vẻ đầy đặn, đôi giày cao gót bao bọc đôi bàn chân nhỏ bé, cả người toát lên vẻ tinh tế của dân trí thức.

Người còn lại phong cách trung tính, bên ngoài khác áo len màu đen bản rộng, tóc đen, đi giày thể thao.

“Hình như muốn ăn ở đây thì cần phải đặt chỗ trước nhỉ?” Nghiêm Thanh hỏi.

Cố San San lắc đầu, hình như đang nhắn tin với ai đó, bởi vì Weibo liên tục vang lên tiếng thông báo: “Không cần thiết, tôi với ông chủ ở đây là bạn bè, chỗ này là chỗ anh ta để dành cho tôi.”

“Em cũng dùng Weibo à?” Nghiêm Thanh cũng lấy di động ra lướt xem tin tức.

Đến lúc đó cô gái nhỏ mới ngược mắt nhìn cô đặc úc đưa trong Weibo của mình

Đến lúc đó cô gái nhỏ mới ngược mắt nhìn cô, đặc ý đưa trang Weibo của mình cho cô xem: “Chị nhìn đi, tôi có 100.000 người theo dõi rồi đấy.”

Nghiêm Thanh nghiêng người qua nhìn lướt qua, không ngờ cô bé là một coser. Ảnh đại diện rất đẹp, có đều trang điểm quá đậm, nhìn ngoài đời khó mà nhận ra được, quần áo cũng hơi mát mẻ một chút, ngực lộ hơi nhiều.

Cô không hứng thú với cái này cho lắm nên khen một câu xong cũng được ai nấy đều vui vào thế giới riêng của mình. Không ai muốn trò chuyện với đối phương, ngồi trên ghế chơi điện thoại.

Phục vụ phòng là những người đã được đào tạo bài bản, ở đây có đủ mọi loại tình nhân, bình thường phái nữ hẹn nhau ăn cơm ở đây cũng không phải là ít, có điều cặp đôi đặc biệt thế này là lần đầu tiên.

Nhưng mà... muốn chơi điện thoại thì có thể về nhà chơi mà, nhà mọi người giờ chắc có lắp wifi hết rồi chứ nhỉ?

Tại phòng bếp, bếp trưởng nghe nói lại liền đặc biệt chạy đến chỗ hai người hồ

Tại phòng bếp, bếp trưởng nghe nói liền đặc biệt chạy đến chỗ hai người hỗ trợ gọi món. Lúc đó hai người mới tạm thời đặt điện thoại qua một bên, xem thực đơn gọi món, thỉnh thoảng mới nói với nhau đôi câu.

Bếp trưởng gợi ý rất nhiều món ngon, trong món bánh ngọt trắng, có một lớp kem màu đỏ viết... *Love you.*

Tặng các bạn.

Bữa điểm tâm nhỏ thì ghi: "*Nguyễn cho hai bạn có một đêm khoái lạc.*"

Nghiêm Thanh: "..."

"Có phải bọn họ hiểu lắm gì không nhỉ?"

Cô gái nhỏ gật đầu đồng ý: "Có lẽ nghĩ hai ta là một cặp rồi, ai bảo chị như vậy cơ chứ..."

Cô nàng còn muốn nói ai bảo chị nam không ra nam nữ không ra nữ, nhưng nhận ra mình tới đây nói xin lỗi nên ngậm miệng lại. Đôi to tròn nhìn Nghiêm Thanh, thật sự không thể hiểu nổi anh cả nhà mình nữa rồi, rốt cuộc chị ta có gì đáng để anh ấy thích đến thế cơ chứ? Thế giới của

anh ấy thích đến thế cơ chứ? Thế giới của thánh nhân thật khó hiểu mà!

***

Nghiêm Thanh châm một liều thuốc, Cố San San nhanh tay giật lấy liều thuốc: “Kính nhờ chị hai bỏ thuốc lá giùm được không? Dáng vẻ hút thuốc của chị làm mọi người hiểu lầm đó, tôi vẫn còn thích đàn ông đấy nhé.”

Cô cười, nhượng bộ cất bao thuốc lá vào trong túi, ngoảnh đầu ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ, từ đây có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh đêm của thành phố Dương từ trên cao.

Chỗ này là nơi mà Cố San San đặc biệt chọn, nếu đã nói xin lỗi thì cũng cần chút lòng thành, và dùng bữa ở nhà hàng này chính là lòng thành đó. Tối nay phục vụ tốt cho bà cô này xong thì về báo cáo với anh cả, hy vọng có thể khiến anh ấy nguôi giận.

“Đẹp đúng không?” Cố San San đặc ý: “Tôi còn chưa đến đây với bạn trai mà đã đi cùng chị đấy.”

Nghiêm Thanh gật gù, rất đẹp, đẹp đến không tưởng, chẳng trách mọi người

Nghiêm Thanh gật gù, rất đẹp, đẹp đến không tưởng, chẳng trách mọi người nói phải đến nơi này cầu hôn, không có một cô gái nào có thể chối từ được.

“Em có bạn trai bao lâu rồi?” Nghiêm Thanh chống tay, tùy ý hỏi.

Chỉ thấy cô gái nhỏ im lặng một lát, uể oải nghịch khăn trải bàn: “Tôi thích anh ấy tám năm rồi.”

“Thanh mai trúc mã à?”

“Không phải.” Cô gái nhỏ lắc đầu: “Anh ấy là bạn của anh cả, sống ở nước ngoài nhiều năm rồi, bây giờ mới trở về nước.”

Nghiêm Thanh a một tiếng, trong đầu hiện lên một cái tên rất sinh động...

“Lý Mậu ư?”

Cố San San: “...”

“Chị nói đi, sao chị biết tên anh ấy?”

Trên bàn ăn đặt mấy cây nến, trong bình hoa đẹp để còn cắm thêm một bông hồng đỏ, gương mặt Nghiêm Thanh dưới ánh nến trở nên mờ ảo, đôi mắt ánh lên vẻ vui vẻ: “Em thật sự thích anh ta tám năm cơ à? Tám năm chiến tranh kháng chiến chống Nhật cũng thắng lợi.”

Cô muốn trông thấy dáng vẻ bùng nổ của cô gái nhỏ, bởi vì cô bé này không hề biết rằng mỗi lần tức giận ấy nó dễ thương và sinh động thế nào đâu. Trái với dự đoán của Nghiêm Thanh, San San chỉ cúi gằm xuống, mãi sau mới lẩm bẩm: “Anh ấy không thích tôi thì tôi cũng hết cách.”

Nghiêm Thanh kéo tay cô ấy: “Khí thế gây gỗ với tôi chạy đi đâu hết rồi hả?”

Cô gái nhỏ đẩy tay cô ra: “Thích một người thì khí thế để làm gì chứ, cho nên mới nói chị không hiểu. Anh tôi tốt vậy mà, người người đều thích chỉ mỗi chị vô tâm...”

“...” Tay Nghiêm Thanh dừng lại trên không.

Bà cô này đúng là vô tâm, Cố San nhìn lướt qua Nghiêm Thanh rồi cụp mắt, sau đó chìa vệt đỏ ra cho người ta xem: “Hôm qua anh cả mắng tôi một trận, chị không tưởng tượng được anh ấy dữ như thế nào đâu, làm tôi khóc suốt một đêm.”

“Không thể nào.” Nghiêm Thanh lắc đầu, cô không tin Cố Thanh Châu sẽ mắng chửi người khác.

Đôi mắt cô gái nhỏ nhìn thấy, động tác kia ấy giống Cố Thanh Châu như tạc, trong đầu thầm nghĩ, anh cả đang theo đuổi chị nên tất nhiên sẽ không mắng chị rồi, bây giờ chị ở đây tỏ vẻ gì chứ.

“Thế sao chị không thích anh tôi hả?”
Cố San San cực kỳ khó hiểu.

“Xì.” Nghiêm Thanh cười: “Vậy bây giờ tôi bắt đầu thích anh ấy, có được không?”

“Đừng, chị cứ tiếp tục không thích anh ấy đi.” Cô gái nhỏ hừ hừ mũi.

***

“Nghiêm Thanh gật đầu, bày tỏ mình đã nghe lọt tai câu này, sau đó nhắc tới Lý Mậu: “Tôi với anh ta có uống rượu với nhau một lần, sau đó chưa gặp lại nhau.”

Nói đến đó thì ngưng, Cố San San nghe ra được, người này không muốn cô hiểu lắm.

Cô gái nhỏ không được tự nhiên đáp: “Thì tôi cũng có nói gì đâu...”

“Tránh cho em lại vung tiền vào mặt tôi thôi.” Nghiêm Thanh cười đùa giỡn.

“Chị...” Cố San San vênh miệng cau

“Chị...” Cố San San vĩnh miệng cau mày: “Đừng nhắc lại chuyện này nữa!”

Bữa cơm này ăn rất được, giữa bữa Nghiêm Thanh có đi nhà vệ sinh, sau đó Cố San San cầm túi xách da cá sấu đi tính tiền thì được thông báo đã có người trả tiền rồi.

Cô gái nhỏ lập tức ngoảnh lại nhìn Nghiêm Thanh đứng đằng sau, hơi giận: “Sao chị lại như vậy chứ!”

Đây là không muốn nhận lời xin lỗi của mình, không muốn anh cả tha thứ cho mình đây mà!

Nghiêm Thanh đưa tay lên xoa xoa đầu cô gái nhỏ đang xù lông, dưới ánh đèn mờ mờ của nhà hàng cất giọng: “Không có lý nào để em gái nhỏ mồi cơm.”

Cố San San nói nhỏ: “Hừ, chị thì khác gì sinh viên năm cuối như tôi đâu chứ!”

Thu ngân cũng toét miệng cười, nói thêm câu chọc cười: “Ngày đầu tiên của năm nhất đại học cũng là đại rồi.”

Sau khi hai người ra bên ngoài, Nghiêm Thanh xoa đầu: “Đứng đây chờ

Sau khi hai người ra bên ngoài, Nghiêm Thanh xoa đầu: “Đứng đây chờ tôi, tôi đi lấy xe.”

Cố San San kéo tay cô, cho dù mang giày cao gót rồi nhưng cũng không cao hơn là bao, len lén kiễng chân lên để tăng thêm khí thế: “Chị có biết túi xách này của tôi bao nhiêu tiền không hả?”

Nghiêm Thanh lắc đầu.

“Nói như vậy, con xe cùi kia của chị...”

Ánh mắt Nghiêm Thanh mang theo vẻ châm biếm.

“À ừm.” Cố San San sửa lại: “Mặc dù xe của chị nhìn thì vẫn còn tốt, nhưng một cái túi của tôi có thể mua được mấy chục chiếc, cho nên chị...”

“Vậy sau này đừng đến tìm tôi nữa.”
Nghiêm Thanh nói.

Cố San San trừng mắt, tôi muốn nói chị đừng có mà giành trả tiền với tôi nữa, fuck!

Nghiêm Thanh tự động dịch lại là một lời cự tuyệt, phần ngạo mạn cùng vẻ hờ hợt làm cho người ta cảm thấy thật chán nản. Cố San San ghen lời, không chịu

nản. Cổ San San nhen nhen, không chịu nhận thua, ngay sau đó đáp: “Được thôi, cứ như vậy đi!”

Cô gái nhỏ khóc đến đỏ mắt, chẳng buồn để ý xem mặt mình đã đỏ đến chừng nào, đi đến ven đường vẫy tay đón xe. Cô không giải thích được tại sao mình lại nổi giận, ngồi vào trong xe, đóng cửa cái rầm, nói địa chỉ cho tài xế lái xe đi mau. Đầu năm nay xe taxi nào cũng có tấm ngăn tự động. Cô ngồi sau xe lại nhớ về màn lái xe chiều nay.

“Đúng là ác ma.” Cô gái nhỏ đưa tay vỗ đầu, cúi đầu nhả tin cho anh mình.

Nghiêm Thanh lấy chìa khóa tìm xe, cô đi vòng quanh chiếc Harry đỏ, lúc ngồi vào cảm thấy quá mức yên tĩnh, lái xe trên đường càng ngày càng chán, chạy vượt qua mấy chiếc xe đều không thể xua đi sự nhàm chán đó.

***

Cổ Thanh Châu ngồi trên xe đọc tin nhắn gửi tới, là của em gái anh: “Em đã trịnh trọng nói lời xin lỗi với chị ta rồi. Chị ấy cũng không tức giận, anh cả à, em biết lỗi

rồi.”

Phía sau là kí hiệu một người khóc ra nước mắt dài như sợi mì, sau đó là một cô gái đầy vẻ tinh nghịch.

Cố Thanh Châu trả lời: *Không được có lần sau.*

Cố San San ngồi trong xe taxi thở phào nhẹ nhõm, cũng nên quan tâm anh hai cô một chút nhỉ...

“Anh cả tha thứ cho em rồi! Meo Meo! Anh hai, anh có khỏe không?”

Hiển nhiên là cảm thấy anh hai mình hoàn toàn không biết chuyện em gái mình đến chỗ người thương của anh cả dạy dỗ một trận làm cho anh cả khó chịu không thôi, nửa giờ sau, em gái Cố nhận được tin nhắn của anh hai Cố Thanh Thần:

Bạn Cố, làm một bài năm nghìn chữ kiểm điểm sáng mai nộp tại phòng làm việc của anh.

Cố San San: */(T o T)/~~*

***

Cách một trăm mét trước hoa viên Đông Sơn có đoạn đường đang được sửa

Cách một trăm mét trước hoa viên Đông Sơn có đoạn đường đang được sửa chữa, xe cô cũng phải đi vòng, Cổ Thanh Châu dừng xe bên lề đường, mặt hướng về nhà Nghiêm Thanh. Xa xa có thể thấy một chiếc xe màu đỏ hơi cũ đang phóng tới, đi cực nhanh rồi dừng trước cánh cổng.

Cổ Thanh Châu lẳng lặng ngồi trong xe, nhìn thấy cô gái ngồi trên ghế lái không buồn quay đầu, chiếc xe vẫn chạy đi trên đường, anh nhìn cho đến khi đèn sau xe nhấp nháy những ánh đèn cuối cùng rồi tắt ngúm.

Một tay anh đặt trên vô lăng, một tay đặt trên đùi, sau mấy giây anh mới mở cửa xuống xe, đứng ven đường nhìn về phía xe của Nghiêm Thanh.

Do quá xa nên không thấy phòng có sáng hay không, anh vẫn đứng tại chỗ, lưng thẳng.

Anh không biết rằng, đằng sau cánh cửa khu nhà cô cũng đứng quan sát anh một cách bí mật.

Nhìn một cái rồi một cái, cho đến khi

về nhà Nghiêm Thanh. Xa xa có thể thấy một chiếc xe màu đỏ hơi cũ đang phóng tới, đi cực nhanh rồi dừng trước cánh cổng.

Cố Thanh Châu lẳng lặng ngồi trong xe, nhìn thấy cô gái ngồi trên ghế lái không buồn quay đầu, chiếc xe vẫn chạy đi trên đường, anh nhìn cho đến khi đèn sau xe nhấp nháy những ánh đèn cuối cùng rồi tắt ngúm.

Một tay anh đặt trên vô lăng, một tay đặt trên đùi, sau mấy giây anh mới mở cửa xuống xe, đứng ven đường nhìn về phía xe của Nghiêm Thanh.

Do quá xa nên không thấy phòng có sáng hay không, anh vẫn đứng tại chỗ, lưng thẳng.

Anh không biết rằng, đằng sau cánh cửa khu nhà cô cũng đứng quan sát anh một cách bí mật.

Nhìn một cái rồi một cái, cho đến khi người đàn ông trong chiếc áo len màu trắng ngồi bên xe thu hồi ánh mắt cô mới quay người đi vào sau cánh cửa.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Sóng gió

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 23: Sóng gió

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

Biên tập: **Iris**

Sinh nhật đồng nghiệp, các cô ăn cơm xong thì rủ nhau đi hát hò, bảo Nghiêm Thanh gọi thầy Cố đến chơi luôn nhưng cô từ chối.

“Chúng ta chơi với nhau thôi được rồi, gọi anh ấy đến làm gì, cũng không thân quen lắm.”

“Càng nhiều người chơi càng vui mà, lần trước còn chưa được nghe anh ấy hát đâu đấy. Sao vậy, không muốn cho người ta lộ diện sao, không có ai đào góc tường nhà cô đâu mà lo!”

“Không phải mà.” Nghiêm Thanh ngửa đầu uống nước: “Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường, gọi anh ấy đến thì không hay cho lắm.”

Đồng nghiệp nhìn về phát thanh viên mới của bọn họ, ông Tô thì vung vẩy tay, chuyện này coi như qua.

Thứ Tư, Nghiêm Thanh được nghỉ ở nhà, bắt đầu truyền trực tiếp lên kênh **Hạt đầu thần:**

“Mây có mây trắng, nước có nước xanh, tôi thường nghĩ rằng, nếu có thể họp họp chúng lại với nhau thì còn gì đẹp

“Mây có mây trắng, nước có nước xanh, tôi thường nghĩ rằng, nếu có thể hợp hợp chúng lại với nhau thì còn gì đẹp bằng, đáng tiếc là không được. Tôi đã từng thấy những đứa trẻ vẽ tranh, bút màu tô vẽ quệt xuống giấy trắng không cần suy nghĩ, nhưng nét vẽ ngoặc ngoạc không theo lẽ thường. Trong bức tranh, mây màu đen, nước màu xanh, nhưng tôi vẫn thấy đẹp mắt, thật vui vẻ biết bao.”

Cô tiếp một cô bạn trên mạng, là một cô gái, nói ở thành phố của cô ấy bây giờ đang mưa, mây không khác màu đen là bao, và cô ấy cũng rất vui vẻ, bởi vì khi mưa xuống có thể gội rửa mọi thứ, làm cho tâm tình của cô lúc đó khá lên một chút. Cô ấy bị hen suyễn, mấy năm nay tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, gia đình của cô gái định chuyển đến Vân Nam sống.

Nghiêm Thanh kéo cửa sổ phòng làm việc ra nhìn trời, mấy hôm nay thời tiết thành phố Dương rất đẹp, vạn dặm trời không mây, cũng không gió, cây cối ven đường trụi lá, có người làm vườn cho chúng một cái dây nối chúng lại.

Cùng lúc đó, trên con đường lái về thành phố Dương, Cổ Thanh Châu cũng đang nhìn lên trời, điện thoại di động đang phát trực tiếp, phát thanh viên đang châm rãi thở dài: *Với không khí như thế*

chậm rãi thở dài: *Với không khí như thế này bỗng dưng muốn uống một tách cà phê và thêm thật nhiều sữa vào đó.*

Trong đầu vừa hiện lên hình ảnh đó, vừa vặn thấy bảng chỉ đường báo rằng đi thêm hai cây nữa là có một khu phục vụ.

Cố Thanh Châu đỗ xe vào trong khu, mua cho mình một gói cà phê hòa tan, lấy cốc với nước nóng mang theo ra rót một ly, dựa vào xe uống một hớp, anh ngửa đầu nhìn bầu trời. Một ông trời tỏa ít nhiệt hơn, anh hy vọng cô gái đang phát trực tiếp bây giờ không bị cảm lạnh, nhớ mặc nhiều áo ấm hơn một chút.

Mới nghĩ đến đó thì nghe cô nói: “Nhiệt độ hạ thấp rồi, mọi người nhớ chú ý mặc nhiều áo một chút. Chú ý giữ ấm, đừng để bị cảm lạnh, bị bệnh thì tâm trạng cũng sẽ kém đi, lại tìm tôi gây chuyện, rất phiền đấy nha.”

Cố Thanh Châu cười khẽ, gật đầu đồng ý, kéo áo lên.

***

Lại một thứ Tư nữa, theo lẽ thường thì hôm nay sẽ phát trực tiếp. Cũng giống như tuần trước, Cố Thanh Châu đang đi trên đường, trong xe anh vẫn im lặng nghe phát trực tiếp, có điều bên cạnh anh giờ này có thêm một người nữa. Cố San San đang tức giận ngồi ở ghế trước, âm thanh thông báo của Weibo không ngừng

thêm nai cay nửa là có một knu phực vụ.

Cố Thanh Châu đỗ xe vào trong khu, mua cho mình một gói cà phê hòa tan, lấy cốc với nước nóng mang theo ra rót một ly, dựa vào xe uống một hớp, anh ngửa đầu nhìn bầu trời. Một ông trời tỏa ít nhiệt hơn, anh hy vọng cô gái đang phát trực tiếp bây giờ không bị cảm lạnh, nhớ mặc nhiều áo ấm hơn một chút.

Mới nghĩ đến đó thì nghe cô nói:
"Nhiệt độ hạ thấp rồi, mọi người nhớ chú ý mặc nhiều áo một chút. Chú ý giữ ấm, đừng để bị cảm lạnh, bị bệnh thì tâm trạng cũng sẽ kém đi, lại tìm tôi gây chuyện, rất phiền đấy nha."

Cố Thanh Châu cười khế, gật đầu đồng ý, kéo áo lên.

***

Lại một thứ Tư nữa, theo lẽ thường thì hôm nay sẽ phát trực tiếp. Cũng giống như tuần trước, Cố Thanh Châu đang đi trên đường, trong xe anh vẫn im lặng nghe phát trực tiếp, có điều bên cạnh anh giờ này có thêm một người nữa. Cố San San đang tức giận ngồi ở ghế trước, âm thanh thông báo của Weibo không ngừng vang lên, cuối cùng cô gái nhỏ nóng nảy tắt luôn máy, chột dạ nhìn anh cả ngồi bên cạnh.

thuvienngantinh.com

Advertisement / Quảng cáo

Cố San San không dám cử động nữa, đó nết giải thích: "Không phải như vậy đâu anh, thật đó, anh đừng hiểu lầm, anh nghe em giải thích, cái người tên Giả Tam đó em chỉ gặp qua mấy lần, hơn nữa còn là gặp lướt qua, không nói nhiều chuyện lắm đâu anh!"

***

Trong khi đó, ở trong phòng phát trực tiếp, Hắc Diện Mao Hải hơi mất hứng thú: "Giới cos tôi không biết nhiều chuyện lắm, cũng không tiện đánh giá..."

Giả Tam là ai?

Nghiêm Thanh ngồi trong nhà thì nói vậy nhưng thực ra thì đang vội vàng mở máy tìm kiếm thông tin của gã, vừa xem xét tin nhắn bình luận, vừa lên mạng xem thông tin. Thì ra Giả Tam là một thợ chụp ảnh nổi tiếng, sự kiện lần này anh ta là người trong cuộc, mà coser là:

Coser là ai không cần ta có cũng biết, đêm đó trong phòng ăn cô gái nhỏ cho cô xem số người theo dõi trên Weibo, cũng chính là nhân vật chính của ngày hôm nay.

Từ đầu đến cuối chuyện không có quan hệ gì với coser này cả. Có điều trong thời điểm này người ta đảo ra được cô này có đi ra ngoài nói chuyện phiếm với hắn ta, hư hư thực thực, tuy không có chứng cứ rõ ràng, lại thêm năm nay coser này trở nên quá nổi tiếng. Người càng nổi tiếng thì càng nhiều thị phi, người hâm mộ ồn ào không ngừng, bắt đầu làm chuyện này to lên.

Nghiêm Thanh chau mày, Giả Tam cùng các coser của hắn nhanh chóng lên top đề tài tìm kiếm, độ chú ý nhanh chóng vượt qua người bị đội nón xanh trước đó, lượt đọc chẳng mấy chốc đã hơn một triệu. Dân mạng chỉ thích xem nào nhiệt nên có rất nhiều lời khó nghe được buông ra, nói đạo này bỏ thì cũng thật phổ biến, đúng là đó cận bã giả làm thanh cao.

Mà khi Nghiêm Thanh tìm ra Weibo của cô đào đó, cô cảm thấy trong lòng đã đốt lên một ngọn lửa giận vô hình.

Cô gái nhỏ này không bày tỏ gì nhiều, từ hôm bùng nổ đến giờ chưa đăng lên tài khoản Weibo bài đăng nào. Cô kéo Weibo mới biết người này rất lợi hại nhưng hôm qua ngồi trên xe lại thấy cô bé có tính tình đỏng đảnh của tiểu thư, phải lái xe vòng vòng một đường thấy cô ta say xe đến xanh mặt mới hả giận.

Ngồi trên xe người ta thì không nên bình luận quá nhiều về xe của họ, có người nói cô là tay lái lão luyện nhưng lại giả vờ làm chim non tập bay để hù dọa người ta, cô giận đấy...

Cô mau mau ghét tôi rồi cắt nhanh nhanh chút.

Còn có người hỏi quá mức, một đêm bao nhiêu, hoặc là cũng có thể làm hai lần tính phí một lần cũng nên, kĩ thuật chụp hình của gã khá tốt, có thể phưng diện khác cũng thể cũng nên.

Bình luận vẫn còn kéo dài chưa thấy đáy, có thể thấy cô bé phải mệt mỏi bao nhiêu khi đối mặt với nhưng bình luận ác ý nhiều đến như vậy, có thể sau đó, cô bé trực tiếp khóa tài khoản giữ vững im lặng.

Đó là một cô gái vô cùng nổi bật, muốn cười sẽ cười, muốn khóc liền khóc, đối với cô bé đó, đúng là đúng, sai là sai. Nhưng hôm nay trên mạng lan truyền những thứ không tốt về bản thân mình như vậy mà lại không thể giải thích rõ ràng. Nghiêm Thanh biết, trong lúc tai tiếng bay đầy trời như thế này thì càng nói càng chứng tỏ bản thân mình chột dạ, người ta càng dễ dàng xuyên tạc ý nghĩ của bản thân, chỉ bằng không nói gì cả.

***

Advertisement / Quảng cáo

Vậy sự thật là gì?

Nghiêm Thanh không cần biết, cũng không cần biết, chỉ bằng người này là Cổ San San cô liền tin tưởng cô bé ấy tuyệt đối.

Cư dân mạng: Mao Mao? Sao cô im lặng vậy? Muốn nghe cô lên tiếng mắng lũ con giáp thứ 13 với thằng đàn ông cận bã đó. Coser này làm tôi thất vọng quá cơ, sau này cô ta sẽ nằm trong danh sách đen của tôi, gặp cô ta ở đâu tôi liền mắng chửi chỗ đấy.

Pháo đạn vẫn không có dấu hiệu ngưng lại, mọi người bình luận với khí thế ngất trời, phân tích rất nhiều, còn có người nhằm chán đến mức cùng nhau lập ra những người có đáng người tốt nhất. Nghiêm Thanh nhìn những lời thô tục liên tục được hiện lên, cuối cùng gần như chán ghét lên tiếng: "Đủ rồi!"

Âm thanh lạnh lẽo, mang theo sự khinh thường không hề che giấu.

Khung bình luận nhất thời im lặng đi rất nhiều, mọi người ở đây đều đang chờ đợi cô lên tiếng, mọi người ở đây đều quen dáng vẻ như thế này của Hắc Diện Mao Hải, giây kế tiếp cô sẽ bắt đầu mắng chửi người khác.

"Mấy người nói về một cô gái nhỏ như vậy không thấy do mặt à? Họ cũng là phụ nữ, có khi còn là một người phụ nữ yếu đuối, tôi thấy từ khi mọi người bắt đầu nói những lời thô tục đó thì chẳng khác gì kẻ cận bã mà mấy người đang nói là bao. Còn nữa, trong giờ phát trực tiếp như thế này có biết bao người đang là con gái, tôi biết một người con gái có phong thái lại ưa nhìn rất dễ dẫn tới sự đổ kị từ nhiều nơi, nhưng các bạn nên biết, sự ghen tị sẽ làm cho bạn trở nên xấu đi rất nhiều, sẽ làm hỏng hết mọi chuyện. Nếu muốn tìm hiểu tình hình, tìm hiểu sự thật thì đừng bao giờ tin vào những tin vệt được tung ra nhằm đánh lạc hướng các bạn, vì khi các bạn tin điều đó thì các bạn sẽ trở thành một con người vô cùng đáng sợ."

"Cho nên ý của cô là cô tin vào coser đó? Chuyện gì đang diễn ra cô còn không biết sao?"

"Thì ra các người còn nhớ chuyện này à?...". Cô cười cười: "Vậy vừa rồi mấy người đang nói chuyện khi gì vậy?"

"Là tôi tin tưởng cô đấy, tin vô điều kiện, không có lý do gì cả, sao nào? Muốn đánh nhau sao? Tôi "ban" cô khỏi truyền trực tiếp, cô rút ra ngoài cho tôi."

Giờ phút này, được người không quen biết nói tin tưởng mình vô điều kiện như vậy, ai mà không cảm động cho được. Cổ San San cũng không ngoại lệ, ngồi trên xe cô lau nước mắt hỏi anh cả: "Bà cô này sao lại nói giúp em vậy anh nhỉ?"

Cổ Thanh Châu hết sức tập trung đi trên đường cao tốc, không phải vào thành phố, mở cửa, đậu xe ở gần BOT thu lệ phí, cũng nghe đến đoạn này như em gái mình.

Anh mỉm cười nhìn Cổ San San, đưa khăn giấy cho con bé.

Đột nhiên Cổ San San nhớ lại cách đây không lâu cũng có người đưa khăn giấy cho cô giống như lúc này.

Là chị ta! Là Nghiêm Thanh gì gì đó!

Phát trực tiếp vẫn còn tiếp tục, Hắc Diện Mao Hải với người tên Nghiêm Thanh mà cô gặp có giọng nói hơi khác chút, nhưng khi đã biết cả hai là cùng một người thì càng nghe càng thấy giống, cuối cùng hợp thành một...

Advertisement / Quảng cáo

Cô ngồi cười trên xe: "Em Cổ, có muốn đi ăn cơm không?"

"Chị lấy bằng lái khi nào vậy?"

"Không phải cứ là đàn ông với phụ nữ thì đàn ông lái xe tốt hơn, chị em phụ nữ chúng ta cũng có thể lái xe đường hoàng như vậy, vừa rồi tôi khởi động xe như vậy có gì không ổn không? Có muốn học không? Tôi có thể khẳng định tôi lái xe tốt hơn anh có đấy!"

Cô bày bộ dạng chơi chơi: "Không có đạo lý nào để em gái nhỏ mời cơm."

Cuối cùng là biến thành giọng lạnh như băng: "Cho nên sau này cô đừng tìm tôi nữa."

Cổ San San tròn to mắt nhìn anh cô, không nói nên lời, chỉ biết há miệng: "À!"

Cô gái nhỏ bị dọa sợ rồi!

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 24: Coser có bối cảnh lớn**Chuyển ngữ: Minh Minh****Biên tập: Iris**

“Này bà cô, cô có quen biết coser này phải không mà nói chuyện giúp cô ta như thế kia? Tôi vẫn luôn nghĩ cô là một người chính trực, không dựa vào quy tắc ngầm phía sau cơ đấy! Tôi không muốn nghe nữa, rõ ràng là kẻ thứ ba mà vẫn được bao che, cô ta thì có gì tốt đẹp đến thế cơ chứ!”

Nghiêm Thanh lười trả lời lại, cho người này vào danh sách đen. Tiếp tục lướt xem bình luận, có một khán giả quen quen hỏi cô có phải đã nhận phí nói đỡ không.

“Tôi không nhận bất cứ một đồng tiền nào cả, tôi cũng không quen coser đó. Hôm nay tôi nói những lời

coser đó. Hôm nay tôi nói những lời này không đơn thuần chỉ là bảo vệ cô gái đó mà còn là đang bảo vệ những người bị vu khống, ai bị người khác đổ oan tôi cũng sẽ lên tiếng giùm người đó. Nói chuyện phải có bằng chứng, nếu thật sự ván đã đóng thuyền thì không còn gì để nói, nhưng bây giờ căn bản là chưa biết ai đã tung ra tin đồn quái quỷ đó, mọi người liền vội vàng kết luận lung tung. Tôi vừa đếm sơ sơ, trong chuyện này có tám cô gái, bọn họ cũng có người thân bạn bè, ngoài thân phận là một coser thì họ còn là một con người bình thường có cuộc sống riêng của bản thân, tiếng xấu đồn xa thật sự rất đáng sợ, xảy ra thêm chuyện gì nữa mấy người có chịu trách nhiệm được không.”

“Hi vọng buổi phát trực tiếp tối nay mọi người có thể quản tốt cái miệng của mình, chờ sự thật được làm sáng tỏ thì muốn nói gì cũng chưa muộn.”

“Hi vọng buổi phát trực tiếp tối nay mọi người có thể quản tốt cái miệng của mình, chờ sự thật được làm sáng tỏ thì muốn nói gì cũng chưa muộn.”

“Ngoài ra, tôi vẫn luôn là tôi, không thích thì cửa phía trước, mời đi không tiễn.”

Phát trực tiếp được một tiếng rưỡi, nửa tiếng cuối cùng bàn luận về vấn đề nóng hổi trong giới cosplay, còn ít thời gian phát trực tiếp của hôm nay “Hắc Điện Mao Hải” cho một tràng bài giảng đạo, nói rằng đó là hành vi sai trái, làm cho cư dân mạng không còn gì để nói. Tuy nhiên, vào mười phút cuối cùng trong phòng trò chuyện tràn vào ba ID lớn, là những ID đặc biệt, đều là những ID mà bà cô đọc tên cũng không hiểu ý nghĩa tên người dùng lẫn chữ kí.

Người hâm mộ có hiểu biết phản

Người hâm mộ có hiểu biết phản ứng nhanh: *Fuck, đây là người hâm mộ của coser đó đúng không? Cũng lớn lối đấy, coser này có chỗ dựa ghê thật.*

Đoàn người vừa tới không biết có quen nhau không nhưng hình như đã bàn bạc với nhau, không một lời thừa thãi. Lúc phát thanh viên đang nói thì làm một loạt icon gương mặt vui vẻ dễ thương, sau đó nghe thấy phát thanh viên bật cười, hơi bất ngờ: *"Không phải tôi đặc biệt bảo vệ cô ấy, thật đấy, mọi người đừng hiểu lầm, đôi lúc tôi nói chuyện cũng là miệng nhanh hơn não đó."*

Có giải thích cũng vô dụng thôi, một hàng mặt cười vui vẻ chạy khắp màn hình.

Thẳng cho đến khi kết thúc phát trực tiếp mới hết.

Cùng lúc đó, một tài khoản Weibo điên cuồng đăng lại: “*Vị thần Weibo Hắc Diện Mao Hải tại to mặt lớn triệu người theo dõi cũng tham gia – Tức giận là cội nguồn của tai tiếng, trời cho bạn miệng mũi đầy đủ không phải để bạn buôn chuyện không hay với bạn bè*”, làm chuyện trong giới cosplay đã nóng lại thêm nóng.

Trên xe, nhân vật chính của câu chuyện hôm nay vẫn đang hồi hộp nhìn anh trai mở lon Coca rồi đưa cho mình, cô gái nhỏ ngửa đầu uống ừng ực, uống xong giương mắt nhìn anh trai, chờ anh nói gì đó.

Cố Thanh Châu: “*Cô ấy không muốn lộ diện, em nhớ khóa miệng cho kĩ, đừng có đi nói linh tinh khắp nơi.*”

“Vâng ạ.” Cô gái nhỏ tủi thân rì rầm.

Anh cả thật quá đáng, em đã nói bấy lúc nào đâu chứ, phải tức giận mười giây mới được.

Cố Thanh Châu nghiêm giọng nhìn người ngồi bên ghế lái: “Vậy em có muốn anh giải quyết chuyện này cho không hả?”

“Không cần, tự em có thể giải quyết được.” Cố San San lắc đầu.

Cô bé ngồi nghe trực tiếp của Hắc Diện Mao Hải trong xe anh cả không dưới năm lần, trước kia cứ nghĩ người này không phẩm không đức suốt ngày chỉ biết ba hoa gạt người khác, nhưng hôm nay nhờ có chị ta mà mình đã có thêm dũng khí rất nhiều. Ở trong giới này thì đã định sẵn không được phép có trái tim pha lê, nói gì cũng vô dụng, lựa chọn im lặng, mắt không thấy tâm không phiền mới là quyết định sáng suốt nhất. Thế nhưng lại có người đứng ra nói đỡ cho cô

lại cô người đứng ra nói dơ cho cô đã làm mình cảm động vô cùng, phát thanh viên Hắc Diện Mao Hải cùng đoàn người chạy ra trong mười phút cuối cùng đã vực cô dậy, nói cho cô biết bên cạnh cô vẫn còn người hâm mộ, vẫn còn người tin tưởng cô, làm cho cô tin lại vào thế giới tuy ảo nhưng vẫn có quy tắc, vẫn có thiên đường.

Cô hâm mộ cô ấy, không thể giải thích được vì sao, mình ta vô địch.

***

Lúc Cố Thanh Châu lái xe sắp vào đến thành phố, Cố San San ngồi bên cạnh đã bàn bạc xong xuôi với luật sư, sau nửa giờ phát trực tiếp của Hắc Diện Mao Hải, coser đăng tải một bài thanh minh:

“Tôi với vị thợ chụp ảnh đó từng hợp tác hai lần, có điều lúc làm việc luôn có nhiều người bên cạnh, tất cả

***

Lúc Cố Thanh Châu lái xe sắp vào đến thành phố, Cố San San ngồi bên cạnh đã bàn bạc xong xuôi với luật sư, sau nửa giờ phát trực tiếp của Hắc Diên Mao Hải, coser đăng tải một bài thanh minh:

“Tôi với vị thợ chụp ảnh đó từng hợp tác hai lần, có điều lúc làm việc luôn có nhiều người bên cạnh, tất cả chi phí chụp ảnh tôi đều thanh toán堂堂 hoàng qua ngân hàng, tất nhiên không thể tồn tại thứ gọi là hai tính một. Gần đây trên mạng lan truyền một số tin đồn không đúng về tôi, tôi đã bàn bạc với luật sư truy tìm người tung tin này và chắc chắn sẽ truy cứu tới cùng. Hi vọng các bạn của tôi không bị dẫn dắt bởi những tin đồn thất thiệt này, cùng tôi tìm ra sự thật cuối cùng.”

Cư dân mạng: Wao. Hắc Diên Mao

Cư dân mạng: *Wao, Hắc Diện Mao*
Hài vừa mắng xong thì cô ta xuất
hiện, nói hai người không có quan hệ
gì với nhau thì có ma mới tin.

thuviennngontinh.com thuviennngontinh.com
thuviennngontinh.com thuviennngontinh.com

Cư dân mạng: **@Hắc Diện Mao Hài**
02, nói đi, hai người là sao?

Cư dân mạng: *mặt cười vui vẻ mặt*
cười vui vẻ mặt cười vui vẻ.

Lẽ ra đây chỉ là chuyện trong giới
cosplay mà thôi, chẳng có liên quan gì
với phát thanh viên Mao Mao cả,
nhưng chuyện lại phát triển đến nước
này đã làm cho cái tên của Hắc Diện
Mao Hài lên top hot. Chẳng còn ai nhớ
đến gã đàn ông đội mũ xanh đã đứng
lên tố giác với người bạn gái của anh
ta cả.

Bao nhiêu lời chửi bới hiện ra, về
Hắc Diện Mao Hài cũng có mà về
cô cô cũng có nên là tạm quên hết

Bao nhiêu lời chửi bới hiện ra, về Hắc Diện Mao Hải cũng có mà về coser cũng có, nào là tam quan bất chính, nào là lũ ô hợp, dần dần bóp méo sự thật. Dẫu sao Nghiêm Thanh đã quá quen với việc bị mắng chửi nên giờ cũng chả sao, rảnh rỗi thì tải thêm bình luận mới nhất, một cái cũng không nở để lỡ, nhìn xong thì bình phẩm, thật sự không có một chút đau lòng chột dạ nào, cảnh giới này đã vượt qua nhân loại rồi.

Mà coser yên lặng thu thập chứng cứ những người bôi nhọ cô giao cho luật sư, để luật sư toàn quyền xử lí.

Năm ngày sau, trên mạng lại lan truyền một đoạn phóng sự đến từ trại giam, đưa sự kiện lần này lên một cao trào mới.

Video đó gửi cho hơn mười nghìn người, đây có thể coi là một trong những sự kiện hot nhất trong những năm gần đây của giới công nghệ.

Video đó gửi cho hơn mười nghìn người, đây có thể coi là một trong những sự kiện hot nhất trong những năm gần đây của giới cos, bởi vì:

Coser hôm trước mới nói muốn truy cứu trách nhiệm thì ngày sau người tung tin đồn đã bị bắt giữ, hơn nữa là do công an ra mặt tra ra IP của người đó rồi đến nhà bắt người về đồn công an.

Tốc độ này như vị cà-ri, ngay cả những người không ở trong giới cosplay cũng muốn hỏi một câu: *Vị coser nổi tiếng gần đây là thần thánh phương nào?*

Cư dân mạng: *Tôi cũng muốn biết? Anh hỏi tôi thì tôi biết hỏi ai?*

Cư dân mạng: *Run lấy bấy, tôi xin lỗi vì những thứ tôi đã đăng kể cả tin nhắn lẫn bình luận, chú công an à.*

lỗi vì những thứ tôi đã đăng kể cả tin nhắn lẫn bình luận, chú công an à, chú đừng tới bắt con.

Cư dân mạng: *Nước sâu, quá sâu.*

Cư dân mạng: *Nhất định là đụng đến vị nào đó rồi, trước kia nghe nói cô ta không thiếu tiền tôi còn tưởng chỉ là cô ta giả bộ thôi, nào ngờ là một vị công chúa hàng thật giá thật.*

Cư dân mạng: *Đề nghị mọi người đi đọc bình luận về cô ta lần nữa, gió đổi chiều nhanh quá, trước đó tôi đến không biết bao nhiêu thì giờ tăng bốc đến tận trời.*

Cư dân mạng: *Một lần nữa kiến nghị các bạn đi ngó thử qua tài khoản chính thức của trò chơi xx, tôi chính thức tuyên bố, Coser này là phát ngôn viên của quý tiếp theo.*

Fan náo tàn của Coser: *Fuck,*

Fan nảo tàn của Coser: *Fuck, người ta người đẹp da trắng lại có tiền, tôi chống mắt xem coi còn ai nói cô ấy dùng quy tắc hai lấy một không, hai cái đầu mày! Kính nhờ mọi người mở to mắt nhìn xem Giả cái gì Tam đó xứng đôi với người ta sao? Xách dép cũng không xứng, cút!*

Trong vô vàn tin tức đả kích người khác, làm chối mắt người ta, mọi người tìm ra được coser bị vu khống đó là một người họ Cố ở thành phố Dương.

Phóng viên đài truyền hình mang theo máy quay phim đi đến trại tạm giam phỏng vấn. Qua ống kính thì được biết người tung tin đồn là một nữ sinh cấp hai, cô bé kể lại câu chuyện vừa khóc vừa thành thật nói nguyên nhân mình ngụy tạo cuộc trò chuyện đó. Có hai nguyên nhân chính, cũng giống với nguyên nhân mà

chuyện đó. Có hai nguyên nhân chính, cũng giống với nguyên nhân mà cô bé đã nói trong video lần trước.

Một là tung tin vịt không tốn một đồng nào, hai là vì ghen tị.

***

Sự thật đã sáng tỏ, sau đó có tin đồn rằng Giả Tam đã thuê luật sư đi đòi lại công bằng cho bản thân. Cư dân mạng thực sự khinh bỉ con rùa rụt đầu này, ban đầu thì im lặng rụt vào mai rùa, bây giờ thì không cần phí nhiều sức lực đi chèn ép một học sinh cấp hai. Còn người bạn trai bị đội mũ xanh thì bày tỏ sẽ rút khỏi giới cùng với bạn gái, cư dân mạng chế nhạo rằng trên đầu hắn ta giờ đã có thêm một cái vòng bảy màu còn phải giả bộ thanh cao.

Giả Tam thấy mình không làm gì được nữa thì đăng Weibo công khai hai tháng trước đã hoàn tất thủ tục ly

Giả Tam thay mình không làm gì được nữa thì đăng Weibo công khai hai tháng trước đã hoàn tất thủ tục ly hôn với vợ, nguyên nhân là do tính cách không hợp. Có điều cũng không hẳn là ý muốn hai bên, nghe bảo vợ gã rất mạnh mẽ, một lần nữa đưa ra một đồng bằng chứng về Giả Tam, dường như là muốn bôi xấu hoàn toàn tên cận bã đó.

Trước mắt có lẽ lại chuẩn bị có thêm một vở kịch đặc sắc, nhưng mà cũng không còn liên quan gì đến coser đó và Hắc Diện Mao Hải nữa rồi.

...

Vào một tối nọ, có một người đang ở nhà lướt taobao tìm mớ thứ, còn Cố San San thì đi hoàn tất các thủ tục với luật sư ở đồn công an, đến lúc này thì mọi việc đã hoàn toàn kết thúc.

Bầu trời đêm đông đen ngịt, một

Bầu trời đêm đông đen nghịt, một vài bông tuyết trắng rơi xuống. Mùa tuyết ở thành phố Dương đã bắt đầu rồi.

Bấy giờ Cố Thanh Châu đang ở trong nhà lớn của nhà họ Cố, bởi vì bạn nhỏ Cố Khải Nguyệt mới từ Mỹ về, náo loạn muốn bác chơi cùng với bé.

Đêm khuya, cuối cùng nhóc con cũng ngủ gật bị ôm về phòng, Cố Thanh Châu vừa mới vào thư phòng lật hai trang sách thì có tiếng gõ cửa. Cố San San ló đầu vào nhìn anh cười cười: “Anh cả, anh có rảnh không?”

“Vào đi.” Cố Thanh Châu vừa nói vừa lật qua trang mới.

Phòng ngủ của anh là phòng cách âm, cô gái đứng bên cạnh rất lâu, muốn báo cáo kết quả một tí, nhưng lại cảm giác anh cả cô đã biết hết mọi chuyện nên cũng chẳng cần phí lời làm

Phòng ngủ của anh là phòng cách âm, cô gái đứng bên cạnh rất lâu, muốn báo cáo kết quả một tí, nhưng lại cảm giác anh cả cô đã biết hết mọi chuyện nên cũng chả cần phí lời làm gì.

Có lẽ là cô gái nhỏ im lặng quá lâu, rốt cuộc Cố Thanh Châu khép sách lại, ngẩng đầu nhìn em gái: “Mau đi nói cảm ơn đi.”

Cố San San thất bại cúi đầu: “Chị ấy từng nói đừng tìm chị ấy nữa.”

Cô ấy.

Giờ phút này trong lòng Cố Thanh Châu tất cả đều là về cô ấy, cười, khóc, nổi giận, không kiềm chế được... Đã lâu rồi anh không liên lạc với cô ấy kể cả qua điện thoại lẫn gặp mặt, cô im hơi lặng tiếng mà rút khỏi cuộc sống của anh, kéo ra khoảng

khóc, nổi giận, không kiềm chế được... Đã lâu rồi anh không liên lạc với cô ấy kể cả qua điện thoại lẫn gặp mặt, cô im hơi lặng tiếng mà rút khỏi cuộc sống của anh, kéo ra khoảng cách giữa hai người. Mặc dù cô ấy không nói rõ nhưng anh biết cô ấy để ý lời em gái mình nói với cô về anh.

“Anh...” Cố San San gọi một tiếng, không nắm bắt được ý nghĩ của anh.

Cố Thanh Châu lại mở sách ra lần nữa, chỉ nói hai chữ: “Đi đi.”

Cô gái nhỏ có người che chở, lạnh lợi ngồi bên chân anh, hào hứng khua tay múa chân vẽ kế hoạch: “VẬY em mời chị ấy ăn cơm rồi mua tặng chị ấy một món quà nhé!”

“Ừ.”

Hết chương 24

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Tóc ngắn

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

Biên tập: **Iris**

Gần đây trên Weibo nổi nhiều trận gió lớn, đến khi Nghiêm Thanh phát trực tiếp lần nữa thì liên tục được cư dân mạng hỏi thăm, toàn là chuyện đã qua, còn bối mớ lại làm gì nữa hả? Thực sự lười giải thích gì thêm, đăng thông báo **Hạt đậu thần** số tiếp trên kênh Thiên Vân vẫn sẽ tiếp tục như cũ.

Trên kênh Thiên Vân, cô làm một chủ đề liên quan đến tuyết, dài phát thanh thành phố cũng phát sóng một chủ đề về tuyết. Bông tuyết nhỏ bé rơi xuống đất đã tan ra ngay lập tức, cả con đường quốc lộ như được thay một lớp áo mới song cũng chẳng làm dịu đi sự mong đợi chơi ném tuyết của các cô gái. Tuyết rơi nhiều và rất dày, đập chân lên mang theo tiếng rộp rộp, sau đó cuộn mình thành viên kẹo đường đeo gang tay đỏ, quàng khăn đỏ và đi đôi giày đỏ dẫn theo mấy đứa trẻ đi chơi tuyết. Nếu không có em trai thì ta có thể hẹn mấy bạn nam mình thích ra chơi cùng, tuyết trắng nhuộm người đỏ hồng, cổ ý giả bộ trượt chân, và cuối cùng rơi vào trong vòng tay người ấy, người ấy nhất định không thoát khỏi vòng tay ta.

Đường dây nóng điện thoại vang lên dồn dập, đều là những cô gái mơ mộng tuổi hồn. Nghiêm Thanh ngồi trong phòng thu thực sự sắp tròn con mắt luôn rồi, trong đầu thì thầm nghĩ, lỡ như không đỡ kịp cho cô ngã chập mông ở nhà mấy ngày luôn đi.

Nhưng cô vẫn chịu được, thân phận của cô bây giờ không thể nói những lời như thế được.

Trước cửa đài phát thanh lại xuất hiện một cô gái tóc màu hạt dẻ, cho dù là ngày tuyết rơi dày cũng vẫn mang dây cao gót mặc váy công sở trên đầu gối, người người đi ngang qua đều thấy lạnh thay cho cô ấy, mà chính bản thân cô ấy cũng phải giậm chân liên tục. Chú bảo vệ không nhìn nổi nữa bèn ngoác ngoác tay, cô gái nhanh chóng bước vào sưởi ấm, trên tay vẫn ôm một gói quà.

Chú bảo vệ đang ngồi nghe đài, qua giọng nói thì hình như phát thanh viên đang bị cảm thì phải, giọng nghe khàn hơn so với bình thường. Chú đó hỏi cô gái: "Con chờ Nghiêm Thanh phải không? Trước đây chú có thấy hai con nói chuyện với nhau bên ngoài đài."

Cô gái nhỏ gật đầu.

"Con là bạn con bé à?"

"Vâng ạ, có thể coi là vậy." Cô gái nhỏ lại gật đầu đồng ý.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh tan ca lái xe đi ra, dừng lại ở cổng lấy một gói hàng giao nhanh, không biết bên trong còn có một cô em gái của nhà họ Cố, nhất thời không kịp trở tay.

Sao nhóc con này đuổi mãi không đi vậy? Cứ quần mình mãi là sao hả?

Cô gái nhỏ thấy Nghiêm Thanh mặc áo khoác dày xuất hiện thì mặt mày hớn hờ, dường như không hề nhớ rằng mình đã từng nói không muốn gặp cô nữa. Dường như là một người hoàn toàn khác với trước kia, hi hi già bộ ngu cười thần thật.

Nghiêm Thanh xi mũi, nhìn thấy áo quần cô gái đang mặc thì nhăn mày: "Sao em không mặc đồ?"

Mặc ít như vậy mà không bị chết rét à?

Cố San San cười hi hi: "Em không lạnh, em đến mời chị đi ăn, đi nhé chị Nghiêm Thanh."

Nghiêm Thanh rừng mình: "Em ngoan như vậy tôi không chịu được. Nói đi, có chuyện gì?"

Cố San San nhìn chú bảo vệ, nói không rõ ràng lắm: "Em muốn cảm ơn chị."

Nghiêm Thanh cảm hộp giấy đi ra ngoài, mở cửa xe ngồi vào, kéo dây an toàn: "Cảm ơn tôi? Em không nhằm gì chứ? Tôi giúp em cái gì cơ?"

Cô gái nhỏ chớp chớp mắt, trời bên ngoài lạnh nên chú bảo vệ không đi ra, bây giờ chỉ còn hai cô đứng ngoài cửa nên nói chuyện không cần đề ý quá nhiều, thấy cô già bộ ngu thì dứt khoát nói thẳng: "Cảm ơn chị đã nói giúp em trên phát trực tiếp."

Nghiêm Thanh khởi động xe, chẳng có ý định mời cô gái nhỏ lên xe ngồi: "Không có, tôi chẳng giúp gì em cả. Sếp tôi rất nghiêm, em nói như vậy làm tôi dễ bị trừ tiền lương lắm."

Cố San San: "..."

Bà cô này đúng là không nói được câu nào ra hồn!

"Chị chờ một lát!" Cô gái nắm lấy nắm cửa xe Nghiêm Thanh không buông, một mực ôm hộp quà mở cửa xe, thật lòng nói: "Chị Nghiêm Thanh, đây là quà em tặng chị. Những chuyện chị nói chị làm em đều đã biết cả rồi, chị có già vờ cũng không có ý nghĩa gì đâu."

Nghiêm Thanh: "Mang về đi, tôi vẫn không hiểu em đang nói gì cả."

Cố San San: "..."

Chi nghe một tiếng bịch mạnh, cô gái nhỏ dùng sức ném hộp quà trong tay chuẩn xác vào ghế ngồi bên cạnh ghế lái, bày ra vẻ mặt tỉnh ngộ: "Vay coi như chị không hiểu đi cũng được, cái này chị cứ nhận đi, là em đặc biệt chọn gửi tặng chị đó!"

Nói một mạch không nghỉ giây nào rồi quay đầu chạy đi, vừa đứng lúc bên ngoài có xe taxi dừng lại, cô gái nhỏ hết sức dứt khoát leo lên. Nghiêm Thanh ở phía sau không đuổi kịp, cầm hộp quà nhỏ lắc lắc, không biết bên trong đựng cái gì.

***

Hôm sau thấy Cố nhận được một bưu kiện chuyển phát nhanh, bên ngoài túi đựng là một hộp quà rất quen mắt, mở ra thì là một túi xách rất đẹp. Đây là mẫu túi xách mà em gái anh thích nhất.

Thầy Cố nhìn chăm chăm hỏi rồi gọi điện thoại cho Cố San San: "Em có bận gì không, đến chỗ anh một lát?"

Người chạy đến rất nhanh, vốn định hững hờ khoe với anh là vừa rồi có một sinh viên nam muốn xin số của cô, có lẽ anh ta tưởng cô cũng là sinh viên trong trường nên muốn theo đuổi cô chẳng ha ha ha...

Cô nàng vừa vào phòng thì thấy trên bàn làm việc toàn giấy án của anh một cái túi xách rất mới mà mình vừa mua.

Cái túi này cô nàng đã thích từ lâu lắm rồi, bản thân còn không mua nổi, vậy mà tặng cho người ta người ta còn không cảm kích.

Trong lòng khó chịu, cô gái nhỏ ngẩng đầu nhìn anh cả.

Cố Thanh Châu thờ dãi, lắc đầu nhìn em gái: "Thôi quên đi."

Nháy mắt mắt Cố San San đỏ lên.

Cô nàng nhìn anh trai, cảm thấy rất tủi thân.

Cô gái nhỏ quay người xông ra ngoài, Cố Thanh Châu vất và đuổi theo cản lại, Cố San San hất tay anh ra, một mực muốn đi hỏi cho ra lẽ. Chạy một mạch đến đứng đợi dưới tòa nhà đài phát thanh thành phố, cô nàng không có số điện thoại của Nghiêm Thanh, đành nhờ anh bảo vệ gọi cho cô ấy, nói cô có chuyện cần tìm.

Cấp trên của Nghiêm Thanh đang mở một cuộc họp, cô nghe điện thoại không biết là ai đang tìm cô, suy nghĩ một lát, cô lên lên đưa một mẫu giấy nhỏ cho sếp Tô, sếp Tô gật đầu đồng ý, cô rời khỏi phòng họp từ cửa sau.

Advertisement / Quảng cáo

Tuyết rơi nhiều, được dọn thành một đồng bên góc tường, xa xa cô đã nhìn thấy cô gái nhỏ đứng bên ngoài cửa sắt, vẫn ăn mặc thiếu vải như mọi khi, đáng vẻ như gió thổi một cái thôi thì sẽ bay mất vậy. Nghiêm Thanh chạy nhanh tới, nói một câu: "Tôi đang họp, có chuyện gì nữa đây?"

Cố San San dùng sức kéo tay cô, lần này suýt nữa đến trượt mình ngã. Nghiêm Thanh có lực rất lớn, kéo cả người cô gái trở lại, nhìn thấy mắt cô bé đỏ au.

Lần trước cô từng thấy một lần, cũng là đáng vẻ sắp khóc thế này.

Cố San San sùng mặt lên không nói lời nào, thật ra thì trên đường đi đến đây cô nàng đã nghĩ kĩ càng hơn nhiều rồi, anh cô ở trong xe núp phía sau không đi ra, có lẽ đã hiểu.

Cô ấy không thích anh, thật sự không thích.

Ánh mắt Cố San San bình tĩnh lại, con người cô khi tò ra chăm chú rất an tĩnh, không chớp mắt, nói đùa chứ có thể nhìn chăm chăm người ta không dưới năm giây.

Nhưng Nghiêm Thanh là ai chứ, cô nhìn lại, rồi nhìn xuống đất thờ dãi: "Tôi lúc em tìm tôi lần nữa, tôi sẽ theo đuổi anh em, em có sợ không?"

Nghe kĩ mấy lời này có thể nhận ra trong đó không hề có tí thành ý nào.

Trong lòng Cố San San đã có một bản cân, bên trọng là Cố Thiên Dự, bên nhẹ là Nghiêm Thanh.

Từ bé mình và Thiên Dự đã thân thiết với nhau, dường như là lớn lên cùng nhau, Thiên Dự hay nấy anh đều là những người không thể thay thế trong lòng cô. Từ bé đến giờ, cô luôn nghĩ Thiên Dự sẽ là chị dâu mình và từ lúc biết yêu

cùng lúc với Thiên Dụ. Cùng nhau chia sẻ những tâm sự chị em tuổi mới lớn, mỗi lần gây hờ sợ anh đánh mắng cũng là nhờ có Thiên Dụ đứng ra cứu cô. Cô vẫn luôn hy vọng một ngày nào đó anh có thể sánh đôi cùng Thiên Dụ, Thiên Dụ sẽ là người vợ phù hợp với anh nhất...

Đây là chuyện rất hiếm gặp, trong đầu Cố San San đang đấu tranh quyết liệt, nghĩ đến anh cả, nghĩ tới người anh đang đứng đợi mình, thậm chí cô không nên như vậy nữa.

Sau này tôi sẽ không tìm chị nữa.

Cô gái nhỏ xoay chân bước về phía trước, ngẩng cao đầu, cuối cùng Cố Thanh Châu cũng lộ ra nửa người từ phía sau xe, đứng đó chờ em gái. Nghiêm Thanh không ngoảnh lại, cười chào hỏi với anh bảo vệ, quay về tiếp tục cuộc họp.

Cố San San ngồi vào xe của Cố Thanh Châu, vốn tưởng rằng bản thân sẽ không có gì để nói nữa, nhưng vẫn không nhịn được thốt ra một câu: "Chị ấy bảo chị ấy lái xe còn lợi hại hơn cả anh."

Cố Thanh Châu không trả lời ngay, xe anh vẫn vững vàng hòa vào dòng người đi trên đường, gấp vạch dành cho người đi bộ thì dừng đúng ba mươi giây. Đằng sau ngại anh đi chuyển quá chậm nên bấm còi inh ỏi, nhưng anh vẫn ung dung, lúc ngừng lại mới từ tốn mở miệng: "Cô ấy thật sự rất lợi hại."

Trong lòng Cố San San buồn phiền không thôi, không hiểu sao nắm lấy ta áo anh cả: "Anh lái nhanh thêm một chút nữa đi, như vậy cô ấy sẽ không lợi hại bằng anh."

"Không được."

Cố Thanh Châu nói, không được.

***

Ngày hôm sau tuyết vẫn cứ rơi không ngừng, khí trời lạnh đến nỗi người ta khó lòng mà chịu đựng được, dẫn đàn đại học thành phố Dương lại đang sôi sục vì một bài đăng:

"Đóa hoa của khoa Văn học đã cắt tóc, đẹp trai quá đi, càng nhìn càng thấy hợp."

Tất nhiên sinh viên trong trường không thể làm người ta thất vọng được, nói có sách mớch có chứng, dưới bài đăng kèm theo một tấm hình chụp lên, là ảnh thầy Cố của bọn họ mặc áo sơ mi trắng bên trong và bên ngoài khoác chiếc áo dạ màu trắng gạo. Sau khi bước vào phòng học, anh tháo khăn quàng cổ xuống để lộ mái tóc đã được cắt ngắn, thực sự rất ngắn, trời vào đông mà vẫn để lộ tai và cổ. Bọn họ còn tỉ mỉ phát hiện ra tai thầy Cố vì lạnh mà đỏ lên, thật đau lòng biết bao, ai ai cũng hỏi người đăng bài làm sao có thể đưa cho thầy Cố cái chụp tai đây.

Trong phòng làm việc, trưởng khoa Vương đang ngồi trước máy tính đứng lên đi lấy nước, cười trêu thầy Cố: "Ngày thầy Cố, chủ tới đây xem đi, đang nói về chủ đây."

Cố Thanh Châu thờ ơ lắc đầu, lại cúi đầu đọc sách.

Cho dù đã cắt tóc ngắn nhưng vẫn không thể thay đổi được thói quen mỗi tuần đều theo dõi *"Tâm trạng tốt đẹp"*, *Hạt đậu thần* vào thứ Tư và *Thiên Văn* vào thứ Sáu.

Ngày hôm nay, Nghiêm Thanh phát trực tiếp trên kênh *Hạt đậu thần* tiếp một người đàn bà cực kỳ hùng hổ, cho phát thanh viên được mở rộng tầm mắt, chưa thấy qua người đàn bà nào không đứng đắn đến vậy...

"Tôi yêu anh ấy, bắt kẻ anh ấy đã kết hôn hay chưa, đã có vợ con hay chưa tôi đều yêu anh ấy, muốn bắt chấp tất cả để được ở bên anh ấy!"

Một trận cuồng phong nổi lên:

"Đủ rồi đấy, tao quý, chưa từng thấy á đàn bà nào vô liêm sỉ như cô ta!"

"Không cần đoán cũng biết, nhất định đó là một lão già có tiền, cô em thật biết thương thức, lão già mà cũng xuống tay được."

Advertisement / Quảng cáo

"Mấy người đừng có mà chớ chê mèo lắm lông. Tôi thật sự yêu anh ấy, còn mấy người tự soi lại trong gương đi, tôi mà thêm chắc! Tình cảm của tôi với anh ấy không có gì có thể sánh được, bao năm qua tôi một mực ở bên cạnh anh ấy như vậy, anh ấy bị bệnh có tôi chăm sóc, anh ấy buồn đã có tôi an ủi. Tôi còn làm nhiều việc cho anh ấy hơn cả á vợ đó nữa kia!"

"Đó là bởi vì cô là hò ly tình quyến rũ chồng người ta về động yêu, dĩ nhiên đến cả một sợi lông cũng phải chăm sóc kỹ càng rồi, nếu không cô cứ để anh ta về nhà là biết, chắc chắn không đến lượt cô lo."

"A." Nghiêm Thanh nhìn khung bình luận bật cười: "Cho nên bây giờ ý cô là sao? Đang khoe khoang à? Tôi chẳng hâm mộ cô đâu, cô có nói nhiều hơn cũng vô dụng."

Người đàn bà kia trầm mặc, không nói tình yêu của cô ta là vô giá nữa, chỉ cao giọng nói: Tôi mang thai rồi.

Khung bình luận lại được dịp bùng nổ:

"Mẹ nó, tôi muốn đánh cô ta."

"Mao Mao, mau "ban" cô ta đi."

"Không còn gì để nói nữa, chuyện máu chó có ở muôn nơi."

"Đồng tình với lẫu trên, có điều chỉ là quả báo chưa tới mà thôi."

Hết chương 25

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Anh rất quan trọng

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiêm Thanh: "Muốn nghe lời chúc mừng từ tôi à? Vậy cũng chỉ có thể chúc mừng đứa bé sắp sinh ra sẽ được gán cho cái mác con riêng, mãi mãi sẽ khác những đứa trẻ khác."

"Tôi có thể khiến anh ấy lấy tôi! Đứa bé của chúng tôi sẽ không có gì khác người khác cả." Người đàn bà đó phản bác, rồi sau đó lại rơi vào im lặng: "...Nhưng tôi không tìm được anh ấy."

Nghiêm Thanh không nhìn vào bình luận nữa, trong đầu như có sợi dây thần kinh bị người đàn bà này đâm trúng vậy: "Đó chính là tình yêu của cô ư? Cho tôi xin đi, ý của anh ta đã rõ ràng ràng vậy rồi mà cô còn không chịu hiểu à? Ngược lại, tôi rất muốn biết anh ta biến mất trước hay sau khi nghe tin cô mang thai đây, có điều là trước hay sau cũng đều là cái loại không ra gì."

Ngạc nhiên thay người đàn bà đó không phản bác lại, mà chỉ nhẹ giọng nói với Nghiêm Thanh: "Anh ấy không biết tôi đang mang thai."

"Ha." Nghiêm Thanh gဲ့m cọt: "Xem ra không phải là vấn đề con cái, vậy thì do cái sự yêu thích của hai người không thể vượt qua những thử thách của tình yêu nhỉ."

"Anh ấy từng nói muốn lấy tôi!"

"Tin lời đàn ông nói thì lợn nái cũng leo cây được."

"Anh ấy đã không còn tình cảm với cô vậy kia nữa!"

"Ồ." Nghiêm Thanh ngóay ngóay lổ tai: "Tôi cũng không vội bạn cô, chỉ rung nhẹ cái chuông báo động cho các cô biết, lỡ sau này có chuyện gì thì còn chút lí trí bảo vệ bản thân, người đàn ông nào muốn ăn phở bên ngoài mà chả nói câu này. Các bạn nhớ kĩ, cứ nói không còn tình cảm với vợ thì mời mang giấy chứng nhận ly hôn đến trước mặt rồi muốn nói gì thì nói."

Advertisement / Quảng cáo

Người đàn bà ấy như bò ngoài tai những lời khuyên đó, bắt đầu nói huyền thuyên báo rằng mình có quen biết với người vợ kia: "Tôi là chị em thân thiết với vợ anh ấy, nhưng ngoại hình cô ta không bằng tôi, có mỗi người cha có tiền đã tự cho bản thân là nhất. Cô ta không có lấy một người bạn nào, chỉ mỗi mình tôi là có thể chịu đựng nhẫn nhịn chơi với cô ta, nhưng tôi biết cho đến tận bây giờ, cô ta chưa để tôi vào mắt."

Cư dân mạng: "*Đầu năm nay từ "bạn thân" đều mang ý trái nghĩa nhì."*

Cư dân mạng: "*Đúng là bất hạnh lớn cho ai gặp phải người bạn như thế này."*

"Không sai, chính là cô ta! Ban đầu là tôi thích anh ấy trước, cô ta cũng biết tôi thích anh ấy, vậy mà cuối cùng hai người bọn họ lại cưới nhau! Đây đều là hạnh phúc mà cô ta cướp lấy từ tôi!"

"Cho xin đi, người đàn ông kia chọn cô ta mà không chọn cô có biết tại sao không? Tại vì cưới người phụ nữ có tiền có thể rút ngắn hai mươi năm phấn đấu trong sự nghiệp, ngu gì chọn cô chứ."

"Không, là anh ấy bị ép buộc,"

"Ồ, chắc đây cũng là lời gã đó nói chứ gì."

"Đúng, tôi biết cô muốn nói gì, nhưng tôi chọn tin tưởng anh ấy."

Cư dân mạng: "*Tôi tốt tốt."*

Cư dân mạng: "*Cô nói đúng lắm."*

Người phụ nữ đó đắm chìm trong hồi ức: "Tôi tham dự đám cưới của bọn họ, một đám cưới thật trang trọng, một đám cưới mà tôi đã mơ không biết bao nhiêu lần. Tôi muốn biến nó thành sự thật, là tôi sai sao? Tôi chỉ muốn lấy lại công bằng cho bản thân, nếu không đợi được, tôi sẽ đi cướp về."

"Đây gọi là cướp giật." Nghiêm Thanh không thể hiểu nổi.

"Cho dù thế nào đi chăng nữa, anh ấy là của tôi." Người đàn bà cười thoải mái, "Cho dù bây giờ anh ấy rời xa tôi, nhưng tôi tin, tôi sẽ bắt được anh ấy một lần nữa, anh ấy không thoát khỏi bàn tay tôi được đâu."

"Có lẽ anh ta về nhà rồi." Nghiêm Thanh chịu đựng thói nghiện thuốc lá, đầu ngón tay khảy khảy vào bình hoa đặt trên bàn, trong lòng phiền não không thôi.

Người đàn bà yên lặng trong chốc lát, chắc là đang đọc bình luận mắng chửi mình. Kỳ lạ là bất kể lời nói có khó nghe đến mấy cô ta cũng không khóc hay làm ầm ĩ, thậm chí còn cười: "Phải, anh ấy quay về nhà, ha ha buồn cười quá đi. Anh ấy từng nói ghét cô ta nhất, thấy cô ta đã muốn nôn, anh nói anh sẽ ly hôn cô ta và chỉ thích một mình tôi thôi."

"Chà." Trong đầu Nghiêm Thanh như có một sợi giây đứt phụt, loại người như thế này có từng trải một lần, lừng từ quay đầu ư? Cô chỉ đơn giản là cười mĩa một cái: "Phá thai đi."

Cô đã hiểu, thật ra người đàn bà này muốn cô ra một quyết định thay mình mà thôi.

"Tôi không muốn!" Người đàn bà đột ngột hét to: "Sao lại muốn tôi bỏ đứa bé? Bởi vì cô ta cũng mang thai ư? Tôi muốn đẻ đứa bé này ra, đưa nó đi gặp anh ấy, gọi anh ấy là bố. Không lấy chồng thì sao chứ, tôi muốn trong lòng bọn họ vĩnh viễn luôn có một cái gai, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho bọn họ."

"Này, cô có bị điên không hả?" Nghiêm Thanh xoa xoa đầu: "Thứ cho tôi nói thẳng nhé, tôi đã biết vì sao anh ta bỏ về nhà rồi, tại vì cô là một kẻ bệnh hoạn!"

"Tại sao lại vì một gã căn bệnh mà phá hủy cuộc đời mình, cô đã phá hủy bản thân thì thôi đi giờ còn muốn kéo theo một đứa trẻ chưa ra đời ả? Bạn thân? Tôi nghĩ chắc hẳn cô ta thực sự xem cô là bạn bè rồi, chứ nếu mà là tôi thì tôi sẽ đánh cô đến bỏ mẹ cũng không nhận ra đây, dám cướp đàn ông của bà ả? Cô nghĩ mình có thể nắm giữ mọi thứ trong tay ư?"

Cư dân mạng: *Mẹ nó mắng thật dã tai, tiếp tục đi.*

"Cô là loại nhát gan chỉ biết lên sóng trực tiếp chửi rủa với tôi thôi, có bản lĩnh thì cùng chết với nhau, giải quyết một lần với bọn họ luôn đi. Nhưng tôi biết cô sẽ không, không nên nói những thứ cao thượng vĩ đại như vậy, gì mà yêu với đương chức, nếu như gã đó không có tiền cô sẽ ở cùng hắn ta chắc. Chẳng qua là cô thích tiền của người ta, mà vừa vận anh ta phù hợp với điều kiện của cô thôi, không có người này thì có người khác, dù sao người qua đường thì không cần quen mặt, đưa tiền là được."

"Tôi không phải như thế, không phải!"

"Nếu không phải thì có chứng minh đi!"

Cô muốn quên chuyện này thì chỉ cần chuyển đến một thành phố khác là có thể làm lại từ đầu. Tất cả đều phụ thuộc vào sự lựa chọn của cô.

***

Phát sóng trực tiếp thì số nào cũng như số nào, Nghiêm Thanh không hề nghĩ đến tương lai mình có thể thay đổi vì chuyện này, nhưng khi cánh bướm khẽ rung lên, có một vài chuyện đã không thể nào cứu vãn được.

Tối hôm đó, thành phố bên cạnh xảy ra một vụ án giết người không thành kinh hoàng, nghi phạm bị bắt ngay tại trận, hiện trường có một nam một nữ đã được đưa đi cấp cứu. Các ban ngành liên quan của địa phương chưa có phát ngôn chính thức nào nhưng trên Weibo đã nhanh chóng nổi lên một luồng thông tin được rất nhiều người đón đọc, một trang đưa tin đáng bài gửi cho hơn mười ngàn người với tựa đề: "*Bỏ nhí mang thai tức giận chém chết nhân tình tại nhà."*

Đáng lẽ chuyện này không liên quan gì đến Nghiêm Thanh cả, nhưng bởi vì nghi phạm có sử dụng một ID nổi như cồn mấy ngày trước, là ID gây sóng gió trên kênh phát trực tiếp của Hắc Diện Mao Hải. Lúc ấy truyền trực tiếp có mấy chục ngàn cái tên, nói cách khác, có mấy ngàn người có thể đứng ra làm chứng Hắc Diện Mao Hải đã từng cãi vã và giết dấy cô ta cùng chết với nhau, giải quyết một lần rồi thôi.

Bài đăng cuối cùng trên Weibo của cô gái đó là: "*Tôi chứng minh cho cô thấy."*

Sáng hôm sau Nghiêm Thanh đọc được tin tức, lập tức gọi điện thoại cho sếp Tô xin nghỉ, cô không dám nói nhiều, cũng không nói vấn đề có liên quan đến mình hay không, chỉ có thể lấy có nhà có chuyện xin được nghỉ dài ngày.

Giờ phút này trên Weibo của Nghiêm Thanh đã bị cư dân mạng oanh tạc, gần như chả có ai đứng ra nói giúp cô. Tất cả đều đang chửi nũa cô, tình trạng này không khác Weibo của coser trước đây là bao, có điều phạm vi ảnh hưởng rộng hơn một tí. Rất nhiều trang lớn viết bài phân tích sự việc lần này, phân tích cô bỏ nhí bệnh hoạn với Nghiêm Thanh, phân tích sự tình phát triển trong ra sao, phân tích...

Advertisement / Quảng cáo

Trước mắt thì Nghiêm Thanh chưa nhận được thông báo nào từ phía công an, có tự thu dọn mấy bộ quần áo, muốn đi đến thành phố đó xem trước tình hình, chủ động phối hợp điều tra. Bởi đầu sao cư dân mạng cũng nói không sai, trong lúc truyền trực tiếp trên mạng, cô từng nói những lời như vậy.

Mặc dù đã từng gặp qua rất nhiều chuyện, tốt có xấu có, cũng có nhiều thứ làm cô mệt mỏi hơn như thế này thế nhưng không thể nói rằng cô không sợ được.

Nhưng khi cô mở cửa ra thì lại thấy một người mà cô chưa từng nghĩ đến là sẽ gặp lại.

Anh đứng ngoài cửa, không biết đã đứng đợi bao lâu rồi, hoặc cũng có thể là vừa mới đến, không nhìn ra chút dấu vết chờ đợi nào. Anh lặng lẽ đứng đó, thấy cô đi ra ngoài thì hỏi: "Em đi đâu đấy?"

Nghiêm Thanh không nhớ lần cuối gặp anh là khi nào, anh cắt tóc, trông hơi khác.

Cố Thanh Châu nhìn thấy túi trong tay Nghiêm Thanh, bỗng nhiên đưa tay ra nắm lấy, sau đó nhẹ nhàng đẩy bá vai cô, đẩy cô vào nhà rồi đóng cửa lại: "Bây giờ em không cần đi đâu cả."

"Tôi đi..."

"Không cần."

Đường như cái gì anh cũng biết, rõ ràng cô còn chưa nói gì mà.

Nghiêm Thanh đứng một bên nhìn anh cúi gầy, quen thuộc mở tủ gầy nhà cô ra, lấy ra một đôi dành riêng cho anh, khom người đặt dưới đất. Cô anh lộ ra, lỗ tai cũng lộ, đều do lên do lạnh.

"Anh đứng ở cửa lúc nào thế?"

"Không lâu lắm" Cố Thanh Châu đi dếp vào, buông túi của Nghiêm Thanh xuống, vỗ vỗ chỗ bên cạnh: "Em ngồi xuống đây."

Nghiêm Thanh bước tới đặt mông ngồi đối diện anh, nhìn thẳng vào anh: "Anh cũng nghĩ tôi làm sai sao?"

Cố Thanh Châu trầm ngâm nhìn cô: "Anh biết ý tốt của em, lúc phát trực tiếp anh cũng có nghe, rất chăm chú, không để lỡ một câu chữ nào của em. Nhưng Nghiêm Thanh..."

Anh gọi cô như vậy, không phải nhẹ nhàng gọi tên cô, không phải khề khàng đọc tên cô, mà là giọng bình thường nghiêm nghị, Nghiêm Thanh.

Mũi cô hơi cay cay, cả thấy anh mẹ nó, bị hiểu lầm thì hiểu lầm thôi, cũng không phải là chưa từng có người hiểu lầm cô.

"Nhưng em không thể phủ nhận rằng những lời nói của em đã vô tình găm lên cộng rom cuối cùng, làm vỡ mất chút lí trí còn sót lại của cô ta."

"Ồ." Nghiêm Thanh bướng bỉnh không cười nói: "Cố Thanh Châu, nếu hôm nay anh tôi đây để trách cứ tôi thì tôi không cần, mời anh đi cho."

Cô toan đứng lên tiễn khách thì bị anh nắm chặt tay đè lên bàn nhỏ không thể nhúc nhích. Cô tức giận, nhắc chân đạp anh, anh liền kẹp hai chân cô giữa hai bắp đùi của anh, đến đây, Nghiêm Thanh chỉ có thể ngoan ngoan nghe anh trách mắng.

"Nghiêm Thanh!" Đường như Cố Thanh Châu chưa bao giờ to tiếng với cô như bây giờ. Lòng bàn tay anh rất lạnh, trước mặt anh là cô gái rung rung nước mắt, nhưng có mấy lời anh vẫn phải nói:

"Anh hiểu ý em, nhưng người dân bà chạy đi giết người lại không hiểu. Những lời đó của em đã mang đến một tai họa không hề nhỏ, em nhất định phải nhận bài học từ chuyện này! Có những lời một khi nói ra sẽ không thể nào thu lại, em phải chịu trách nhiệm với nó!"

"Tôi chịu trách nhiệm gì chứ!" Nghiêm Thanh bắt đầu giãy dụa, cong người lên phản đối: "Tôi đưa dao cho cô ta giết người chắc? Cô ta là một người bình thường có năng lực hành vi và trí óc của người bình thường, cô ta đã sớm muốn làm như vậy, tôi chả có liên quan gì đến cô ta cả! Anh coi anh là cái thứ gì mà muốn xem vào chuyện của tôi! Tôi không muốn gặp anh, không muốn dính líu gì đến anh cả!"

Xong rồi, Cố Thanh Châu, anh nói đúng, có nhiều lời đôi khi đã nói ra rồi thì không cách nào thu lại được, rõ ràng tôi không phải muốn nói những lời này...

***

Tiếp theo là cảnh Cố Thanh Châu buông lỏng tay thả Nghiêm Thanh ra, lảng lảng nhìn bộ dạng thờ hồn hển của cô, sau đó anh chậm chậm đứng dậy khỏi sô-pha, nói một câu cuối cùng: "Nếu như em vẫn cứ như thế, thì những chuyện như vậy sẽ tiếp tục tái diễn lần thứ hai thứ ba đến vô số lần nữa, sao em có thể tránh mãi được? Không muốn gặp anh thì em sẽ làm gì? Nghiêm Thanh, em ngồi đây tự mình ngắm cho kĩ đi!"

Anh đi, đến nhanh đi cũng nhanh, rất giống với kiểu tóc mới của anh, rất đẹp, làm cho người khác muốn nhìn mãi không thôi.

Nghiêm Thanh gục đầu vào hai chân ngồi ở chỗ lúc này anh ngồi, trong lòng tui thần nhưng không chịu khóc, cắn rách cả môi, đến trái tim cũng đau theo.

Thật ra thì không cần phải tức giận đến như thế, cô tự nhủ mình và anh chỉ là hai người bạn bình thường, không quá tốt đến mức như vậy. Anh hiểu lầm thì cứ hiểu lầm đi, đừng giải thích làm gì, không đáng, anh không đáng.

Nhưng mẹ nó tôi biết lỗi rồi, tôi không nên kích thích tinh thần cô ta, tôi biết, cái miệng tôi không buông tha cho người khác, tôi biết, tôi không so nặng nề đã làm những điều mình muốn tôi cũng biết, anh có thể dừng đi được không? Tôi đuổi thì anh đi, vậy anh đến đây để làm gì chứ hả?

Mẹ nó chứ Cố Thanh Châu, dù gì hai ta cũng là bạn mà... Không phải anh nói thấy tôi không tệ nên muốn kết bạn với tôi à? Tôi mới nói anh có một lần mà anh biến mất luôn ư?

Nghiêm Thanh ôm gối ngồi đợi một hồi, lại lên Weibo cập nhật tin mới nhất, cư dân mạng thần thông quảng đại đã bóc đến dòng họ ba đời của những người trong cuộc. Lúc này Nghiêm Thanh mới biết không lâu trước đây cô ta có đi siêu âm thì biết mình bị ung thư, không thể sống lâu, tất nhiên đứa bé cũng không thể được sinh ra.

Nghiêm Thanh không hiểu tại sao công an không mời cô đến hợp tác điều tra, mặc dù không ở cùng một thành phố nhưng nếu đi cũng không mất quá nhiều thời gian, chẳng lẽ người ta đặc biệt quan tâm cô cho cô thời gian ngủ chiều mới đến? Thế thì bữa trưa đã ngủ quên rồi?

Advertisement / Quảng cáo

Cứ suy nghĩ lung ta lung tung như thế, nghe thấy hình như có tiếng bước chân quay lại, giống như có người đang ấn mặt khẩu nhà mình, nhấp một lần rồi mở cửa luôn.

Bước vào nhà, Cố Thanh Châu bắt gặp một cô nàng mắt mờ to không có tiêu cụ, nhìn xa về phía trước. Người con gái mãi sau mới bừng tỉnh, chậm đến mức anh đặt đồ ăn sáng lên bàn rồi đối phương mới kéo tay anh.

Anh cúi đầu nhìn, thấy trên mặt cô hiện vẻ bi thương không thể che giấu, rồi sau đó dần lan ra, xé rách biểu cảm bướng bỉnh trước đó của cô.

Cô vẫn cựa mạnh, lao tâm khổ tứ như vậy mà một liều thuốc cũng không nghĩ tới, vì hôm nay cô chưa hút thuốc. Cố Thanh Châu ngửi ra được, hôm nay trong nhà không có mùi thuốc lá.

Cô gái như mất mà tìm lại được há miệng khóc lớn với người đàn ông, nấc từng cơn nói: "Không phải tôi cố ý đâu, Cố Thanh Châu à, anh phải tin tôi, tôi muốn nghỉ cho cô ấy, nhưng cô ấy lại hiểu sai, tôi không kêu cô ấy đi giết người, tôi chỉ muốn cô ấy đi nơi khác bắt đầu một cuộc sống mới."

Trong lòng Nghiêm Thanh đang có một nơi khinh bỉ bản thân sao có thể khóc lớn như vậy được. "Sao phải sợ hấn ghét mình? Hấn quan trọng với cô đến thế ư? Hấn hiểu lầm mình như vậy mình giải thích thì được gì không?"

Đúng vậy, tất cả đều là khẳng định.

"Không giải thích không được, anh ấy rất quan trọng, mình không muốn để anh hiểu lầm tôi rồi ghét mình được."

Nghiêm Thanh khóc quá to, mơ hồ chỉ nghe được tiếng thờ dài trên đỉnh đầu, còn chưa kịp phản ứng, cả người cô đều bị anh kéo đến ôm chặt...

Anh thì thầm bên tai cô: "Anh biết, anh biết hết."

Hết chương 26

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 27 – Đã có anh ở đây

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Khi nghe Cố Thanh Châu nói, Nghiêm Thanh còn tưởng là mình nghe nhầm Ngược đầu khỏi ngực anh, đôi mắt đầy hơi nước trong trẻo lấp lánh, xen lẫn chút âu lo. Cô nói trong làn nước mắt: “Em cứ tưởng anh giận rồi!”

Lưng Cố Thanh Châu hơi cong lại, giờ phút này anh phải thế này mới có thể dẫn lại nỗi đau trong tim, chỉ như vậy mới có thể ôm chặt Nghiêm Thanh.

“Anh nói rồi, lúc em phát trực tiếp anh có nghe...” Anh như than thở lại vừa như an ủi, thủ thỉ: “Sao anh lại không tin em được chứ? Anh biết em thật lòng muốn giúp người ta, nhưng

không tin em được chứ? Anh biết em thật lòng muốn giúp người ta, nhưng lúc ở trên sóng trực tiếp em là người của công chúng, mỗi một câu em nói ra mà không cẩn thận sẽ gây phiền phức cho em sau này. Thật ra anh không muốn em phải thay đổi gì cả, em cứ là chính em thì đã tốt lắm rồi.”

Em là người tốt vô cùng.

Câu nói ấy tựa như một thanh kiếm đâm thủng xuyên qua manh giáp cuối cùng trong ngực Nghiêm Thanh, nếu có người ra lệnh bắt cô phải làm gì cô sẽ chống lại người đó, nhưng nếu như nghe được người ta nói không muốn cô thay đổi, cô là chính cô thì cô sẽ cảm động vô cùng.

Bởi vì anh muốn tốt cho cô.

Cố Thanh Châu kéo Nghiêm Thanh ngồi xuống, phân tích chuyện

Cố Thanh Châu kéo Nghiêm Thanh ngồi xuống, phân tích chuyện ngày hôm qua cho cô một lần nữa: “Em xem, lời khuyên hôm qua của em tốt lắm, anh cũng không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn, nhưng chính người ta không nghe lời em khuyên bảo, không phân biệt tốt xấu, có phải sau đó em cũng hơi kích động phải không? Nếu em có thể giữ lòng mình bình tĩnh hơn thì em sẽ làm như thế nào?”

“Cô là loại nhát gan chỉ biết lên sóng trực tiếp chửi rửa với tôi thôi, có bản lĩnh thì giải quyết một lần với bọn họ luôn đi, nhưng tôi biết cô sẽ không, không nên nói những thứ cao thượng vĩ đại như vậy, gì mà yêu với đương chứ, nếu như gã đó không có tiền cô sẽ ở cùng hắn ta chắc. Chẳng qua là cô thích tiền của người ta, mà vừa vặn anh ta phù hợp với điều kiện

của cô thôi, không có người này thì có người khác, dù sao người qua đường thì không cần quen mặt, đưa tiền là được.”

“Tôi không phải như thế, tôi không phải!”

“Nếu không phải thì cô chứng minh đi. Nếu cô muốn quên chuyện này đi, chuyển đến một thành phố mới là cô có thể làm lại từ đầu, tất cả đều là sự lựa chọn của cô.”

Nghiêm Thanh ngẫm nghĩ lại, rồi mắt nhìn xuống ghế: “Có lẽ em sẽ nói như vậy, đó là mục đích câu nói của em.”

Cô Thanh Châu dừng một lát, dẫn lòng hỏi một câu: “Cho nên sau này em còn muốn tiếp tục như thế

Cô Thanh Châu dùng một lát, dần lòng hỏi một câu: “Cho nên sau này em còn muốn tiếp tục như thế không?”

Chỉ thấy đỉnh đầu cô nàng lắc lắc, không nói lời nào, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn anh: “Giải quyết chuyện này trước rồi hẵng nói.”

Anh hơi chau mày, giống như một cụ giáo: “Định đánh trống lảng hả?”

Cô lại lắc đầu: “Không có mà.”

Anh vừa than vừa giơ tay dùng sức ấn ấn vào đầu cô, Nghiêm Thanh giống như một cái lò xo, thấp xuống một tí lại bắn lên. Sau đó cô nhận lấy bữa ăn sáng từ anh bụng tới, rúc vào một góc sofa ngồi ăn và nghe anh nói: “Ăn đi, ăn xong anh đưa em đến thành phố đó.”

Lại là anh lái xe, lại là hai người bọn cô, chỉ có điều lần này trên xe không mở radio. Nếu Cố Thanh Châu không gì trong xe thật sự rất yên tĩnh, có mấy lần anh liếc về người ngồi bên cạnh, thật sự là quá quá biết điều, ngoan đến độ anh nhìn thôi cũng đau lòng.

Nghiêm Thanh chuyển tầm mắt về anh, nói em muốn hút điều thuốc.

Cố Thanh Châu hạ cửa kính xe xuống, bắt đầu dẫn dò cô những chuyện phải giải quyết sau đó: “Em không cần lên tiếng, tất cả đã có anh lo, chuyện này không thể có liên quan gì đến em được, em không thuộc phạm vi xúi giục người khác phạm tội.”

Nói đến đây, ngón tay kẹp điều thuốc của Nghiêm Thanh run lên, một ít tàn thuốc rơi theo chiều gió bay về

ít tàn thuốc rơi theo chiều gió bay về phía sau, bầu trời như rơi xuống gì đó, rất nhẹ rất mỏng, không tiếng động đáp xuống cửa kính xe.

“Là tuyết.” Cô nói.

Đây là đợt tuyết rơi thứ hai ở thành phố Dương.

Một đường phủ đầy tuyết, đến khi vào thành phố kia đã là một màu trắng xóa của tuyết trên những nóc nhà cành cây, lúc cô xuống xe anh gọi một tiếng em chờ đã, và rồi không biết lấy ở đâu ra chiếc áo khoác khoác lên người cô. Nghiêm Thanh đi từng bước vào trong, giày cô đạp trên tuyết vang lên từng tiếng, cô chợt nhớ đến ngày đó có cô gái nói chờ tuyết rơi phải mặc đồ màu đỏ đi hẹn hò với người yêu rồi giả vờ như lỡ trượt chân ngã vào lòng anh.

Cô dừng lại nhìn Cố Thanh Châu suốt dọc đường luôn che chở cho cô, trận tuyết rơi thứ hai, hai người họ ở cùng một chỗ, lỗi tai của anh bị đông lạnh đến đỏ bừng.

***

Lúc này có người đi ra, Cố Thanh Châu bắt tay với một người đàn ông mặc Tây trang xách cặp da, Nghiêm Thanh đứng bên cạnh nghe người ta gọi anh là anh Cố, đưa danh thiếp cho cô, gọi cô Nghiêm, bây giờ tôi là luật sư của cô, mọi chuyện đã có tôi giúp cô xử lý, cô không cần phải lo lắng.

Luật sư?

Của cô à?

Vị luật sư này nhảy ra ở đâu mà cô

Vị luật sư này nhảy ra ở đâu mà cô không biết thế?

“Luật sư Lý, anh đến đây từ khi nào thế?” Nghiêm Thanh hỏi.

Vị luật sư liếc nhìn Cố Thanh Châu, thấy anh khẽ gật đầu mới nói: “Từ tối hôm qua.”

Cô ngửa đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, rốt cuộc cũng biết vì sao công an không tìm đến cô.

Một đoàn ba người cùng với luật sư đi vào vào cục công an, chuyện này gây ra tiếng động rất lớn, lại đang là giai đoạn bầu chọn thành phố văn minh cuối năm, những ngành có liên quan đến không thể nào vui nổi, thế nên tất nhiên không khí cực kì nghiêm túc. Nghiêm Thanh ngồi trong phòng, tuy ngoài mặt tỏ vẻ bình thản nhưng trong lòng lo lắng vô cùng. Tuy

nhưng trong lòng lo lắng vô cùng. Tuy nhiên Cố Thanh Châu đã nói tất cả đã có anh, cho nên cô không nói nhiều chuyện, người đến là được.

Ngồi lâu làm cô muốn hút một điếu thuốc, cô đi ra ngoài tựa người vào tường châm lửa, đột nhiên nghe thấy bên trong có người nói to tiếng, Nghiêm Thanh nghe được, có người muốn thông báo đến nơi cô làm việc.

Nghiêm Thanh bị khói hun vào mắt, cay xè mắt muốn bật khóc.

Nhìn bề ngoài trông cô có vẻ như là người vô tư và rất lợi hại, song thật ra gặp phải những chuyện liên quan đến quan quyền thì chỉ một cọng cỏ ven đường cũng có thể đạp chết cô. Hồi trước nhà cô bị người ta viết chữ sơn đỏ, cô cũng từng chạy đến đồn công an, nhưng đều vô dụng, thiếu nợ thì trả tiền là lẽ đương nhiên, và cuối

thì trả tiền là lẽ đương nhiên, và cuối cùng cô vẫn bị ép cưới Tiền Hoa.

Cố Thanh Châu nói đúng, cô không đưa dao bắt cô ta đi giết người ai cũng biết, nhưng có những lời nói một khi đã nói ra thì không thể nào thu lại được, cô phải chịu trách nhiệm.

thuvienngantinh.com

Nghiêm Thanh nghĩ kỹ càng, dúi điều thuốc và cất bước đi vào, mới đi mấy bước cô đã thấy anh ở đằng trước. Anh quay lưng về phía cô và đưa cặp tài liệu nào đó cho đối phương: “Chúng tôi tới đây để phối hợp điều tra chứ không phải đến để nhận tội. Đồng thời tôi và luật sư đã thống nhất, trong chuyện này cô Nghiêm Thanh không cần phải báo cáo về nơi làm việc.”

“Đơn giản mà nói, chúng tôi chỉ là những công dân thực hiện nghĩa vụ đến trợ giúp các anh điều tra án, chứ

không phải là bị điều tra.”

“Nghị phạm trong vụ án này là người trưởng thành, có năng lực phán đoán hoàn toàn bình thường. Dù cho cô Nghiêm đã từng nói gì với nghị phạm đi chăng nữa thì cũng chẳng thể thay đổi được quyết định của cô ta. Huống chi từ tối hôm qua luật sư của chúng tôi đã cung cấp cho công an băng truyền trực tiếp tối hôm đó của phát thanh viên, cô ấy đã làm hết sức nghĩa vụ khuyên nhủ nghị phạm quay đầu là bờ.”

“Ban đầu nghị phạm lựa chọn cướp chồng của bạn thân, trở thành tình nhân của người đã có gia đình, lại đang mang thai, đến tối hôm qua cầm dao muốn hành hung lấy mạng đối tượng mới lên phát sóng trực tiếp đối thoại với phát thanh viên. Cô

Nghiêm không hề bảo nghi phạm cầm dao đi giết người.”

“Lựa chọn của cô ta là do cô ta quyết định, thế nên hậu quả chắc hẳn cũng nên do cô ta chịu trách nhiệm.”

“Đúng không? Anh công an.”

Bông tuyết rơi càng nhiều hơn, rơi xuống đầu Nghiêm Thanh, đột nhiên cô run lẩy bẩy, ù tai, tim trong lồng ngực đập nhanh liên hồi. Mặc dù cô luôn ý mạnh nhưng cũng sẽ có khi cô rất sợ, cô sợ mình không còn là phát thanh viên người người hâm mộ, cô sợ mất việc làm, cô sợ hồ sơ mình có vết nhơ, cô sợ mình không còn chỗ dung thân ở thành phố Dương nữa.

Tất cả chuyện này với cô y như một cơn ác mộng, công sức bao năm của cô có thể bị thiêu rụi trong biển lửa.

lửa.

Cô cứ ngỡ hết cách rồi, giống y nỗi bất lực của năm xưa, thế nhưng ngoảnh đầu lại chợt phát hiện ra có người chở che mình, giúp mình giải quyết mọi việc.

Ấy là người đàn ông mới mấy tiếng trước thôi còn trách móc mình nói chuyện không suy nghĩ kỹ rồi cướp luôn cọng rơm cuối cùng của người đàn bà đó, ấy là người nắm chặt tay mình và bắt mình tự kiểm điểm hành động của bản thân, và cũng là người động viên mình cố gắng giữ vững lòng!

Rõ ràng là anh đang chỉ dạy cô...

Nghiêm Thanh bước vào trong, ở trong đây ấm hơn hẳn ở ngoài. Cô nắm chặt tay anh, kê vai chung đôi, và cô làm đúng theo lời dặn của anh, em

lo.

Thầy Cổ chưa bao giờ nói nhiều đến vậy trừ những khi dạy học ở trên lớp, Nghiêm Thanh khoanh tay nghĩ ngợi, hình như đúng là vậy.

Mà trong cả cuộc đời này chưa từng có ai đứng ra bênh vực cô cả. Nghiêm Thanh nhắm tính lại một lần nữa, chính xác anh là người đầu tiên.

***

Hôm nay Nghiêm Thanh thuận lợi quay về thành phố Dương, cái túi nhỏ mà cô chuẩn bị thật sự là vô ích rồi. Về nhà rồi cô lập tức gọi điện báo cáo tình hình cho cấp trên, sếp Tô quan tâm hỏi thăm nhà cô không sao chứ.

Nghiêm Thanh vâng một tiếng,

Nghiêm Thanh vâng một tiếng, đều tốt cả, sắp yên tâm.

Ngày thứ hai luật sư Lý gửi tới tin tốt, gã đàn ông tồi đó đã qua cơn nguy hiểm, đã được chuyển từ phòng hồi sức cấp cứu sang phòng thường, bỏ nhí giết người không thành cộng thêm bản thân cô ta đang có thai, quan tòa sẽ cân nhắc hình phạt tương ứng cho cô ta. Nghe mãi song Nghiêm Thanh không nghe được luật sư Lý nói chuyện liên quan đến mình, giống như sự kiện lần này không chút liên quan nào tới mình vậy.

Cô chỉ là một người đứng xem mà thôi.

Nghiêm Thanh cúp điện thoại, suy nghĩ một lát thì gọi cho Cố Thanh Châu: “Ngày mai anh có rảnh không? Cùng ăn cơm nhé?”

Bên kia Cố Thanh Châu đang ngồi chơi xếp gỗ cùng Nguyệt Nguyệt, nhóc con ghẹo đầu hỏi bác: “Ai vậy bác?”

“Là cô Thanh Thanh.”

“Bác cho Nguyệt Nguyệt nói đi.”
Nhóc con vịn vào cánh tay anh giành điện thoại, “Cô Thanh Thanh ơi, cháu về rồi, sao lâu rồi cô không đến chơi với cháu?”

Một câu hỏi vu vơ của trẻ con mà làm cho Nghiêm Thanh đỏ mặt không thôi, da mặt cô bình thường có thể sánh với tường thành dày tám trượng nhưng giờ này lại ngượng ngùng đảm bảo: “Mai nhé, mai nói bác của cháu đưa cháu đi chơi đi, cô mời cháu ăn kem.”

Suy nghĩ một lát, trời lạnh như thế này ăn kem thì không tốt cho lắm, hàn

Dù sao cô cũng không biết bọn trẻ con thích ăn thứ gì.

Ngay lập tức cô nghe thấy bên kia giọng trẻ con non nớt vui vẻ, còn tinh ranh hỏi bác: “Ngày mai cháu có thể đi không bác?”

Nghiêm Thanh im lặng chờ, nói thật lúc này mà Cố Thanh Châu lạnh nhạt từ chối cô cô hoàn toàn có thể hiểu được. Vẫn là câu nói ấy, nhân quả tuần hoàn, ông trời chắc chắn sẽ không bỏ qua cho một ai.

Hình như Cố Thanh Châu đi ra chỗ khác, yên ắng không có tiếng trẻ con, lặp lại lần nữa: “Em muốn hẹn anh thật à?”

“Vâng ạ.” Nghiêm Thanh mất tự nhiên gãi gãi mặt.

Hết chương 27

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 28-1: Hẹn với công chúa nhỏ Nguyệt Nguyệt

Chuyển ngữ: *Minh Minh*

Biên tập: *Iris*

Nguyệt Nguyệt mặc váy xong và ngồi chờ bác ở nhà từ sớm tinh mơ, trẻ con háo hức nên không chịu ăn sáng. Ông Cố xót cháu, sợ bé đói đành phải bón vài thìa cháo, Cố Thiên Dụ cười hỏi: "Nguyệt Nguyệt đưa cô đi chơi cùng được không?"

Bé con ôm áo khoác nhỏ đứng chờ ở cửa, thuyeningontinh.com chuẩn bị đi cùng bác thì ngửa đầu nhìn Cố Thiên Dụ, trong đầu không biết đang nghĩ đến cái gì, lắc lắc đầu.

"Sao vậy?" Cố Thiên Dụ buồn cười nhìn bé: "Nguyệt Nguyệt không thích cô à?"

"Cô ạ." Cô bé con kéo tay cô nhưng lại nhui hai hàng lông mày con con: "Nhưng hôm nay có cô Thanh Thanh đi cùng, cháu không thể dẫn cô theo được."

Khi bé con nói câu này có hai ông bà Cố đang đứng bên cạnh cũng nghe được, bèn hỏi công chúa nhỏ: "Cô Thanh Thanh là ai vậy con?"

Advertisement / Quảng cáo

Công chúa nhỏ cười toe: "Là cô sẽ cùng bác sinh em bé ấy ạ!"

Mặt ông Cổ tỉnh bơ nhưng trong lòng thì thầm mắng: *Cuối cùng thì thằng ranh đầu heo đó cũng có thể cứu vãn được, lần trước làm hai ông bà già này tức đến mức cho dù có vào quan tài cũng không bỏ qua cho nó!*

Cùng lúc đó Cổ Thanh Châu đang lái xe lên núi, vườn hoa nhà họ Cổ từ hè đến đông đều rất đẹp, bây giờ trời vào đông nhưng tuyết đã ngừng rơi. [thuvienngontinh.com](#) Một đồng tuyết trắng trên mái nhà đã được dọn dẹp sạch sẽ từ sáng sớm, lúc cây thông trắng xóa là lúc mà công chúa nhỏ Nguyệt Nguyệt thích nhất.

Anh dừng xe ở cửa không tắt máy, nghĩ đến nhóc con chắc đang đợi, cười bé bé nhân tiện chào mọi người buổi sáng. Nguyệt Nguyệt chẳng quan tâm trước mặt có bao nhiêu người ôm hôn má bác, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Bác cháu đi được chưa vậy ạ? Chắc cô Thanh Thanh đang đợi chúng ta rồi đây ạ!"

Nói xong vô cùng tự nhiên sờ sờ gương mặt nhỏ bé.

Trẻ con mới bé tí đã biết được ai thương mình.

Cổ Thanh Châu nói đi được rồi, thấy về mặt ông Cổ muốn nói lại thôi cũng không chủ động bắt chuyện, anh quay sang nói với mẹ mình nếu như muộn quá thì sẽ cho Nguyệt Nguyệt ngủ một đêm ở nhà anh.

Anh bọc đứa bé trong áo choàng của mình, bên trong còn có một cái áo khoác, ôm cô bé như ôm gấu túi bước ra ngoài, một tay che đầu bé sợ bé bị lạnh. Nguyệt Nguyệt cười hi hi ha ha trong lòng anh, hai người không phát hiện ra Cổ Thiên Dụ đang đuổi theo sau.

"Thanh Châu ơi!" Cổ Thiên Dụ gọi anh.

Anh xoay người khoát tay, trời rất lạnh, anh đặt nhóc con trên xe trước rồi mới thẳng người nói chuyện với cô.

"Nguyệt Nguyệt không khỏe lắm, anh đừng để bé chơi bên ngoài quá lâu nhé." Cổ Thiên Dụ nhìn đứa bé ngồi trong xe, những năm qua đã hình thành thói quen chăm sóc người nhà họ Cổ từ đầu đến cuối.

Cổ Thanh Châu liếc mắt nhìn nhóc con đang hướng ra ngoài cửa kính, ý bảo bác ơi sao chúng ta vẫn chưa đi?

"Thiên Dụ." Cổ Thanh Châu nói: "Em muốn nói gì anh điều biết, bố anh cũng đã nói ở đây em không phải là người làm nên không cần phải cố gắng lấy lòng ai cả. Là do chính em không muốn hoặc đúng hơn là em đang xem nhẹ bản thân mình, muốn nhận được bồi thường từ anh, [thuvienngontinh.com](#) nhưng sau nhiều năm chung sống hẳn em cũng đã biết tính anh ra sao, sau này đừng để ý đến anh gặp ai, tiếp xúc với người nào, đây không phải là chuyện mà em có thể nhúng tay vào."

"Còn nữa, Nguyệt Nguyệt là trẻ con, cần phải ra ngoài hoạt động nhiều cơ thể mới tốt lên được, anh biết cách chăm sóc con bé, em không cần quan tâm."

"Em..."

"Cũng muộn rồi, anh đi trước." [thuvienngontinh.com](#)

***

Nghiêm Thanh có hơi thăm mấy đồng nghiệp có con nhỏ ở cơ quan nên đi đầu chơi, chị ấy nói bây giờ trời trở lạnh không nên đi công viên bên ngoài, có sân chơi trong nhà, nhóc con nhà họ có thể chơi trong đó mấy tiếng liền không đi ra. Trong lòng cô đã có tính toán, muốn gặp Cổ Thanh Châu ở đó nhưng anh nói vừa hay tiện đường để anh đến đón cô.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh vô tình hơi mới biết Nguyệt Nguyệt vẫn chưa ăn sáng, bị cáo biết sắp đi chơi quá háo hức nên vẫn chưa ăn. Vì vậy cô bèn xuống tầng dưới và vào phòng bếp đánh trận một hồi, đến muộn năm phút, trực tiếp ngồi ở hàng ghế sau, ngại ngùng nhìn Cổ Thanh Châu nói: "Em làm chút đồ ăn sáng cho Nguyệt Nguyệt."

Bé con mới vừa nãy nói cái gì cũng không ăn lúc này mềm mại nằm trên đùi cô Thanh Thanh, nói có ơ bây giờ Nguyệt Nguyệt muốn ăn.

Nói xong liền nghiêng đầu dựa vào tay cô, hình như đụng phải cái gì đó làm Nghiêm Thanh đau đến mức hơi đổi sắc mặt, cắn răng không lên tiếng, thấy Cổ Thanh Châu quay đầu vội vàng thu lại về mặt đó.

Hôm nay Cổ Thanh Châu làm taxi xế, quay đầu nhìn hai cô cháu, cô lớn thì cẩn thận đút cho cháu nhỏ, trong xe đều là mùi thơm ngon, chẳng biết là làm từ nguyên liệu gì, ngày dọn nhà anh đã từng thưởng thức qua tay nghề của cô, cực kỳ ngon, Nguyệt Nguyệt cũng nghĩ như vậy, miệng nhỏ gào to: "Cô ơi, nữa nữa."

Cổ Thanh Châu nói sâu xa: "Anh cũng chưa ăn."

Nghiêm Thanh hà một tiếng: "Sao anh không nói sớm? Vậy đợi em một chút em lên trên nấu cho anh ăn nhé."

Anh nhoeun cười, nhìn Nguyệt Nguyệt: "Cho bác một ít được không?"

Nhóc con gât đầu, cực kỳ háo phóng với bác mình, anh tin chắc rằng nếu đổi lại là một người khác thì sẽ chẳng được đối xử như vậy đâu. Có điều, tất nhiên anh không tranh giành với một đứa bé, cười cười lái xe ra ngoài. Dọc đường đi luôn nghe tiếng làm nũng của nhóc con với Nghiêm Thanh, lau sạch cái miệng nhỏ dính đầy dầu, hôn Nghiêm Thanh một cái. [thuvienngontinh.com](#)

Đến khu vui chơi trẻ em, sau khi cho bé vào nhà trò chơi, cô bé con như cá gặp nước chơi mãi không ngừng, đến lúc đó Cổ Thanh Châu với Nghiêm Thanh đang ngồi chờ bên ngoài. Là Nghiêm Thanh không hề mất kiên nhẫn. Lâu lâu Nguyệt Nguyệt lại chạy ra uống mấy ngụm nước trên tay cô, cười cười với cô. Đây vốn dĩ là cuộc sống của Cổ Thanh Châu, sau đó cô dần học được rồi trở thành của cô lúc nào không hay, không phải là kiêu lấy lòng, mà là thật tâm thật tình đối xử tốt với cô bé.

"Thật sự nhìn không ra cũng có lúc em có thể kiên nhẫn đến như vậy!" Nghiêm Thanh cảm thán.

Cổ Thanh Châu nghiêng đầu nhìn cô, không lên tiếng nhưng mang theo ý cười.

Nghiêm Thanh cũng nhìn lại anh, anh cười chân thành với cô như vậy, sao trước kia cô lại không nhận ra.

***

Chơi xong thì ăn cơm, trong nhà hàng mở lò sưởi, Nguyệt Nguyệt chơi đến độ mồ hôi chảy đầy đầu, vương miệng nhỏ cài trên đầu đã được lấy xuống từ sớm, tóc cũng hơi rối, giờ phút này tinh thần đã bớt hưng phấn đi một chút, từ tiền nữ nhỏ biến thành cô bé ngông nghênh. Nghiêm Thanh cười to, nhóc con cau mày nhìn bác, Cổ Thanh Châu dỗ bé: "Không sao, cô sẽ chải đầu cho cháu."

Nghiêm Thanh vừa cười vừa bế bé, không cẩn thận đụng phải tay đang bị thương, nhất thời muốn khóc.

Tóc của trẻ con vừa nhỏ lại vừa mềm, Nghiêm Thanh lấy hai cái kẹp nhỏ kẹp lại tóc cho bé, sau đó hơi cô bé muốn ăn gì. Nguyệt Nguyệt cười hi hi, núp bên người cô Thanh nhìn bác mình, hiển nhiên là đáng yêu tìm được chỗ dựa lớn.

Cổ Thanh Châu phải chân đứng lên nói với Nghiêm Thanh: "Nó thích ăn với em, đi thôi, anh thấy bên kia có một quán McDonald's."

Nhóc con vừa nghe thấy vội giơ hai tay tạo thành hình heart (trái tim) tặng bác, phải ăn đến no mới được, tựa như một quả cầu nhỏ, người tròn vo, ôm cổ Nghiêm Thanh nhỏ giọng nói chuyện: "Cám ơn cô Thanh Thanh nha."

Advertisement / Quảng cáo

Quà là một quý cô lễ phép. Nghiêm Thanh vỗ vỗ nũng nịu. Đứa bé nặng, Cổ Thanh Châu ôm bé tới, nhóc con nhân cơ hội hôn bác một cái, Cổ Thanh Châu cười tránh, thấp giọng hỏi: "Cháu tự xem xem nên ăn mấy miếng? Buổi sáng mẹ cháu mới gọi điện thoại cho bác nói không thể chiều hư cháu."

Nhóc con vừa nghe ngoan ngoan tách ngón tay út, giơ lên 3 ngón.

Không tham, biết kiềm chế, [thuvienngontinh.com](#) Nghiêm Thanh ngồi bên cạnh nhìn, có một ý nghĩ vô hình, nếu như khi còn bé cô cũng có người nào đó dẫn dắt cô như vậy, có thể nào sẽ không có cô như ngày hôm nay?

Cổ Thanh Châu gât đầu bày tỏ đồng ý, ký cô Nguyệt Nguyệt đang hoan hô không dứt thì nghiêng đầu hỏi cô: "Em cũng tự quyết đi, ăn mấy miếng? Mấy ngày trước lúc phát trực tiếp chắc đang bị cảm đúng không."

"..." Nghiêm Thanh sững sờ, trong nhà hàng ánh sáng rực rỡ, cô chống lại ánh mắt của Cổ Thanh Châu, chắc chắn anh không nói đùa, ba miếng thật sự không đủ nhét kê răng đâu đấy, cô nâng cùi đầu suy nghĩ một lát: "Một lồng đi, buổi tối em về sẽ uống cao tỳ bà."

Không tham, biết kiềm chế, cô không thích, nhưng có thể dần thành thói quen.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28-2

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Đường như tối qua ngủ không ngon, cơm nước xong Nguyệt Nguyệt không kiềm được, hai mắt dần híp lại. Cố Thanh Châu ôm bé đặt trên đùi đỡ và chỉ chốc lát sau bé đã ngủ say. Lúc đầu hai người không lên tiếng, Nghiễm Thanh im lặng và cứ ngắm Cố Thanh Châu vừa ôm bé vừa ăn hamburger mãi.

"Hôm nay không tính, ngày mai chúng mình thêm một lần nữa đi." Nghiễm Thanh cất lời: "Lần trước vừa đi ăn với đồng nghiệp có biết một chỗ, mai anh có rảnh không?"

Cố Thanh Châu vẫy vẫy hạt vừng, nuốt xuống thức ăn trong miệng, thẳng người nhìn cô gái trước mặt, dường như đang xác định xem lời này của cô là thật hay đùa. Cô chỉ chi bàn hamburger, gả chiến với Coca trên bàn, thành thật xin lỗi: thuvienngontinh.com "Chuyện lần này có thể giải quyết êm đẹp như vậy đều là nhờ anh, em muốn cảm ơn anh."

Một lần không đủ phải hai lần mới được ư?

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra cùng anh đưa Nguyệt Nguyệt đi chơi không phải là đã đủ rồi à?

Còn phải hẹn riêng mình anh.

Xác định lại trong mắt cô không có chút miễn cưỡng nào, Cố Thanh Châu gật đầu đồng ý: "Ừ."

Cô yên tâm nhỏ giọng nói chuyện với anh: "Món ăn Hồ Nam rất được, cá cũng rất ngon nữa."

"Anh thấy em nấu cá ngon nhất." Nguyệt Nguyệt nằm trong ngực anh hơi cựa người, anh tưởng bé điều chỉnh tư thế, ánh mắt anh vẫn nhìn cô nói chuyện.

Nghiễm Thanh ngập ngừng, hỏi anh: "Vậy, anh muốn đi ăn ngoài hay đến nhà em? Ngày mai em được về sớm, buổi tối anh có giờ không? Hay là..."

Mỗi câu hỏi đều như đâm thủng một lỗ trong lòng Cố Thanh Châu, có một sự ám áp tràn ra, mùa đông ở đây lại làm cho anh thấy ám áp không thôi. Cô không tránh anh nữa, tốt quá, coi như là bạn cùng được, mỗi ngày đều có thể thấy cô là tốt rồi.

"Ngày mai anh cũng tan lớp sớm, cùng nhau đi mua thức ăn nhé?"

***

Buổi tối, Nghiễm Thanh vẫn tiếp phát trực tiếp đã bị ngừng mấy ngày trước, sáng sớm hôm nay cô cùng đi chơi với Cố Thanh Châu và Nguyệt Nguyệt chơi công viên thủy cung cũng là lúc công an thành phố công bố những tiến triển mới nhất của vụ án. Tóm lại so với suy đoán trên mạng không chênh lệch là bao, có điều toàn bộ văn bản công bố không chút liên quan nào đến Hắc Điện Mao Hải, nửa chữ cũng không hề nhắc đến cô.

Nghiễm Thanh biết lúc này đang ở đầu đình sống, mở truyền trực tiếp nhất định sẽ bị hắc, nhưng núp bóng lại không phải là tính cách của cô, vẫn sẽ phải phát trực tiếp, không thể vĩnh viễn không đối mặt.

Vừa bắt đầu cô mở miệng nói xin lỗi, bắt kẻ khủng bố luận cô bùng nổ ra sao, cô cũng nói ra ý của mình:

"Tôi tin mọi người đã tìm hiểu cận kề thông tin từ những tài khoản V vàng khác, chứng minh tôi không phải là người xúi giục vị bồ nhí đó giết người để rồi không thành đúng không? thuvienngontinh.com Bây giờ tôi xin nói thẳng, ngày đó tôi không nói một chữ nào nhằm gạt dây cô ta phạm pháp, lúc này tôi không bị bắt mà còn ngồi đây phát trực tiếp nói chuyện với mọi người thì hẳn mọi người cũng nên biết là phía cảnh sát cũng nghĩ như vậy.

Nhưng tôi thừa nhận lúc đó tôi cũng có sai, tôi không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, không lựa lời lựa thời điểm mà nói. Nghĩ đi nghĩ lại thì đó đều là tính cách trong những năm qua của tôi, có người ghét tôi nói tôi là chó điên thì cũng có mấy phần đúng. Rất xin lỗi, đây là một bài học lớn dành cho tôi, sau này tôi sẽ thu lại tính tình như chó điên này của mình, tiếp tục kết bạn bè với mọi người, hy vọng mọi người còn theo dõi."

"Hôm đó tôi cũng nghe Đại Đại ơi, có muốn giúp cô ta, tôi biết, là tự cô ta lựa chọn cách giết người mà không phải nghe cô đi đến sống ở một thành phố khác bắt đầu lại cuộc đời. Từ năm nhất đại học tôi đã bắt đầu hâm mộ cô, mặc dù lời nói của cô luôn có dao nhưng đó cũng là động lực thúc đẩy tôi, đôi lúc tôi rất ngu, trước kia từng yêu phải một gã cặn bã, nhưng cho dù tôi gặp phải điều gì thì cô vẫn luôn là trụ cột tinh thần của tôi. Lúc chuyện này xảy ra tôi đã rất lo lắng, tôi sợ sau một đêm cô sẽ biến mất, nhưng cô không hổ là Đại Đại của tôi, cô không lùi bước, cô đứng ra nói xin lỗi, có giống như cây đại thụ, mãi mãi ở nơi đây."

Bình luận này được Nghiễm Thanh đọc hai lần, hôm nay cô vẫn còn ngồi ở đây thật ra là nhớ Cố Thanh Châu, thuvienngontinh.com nếu như không phải anh kiên trì tìm được luật sư giỏi, có thể cô sẽ không dễ dàng thoát tội như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

"Cô gái kia cũng thật thâm, đã mắc phải căn bệnh quái ác lại còn gặp phải kẻ không ra gì, bây giờ còn bị kết án, bất kể trước đây cô ta đã làm gì, nhưng cũng hy vọng cô ta có thể vui vẻ trong những phút giây còn lại của cuộc đời."

"Đại Đại, tôi vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ cô, tôi với bạn trai hiện tại quen nhau nhờ kênh Thiên Văn đây. Khi đó chúng tôi đều đang thất tình, nhưng mà bây giờ chúng tôi sắp kết hôn rồi, đến lúc đó mời Đại Đại ăn kẹo cưới nhé."

"Đại Đại tôi là trai già gái, lại đây tôi ôm ôm cô, chỉ 30 giây thôi, đừng lo lắng, mọi chuyện rồi cũng sẽ xong thôi."

Nghiễm Thanh bật cười, nói tôi không sao thật, sau đó tiếp một cô gái, cô gái nhờ sức chiến đấu mười phần, trước khi nói cô gái kia là một kẻ thua cuộc thì đề đôi lấy điều này chắc chắn...

"Không sợ nói cho mọi người biết tôi là kẻ thù ba, nhưng mà hôm nay tôi đã đăng kí kết hôn với anh ấy! Đây mới gọi là bản lĩnh! Tôi đây, có phải có muốn mắng chửi tôi không, tôi muốn nghe cô mắng tôi ra sao đây!"

"Hôm nay tôi không định mắng cô, tôi đã đồng ý với một người từ nay sẽ kiềm chế bản thân lại."

Cô nói rằng, qua chuyện này đã là có thay đổi rất nhiều, cô không gạt anh, hy vọng anh có nghe phát trực tiếp.

"Đây là sự lựa chọn bạn đời của cô, tôi nói cô có cũng phiền, cô thích làm gì thì làm nhưng đừng như con gà chơi diều vô giường oai. thuvienngontinh.com Người bình thường chắc chắn sẽ không hâm mộ cô, cô cũng phải cẩn thận, chó không đối được... Á không, tôi lại nói nặng rồi, quên câu vừa rồi đi, mọi người cũng quên đi. Cô có đảm bảo người đàn ông mà cô chọn làm chồng có thể đối lòng lặn một mà không thay lòng lặn hai không? Đến lúc đó hôn nhân của cô bị kẻ thù ba phá đám, cô không giữ được chồng lại lên phát trực tiếp nói đời người không công bằng này nọ."

"Cô nói vậy!"

"Được rồi, coi như là tôi phóng rắm đi, thật ra tôi chẳng muốn nói gì với cô cả, chào mọi người đi rồi đi luôn đi."

Sau đó không còn giọng cô gái nữa nữa, Nghiễm Thanh nói: "Chà, hình như tôi hơi sốt, gần đây lại hay làm nhầm mà giọng lại ồm ồm, hôm nay tôi mới uống cao Tỳ Bã, mấy người có thấy giọng tôi hôm nay đặc biệt dễ nghe không? Không có cũng phải nói có, bởi vì cái này khó uống chết đi được."

Khung bình luận:

"Run lấy bây, bà có đổi tính!"

"Ghép ngón tay, tôi muốn nghe bà mắng người khác, cô như vậy thì khác gì những đứa điem dứa ngoài kia hả?"

"Hắc Hắc, cô thay đổi rồi, sao cô lại dịu dàng như vậy, buổi tối tôi sẽ gặp ác mộng đấy, thật đáng sợ."

"Người kia là ai? Là bạn trai của Đại Đại ư? Lệ rơi trên khóe mắt, rồi cuộc thì Hắc Hắc nhà tôi cũng gả đi rồi, là anh hùng hảo hán phương nào? Xin nhận một lạy!"

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh sắc nước, ho khan, cảm thán những gì mà cư dân mạng nói.

"Chợt dạ 233333"

"Muốn biết Hắc Hắc nhà tôi thích loại đàn ông nào quá! Đại Đại sau này sẽ khoe khoang tình cảm sao, a a a, thật mong chờ!"

Có một fan nhắn:

"Cô cảm thấy **Máy dọn nhà màu xanh** anh ta như thế nào? Là kiểu người cô thích à?"

Nghiêm Thanh khóc không ra tiếng. *Tiểu quý đang tò mò nhiều chuyện.*

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thấy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-1: Rượu mạnh cho chó

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Buổi sáng sau khi đi làm lại, Nghiêm Thanh xin ra ngoài một lúc và khi quay về tâm trạng cô vô cùng tốt, thậm chí còn mang về bánh ngọt nổi tiếng cạnh bệnh viện Hiệp Hòa ở thành phố kẻ đó biểu cho sếp và mấy đồng nghiệp. Họ nhận lấy bánh ngọt và tò mò hỏi: "Nghiêm Thanh ơi, chị đi bệnh viện làm gì vậy? Không khỏe à?"

Mấy đồng nghiệp quanh đó cũng nhập cuộc và có người còn vỗ tay cô. Nghiêm Thanh đau quá, định lấy lại bánh ngọt không cho mấy người này ăn nữa luôn.

"Sao đây?" Sếp Tô vừa ăn bánh ngọt vừa hỏi thăm.

Nghiêm Thanh che cánh tay và đáp không có gì, chỉ là đi xóa vết sẹo trước đây thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Làm việc cùng nhau mấy năm mà lại không biết trên tay cô có vết sẹo, thuviengontin.com bây giờ có người suy nghĩ, hẳn là do nguyên nhân này nên cô luôn mang áo tay dài dù trời lạnh hay trời nóng, đúng rồi, chắc chắn là vì nguyên nhân này.

"Có to lắm không?"

"Ừ." Nghiêm Thanh khoa tay múa chân: "Trông xấu lắm."

"Sao tự dưng muốn xóa nó vậy? Bắn laser hả? Chao ôi, lần trước tôi có đi xóa một cái nốt ruồi, đau ời là đau."

Sao tự dưng muốn xóa nó vậy? Nghiêm Thanh sẽ không nói ra và cũng chưa muốn nói ngay bây giờ.

Buổi trưa cô núp trong một góc hút thuốc, tựa như một đứa trẻ có đồ chơi mới, cô xấn tay áo lên nhìn nhìn, nhìn một lát lại tự giễu.

Hồi trước phát trực tiếp cô thường gặp mấy cô gái kẻ lệ tâm trạng hơi hộp, lo lắng thế nào khi hẹn hò, thậm chí làm kiểu tóc mới mua một bộ váy mới rồi mà vẫn chưa yên lòng.

Thế là cô lên giọng dạy đời: "Các cô gái à, có nhớ Đại Thanh diệt vong vào năm nào không? Đàn bà con gái chúng ta làm vậy ầu cũng chỉ vì muốn một người đàn ông vui vẻ mà thôi, bây giờ ngoài đường đầy đàn ông thì mấy người lo lắng làm gì? Hẳn bọn họ mới là người phí tâm lo ăn mặc làm cho chúng ta vui vẻ chứ, mấy người cũng cần thay đổi thói quen. Các cô gái của tôi, chờ cuộc hẹn cũng được nhưng đừng tỏ ra quá ăn cần, nhớ chưa?"

Sau đó, biết bao người phong cho cô danh hiệu cô gái chủ nghĩa phụ nữ mạnh mẽ. Mà cô cũng không che giấu điều này, dù sao cô vốn là vậy, đời này sẽ không bao giờ bận tâm thuviengontin.com đến việc làm kiểu tóc mới hay mua bộ váy mới vì một người nào khác.

Thế nhưng hôm nay rồi nó đó của cô đã bị đánh bật đi xa ngàn dặm. Quá đau, quá mất mặt. Da mặt Nghiêm Thanh dẫu dày đi chẳng nữa cũng không dám đối mặt với một triệu người hâm mộ trên Weibo. Bàn về nóng lòng, ai hơn được Nghiêm Thanh có chứ? Chưa gì đã sợ thấy giáo người ta không thích vết sẹo này, vì vết sẹo mà xa lánh mình rồi chạy đi làm thẩm mỹ. Từng này tuổi rồi đánh chết cô cũng không vào bệnh viện, vậy mà chỉ vì chuyện này mà trong vòng hai ba ngày đã tự động chui vào đó.

Nghiêm Thanh dựa vào góc tường thờ dài, rít mạnh một hơi rồi nhà khói, cảm giác chắc mình bị điên rồi.

Hôm nay sao dài đằng đằng đến vậy, Nghiêm Thanh hơi lo lắng, lướt Weibo một lát, trên mạng những bình luận liên quan tới cô vẫn còn nhiều, từ chuyện coser đến chuyện vừa rồi, Hắc Diện Mao Hải được lên top hot hai ba lần. Nếu gặp một ngôi sao mới nổi nào đó chắc người ta ban đèn khi ngủ cũng có thể cười đến tỉnh lại. Bây giờ trên mạng là vậy, không kẻ tốt xấu, cứ đề tài có chút gì hot là có thể gia tăng sự chú ý của dư luận và người ta có thể đụng đến giới hạn cuối cùng.

Đáng tiếc Nghiêm Thanh không phải ngôi sao và cô cũng không có ý định làm ngôi sao nên một mực yên lặng chờ đợi những đề tài đáng chết này giảm độ nóng, lúc đó cô mới có thể quay về làm Hắc Diện Mao Hải chân chính.

Cô và anh thật sự tan làm rất sớm, mới 4 giờ chiều cô đã chuẩn bị giao ban, với lại vào 8 giờ tối nay cô còn phải phát trực tiếp nữa. Cô đã hẹn gặp anh ở trước cửa đài phát thanh, vì không muốn để anh phải chờ lâu nên từ 3 giờ rưỡi cô đã thu dọn đồ đạc. Đồng thời, để tránh bị sếp lớn gọi lại họp, đồng nghiệp ngăn cô lại nói chuyện, Nghiêm Thanh chấp hai tay lại nhờ vả một người: "Nể tình hôm nay tôi mời bánh ngọt, chuyện quan trọng gì thì cũng để mai nói nhé."

Đồng nghiệp dừng lại: "Lừa dối đến mức rồi cơ à? thuviengontin.com Được rồi, đi đi, chờ lát nữa sếp Tô có hỏi thì tôi coi như không thấy cô đâu cả."

"Cám ơn!"

Advertisement / Quảng cáo

Cư ngữ còn sớm, vậy mà mới đi ra Nghiêm Thanh đã thấy thầy Cổ đang ngồi trong xe hạ cửa kính xuống nhìn mình: "Nghiêm Thanh ơi, mau lên xe đi, ngoài này lạnh lắm!"

Trong xe bốc lên hơi nóng, Nghiêm Thanh lên xe lập tức cảm thấy ấm áp hẳn. Cô vừa thất dậy an toàn với hơi anh trừ cá ra anh còn muốn ăn gì không. Họ đến siêu thị lần trước, ở trong siêu thị không có nhiều người lắm. Nghiêm Thanh nóng lòng, không đi từ từ bên cạnh Cổ Thanh Châu mà nhảy tót đến khu cá vớt một con, con cá kia cũng thật mạnh, vẩy vùng vẫy không bị cô bắt được.

Nghiêm Thanh bật cười đúng lúc Cố Thanh Châu đi ngang qua, cô hào hứng nói: "Cố Thanh Châu này, con cá này tươi thật đó." [thuvienngontin.com](#)

Đường như anh có thể thấy được bộ dạng nghịch ngợm, không quy tắc, hoạt bát ngây bẽ của cô qua những hành động bấy giờ.

***

Ra khỏi siêu thị, Cố Thanh Châu mua một bó hoa theo thói quen. Về đến nhà, Nghiêm Thanh lập tức vào phòng bếp nấu cơm, còn anh đi vào phòng làm việc của cô lấy bình hoa và ngồi xuống bắt đầu cắm hoa. Nhiều lần Nghiêm Thanh nhìn anh qua cửa kính, hôm nay anh mặc một chiếc áo dạ màu tro đất ở ngoài và một áo len cao cổ màu trắng bên trong. Tay áo hơi dài, ống áo được xắn lên tới khuỷu tay, mỗi động tác cắt tỉa hoa đều có thể thấy rõ cơ bắp của anh.

Rất cuốn hút, từ mặt tới tay đều đẹp, cô nằng núp trong phòng bếp nhìn nhìn một lúc rồi sờ vào cánh tay mình.

Trong bữa ăn, Cố Thanh Châu chỉ chỉ phòng làm việc: "Anh đặt lọ hoa ở trong đây." Vừa nói vừa cười: "Có phải sau đó em không mua hoa lại hay không hả?"

Thật sự việc này quá khác với việc kéo anh đi khắp nơi tìm lọ hoa.

Nghiêm Thanh lắc đầu đáp: "Gần đây hơi nhiều chuyện nên em quên mất."

Quả thực gần đây xảy ra nhiều chuyện thật, Cố Thanh Châu gặt đầu và gấp một miếng thịt vào bát cô: "Anh có nghe buổi phát trực tiếp hôm qua của em, người nào đó là chỉ anh à?"

Nghiêm Thanh gặt đầu, đuôi ngựa tung bay quét qua đầu vai.

Anh không nói tiếp, mỗi bất giác cong lên, anh lại gấp cho cô một miếng cá khác: "Ăn nhiều một chút."

Nghiêm Thanh ngẩng đầu: "Hình như hơi sai sai ấy nhỉ? [thuvienngontin.com](#) Đây là nhà em, em mới là chủ, hôm nay đặc biệt chiêu đãi anh, anh ăn nhiều một chút. À còn nữa Cố Thanh Châu, anh định sẽ không nói ID của anh cho em biết à?"

Anh gặt đầu.

Biết đối phương đang chọc tức mình, nhưng kì lạ là lần này cô không muốn bốc hỏa với anh mà chỉ hơi ngây người. Nghiêm Thanh trầm nghĩ trong đầu, Cố Thanh Châu anh đúng có cười như vậy với em mà!

Advertisement / Quảng cáo

"Lần này ăn còn ngon nữa không?" Cô chỉ vào đĩa cá, hơi lo lắng.

"Tất nhiên." Không biết Cố Thanh Châu nghĩ gì: "Anh rất hài lòng quà cảm ơn lần này của em. Sau này không cần nữa đâu, chúng mình là bạn bè mà, giúp được em chuyện gì anh rất sẵn lòng."

Nghiêm Thanh cúi đầu nhai cơm: "Thật ra em cũng biết mình là một đứa không ra gì. Thời điểm mới sử dụng Weibo là lúc hận thù của em rất sâu, anh cũng biết chuyện trong nhà em đó. Hồi ấy gặp chuyện gì em cũng chửi, và từ mấy câu mắng chửi người khác đó mà nổi tiếng đến bây giờ, mọi người cảm thấy em thú vị, em cũng cảm thấy như vậy không có gì là không tốt. Bình thường em đưa ra một vài mưu kế giúp họ giải quyết khó khăn, em không suy nghĩ kĩ, nghĩ sao nói vậy, nhưng chuyện lần này đã cho em một cú ngã đau. Cố Thanh Châu, người như em không phân biệt được tốt xấu, cực kì cảm ơn anh."

Nghiêm Thanh vừa nói vừa ngược lên nhìn anh, đôi môi đỏ thật mạnh trong bát: "Có thể có một người bạn như anh, em thực sự rất vui."

Nói xong kiên trì không dời mắt, nhìn thấy người đàn ông đối diện cô nở nụ cười, như hàng cây trên đường Tư Minh của đại học thành phố Dương, mãi mãi xanh tươi, mang theo hơi thở của sự sống mãnh liệt.

Còn tiếp...

Bình luận

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Dương Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại [WwW.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 29.2: Uống rượu lấy can đảm

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Đúng 7 giờ hai người ăn xong bữa tối và Cố Thanh Châu đưa cô về đài phát thanh. Trên đường về tuyết bắt đầu rơi, dự báo thời tiết trên radio vang lên, nhắc nhở người dân tuyết rơi nhiều và chú ý an toàn khi ra ngoài.

Và Nghiêm Thanh cũng nhắc lại câu này một câu này trước khi kết thúc chương trình “Tâm trạng tốt đẹp” đêm khuya. Sau khi phát trực tiếp xong, cô ló đầu ra nhìn thì trông thấy vườn hoa dưới tầng đã phủ đầy bông tuyết trắng ngần, trên bề cửa sổ cũng vậy.

Đồng nghiệp gọi cô: “Phát thanh viên Nghiêm, đi thôi, ngăn người ra làm gì đó, nhanh theo tôi nào.”

Thời tiết trở lạnh, mọi người rủ nhau đi ăn lẩu nhưng Nghiêm Thanh lại quên mất. Khi cô đến nơi thì đĩa thịt cừu Argali đầu tiên đã được chén sạch

cửu Argali đầu tiên đã được chén sạch sẽ, đồng nghiệp đẩy mấy chén rượu ra trước mặt cô, cô đến muộn nên bị phạt ba chén.

Nghiêm Thanh đổi một chén nhỏ hơn và còn nói mình lái xe tới.

Cái cơ này vô dụng mọi người ở đây hầu như đều lái xe đến nên vừa đặt xe về, ngày mai tỉnh rượu thì quay lại lấy xe sau. Nghiêm Thanh đành phải nhắm mắt uống một chén rượu trắng, sau đó tự múc cho mình một bát canh thịt cừu. Trong đầu cô cứ mãi miết suy nghĩ đến chuyện Cố Thanh Châu đưa mình đi làm ban nãy, trước khi xuống xe anh kéo tay cô lại và nói tay em lạnh, khoác áo anh vào đi kéo bị cảm.

Sếp Tô đang ăn lẩu cũng không quên bàn chuyện công việc, bàn chủ đề tháng sau với Nghiêm Thanh. Cô cười hì hì, nói bây giờ em là phát thanh viên không phải là đạo diễn nữa, các anh quyết định là được rồi.

Dứt lời lập tức bị sếp lớn gõ hai cái

Dứt lời lập tức bị sắp lớn gõ hai cái vào đầu.

Cả hội náo nhiệt, khắp phòng toàn là mùi thịt. Thời gian trước đây Nghiêm Thanh hòa nhập rất nhanh song chẳng hiểu sao hôm nay cô luôn thất thần. Cô chợt nhớ Cố Thanh Châu thường xuyên đứng trước khu nhà chờ mình, rõ ràng biết mình muốn tránh mặt mà anh vẫn cứ đứng đó rất lâu rồi mới rời khỏi.

Sau khi bị phạt uống thêm một chén nữa, Nghiêm Thanh bèn cầm điều thuốc đi ra hóng mát.

Trong hành lang vẫn còn nóng nên cô đi thẳng ra ngoài, áo khoác vắt lên ghế dựa cô không mặc vào nên bây giờ mới thấy lạnh. Trong đầu Nghiêm Thanh chợt lóe lên, suy nghĩ cả đêm một chuyện như mũi tên được đặt lên dây cung nếu không bắn ra sẽ căng chết mất.

Nghiêm Thanh dựa vào góc tường hút xong điều thuốc, sờ vào túi quần, chìa khóa xe ở bên trong.

Có đồng nghiệp uống say ngồi ở trên tầng hai mở cửa vọng ra gọi cô: “Nghiem Thanh ơi, phát thanh viên Nghiem cô đi đâu đó?”

Cô đứng thẳng người và chạy đi rồi mở cửa xe ra ngồi vào. Trong tay cô không ví không điện thoại, một người một xe, lái xe như cưỡi ngựa, cô cũng không biết thế nào là sợ. Thịt cừu cùng rượu trắng như muốn đốt cháy dạ dày

cô, làm cô xuất hiện một loại dũng khí không biết trời cao đất dày là gì. Trong xe được bật điều hòa, bầu không khí ấm áp trái ngược hẳn sự lạnh giá ở bên ngoài làm cho cửa kính xe nổi lên một lớp băng mỏng, Nghiem Thanh nhấn ga lái xe ra ngoài và liên tục cầu nguyện đừng gặp phải công an giao thông, nếu không thì Cố Thanh Châu phải mời luật sư cho cô một lần nữa cũng nên.

Cô từng đi đến nhà anh song chưa lên bao giờ, đó là một khu nhà cực kì tốt, tốt hơn cả hoa viên Đông Sơn, nằm

cạnh bên đại học thành phố Dương. Nghiêm Thanh vừa bước xuống xe đã hối hận vừa nãy đi không lấy theo di động, bây giờ đã 10 giờ rưỡi rồi, không biết Cố Thanh Châu đã ngủ chưa, cô muốn hỏi anh ở tầng mấy cũng không có cơ hội.

Chiếc Harry đỏ vẫn đỗ ở đó, tuyết bỗng chốc rơi trắng xóa cả nóc xe, mưa rơi lộp bộp không ngừng, Nghiêm Thanh bèn hạ cửa sổ xe xuống một tí, bắt đầu hút thuốc.

Trong cả cuộc đời mình, Nghiêm Thanh gấp gáp như vậy chỉ có hai lần, một là lần này và lần còn lại là khi thi Đại học, cố gắng thi đỗ trường ở ngoài.

Người uống rượu vào đều sẽ suy nghĩ rất nhiều, trong đầu Nghiêm Thanh như có một đoàn ngựa phi qua vậy. Không được rồi, quả là con người không an phận, cũng chẳng biết kiếp trước cô tích bao nhiêu đức mới gặp được người như Cố Thanh Châu.

Tốt, cực kỳ tốt, tốt đến mức bây giờ

Tốt, cực kỳ tốt, tốt đến mức bây giờ cô không thể kiểm soát nổi bản thân mà để ý tới anh, chỉ muốn mình tùy hứng một lần trong đời.

***

Cố Thanh Châu cầm theo chai nước bước vào khu nhà, từ xa anh đã nhận ra xe của Nghiêm cô nương, hai cái đèn lớn trước xe là do anh nhờ người ta thay. Anh không biết tại sao cô đột nhiên đến đây, không lẽ có việc gấp cần tìm anh sao. Thế là anh đi nhanh thêm mấy bước lại gần cô, cúi người nhìn thì phát hiện cô đang thất thần, anh gõ cửa kính gọi: “Nghiêm Thanh?”

Nghiêm Thanh lập tức hồi hồn và mở cửa xe ra, làn khói nghi ngút trong xe tỏa ra. Anh vừa ngồi vào thì bị sặc, cô bèn ném vội điếu thuốc đi và hạ cửa kính xe thêm chút nữa cho thoáng, hỏi sao anh lại ở ngoài này giờ này?

Thầy Cố giải thích nhà đang bị cúp nước nên anh chạy đi mua, sau đó hỏi cô: “Sao em lại tới đây?”

“Em đến trả áo cho anh.”

Cố Thanh Châu nhìn lướt qua, thấy trên người cô nàng ăn mặc phong phanh bèn hỏi: “Vây áo đâu?”

Nghiêm Thanh im lặng, quên cầm theo rồi.

Cô vừa mở miệng thì anh đã ngửi thấy mùi rượu, nhăn mày hỏi: “Em uống rượu hả?”

Uống rượu lấy can đảm, Nghiêm Thanh chẳng quan tâm anh có tức giận hay không, kéo ống áo anh và ảo não nói: “Cố Thanh Châu, nếu không thì anh đừng tìm người bạn trên mạng đó nữa, hai ta thử bắt đầu đi có được không?”

Anh đừng tìm người bạn 10 trước nữa, em cũng không nghĩ đến chuyện phiền lòng ở nhà, chỉ có Cố Thanh Châu với Nghiêm Thanh thôi, chúng ta thử một chút, có được không?

Nói xong câu này cô liền im lặng, yên lặng chờ câu trả lời, trong lòng có một bóng người nhỏ hướng mặt lên

trời liếc mắt: “Nghiem Thanh, cô thật ích kỉ.”

Điểm này cô thừa nhận, ích kỉ thì ích kỉ, cô thích người đàn ông này, muốn nắm chặt tay anh bất chấp những thứ khác.

Trong xe vô cùng yên tĩnh, Cổ Thanh Châu mãi không lên tiếng, như đang nín thở. Hai người lẳng lặng nghe tuyết rơi ngoài kia, trong lòng Nghiem Thanh phiền não không thôi, lại muốn đổi một liều thuốc thì bị anh giật lấy bạt lửa.

Nghiem Thanh cắn thuốc lá nhìn anh, người đàn ông đột nhiên toét miệng cười, trong mắt như phát ra vô vàn tia sáng nhỏ như những ngôi sao. Anh xoa xoa đầu Nghiem Thanh, giọng cũng mềm mại hơn hẳn: “Em không được nuốt lời.”

Nghiem Thanh thốt à lên, mặc cho anh thu lại liều thuốc, rồi anh lại nói chuyện không liên quan đến chuyện có

vừa nói vậy: “Sau này lái xe không được uống rượu.”

“Vâng.”

“Nguy hiểm lắm.”

“Vâng.”

“Anh đưa em về.”

Nghiêm Thanh vẫn đáp lại câu cũ, lúc này mới chợt tỉnh nhìn về Cố Thanh Châu, thấy anh không phải như đang dỗ cô.

“Em...”

“Bây giờ em không thể lái xe.” Cố Thanh Châu ngồi vào ghế lái, đổi chỗ với Nghiêm Thanh.

Cả quãng đường về nhà Nghiêm Thanh không hề lên tiếng, men rượu dần vơi, giờ phút này trong đầu cô rất trống rỗng. Cô ngoảnh mặt ngắm cảnh ngoài cửa sổ, trên đường có rất nhiều người rắc muối không có gì thú vị nên cô lại quay đầu sang nhìn Cố Thanh Châu. Cô thầm nghĩ, không cần phải hỏi câu nói vừa nãy lần nữa.

Bởi lẽ, câu trả lời đã có rồi.

Cố Thanh Châu lẳng lẳng chuyên tâm nhìn thẳng phía trước, chỉ khi gặp đèn đỏ mới dừng lại và quay sang nhìn cô gái bên cạnh. Cô không nhìn thấy anh đang cười, nụ cười từ tận đáy lòng, và không kịp được đuổi tay vuốt ve tóc cô.

Có mấy lời bị cô giành nói trước, bởi vậy những chuyện như thế này nên để đàn ông như anh mở lời chứ nhỉ.

Tuyết rơi, đêm khuya, trên xe, cô gái, anh phí hết bao nhiêu công phu mới có thể làm cho mình tỉnh táo, nhắc nhở bản thân rằng đây không phải là ảo giác. Thời gian quá ngắn, anh không nghĩ được tại sao cô lại hồi tâm chuyển ý muốn bắt đầu với anh, rõ ràng mấy ngày trước còn tránh anh như tránh tà.

Dẫu nghĩ về cô mười năm anh vẫn không nghĩ thấu, để cho cô giành lời trước.

Có mấy lời mong cô đừng nói, chừa cho anh chút cơ hội được không?

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 30: Sóng gió

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiêm Thanh về nhà rồi vẫn uống thêm chút rượu nữa, chúc mình cho say mới đi vào giấc ngủ. Cô không biết rằng sau đêm nay mình sẽ phải đối mặt với một chuyện bất lực đến cùng cực và tìm cách giải quyết còn khó khăn hơn những chuyện kia rất nhiều. Nó bết bát hơn tưởng tượng của cô rất nhiều.

Trên mạng bắt đầu lan truyền một tin đồn thất thiệt: “Bộ mặt thật của Hắc Diện mà các người thích”

Chẳng mấy chốc, việc này nhanh chóng nổi lên như một cơn sóng, sau khi tỉnh dậy thế giới của cô đã hoàn toàn thay đổi.

Bao năm cẩn thận như vậy mà bây giờ đã bị hủy trong chốc lát.

Từ sáng sớm điện thoại của Nghiêm Thanh đã réo vang, cô vẫn chưa tỉnh ngủ, ấn nút nghe nói alô rồi bị tắt. Vừa

ngủ, ân nết nghe nói alô rồi bị tắt. Vừa mới thức dậy nên rất khát nước, cô bèn bước chân xuống giường tìm nước uống thì nhìn thấy trong phòng khách còn chút rượu trắng hôm qua mình uống dở. Kí ức tối qua bất giác ùa về trong đầu. Cô gõ gõ đầu đứng trước chậu hoa sấm hồi, chuông điện thoại di động lại vang lên, cô không nhìn một cái đã bắt máy, chợt nghe được giọng nói vô cùng kì nén thận trọng của Cố Thanh Châu.

“Bây giờ em tắt điện thoại đi, không nên ra ngoài cũng đừng lên mạng, anh đang ở trên đường, tắt cả chờ anh đến rồi nói.”

Nói gì cơ?

Nghiêm Thanh không hiểu.

Nhưng thói quen của cô là hay làm trái ý người khác.

Tắt cuộc gọi cô nhanh chóng lướt Weibo, dùng đầu ngón chân cũng biết có chuyện xảy ra ở trên đây, nhưng là cái gì mới được chứ? Chuyện gì đang xảy ra đây? Không xong rồi, thì ra là:

Một đồng chuyện linh tinh vẫn chưa giải quyết xong, Nghiêm Thanh lại thấy một hàng bình luận dài về mình, tùy tiện bình phẩm về quá khứ của mình. Những người đó tự xưng là người qua đường muốn bóc trần cuộc sống của cô nên mới ở đây hóng chuyện. Chủ bài đăng nói thao thao bất duyệt rằng, mấy ngày trước có một người hâm mộ trên Weibo cung cấp thông tin cho anh ta, còn rất tự tin khẳng định rằng mình có bằng chứng xác thực, chỉ có thể nói như đổ dầu vào lửa. Cư dân mạng đều hóng hót câu chuyện của hắn ta, hắn ta cũng là người đào ra được chuyện liên quan của Hắc Diện Mao Hải với vị coser và chuyện của cô bồ nhí giết người kia, quả thực là một tài khoản đáng tin.

“Mọi người chơi Weibo đều biết Hắc Diện Mao Hải, cô ta vẫn chưa lộ mặt thật, là người bí bí hiểm hiểm, được người ta gọi là chị gái thay trời hành đạo trên mạng, miệng lưỡi như có độc, tham dự tọa đàm hay làm diễn giả thường hay đeo mặt nạ. Lượng người theo dõi cao nhất trên phát trực tiếp trên

tuông nay đeo mặt nạ. Lượng người theo dõi cao nhất trên phát trực tiếp trên kênh Hạt Đậu Thần hơn hai triệu, lượt xem trên kênh Thiên Vân cũng phải tám trăm nghìn, rất có sức ảnh hưởng nếu thực hiện quảng cáo. Nhiều nhà tài trợ quảng cáo muốn tiếp cận cô ta để quảng bá hình ảnh, giá quảng cáo trên thị trường rơi vào khoảng tầm ba trăm nghìn một quảng cáo.

Nhưng hôm nay tôi sẽ vạch trần cho mọi người biết sự thật đằng sau chiếc mặt nạ thần bí đó. Theo tin tức người kia thu thập được, cô ta hiện đang làm đạo diễn một tiết mục của đài phát thanh thành phố Dương, cách đây không lâu được công ty con của tập đoàn Cố thị là Jasmines Home tài trợ độc quyền khiến cho chương trình đang trên đà rơi xuống vực thẳm vượt qua sóng gió tiếp tục phát sóng, rồi sau đó được tập đoàn Cố thị đầu tư cho đài phát thanh thành phố thêm cho một tòa nhà. Và từ một đạo diễn nhỏ đã trở thành một phát thanh viên đảm đương

tiết mục đó.

Chúng ta nói qua một chút về tập đoàn Cố thị nhé! Mọi người tùy tiện lên mạng tìm kiếm cũng có thể tra ra, là một tập đoàn lớn mạnh.

Tập đoàn Cố thị hiện do CEOs Cố Thanh Thần đảm nhiệm được sáng lập bởi ông của ông, chủ yếu là thầu về công trình xây dựng, là một nhà giàu chân chính. Trước mắt tập đoàn đang phát triển ở 36 ngành nghề khác nhau, CEOs Cố Thanh Thần cũng đã kết hôn sinh con, nghe nói là một gia đình hạnh phúc, chưa từng dính phải bê bối nào.

Nhưng mà không lâu trước đây bà Cố đưa con gái qua Mỹ nghỉ phép, vừa đúng dịp CEOs Cố tham gia một buổi tiệc ở đài phát thanh. Theo tài liệu tôi nhận được, trước mắt nơi ở hiện tại của Hắc Diện Mao Hải là một khu chung cư sang trọng đứng tên CEOs Cố. Trong thời gian này xảy ra chuyện gì tôi tin không cần tôi nói nhiều chắc mọi người cũng hiểu nhỉ?

Mà điều khiến tôi kinh ngạc hơn cả

Mà điều khiến tôi kinh ngạc hơn cả là trước đây Hắc Diện Mao Hải từng kết hôn, cụ thể tại sao lại li dị thì tôi vẫn chưa biết được, nhưng cô ta như một bao thuốc nổ, luôn chửi người ta trên phát trực tiếp cũng không khó để tôi đoán được nguyên nhân.

Tuy nhiên, lại nói về phát trực tiếp, nghe nói mấy ngày trước có một cô bồ nhí bị người ta kích thích dẫn đến liều lĩnh chạy đi giết người, thế nên bây giờ tôi muốn hỏi một câu, Hắc Diện Mao Hải, cô có tư cách gì để nói người khác Chính cô cũng là một người có gia đình tan vỡ, thấy tiền là sáng mắt chịu làm kẻ thứ ba, bản thân tôi cũng khó trách cô xem thường vài chục nghìn tiền quảng cáo...”

Một đoạn thật dài cô vẫn chưa xem xong thì Giả Vân gọi điện đến: “Mày có biết trên mạng nói mày là kẻ thứ ba không hả? Mẹ nó tao nhỏ, Nghiêm Thanh, mày nói phải làm sao đây? Vị CEOs Cố đó với thầy Cố nhà mày thật sự đều là nhà họ Cố kia à? Dứt khoát

sự đều là nhà họ Cô kia à? Dứt khoát mà...”

“Chị hai ơi.” Nghiêm Thanh khàn giọng lên tiếng, Giả Vân lập tức im lặng nghe cô nói: “Mày nghĩ giống à?”

Giả Vân: “...”

“Người ta chỉ đích danh tao à? Mày nói người trong cơ quan có thể nghĩ ra tao chắc? Dù sao không hình không tên, nếu đã không biết là ai thì tao giả bộ ngu là xong, tao không muốn rời khỏi đó.”

“Rõ ràng là giống mà.” Giả Vân nói: “Mặc dù thành phố Dương to nhưng cái đài phát thanh thành phố Dương chỉ có một, trường hợp như trên cũng chỉ đến mày, hẳn là có thể đoán được.”

“Aiz.” Nghiêm Thanh thở dài: “Vậy để tao suy nghĩ lại, cứ như vậy đi đã.”

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Cô vuốt ve màn hình di động, suy

Cô vuột ve màn hình di động, suy nghĩ một lúc thì tắt máy, cô sợ nhận được điện thoại của đồng nghiệp bởi cô vẫn chưa nghĩ ra phải giải thích như thế nào cho phải.

***

Không lâu sau Cố Thanh Châu đến, Nghiêm Thanh không nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô đang ngồi trong ô làm việc, vừa làm vừa đeo tai nghe nghe lại mấy số phát sóng trước của mình trên kênh Thiên Vân, cũng nghe lại giọng mình trên “Tâm trạng tốt đẹp”. Cố Thanh Châu phải tự mở cửa cho mình, dù sao cũng không phải là lần đầu, trong lòng anh thật sự lo lắng cho cô.

Di động của cô đặt trên bàn, chai rượu trắng vẫn còn một ít lẫn lóc trên sàn nhà, chậu cây nhỏ của cô hơi héo, nhà cô lại cực kì yên tĩnh khiến anh chưa kịp quen.

Cố Thanh Châu đẩy cửa phòng làm việc ra thì thấy cô đang đeo tai nghe không nhúc nhích. Anh bèn quay ra ngoài rót cho một ly nước bùng vào cho

cô, đầu tiên là vỗ vai sau đó lấy tai nghe của cô xuống.

Nghiêm Thanh hỏi anh: “Anh có thấy giống không?”

Anh thấy cô nghe cùng hai chương trình, đồng thời biết cô đã biết chuyện trên mạng nên mới hỏi vấn đề này.

Cô Thanh Châu quan sát Nghiêm Thanh. Cô ấy vẫn trốn mình đằng sau màn hình máy tính, từ khi bắt đầu cô ấy luôn dùng giọng giả để trò chuyện trên mạng nên sẽ hơi khác so với giọng cô trong thực tế, nếu không tự liên hệ hai giọng lại với nhau thì sẽ khó mà phát hiện ra được.

Cô Thanh Châu chợt nhớ lại ngày Nghiêm Thanh xuất hiện trên giảng đường đại học, đầu đội tóc giả, mặc trên mình bộ váy giả dạn và đi một đôi giày đen hợp với bộ váy, cho đến khi anh nhìn lên cô nhiều lần trong bữa ăn, cộng thêm lần gặp sau nữa mới thực sự là cô: tóc đuôi ngựa, quần jean, áo tay dài, giày đế bằng.

Cô nguy trạng rất hoàn hảo. Anh biết

Cô nguy trang rất hoàn hảo, anh biết cô không thích tiết lộ thân phận của bản thân.

Nghiêm Thanh hỏi lại: “Cố Thanh Châu, anh thấy có giống không?”

Cố Thanh Châu gật đầu.

Anh đã xem bài viết đó, chắc hẳn bây giờ đồng nghiệp của Nghiêm Thanh đã biết thân phận của cô nên chuyện này chẳng thể lừa được ai.

Nghiêm Thanh thốt “à” lên, ánh mắt từ từ rũ xuống, nghịch móng tay, cô không khóc cũng không nói gì, khó chịu là người ngồi bên cạnh cô. Cố Thanh Châu nắm tay cô, nắm thật chặt, yết hầu cử động lên xuống: “CEOs tập đoàn Cố thị là em trai anh, là anh hai của San San, là bố của Nguyệt Nguyệt. Việc tài trợ hay quyên tặng đều là anh nhờ nó. Anh giấu em chuyện này, anh xin lỗi. Anh muốn nói với em rằng, chuyện ra nông nổi như hôm nay đều là do lỗi lầm của anh, để em phải chịu oan ức như vậy...”

Nhắc đến đây Cố Thanh Châu siết

Nhắc đến đây, Cố Thanh Châu siết chặt tay cô: “Em đừng sợ, chuyện này cứ giao cho anh giải quyết, anh sẽ trả lại sự trong sạch cho em.”

“Đừng.” Cô cúi đầu nhỏ giọng lên tiếng, hỏi anh: “Cố Thanh Châu, em có thể hút một điếu thuốc không?”

Anh đáp ừ rồi buông tay ra, lấy bao thuốc mà hôm qua anh tịch thu được ra khỏi túi quần.

Nghiêm Thanh đốt một điếu, ngửa đầu hút một hơi rồi nhả ra làn khói trắng, trong mắt không có tiêu cự: “Lần trước sự cố em tiếp nhậm điện thoại cũng là nhờ anh giải quyết phải không?”

Cố Thanh Châu gật đầu.

Nghiêm Thanh không nói thêm gì nữa, anh im lặng ngồi bên cạnh cô, hồi lâu sau mới nghe cô cất lời: “Anh để em tự giải quyết đi, anh đã giúp em nhiều thế rồi, việc lần này em không muốn làm phiền anh nữa.”

muốn làm phiền anh nữa.”

Cô học điệu bộ nghiêm túc của anh và nghĩ chính anh cũng không biết giờ hai hàng lông mày của mình đã nhăn tít lại. Cô rất muốn nói, thật ra bài đó không hẳn là sai, cô đã từng li hôn.

“Nghiêm Thanh.” Trong tiếng gọi của Cố Thanh Châu mang theo sự nghiêm túc đan xen sự trách cứ, giống như lúc này cô không nên nói những lời như vậy.

Nhưng cô vẫn phải nói, không thể giả ngu, chuyện này không giấu nổi.

Nghiêm Thanh nghiền nát tàn dư thuốc lá, lại đốt một điếu nữa: “Căn hộ này em không nên ở lại nữa, cho em chút thời gian, em sẽ nhanh chóng dọn ra ngoài.”

“Không cần.” Cố Thanh Châu ngăn cô: “Bây giờ chỗ này đã là nhà của anh, không có chút liên hệ nào với tập đoàn Cố thị lẫn em trai anh, em đã thích nơi này như vậy thì hãy ở lại đi.”

Nghiêm Thanh lắc đầu: “Không hay

Nghiêm Thanh lắc đầu: “Không hay cho lắm.”

“Em muốn phân rõ giới hạn với anh ư? Nghiêm Thanh, đó có phải là kế hoạch của em không? Tiếp tục né tránh không gặp anh? Vậy những lời nói tồi qua của em thì tính sao đây?” Nhìn bề ngoài Cố Thanh Châu giống như vị Bồ Tát, dường như trên thế gian này không có gì có thể làm anh nổi giận, nhưng bây giờ anh thật sự tức giận, bàn tay nắm tay Nghiêm Thanh thật sự mạnh.

Cô cố thoát khỏi tay anh: “Em là người không có ưu điểm gì, khó tránh khỏi cảm giác không xứng với anh, hơn nữa hoàn cảnh nhà em sẽ liên lụy đến anh. Anh chưa thấy thì sẽ không bao giờ tưởng tượng nổi đâu, người như em ai em cũng làm mặt dày, không khách khí với người nào. Cố Thanh Châu, xin anh đừng trách em, nếu có thể em không muốn chúng ta cắt đứt liên lạc một chút nào, anh là một người bạn vô cùng tốt.”

“Nghiêm Thanh...”

“Nghiem Thanh...”

Nghiem Thanh rít mạnh hai hơi, lỗ mũi cay cay: “Em vốn không nghĩ sẽ nói chuyện mình đã kết hôn cho anh biết, nhưng chuyện này không cách nào giấu anh được nữa. Cố Thanh Châu anh đừng kích động, về nhà hãy suy nghĩ cho kĩ rồi hãy quyết định... Cũng để em yên tĩnh một lát, em... hơi rồi.”

***

Rời khỏi nhà Nghiem Thanh, Cố Thanh Châu lái xe đến thẳng tập đoàn Cổ thị. Anh rất ít khi đến đây, hằng năm người góp vốn cổ phần như anh hầu như luôn vắng mặt, nhưng may mắn cô gái trước quầy lễ tân vẫn nhận ra anh và nhanh chóng nói máy với văn phòng CEOs để anh đi lên. Cả người Cố Thanh Châu tỏa ra hơi thở cực kỳ tức giận nên tốt nhất đừng chọc đến anh tầng trên cùng được trải thảm, giẫm lên không phát ra tiếng động nào, anh nhanh chóng bước đến trước, có người rồi rít tránh mũi nhọn. Sếp Cổ nhỏ nhận được thông báo chạy nhanh ra đón tiếp, dẫn người anh cũng gần hai mươi năm

“Mau Cay Cay. Em vốn không nghĩ sẽ nói chuyện mình đã kết hôn cho anh biết, nhưng chuyện này không cách nào giấu anh được nữa. Cố Thanh Châu anh đừng kích động, về nhà hãy suy nghĩ cho kĩ rồi hãy quyết định... Cũng để em yên tĩnh một lát, em... hơi rồi.”

***

Rời khỏi nhà Nghiêm Thanh, Cố Thanh Châu lái xe đến thẳng tập đoàn Cổ thị. Anh rất ít khi đến đây, hằng năm người góp vốn cổ phần như anh hầu như luôn vắng mặt, nhưng may mắn cô gái trước quầy lễ tân vẫn nhận ra anh và nhanh chóng nói máy với văn phòng CEOs để anh đi lên. Cả người Cố Thanh Châu tỏa ra hơi thở cực kỳ tức giận nên tốt nhất đừng chọc đến anh tầng trên cùng được trải thảm, giẫm lên không phát ra tiếng động nào, anh nhanh chóng bước đến trước, có người rụt rít tránh mũi nhọn. Sếp Cổ nhỏ nhận được thông báo chạy nhanh ra đón tiếp, dẫn người anh cũng gần hai mươi năm chưa thấy tức giận vào phòng.

Chương 30-2

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Luật sư Lý đến rất nhanh, trong tay còn cầm một tập hồ sơ, đều là tài liệu thu thập được trong một thời gian ngắn, vừa bày ra đã chiếm hết bàn làm việc của Cố Thanh Thần. Cố Thanh Châu ngồi phía trên lẳng lặng nghe, trên mặt vẫn không biểu lộ cảm xúc, nhưng người ở đây đều biết hiện tại anh đang rất không vui.

Lúc này bên phòng truyền thông lại gọi đến báo rằng có một vài nhà báo muốn phỏng vấn sếp Cố.

Cố Thanh Thần, người ta gọi là sếp nhỏ Cố, nhà họ Cố trừ ông Cố đứng đầu còn có người con thứ hai nắm quyền, bây giờ đang tỉnh bơ nhìn anh cả. Cố Thanh Châu đứng lên đi ra ngoài: “Tất nhiên là phải nói.”

Vì vậy, dẫn đầu là anh, tiếp đến là Cố Thanh Thần với luật sư Lý, cùng đi phía sau là toàn bộ phòng thư kí. Xuống đến tầng ba, trong phòng họp phóng viên đã chuẩn bị máy quay micro đầy đủ.

Trông thấy nhân vật chính đã xuất hiện, các phóng viên ùa nhau đưa mic tới trước mặt Cố Thanh Thần

“Giám đốc Cố, có thể giải thích chuyện của ngài với phát thanh viên Nghiêm Thanh trong “Tâm trạng tốt đẹp” của đài phát thanh thành phố là như thế nào không?”

“Giám đốc Cố tập đoàn Cố thị vì cô Nghiêm Thanh mới tài trợ cho đài phát thanh thành phố đúng không? Nói cách khác cô Nghiêm từ vị trí đạo diễn ngồi vào ghế phát thanh viên có phải có sự nâng đỡ của ngài? Ngài thừa nhận trong hôn nhân của ngài có người thứ ba không? Nếu không phải như vậy vậy ngài giải thích thế nào về việc cô ấy đang ở trong căn hộ của ngài?”

Tình huống bây giờ đúng là hồngбет hết, lúc này có người đưa tay cầm mic, Cố Thanh Thần tránh ra một bước, Cố Thanh Châu đứng trước phóng viên, trong phòng họp nhất thời an tĩnh lại.

***

***

Đều là những phóng viên chuyên nghiệp, cũng đã nghe nói Cố Trọng Thiên có hai người con trai, có điều từ trước đến nay chỉ mỗi đứa con thứ hai lộ mặt, chưa có ai thấy được người con cả. Song điều này không cản trở bọn họ đoán ra được người trước mặt đây là anh cả nhà họ Cố, hai người có khuôn mặt tựa giống nhau đều khiến người ta phải cung kính nên tự nhiên rõ ràng thân phận của hai người.

Mic với máy quay đổi sang chĩa về phía Cố Thanh Châu rất nhanh, trên màn hình là một người đàn ông trả lời đầu vào đây hai câu hỏi của đám phóng viên: “Tôi nghĩ ngành truyền thông bây giờ đang dần mất đi tinh thần trách nhiệm và yêu cầu tối thiểu thì phải, chỉ biết nghe từ một phía. Vị phóng viên này, anh cũng nói rằng hôm nay tới đây là vì scandal trên mạng, xin hỏi trước khi đến đây các vị có vị nào từng tìm hiểu kĩ càng sự việc chưa? Mọi người đến đây phỏng vấn mà không có chút tài liệu thực tế nào liệu có đáng tin?”

đến đây phỏng vấn mà không có chút tài liệu thực tế nào liệu có đáng tin? Hay chỉ vội vã đến Cổ thị chúng tôi xem trò hay rồi chế giễu?”

“Hàng năm Cổ thị chúng tôi đóng không biết bao nhiêu thuế cho thành phố tôi không nói, ủng hộ đầu tư phát triển đài phát thanh thành phố một tòa nhà thì Cổ thị chúng tôi nghĩ hẳn là đang đóng góp cho sự phát triển chung của thành phố chứ nhỉ? Tất cả những tài trợ đều được cân nhắc kỹ lưỡng mới đưa ra quyết định, Cổ thị có một bộ phận tuyên truyền vô cùng hoàn thiện đã sắp đặt trước, tôi tin tưởng mấy năm nay các vị ngồi đây đều từng nghe qua chiến dịch truyền thông này.”

“Còn về căn hộ thì không sai. Trước đây đó trên danh nghĩa là sản nghiệp của em trai tôi, nhưng chưa đầy một tháng trước nó đã được sang tên đổi chủ bây giờ chủ nhân của toàn bộ căn nhà ở hoa viên Đông Sơn kia là Cổ Thanh Châu tôi. Tôi với cô Nghiêm là hai người bạn thân thiết, tôi cho cô ấy thuê

Châu tôi. Tôi với cô Nghiêm là hai người bạn thân thiết, tôi cho cô ấy thuê phòng, mỗi tháng cô ấy trả tiền phòng cho tôi, tôi tự thấy bản thân chưa kết hôn cho nên không nghĩ đến những chuyện như là nuôi dưỡng bồ nhí, chuyện này thực sự có ảnh hưởng không nhỏ đến thanh danh một người phụ nữ trong sạch.”

Giọng anh rất nhẹ, giống như đang nói chuyện bình thường, cơ bản không nghe ra tâm tình như thế nào nhưng lại làm cho người ta lạnh cả sống lưng.

“Cây bút trong tay mọi người như là một thanh kiếm vậy, có thể cứu người ta cũng có thể giết chết người ta, mà tôi lại không cảm giác được mọi người tới đây cứu người thì phải.”

“Thêm nữa, cá nhân tôi vô cùng kính trọng cô Nghiêm cũng cực kì thích tiết mục của cô. Quả thực cô ấy không phải xuất thân từ trường lớp chuyên nghiệp trong lĩnh vực này nhưng hình như mọi người đã quên nguyên nhân cô ấy đảm nhiệm vai trò phát thanh viên chương

nhiệm vai trò phát thanh viên chương trình “Tâm trạng tốt đẹp” thì phải? Vậy để tôi nhắc lại một chút cho mọi người nhớ nhé! Phát thanh viên đương nhiệm vô cơ bỏ bê công việc thiếu chút nữa tạo thành tai nạn nghiêm trọng cho đài, ngay thời khắc đó Nghiêm Thanh đã đứng lên gánh vác đảm nhận làm phát thanh viên tiết mục để cứu nguy. Sau chuyện này, ban lãnh đạo đài đã dựa theo quy định sắp xếp những phát thanh viên khác đến làm chủ nhưng không mang lại hiệu ứng tốt, là một lượng lớn người hâm mộ, những khán thính giả nghe đài ủng hộ và yêu thích mong muốn cô Nghiêm tiếp tục dẫn tiết mục này. Tất cả là nhờ vào sự nỗ lực, cố gắng không ngừng nghỉ của cô ấy chứ không phải là những lời mà mấy người vừa nói.”

Cuối cùng, Cố Thanh Châu rũ mắt nhìn xuống một phóng viên nói: “Chúng tôi chắc chắn sẽ có văn bản pháp luật gửi đến những người đã tung tin đồn thất thiệt, mong các vị hợp tác và tự hỏi lương tâm.”

và tự bảo trọng.”

Sau khi Cố Thanh Châu nói mấy lời này thì trả lại mic, bày tỏ buổi họp báo đã kết thúc, nhưng vẫn có phóng viên xông về trước hỏi: “Ngài Cố, bây giờ quan hệ giữa ngài và cô Nghiêm là như thế nào? Cố Nghiêm thực sự là Hắc Diện Mao Hải trên Weibo ư? Ngài có cảm tưởng gì với những lời mắng chửi trên mạng của cô ấy dẫn đến vụ án mạng? Ngài Cố, ngài Cố!”

***

Lần phỏng vấn này của Cố Thanh Châu không leo lên bất kì một bài báo nào, thậm chí cũng chẳng có liên quan gì đến Cố thị. Dường như những lời anh nói lúc đó chỉ tồn tại trong phòng họp, chỉ có những người ngồi đó mới nghe được.

Ngoài dự đoán là truyền thông địa phương cũng im lặng một cách triệt để, dường như muốn để chuyện này trôi vào dĩ vãng, trên mạng cũng không còn lan truyền gì nữa. Sáng sớm Cố Thanh Thần nhìn trường phòng bộ phận truyền

Thần nhìn trưởng phòng bộ phận truyền thông đến báo cáo, Cố San San mặc đồ công sở với áo sơ mi trắng đứng trong phòng anh hai thuật lại sự việc: “Hôm qua em mới nhận được tin, cảnh sách ở thành phố X đã bắt được người tung tin đồn, luật sư Lý đã đến đó với trợ lý, có ý định cho anh ta tội danh phỉ báng làm tổn thương tinh thần lẫn danh tiếng của công ty!”

“Ừ.” Cố Thanh Thần gật đầu, đóng hồ sơ lại, thấy em gái có lời muốn nói: “Nếu em muốn nói tốt nhất hãy nghĩ đến có đảm động được tâm tư của anh cả không, nếu được thì anh đây không có ý kiến, nếu không được, vậy anh khuyên em nên im lặng đi. Chuyện của anh ấy để tự anh ấy giải quyết, chúng ta đừng nhúng tay vào.”

“Anh định đứng nhìn anh cả vì loại phụ nữ đó mà đối nghịch với bố à?” Cố San San ném tập hồ sơ trong tay, hai tay chống nạnh. “Em không hề biết chị ta đã li dị! Chị ta lừa dối anh cả!”

Cố Thanh Thần mở mắt nhìn cô em gái: “Cố San San, hôm qua em cũng ở đó, em không nhìn thấy thái độ của anh cả à?”

“Anh!”

“Được rồi, anh không muốn nghe nữa, em có thích Cố Thiên Dụ đến thế nào cũng vô ích thôi, anh cả sẽ không cưới con bé.”

Cùng lúc đó tại nhà họ Cố.

Vốn dĩ nhà họ Cố bảo bồi nhỏ Cố Khải Nguyệt mà luôn tràn ắp tiếng cười nhưng bây giờ lại yên lặng không tiếng động, người làm đang dọn dẹp trước nhà, cành cây trơ trụi không còn gì cả. Trong căn nhà tịch mịch bỗng vang lên tiếng tức giận, ở xa xa ngoài cổng sắt mà vẫn có thể nghe thấy tiếng lão gia đang lớn tiếng mắng người, rồi sau đó vang lên tiếng khóc trẻ con. Công chúa nhỏ ở trong nhà này muốn gì được nấy, trước sau như một chưa từng có ai thấy bé khóc, chỉ nghe được tiếng cười không dứt, vậy mà bây giờ bù lu bù loa

không dứt, vậy mà bảy giờ bu iu bu loa khóc to đả mãi không nín, cuối cùng ai cũng không muốn, chỉ cần bác ôm, chỉ cần bác dỗ.

Qua một lúc nữa, căn nhà lại tĩnh lặng trở lại.

Cố Thanh Châu dỗ Nguyệt Nguyệt xong ra khỏi nhà, Cố Thiên Dụ đứng trong sân chờ anh, hỏi: “Anh thật sự muốn như vậy ư? Nhà này vì cô ta mà trở nên rối beng lên, bác Cố cũng suýt chút nữa phải nhập viện. Thanh Châu, anh không thấy mình quá tùy hứng buông thả à? Cố thị cần người anh cả như anh, quay lại đi, mọi người trong nhà này gồm cả em đang chờ anh. Chúng ta cũng không còn trẻ nữa, em đồng ý sau khi chúng ta kết hôn nếu anh vẫn còn thích cô ấy anh có thể nuôi cô ta ở bên ngoài có được không? Coi như là em cầu xin anh đấy?”

Mắt Cố Thanh Châu giật giật, nhìn Cố Thiên Dụ đang muốn hy sinh vì mình, lắc đầu.

“Thanh Châu!”

“Vì cô mà nhà tôi mới thành ra như thế này! Là cô nói cho bố mẹ tôi biết, không muốn đổ tội cho người khác cũng đừng lấy San San ra làm lá chắn.”

“Em...”

“Bây giờ Cố thị do em trai tôi nắm giữ, những năm qua nó đã làm rất tốt, không phải chỉ một câu nói của cô là có thể xóa bỏ tất cả. Cô nên biết tôi không thể nào kết hôn với cô, tôi cũng không cần kiên kị mặt mũi ai. Nếu cô còn mở miệng chê người tôi yêu, ảo tưởng muốn gây sóng gió ở căn nhà này thì tôi sẽ để thằng hai miễn đi chức vụ bây giờ của cô.”

“Anh!” Cố Thiên Dụ che ngực, nước mắt trào ra, dáng vẻ yếu đuối đáng thương, “Cố Thanh Châu, sao anh có thể đối xử với em như vậy?”

“Cô nhìn cho rõ rốt cuộc cô muốn cái gì.” Cố Thanh Châu đi qua cô ngồi vào trong xe: “Dọn ra khỏi đây đi, bố mẹ tôi đã có em trai và em gái tôi chăm sóc, những năm qua đã làm phiền cô rồi.”

Xe đang chạy ra ngoài cánh cửa sắt thì bị một chiếc xe màu đỏ chặn lại, Cố San San cố ý chặn Cố Thanh Châu. Anh nhún còi con bé cũng không nghe, bước như bay xuống xe, đứng bên cửa xe anh khóc.

“Cố San San, em uống rượu lái xe? Lá gan không nhỏ đấy.” Cố Thanh Châu nhú mày, giơ tay lên vỗ đầu em gái, bỗng dưng nghĩ đến mấy ngày trước cũng có một người như thế, ngồi trên xe đỏ chờ anh và còn uống rất nhiều rượu.

Cố San San ôm đầu khóc lớn hơn: “Anh đánh em! Hu hu, vốn dĩ tâm trạng em không tốt mà!”

Cố Thanh Châu bắt đầu xoa xoa đầu em gái: “Anh xin lỗi, tâm trạng anh cũng không được tốt cho lắm, em có đau không?”

Cố San San bắt lấy tay anh cả, nước mắt vẫn rơi xuống lỗ chũm, chớp mũi hồng hồng: “Anh, em cũng thích chị ấy, thật, nhưng chị ấy không được.”

trên xe đồ chờ anh và còn uống rất nhiều rượu.

Cố San San ôm đầu khóc lớn hơn: “Anh đánh em! Hu hu, vốn dĩ tâm trạng em không tốt mà!”

Cố Thanh Châu bắt đắc dĩ xoa xoa đầu em gái: “Anh xin lỗi, tâm trạng anh cũng không được tốt cho lắm, em có đau không?”

Cố San San bắt lấy tay anh cả, nước mắt vẫn rơi xuống lã chã, chớp mũi hồng hồng: “Anh, em cũng thích chị ấy, thật, nhưng chị ấy không được.”

Chị ấy nói tốt cho mình, mình cũng có thể; chị ấy đối xử tốt với mình, mình cũng có thể đối xử tốt lại, nhưng chỉ riêng chuyện này thì không được, không thể là anh mình.

Hết chương 30

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 31

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 31: Rời bỏ

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiêm Thanh ngồi đợi ở nhà hai ngày, trong thời gian này Cố Thanh Châu làm đúng theo lời cô nói, chưa từng xuất hiện trước mặt cô. Đôi khi suy nghĩ vẫn vợ về cuộc đời cô bỗng chốc bật cười, vất vả lắm mới lấy hết dũng khí quyết định sống cho mình một lần vậy mà chỉ sau khi tỏ tình một ngày đã mất sạch mọi thứ.

Hai ngày sau Nghiêm Thanh quyết định đến cơ quan.

Tin tốt duy nhất trong hai ngày này là blogger Gấu Trúc trên mạng đã xóa tài khoản Weibo, cũng không đăng bài thứ hai đưa hình thật và tên thật của cô như đã nói ở bài trước. Một số tài khoản V lớn đang hot cũng bắt đầu xóa bài, lúc Nghiêm Thanh lên mạng thì đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

“Chào sếp.” Nghiêm Thanh bước vào phòng làm việc, các đồng nghiệp ngày

thường hay nói chuyện rôm rả giờ yên tĩnh làm việc, không nhìn cô.

Sếp Tô gật đầu ậm ừ: “Cuối cùng đã chịu ló mặt, đi thôi, qua đây với tôi.”

Ông ấy dẫn Nghiêm Thanh đến phòng làm việc của giám đốc đài, trên đường vừa đi vừa dặn dò: “Chuyện không tồi tệ như cô nghĩ đâu, chờ lát nữa đừng nói gì nhiều, tôi sẽ xử lý.”

Nghiêm Thanh cúi đầu không lên tiếng, sếp Tô dừng lại nhìn cô, ông cần một câu trả lời, thấy Nghiêm Thanh mãi không đáp lại. Ông thở dài.

Giám đốc đài phát thanh thành phố trung ra vẻ mặt bình thường: “Tổ mấy người sao cứ hờ chút là biến mất vậy hả Kỉ luật cơ quan ở đâu rồi lão Tô, nếu mấy người trong tổ ông đều như vậy thì chắc là không muốn tiếp tục chương trình này nữa nhỉ?”

Sếp Tô hấp tấp nói cò, vẫn đang thực hiện mà.

Giám đốc đài nhìn thoáng qua Nghiêm Thanh: “Chuyên trên mạng tôi

Nghiêm Thanh: “Chuyện trên mạng tôi có xem qua, chuyện khác tôi không nói, nhưng cô Nghiêm đây tự ý bỏ bê công việc có phải nên bị xử phạt theo quy định của đài không nhỉ?”

Sếp Tô: “Phải phải, tôi vừa nói với con bé, cứ theo ý của giám đốc đài đi, chúng tôi nhận hết.”

Giám đốc đài: “Ừm, tôi thấy phát thanh viên thay thế hai ngày vừa rồi không tệ, tạm thời khoan đổi lại. Tiểu Nghiêm, trước tiên cô cứ hoãn lên sóng một thời gian đi đã, tạo cho đài có nhiều sóng gió như vậy hẳn nên ở nhà tĩnh tâm một chút, ngày mai nộp bản kiểm điểm lên cho tôi, trong đài vẫn cần một câu trả lời cho những người khác.”

Sếp Tô: “Vâng vâng, cứ làm như vậy đi! Nghiêm Thanh, ngăn người ra đó làm gì, mau trở về viết bản kiểm điểm, phải thật sâu sắc vào, nghe không?”

Nãy giờ toàn là trưởng đài nói chuyện với sếp Tô, Nghiêm Thanh nghe

cũng hiểu, cô cứ nghĩ mình sẽ phải một thân một mình chiến đấu trên sa trường, nhưng không ngờ lại có thêm bộ áo giáp, bộ áo giáp cứng rắn, đao thương không thể đâm thủng, bảo vệ cô an toàn

“Giám đốc, sếp Tô, em có mấy lời muốn nói.”

thuvienngontinh.com

THUVIENNGONTINH.COM THUVIENNGONTINH.COM THUVIENNGONTINH.COM

THUVIENNGONTINH.COM THUVIENNGONTINH.COM THUVIENNGONTINH.COM

Ông Tô trầm nghĩ không tốt rồi, vội vàng kéo tay Nghiêm Thanh. Cô bèn ngoảnh sang cười với ông, nụ cười vô tư như mấy năm trước khi cô mới bước vào đài phát thanh, sếp Tô hơi sững sốt.

“Em rất xin lỗi vì đã mang lại một đống rắc rối cho đài như vậy. Hai ngày này em đã nghĩ rất nhiều, vừa mới tốt nghiệp em đã vào làm trong đài, đài phát thanh giống như nhà của em vậy, những năm qua em đã học được rất nhiều, không trong công việc mà còn trong việc đối nhân xử thế. Cảm ơn hai sếp đã quan tâm chiều cố em, chuyện lần này có ảnh hưởng quá lớn, em cũng

lần này có ảnh hưởng quá lớn, em cũng biết rằng nếu không xử lý đảng hoàng thì hậu quả nó mang lại cực kỳ nghiêm trọng, cho nên em quyết định xin từ chức.”

Nghiêm Thanh đặt đơn xin từ chức lên bàn giám đốc.

Giám đốc làm như không thấy, nhăn mặt nói với Nghiêm Thanh: “Tiểu Nghiêm à, tôi biết các cô tuổi trẻ kiêu ngạo không thể nào chịu đựng được nỗi oan ức này, nhưng mà chuyện vẫn chưa tới bước này. Cô yên tâm, vị trí phát thanh viên sau này vẫn sẽ là của cô, đây chỉ là thời kì nhạy cảm. Rồi rồi, cái này cô cất lại đi, tôi không có ý này.”

Sau khi thấy lá đơn từ chức của Nghiêm Thanh, sếp Tô cũng bắt đầu bỏ cuộc. Mặc dù giám đốc đài không chấp nhận đơn từ chức của cô nhưng Nghiêm Thanh vẫn không cầm lại đơn, cũng không thu lại những lời vừa nói. Cô ấy ở trong đài lâu như vậy, trong lòng cô hiểu vì sao giám đốc đài muốn giữ cô lại, mà cô cũng biết phong thư từ chức

lại, mà cô cũng biết phong thư từ chức này của cô giám đốc sẽ vui vẻ nhận lấy.

***

Sau khi ra khỏi phòng, Nghiêm Thanh đi theo sau sếp Tô, nói lời xin lỗi

Sếp Tô thở dài: “Phải đi thật à?”

Nghiêm Thanh gật đầu.

Sếp Tô vỗ vỗ vai cô: “Thật ra thì tôi đã biết cô là hoạt náo viên lưới đỏ từ trước rồi.”

“Dạ?” Nghiêm Thanh chột ngắc đầu lên, đài phát thanh thành phố đi theo dòng truyền thông truyền thống kiểu cũ, đã có chỗ đứng riêng, cô nghĩ là các dạng truyền thông mạng cùng phát thanh viên mạng các kiểu không phải là dạng mà sếp Tô thích nghe.

Nghiêm Thanh không tin được: “Sếp có nghe chuyên mục của em ạ?”

“Sao lại xem thường người lớn tuổi thế hả?” Về mặt sếp Tô không phục.

“Không phải đâu ạ.” Nghiêm Thanh
sãi sãi đầu hơi ngại khi nghe tin sếp

“Không phải đâu ạ.” Nghiêm Thanh gãi gãi đầu, hơi ngại khi nghe tin sếp mình nghe mình mắng chửi trên mạng, không biết lúc đó sếp đã nghĩ sao.

Sếp Tô nói: “Không có gì phải ngạc nhiên, giọng cô có đôi thế nào đi chẳng nữa tôi vẫn nghe ra được, cấp dưới ngày ngày tiếp xúc mà đến cả giọng tôi còn không nhận ra thì làm sao có thể làm trong đài phát thanh này được.”

Vừa nói chuyện hai người vừa đến phòng làm việc ở lầu một, thang máy mở ra, Nghiêm Thanh thấy các đồng nghiệp đứng chờ ở cửa, ngay cả mấy người hôm nay không có ca làm cũng tới đầy đủ cả. Mọi người đều đứng đây chờ chỉ đạo của cấp trên, vẫn là một mảnh yên tĩnh như trước.

Sếp Tô thở dài, đoán người vừa nghe thấy liền biết không tốt, xông lên vây quanh Nghiêm Thanh mồm ba miệng bảy:

“Nghiem Thanh đừng ngốc, từ chức làm gì? Cô thấy trường dài dám đuổi cô đi chắc? Cô có Cố thị là núi dựa vững chắc vậy mà...”

“Này này này để tôi nói, cô không nói đến điểm chính, Thanh, cô không cần phải đi, trong dài chắc chắn không có ai dám nói ra nói vào cô đâu. Cô yên tâm, một thời gian sau chuyện này sẽ nhạt dần, chúng tôi không thể không có cô.”

“Kính mong chị hai nói vào chuyện chính đi? Tới tôi, Nghiem Thanh à. Nghiem Thanh, tôi chưa bao giờ thấy cô ngốc như vậy đây, cô chỉ làm ở đây, từ chức rồi thì cô lấy gì ăn? Cô vẫn chưa phải bà cô lo chuyện chồng con, cô sợ cái gì? Ấy chà lời tôi có hơi khó nghe một chút nhưng mấy cô gái trẻ tuổi như cô đừng mãi chỉ đâm đầu vào kiếm tiền! Đến khi có tiền rồi lại thành bà cô già không còn là cô thiếu nữ đang còn tươi trẻ như thế này đâu.”

Nghiem Thanh vốn đang cảm động,

Nghiêm Thanh vốn đang cảm động, nghe đến đây trong đầu hiện lên một hàng chữ không cực to:

“Hôm nay là ngày gì vậy? Đám người này để an ủi mình hay là đến đâm mình vài nhát dao đây?”

Sếp Tô nghe đến chỗ này cuối cùng cũng lộ ra vẻ mặt vui vẻ, mấy người các cô nói tiếp đi, nó làm tôi tức chết thì mấy cô làm nó tức chết lại đi.

Nghiêm Thanh thở dài: “Em thật sự cảm ơn các chị em, qua scandal lần này mà mọi người vẫn đối xử em như bình thường, không hoài nghi mà còn tin tưởng vào nhân phẩm của em.”

“Mất chúng tôi có mù đâu mà không tin chứ ha ha ha.”

Nghiêm Thanh: “...”

“Được rồi, đừng đi nữa, thật ra thì tôi có nghe Hắc Diện Mao Hải, trước kia cũng rất thích nhưng không dám nghĩ thì ra là cô. Ai biết cô là người có cả triệu người hâm mộ trên Weibo chứ, thật là không nên nhìn vẻ bề ngoài mà

thật là không nên nhìn về bề ngoài mà đánh giá.”

Nghiêm Thanh: “...”

Cho dù đồng nghiệp vẫn cứ giữ cô lại mãi, nhưng Nghiêm Thanh vẫn không đổi ý.

Cô đi ra khỏi đài phát thanh, hiếm khi thấy bầu trời trong xanh như hôm nay. Anh bảo vệ đang dọn tuyết trước cổng, dừng lại hỏi thăm Nghiêm Thanh, anh ta không dùng weibo nên không biết chuyện xảy ra gần đây, chỉ vào một chỗ trống trong bãi đỗ xe nói với cô: “Mai chị hãy đỗ xe ở đó đi, tuyệt không rời chỗ đó nữa đâu.”

Nghiêm Thanh cười nói tạm biệt với anh ta, giống như mỗi lần tan làm trước đây, lấy một gói hàng giao nhanh.

***

Ánh mặt trời chiếu gắt hơn, từng tia nắng chiếu xuống mặt đất, mùa đông ở đây như vẽ ra một khung cảnh trong manga, ven đường có một chiếc xe màu đen đang đậu, một bóng người đàn ông

đen đang đậu, một bóng người đàn ông mặc áo len trắng đứng bên cạnh xe hòa vào dòng người. Anh nhìn cô gái đi ra từ cánh cổng sắt, không tự chủ bước về trước hai bước rồi dừng lại, thấy cô đang cười với mình, vì vậy môi bất giác cũng cong lên, vẫy vẫy tay với cô.

Anh là Cố Thanh Châu hai ngày rồi cô không thấy bóng, cô là Nghiêm Thanh hai ngày rồi anh không thấy người.

Cố Thanh Châu, người làm cho phát thanh viên không biết trời cao đất dày như em thật sự rất vui. Cảm ơn anh đã luôn khích lệ em, là anh cho em dũng khí ngồi lên ghế phát thanh viên của đài

khí ngồi lên ghế phát thanh viên của đài em rất thích cảm giác khi đó.

Hôm qua em đọc bình luận, đều là những lời mắng em. mấy người trước kia nói thích em chắc thất vọng lắm, có thể đây chỉ là chuyện cá nhân của em, không liên quan đến tiết mục, nhưng nó lại giống như một đứa trẻ em tự tay nuôi lớn, em không thể mang lại một vết nhơ nào cho nó, nên em phải rời đi.

Em cứ ngỡ đầu cô nhận ra thì có làm sao, cùng lắm thì như mặc một chiếc áo khoác, cởi ra là xong, nhưng có người bởi vì em mà phải lộ diện, em không còn cách nào để vẫn hồi lại tác động tiêu cực đến đài phát thanh, chuyện này không thể nào xóa nhòa.

Cám ơn anh vẫn luôn yên lặng bảo vệ em, em không muốn để anh phải lo lắng nữa, chỉ là có chút nuối tiếc, em ra đi quá khó coi, bị lột sạch từ đầu tới chân không còn chút bí mật nào, thật đáng ghét.

Nếu như có thể quay lại, cho dù biết

Nếu như có thể quay lại, cho dù biết kết quả sẽ như bây giờ, em vẫn sẽ làm phát thanh viên thay thế đó, nhưng mà nếu như em biết trước được, em sẽ không nói những lời kích thích người phụ nữ kia để bây giờ hối hận, em không bỏ được nơi đây.

Bước tới, trên môi cô luôn nở một nụ cười, đuôi ngựa đong đưa, trong ngực ôm một thùng giấy lớn, bên trong có những thứ linh tinh mà cô để trong cơ quan những năm gần đây. Cố Thanh Châu vẫn nhìn cô, đọc được nụ cười trên môi cô này giờ mấy phần là thật mấy phần là giả, từ anh mắt cô anh biết cô muốn nói gì, cô vẫn là cô, vẫn là Hắc Diện Mao Hải mà anh thích và tôn trọng.

Nghiêm Thanh, cho dù trời có sập xuống anh cũng sẽ chống đỡ giúp em, tiết mục em làm chủ từ trước tới nay đều rất tốt, cứ cho là bị người ta đoán ra được thì cũng không phải là chuyện lớn gì, nhưng bây giờ anh hối hận, nếu như ngày đó anh ngăn em lại thì có phải

ngày đó anh ngăn em lại thì cô phải chuyện sẽ không đến mức này?

Ngực Cố Thanh Châu như có gì sắp tràn ra, bước nhanh đến trước nhận lấy hộp giấy trong tay cô, khan giọng gọi cô: “Nghiem Thanh.”

Cô ngẩng đầu lên, tràn đầy sức sống đáp lại: “Cố Thanh Châu.”

Bọn họ đứng cười nhìn nhau ven đường, Nghiem Thanh giơ tay lên vỗ vỗ vai anh: “Anh bạn này, cảm ơn anh.”

Thật vui làm sao, vẫn còn có anh nguyện ý làm bạn với em.

Cố Thanh Châu chờ cô lên xe nói: “Có hai tấm vé vào cửa, cùng đi xem bóng chày đi.”

“Đề ăn mừng em thất nghiệp, buổi tối mời anh uống rượu.”

Hết chương 31

Chương 32-1

Chương 32: Vòng quay mặt trời

Chuyển ngữ: Minh Minh

thuyennngantinh.com

Biên tập: Iris

Hồi trước Nghiêm Thanh từng xem thi đấu bóng chày một lần với đồng nghiệp, tuy không hiểu lắm nhưng không khí trên sân rất tốt. Cô thích ngồi giữa nhiều người cùng nhau hò hét cổ vũ, nhìn cặp tình nhân đang đỏ mặt hôn nhau được máy quay phim quay lại.

Hai người mua ít đồ ăn vặt ở cổng vào, đến xem trận đấu hôm nay có rất nhiều người, sau khi vào trong Cố Thanh Châu nắm chặt cổ tay Nghiêm Thanh: “Đừng để lạc mất.”

thuyennngantinh.com

Nghiêm Thanh không biết chỗ ngồi ở đâu, vẫn luôn đi theo anh tiến về phía trước. Xung quanh đều là những đôi trai gái giống như hai người, nắm tay nhau, dắt nhau đi, chen chúc cười nói trong đám đông. Cô ngửa đầu nhìn gáy anh, đường tóc ngắn sạch sẽ, như muốn mời gọi người khác chạm vào, có phải tính cách của anh cũng như vậy, là một người dễ sống chung, không gai góc.

Vé ngồi của Cố Thanh Châu là ở khu cao nhất bên trái, anh nhường vị trí bên trong cho Nghiêm Thanh, sau khi ngồi xuống thì ân cần hỏi: “Có lạnh không?”

Tuy thấy cô lắc đầu nhưng vẫn lấy

Tuy thấy cô lắc đầu nhưng vẫn lấy khăn choàng trên cổ mình quàng cho cô.

Nghiêm Thanh yên lặng cảm thụ, trong lòng lại hơi mơ mộng hão huyền, đồng thời ngồi bên cạnh cô vừa ngồi xuống một cô gái rất dễ thương, đang nói chuyện với bạn trai: “Lát nữa đến kisstime anh không được hôn em đâu đấy, son hôm nay em tô đất lắm đấy.”

Nghiêm Thanh lắng tai nghe, bạn trai cô gái đã cắt ngang: “Không hôn thì không hôn, anh chả thèm hôn em đâu.”

Nghiêm Thanh vui nửa mặt vào khăn choàng cười trộm. Cô Thanh

Nghiêm Thanh vùi nửa mặt vào khăn choàng cười trộm, Cố Thanh Châu cúi đầu nhìn cô, thấy ánh mắt cô sáng rực bèn hỏi cô đang cười cái gì đó. Nghiêm Thanh rũ mắt xuống, tránh cặp đồng tử nâu nâu kia, đẩy đẩy bả vai ý nói anh đừng có mà lộn xộn, ngồi yên đi.

Trận đấu bắt đầu. Hôm nay trời không gió, quả bóng nhỏ chạy theo đường parabol trên không trung bị một cây gậy có lực đánh đi hướng khác, tiếng “bang” vô cùng vang và sau đó là tiếng cổ động viên reo hò. Nghiêm Thanh nghiêng đầu ngấm nhìn mọi người xung quanh rồi lại

nhìn người bên cạnh mình, bây giờ anh không còn đáng vẽ dạy học nữa mà là biểu cảm lên xuống theo đường cong của quả bóng.

Ghi bàn thắng, Cố Thanh Châu cười tươi, đưa nước cho Nghiêm Thanh, thấy cô không có vẻ gì là buồn chán, vừa cười vừa xoa xoa đầu cô, có thể thấy tâm trạng rất tốt.

Cô gái dễ thương ngồi bên cạnh Nghiêm Thanh bấu môi ăn bỏng ngô, còn mời Nghiêm Thanh nữa, nhỏ giọng nói với cô: “Oa, bạn trai chị thật đẹp trai quá!”

Song nói nhỏ đến mấy cũng bị bạn trai cô gái đang ngồi bên cạnh nghe thấy được: “Ê ê anh cũng đẹp trai sao

thấy được: “Ê ê, anh cũng đẹp trai sao em không nhanh nhanh quay lại ngắm anh đây này!”

Cô gái dễ thương không thèm quay đầu, nhăn mũi than: “Ai mà thèm, ai bảo anh chọc em giận chứ!”

Đúng lúc đó Cố Thanh Châu đã để ý chuyện bên cạnh, nghe bạn trai cô gái không chịu thua: “Chó của em thật đáng ghét, mỗi lần thấy anh là cắn, anh hỏi em, chó quan trọng hay anh quan trọng hả?”

Bảy giờ màn hình lớn trên sân hiện lên mấy từ tiếng Anh, cả sân vận động hoan hô, đã đến kisstime, tâm trạng mọi người vui sướng dâng trào. Đầu Nohiêm Thanh như chợt hiện lên

Đầu Nghiêm Thanh như chột hiện lên cái gì đó không bắt kịp, bên tai nghe thấy Cố Thanh Châu thấp giọng hỏi cô: “Nếu máy quay lia đến chúng ta thì phải làm sao đây?”

Cô không kịp trả lời thì đã thấy trên màn hình xuất hiện mặt mình, không sao, biểu hiện vẫn khá tốt. Cô đang bị động, thế mà cặp đôi đang cãi vã ngồi bên cạnh lại chuẩn bị hôn nhau.

Cô chỉ thấy được cô gái kia che miệng, lùi về phía Nghiêm Thanh cảnh cáo: “Anh, không cho anh lại gần đây, cẩn thận em cắn anh đó....um.”

Một người nói son môi của mình

Một người nói son môi của mình rất đắt, còn người kia nói anh chả thèm hôn em, nhưng vào lúc này người con trai đã ôm ghì bạn gái mình vào lòng, cố ý hạ một nụ hôn xuống đôi môi được tô bởi loại son đắt tiền. Nghiêm Thanh nghe thấy tiếng phản kháng chói tai, quả đấm nhỏ cứ thế mà đánh lên người bạn trai, bạn trai cô gái cười lên, chìa cái miệng hơi đỏ vì dính son về phía người quay phim, lớn tiếng nói: “À ừ, em với chó của em gả cho anh đi, anh chịu thua, không quan trọng bằng chó cũng được, dù sao cũng anh cũng quen rồi.”

Cô gái dễ thương che miệng mặt đỏ bừng, yên lặng một lúc rồi gật đầu đồng ý.

Ban trai cô gái lại hôn tiếp, toàn thân vận động náo nhiệt hẳn lên, lỗ tai Nghiêm Thanh chắc sắp điếc mất, hơi dựa vào người Cố Thanh Châu, không thích bị quay lên màn hình lớn. Anh bỗng đưa tay ra vòng qua bả vai cô, chỉ là nhân viên quay phim quay thêm vài cảnh khác rồi thôi, người ta lễ phép hỏi Nghiêm Thanh có muốn uống nước không.

Nghiêm Thanh ôm bình nước đứng dậy, không dám nhìn anh, quay đầu qua chỗ cô gái dễ thương mạnh mẽ huyết sáo.

Trái tim không thể nào bình tĩnh được, lúc này vòng tay ấy cô chắc chắn mình không hề bài xích, mà sau khi cô hành động như thế cô chắc chắn mình có hơi cảm giác mất mát.

Nhưng mà, ôi, chỉ có thể len lén suy nghĩ trong lòng, trải qua nhiều chuyện như vậy, cô biết mình càng muốn thì càng không có được, em trai, tự do, công việc điều như thế.

Không muốn, cô không muốn.

Nghiêm Thanh ngồi trong sân vận động ồn ào náo nhiệt như thế này nhưng trong lòng lại cảm giác cô đơn nặng nề. Đôi mắt nhỏ quay qua nhìn Cố Thanh Châu, anh vẫn ngồi tại chỗ

Cô Thanh Châu, anh vẫn ngồi tại chỗ một mực nhìn cô, nhìn thấy ánh mắt cô, ngoắc ngoắc tay, mở miệng gọi: “Lại đây ngồi.”

Cô quay lại ngồi yên, trên màn hình lớn xuất hiện đôi trai gái cuối cùng. Về vấn đề vừa nãy, cô rất tin tưởng vào Cố Thanh Châu, nhân viên quay phim cũng sẽ không rảnh đến mức quay một chỗ những hai lần.

Nhưng thật sự cô phải nói lại, một giây sau Nghiêm Thanh mở to mắt ngơ ngác nhìn lên màn hình điện tử, khuôn mặt mình lại xuất hiện lần nữa.

Mắt cô vốn to tròn, lúc này lại mở to, cô vầy vầy tay tỏ ý tội với người đàn ông này không phải như thế, mấy

đàn ông này không phải như thế, mấy người nhầm rồi!

Hình như đạo diễn cũng đang nhìn về phía hai người bọn họ, nhưng không thể nào hiểu được ý của cô.

Nghiêm Thanh chợt nghiêng đầu nhìn Cố Thanh Châu, muốn nói có phải đạo diễn kia đang chọc chúng ta không đấy?

Chỉ là chưa kịp nói.

Đã thấy Cố Thanh Châu nhếch khóe miệng nhìn cô, cô gái dễ thương vừa được cầu hôn ban nãy đã từ từ bình tĩnh lại giờ lạ thét chói tai bên tai Nghiêm Thanh: “A a a a a, anh chàng

Nghiêm Thanh: “A a a a, anh chàng đẹp trai, nhanh nhanh hôn người ta đi, mọi người đang ngóng chờ đấy!”

“Cố...”

Nghiêm Thanh bị người này dùng một tay giữ gáy, mặt anh từ từ phóng đại, cuối cùng gương mặt anh dần mờ đi, môi anh nhẹ nhàng dính vào môi cô.

Thanh Châu.

Trong lòng Nghiê Thanh xúc động gọi tên anh, nước mắt không nhịn được trào ra, hàng nước mắt lăn dài qua gò má chảy len vào giữa môi hai người. Tất cả những tủi thân cộng với không cam lòng nhờ cái hôn này

dài qua gò má chảy len vào giữa môi hai người. Tất cả những tủi thân cộng với không cam lòng nhờ cái hôn này mà bùng nổ, bàn tay đặt trên đầu gối nắm thành quả đấm, bàn tay siết chặt đến trắng bệch.

Nước mắt mặn chát của cô, Cố Thanh Châu nếm được, môi hơi giật giật như trấn an, đung đung cô, bàn tay hao gầy bao bọc lại nắm đấm nhỏ, cầm tay cô xoa xoa. Nghiêm Thanh cảm thấy những oan ức tủi thân của đời này đã nhảy ra từ trong miệng kia, một mảng tối om, cô không khống chế được mình, cô muốn mình có thể được là một cô gái yếu đuối như thế này.

Vừa khóc, khuôn mặt anh đã dần rời xa, một giây đó cô liền thấy trong lòng bất an, buồn xuống, như không nghe được tiếng hoan hô cùng huyết sáo của xung quanh.

Nụ hôn vừa rồi của Cố Thanh Châu không có chút sức nặng nào, tựa như lông chim quét qua, anh rất biết kiềm chế để rời khỏi đôi môi mê người của cô, một đôi mắt đẹp chỉ in hình bóng cô trong đó, nhìn cô khóc, nhìn cô đau lòng.

Nghiêm Thanh đoán chắc mình nhất định là người mất mặt nhất từ trước đến nay trong trò này rồi, bị một người hôn thôi mà cũng khóc thành ra như vậy liệu có bị người khác chê

cười không cơ chứ? Bảy giờ tiếng còi vang lên cô mới cảm thấy mình có thể cứu vãn được một ít.

Cố Thanh Châu kéo tay cô, mười ngón tay lồng vào nhau, mười ngón tay nắm chặt.

Nghiêm Thanh: "..."

Mọi người bình tĩnh lại.

Thấy cô không cự tuyệt nắm tay anh, Cố Thanh Châu cuối cùng cũng lấy lại nụ cười sáng lạn, quay về màn hình lớn vẫy vẫy tay.

Cả sân vận động cùng hoan hô vỗ tay huyết sao không ngừng, cô gái dễ thương ôm ngực tựa vào lòng bạn trai:

“Em xấu mắt xấu mắt, đang diễn phim thần tượng sao!”

Cô Thanh Châu quay đầu lại nhìn Nghiêm Thanh, hươu hươu tay cô.

Cô xoa xoa mắt: “Em tưởng là anh không thích em.”

Hai ngày trước cô nói anh hãy suy nghĩ cho kỹ, sau đó người này biến mất suốt hai ngày, cô cũng dần buông tay, cưỡng ép mọi chuyện về lại ban đầu, xem hai người như bạn bè. Thế nhưng hôm nay đến đây, xảy ra chuyện vừa rồi, cô không biết có phải là mình đang mơ hay không.

“Anh bị bệnh nằm ở nhà hai ngày qua.” Trận đấu bắt đầu, trên sân lại

ồn ào, Cổ Thanh Châu dựa sát vai cô nói chuyện. Ngày đó sau khi trả lời phỏng vấn ở Cổ thị xong anh liền bị bệnh, hôm nay tốt lên một chút mới dám đi gặp cô, vốn dĩ chỉ muốn đưa cô đi giải sầu, không nghĩ tới lại có cơ hội này.

Thật quá tốt, chuyện của hai người không nên kéo dài nữa, thêm chút nào nữa anh không chịu nổi mất.

Lúc này Nghiêm Thanh thanh tỉnh lại, lau nước mắt nước mũi sạch sẽ, quán anh hỏi: “Vậy người bạn trên mạng kia của anh thì phải làm thế nào? Anh không tìm nữa à?”

Tim cô đập nhanh hơn, giữa tiếng

Tim cô đập nhanh hơn, giữa tiếng ồn ào huyền ảo xung quanh nó đập rộn ràng.

Cố Thanh Châu không phải là người đứng núi này trông núi nọ, đừng trách em nghĩ vậy, anh có mị lực quá ghê gớm với em.

Mấy phút trước khi anh vừa hôn cô, trong lòng cô có một lời muốn nói: “Cố Thanh Châu, em không phải là người tốt, anh đừng thích em.”

Cố Thanh Châu không muốn trả lời mấy liên quan đến người bạn trên mạng, anh trầm giọng nói với cô: “Đi, anh đưa em đến một nơi.”

Bọn họ không tiếp tục xem trận đấu nữa, đi về cầu thang phía bên trái ra ngoài. Trận bóng lần này hẳn là một trận khó quên, kể cả đôi tình thân đáng yêu ngồi bên cạnh.

***

Cô Thanh Châu dẫn Nghiêm Thanh đến chỗ mà Nguyệt Nguyệt vui chơi lần trước, Nghiêm Thanh không giải thích được chỉ một con ngựa gỗ trên vòng quay: “Chỗ này à?”

Anh nắm tay cô đi qua chỗ khác, chính xác là vòng quay mặt trời nằm trên một sườn núi trong vườn trò chơi.

Không phải cuối tuần, khu vui chơi không có nhiều người lắm, vòng

Chương 32-2

quay trên cao này thì lại càng ít hơn nữa, Cố Thanh Châu dắt Nghiêm Thanh ngồi trong cabin rồi nói với cô: “Buổi tối sẽ đẹp hơn, nhưng mà anh không đợi được nữa rồi.”

Cô muốn hỏi anh tại sao, sao anh không đợi thêm tí nữa trời tối rồi dẫn mình tới?

Cố Thanh Châu giơ tay lên vỗ đầu cô, không lên tiếng, vòng quay từ từ quay lên, anh vẫn không nói gì. Trong ca-bin hơi đung đưa, Nghiêm Thanh cũng không dò hỏi nữa, ngồi im một chỗ không dám động đậy, trong lòng hồi hộp không thôi. Cố Thanh Châu ôm ghì lấy cô, tầm mắt từ từ lên cao, mặc dù là ban ngày nhưng nhân viên

vẫn bật đèn như cũ rất hợp với bầu không khí, ánh đèn xanh hồng nhấp nháy, giọng Cố Thanh Châu bây giờ tự như hạt bụi lắng xuống.

Quả là một khoảng thời gian dài đằng đẳng mà cô không dám nghĩ lại, cô thấy mình như già đi mấy tuổi vậy. Cố Thanh Châu rũ mắt nhìn cô gái trong ngực, giờ phút này cô ngoan ngoãn hiếm thấy im lặng dựa vào ngực anh, những năm qua anh không dám nghĩ tới sẽ có được ngày hôm nay.

Bỗng nhiên Nghiêm Thanh ngừng đầu và nhìn thấy biểu cảm vui vẻ trên mặt anh, cô cúi đầu ngắm phong cảnh lần nữa, miệng lầm bầm một câu:

Cố Thanh Châu rũ mắt nhìn cô gái trong ngực, giờ phút này cô ngoan ngoãn hiem thấy im lặng dựa vào ngực anh, những năm qua anh không dám nghĩ tới sẽ có được ngày hôm nay.

Bỗng nhiên Nghiêm Thanh ngẩng đầu và nhìn thấy biểu cảm vui vẻ trên mặt anh, cô cúi đầu ngắm phong cảnh lần nữa, miệng lầm bầm một câu: “Vui đến thế cơ à? Nếu anh vui như vậy thì dẫn Nguyệt Nguyệt đi đi, chắc chắn cô bé sẽ vui y như anh vậy đó.”

Cố Thanh Châu hơi sững sờ, sau đó anh nở nụ cười, lắc đầu: “Anh chỉ đưa em đến thôi.”

“Cố Thanh Châu.” Cô hơi động đây, thành thật khai báo: “Thật ra thì em có hơi sợ độ cao.”

Không sợ trời không sợ đất, dùng hai tay làm việc dùng hai chân chống đỡ, cho nên không thích loại hư không không vững như thế này, không có cảm giác chân chạm đất.

“Có anh ở đây.” Anh nhẹ giọng nói, trong giọng nói mang chút dung túng hiếm có.

Thật ra đây là lần thứ hai Cố Thanh Châu ngồi vòng quay mặt trời, trước đây có một cô gái vẽ ra một khung cảnh tưởng tượng cho anh. Đó là ban đêm ngồi trên vòng quay mặt trời, bánh xe lớn quay vòng mang

trời, bánh xe lớn quay vòng mang theo màu sắc rực rỡ nổi bật giữa bóng đêm, dường như có thể đưa người ta đến một thế giới mới. Cô hỏi anh ngồi trên đó thì có cảm giác gì nhỉ, cô nói mình chưa được trải nghiệm.

Vì cô gái đó, anh từng đến đây một lần, rất cao và không thoải mái lắm. Thời gian ngồi đợi ở bên trong rất buồn tẻ, may mắn anh luôn mang theo một quyển sách bên mình, trong thời gian nhàm chán thì giờ ra đọc mấy trang, ấn tượng lúc đó sâu sắc đến tận ngày hôm nay.

“Em yêu.”

Cố Thanh Châu nói cực kỳ nhỏ, một tiếng này làm cho cô gái trong

một tiếng này làm cho cô gái trong lòng anh kích động, anh thấy được cô đang hơi run run bèn trấn an xoa xoa cô, sau đó nói như đọc thuộc lòng:

*Viết một phong thư với anh chỉ
tồn một chút sức,*

*Dùng hai giọt nước mắt lại tồn
nhiều mực như vậy,*

Một phong thư trống trơn,

*Một người một phong thư vuông
vức,*

Qua đi năm phút quý giá,

*Dán con tem hình năm đại dương
của chính phủ,*

Nhưng lại làm anh không cam

Nhưng lại làm anh không cam
lòng,

Ngủ không yên,

Làm không ổn,

Một đời bi quan chán chường,

Lúc hận em lúc thương em,

Lúc thề không yêu em nữa, lúc thề
dù em có ra sao anh đều đợi,

thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com *thuvienngontinh.com*

thuvienngontinh.com *thuvienngontinh.com*

Anh cứ cố chấp mà yêu em như
thế,

Một suy nghĩ muốn đánh cho em
một trận,

Một suy nghĩ lại muốn em đánh

*Một suy nghĩ lại muốn em đánh
anh một trận,*

*Mười phần thất kinh, khó chịu lại
buồn cười bản thân,”*

*Trích “Bức thư tình của Zhu
Shenghao”*

Nghiêm Thanh cười khanh khách
ngước lên nhìn anh lần nữa, Cố
Thanh Châu đọc chậm lại, hơi cúi đầu
nhìn vào mắt cô, rất gần, nói tiếp từng
câu từng chữ:

“Em nhìn xem, em cần gì phải làm
nhiều chuyện ngốc nghếch đến vậy
với anh?

Em muốn chứng minh em không
nhài là người tốt cũng rất nhiều

phải là người tốt cũng rất nhiều cách,

Em có thể làm thơ.”

Cô cười cười với anh, nói Cố Thanh Châu anh thật ngốc, sao anh lại nhìn ra được?

“Vì vậy, một, hai, ba,...” Anh đặt cô sát vách, người dựa sát, môi như dán môi.

“Mau viết đi.”

Cuối cùng ba chữ đó chưa kịp phát ra đã bị người ta nuốt vào miệng.

Nghiêm Thanh ngửa đầu đón nhận nụ hôn của Nghiêm Thanh, vô cùng thân mật, anh trần trọc trên môi cô mang theo sự chăm chú và kiên nhẫn

mang theo sự chăm chú và kiên nhẫn.

Thật sự không thể cảm nhận được thú vui như người ta, nhưng 10 trước, người đàn ông đọc sách trên vòng quay mặt trời về nói với bạn trên mạng của anh rất thú vị, lần sau em đến, anh dẫn em đi.

Anh đang suy nghĩ, có lẽ hai người đi với nhau thì thú vị hơn.

Đó là sự thăm dò của anh, anh muốn phát triển mối quan hệ của bọn họ từ trên mạng ảo ra ngoài thực tế, anh muốn gặp cô, muốn nói anh thích cô, nếu như cô đồng ý, anh sẽ như người trong cuốn sách kia, viết thơ vì cô, viết thơ tình.

Nhưng sau này cô biết mất mỗi

Nhưng sau này cô biến mất, mãi tận bây giờ anh mới nói ra những lời này bây giờ anh mới được nói ra.

***

Dường như đã đến giới hạn chịu đựng, Cố Thanh Châu thấp giọng gọi tên cô, cô mơ màng đáp lại anh. Người đàn ông như nhận được ân chuẩn, giây sau đã cạy miệng cô đi vào bên trong thăm dò, dây dưa thật sâu với cô, lúc cô muốn chạy trốn thì văng vàng cuốn lấy, mút mát.

Anh hơi mở mắt, thấy cô đỏ mặt và tay siết chặt vật áo anh, tựa như không thể chịu nổi. Đây là Nghiêm Thanh, người từ trước đến nay không

Thanh, người từ trước đến nay không dễ bảo, anh buông cô ra, ánh nhìn sâu lắng, chợt nở nụ cười rồi lại ôm cô vào trong ngực vỗ về.

Lúc đó vòng quay mặt trời đã đến chỗ cao nhất, Nghiêm Thanh chuyển ánh mắt ra ngoài cửa sổ, cô thấy mình lơ lửng giữa không trung, mặt trời tỏa nắng như sưởi ấm không gian nhỏ này, hết thấy chiều vào chân cô, hư vô mở mịt, nhưng lại chân thực như vừa rồi cô mới thân mật với người bên cạnh.

Có điều gì đó chợt lóe lên trong đầu cô, như cô từng quen thuộc nhưng lại không nhớ ở đâu. Hôm nay cảm giác thân thiết này lại xuất hiện,

ngay cả vòng quay mặt trời

ngựa gồ xoay, vòng quay mặt trời,
người bạn trên mạng mười năm trước
của cô – Tôn Ngộ Không.

Nghiêm Thanh sợ ngây người,
nhìn Cố Thanh Châu không dám tin,
anh khẽ mỉm cười với cô, nghe cô nói
cái tên mười năm trước trên mạng của
anh.

Anh gật đầu, cuối cùng cũng có
thể thừa nhận bản thân, là anh, đúng
vậy.

Cuộc sống gần đây của cô có
nhiều biến cố cô đã quen, nhưng lần
này tim cô đập mạnh. Nghĩ lại tất cả
sự việc từ trước đến nay, cô cảm thấy
như có một người cầm dao bổ một
nhát vào cô, thật đau lòng.

Khi vòng quay mặt trời lên đến đỉnh cao nhất thì bắt đầu đi xuống, ánh mắt cô nhìn đến nơi hư không, anh lại nói với cô: “Mặc dù chậm mất mười năm, nhưng lần này anh đã mang em tới đây, em có thấy thú vị không?”

Hồi lâu sau Nghiêm Thanh mới trả lời: “Thật ra thì rất chán, làm hại em hồi bé hăm mộ thật nhiều...”

Cố Thanh Châu cười.

“Nhưng mà...” Cô cân nhắc từ ngữ, “Có anh ở bên cạnh thì lại không chán đến thế.”

“Ừ.” Cố Thanh Châu vuốt ve tóc

thuviennngontinh.com thuvienngontinh.com

thuviennngontinh.com thuvienngontinh.com

cô, lần nữa dang tay ôm cô vào lòng.

Nếu không có em, thì phải làm sao đây.

Anh vẫn cảm thấy cô đã phát hiện ra ý đồ của mình, anh gửi cho cô vô số lời xin lỗi nhưng cô vẫn không để ý đến anh, cho nên anh chỉ có thể đi nhờ vả Lý Mật. Thế nhưng cô chưa bao giờ đăng nhập vào tài khoản Weibo đó một lần nào nữa, anh không biết là vì cô ghét anh hay đã có chuyện gì xảy ra, nhưng tóm lại trong vô thức anh đã không cẩn thận làm mất cô, anh không thể nào quên khoảng thời gian đó. Nhưng mà thật may mắn làm sao, cô lại xuất hiện lần nữa với cái tên đó, mặc dù phía sau có thêm một số 02, nhưng anh biết đó

thêm một số 02, nhưng anh biết đó chắc chắn là cô.

Vì vậy anh cũng đăng kí một tài khoản mới, lặng lẽ bên cạnh cô, không khác gì trước đây, chỉ là không dám để cho cô biết.

Chuyện cũ hiển hiện trước mắt, Cố Thanh Châu giơ tay lên vuốt đuôi ngựa của cô, sau đó, rút cuộc Nghiêm Thanh cũng chấp nhận được chuyện này, lấy dũng khí hỏi anh: “Cố Thanh Châu, anh luôn tìm em ư?”

Anh gật đầu, thật ra chuyện sau đó thế nào bây giờ không còn quan trọng nữa, cô càng ngày càng nổi, người hâm mộ ngày càng nhiều, cô bảo vệ bản thân rất tốt, anh thấy được cô

bản thân rất tốt, anh thấy được cô không thích giao thiệp với người trên mạng, cho nên anh kiên nhẫn chờ đợi, cố gắng không vượt qua ranh giới kia.

Thời gian cứ thế trôi qua, cuộc sống tĩnh lặng không có gì, trừ đôi lúc hiệu trưởng nói anh quá yên tĩnh mà thôi.

Tất cả thay đổi quỹ đạo là khi cô đeo mặt nạ xuất hiện trong trường anh, ngày đó cô gật đầu chào anh, tận lực đè giọng, âm thanh của cô vang vọng khắp khán phòng.

Lúc cô nói chuyện anh liền ngồi sau lưng nhìn cô, khi đó anh biết, không xong rồi, anh muốn vượt ranh giới đó.

Nhưng vẫn chưa dám nói mình là ai, anh tự ra nguyên tắc cho mình, chỉ làm bạn với cô mà thôi.

Sau đó xảy ra nhiều chuyện, cô tìm anh trên Weibo, cô nói cô lỡ quên mất mật khẩu, nên vứt bỏ Tôn Ngộ Không của cô.

Ngày đó anh một mình uống rượu, thật vui sướng, thì ra cô chưa quên anh, cũng không phải cố ý đánh mất anh.

***

Cố Thanh Châu nói những lời này với cô, Nghiêm Thanh cười nghe anh nói mình ném hết nguyên tắc của bản

thân, theo đuổi cô, cuối cùng cũng đuổi vào trong tay, để ngày nào đó đưa cô đi gặp hiệu trưởng, ông ấy đúng là vì anh mà sâu đến bạc trắng cả đầu.

Cô lắc đầu nói không đi đâu, sẽ bị sinh viên nữ trường anh ghi hận mất.

Cố Thanh Châu nhéo nhéo tay cô, nụ cười nhạt dần, hỏi vấn đề mà anh đã suy nghĩ từ rất lâu rồi: “Sao lúc đó em lại đột nhiên biến mất vậy?”

“Em...” Nghiêm Thanh không biết nét mặt bây giờ của mình như thế nào: “Lúc đó em kết hôn rồi.”

Cố Thanh Châu không chần chờ chút nào, chỉ đứng đưng gật đầu như

Cô Thanh Châu không chân chờ chút nào, chỉ đứng đung gật đầu như đã biết. Những lời này đối với anh mà nói giống như chỉ đang nói chuyện hôm nay thời tiết thật tốt vậy, không cần quá để ý làm gì.

Nghiêm Thanh cảm thấy cô nên giải thích rõ ràng với anh: “Khi đó là em cam chịu, nghĩ đến mình liều mạng đi học đại học thì có lợi gì cơ chứ, quay đầu lại vẫn vậy, thực tế đã cho em một nhát chí mạng, em biết được em không thể nào chạy khỏi số phận, em thỏa hiệp nên em kết hôn. Đoạn thời gian đó có thể làm cho người ta sụp đổ, em không thể lên mạng tìm anh được, bởi vì là em vứt bỏ anh trước.”

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32-3

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cố Thanh Châu, anh đừng lơ em, anh đừng chê em, đừng...”

Nghiêm Thanh chỉ cho phép mình khóc một lúc, từ trước đến nay cô không phải là một người mềm yếu, càng không phải là người mau nước mắt. Cô giống như một đứa trẻ không có được đồ chơi mình thích, ngoài miệng thì nói không muốn, nhưng thật ra cô biết mình có bao nhiêu ham mê, cô muốn giả bộ dũng cảm, thật ra thì cô không cần phải làm như vậy, ít nhất trước mặt Cố Thanh Châu cô không cần phải làm như vậy.

“Anh không biết,” Anh ôm lấy cô: “Anh làm sao biết được.”

“Anh yêu em.”

Lúc nói ra ba chữ này cũng là lúc vòng quay mặt trời dừng lại, anh dắt cô ra ngoài, nhìn cô dậm chân trên mặt đất, để lại cho anh một bóng lưng.

Bóng lưng của cô, cho dù cô len vào đám đông anh vẫn có thể nhận ra. Anh vẫn còn chuyện chưa nói, từ khi cô dùng cái tên Hắc Diện Mao Hải đối mặt với người khác, mỗi một buổi diễn thuyết, mỗi một lần kí sách, một một lần cô tham dự sự kiện, anh đều ở đó, đứng xa xa trong đám người, nhìn cô trở thành nhân vật chính trên khán đài, không còn là cô bé núp sau mạng ảo không ai biết tên trong ngàn vạn người nữa.

Bóng lưng của cô, anh nhìn rất

Bóng lưng của cô, anh nhìn rất nhiều lần, nhưng vẫn không nghĩ được, có thể gặp lại nhau.

Hết chương 32

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 33: Chồng cũ

Chuyển ngữ: *Minh Minh*

Biên tập: *Iris*

Nghiêm Thanh ngồi khoanh chân ngẫm nghĩ thật kỹ xem cả đời này mình đã từng được ba chữ cảm động đó lần nào chưa, và dĩ nhiên kết quả là chưa.

Bố mẹ, em trai, chồng cũ, bạn bè, đồng nghiệp, chưa một ai nói ba chữ ấy với cô.

Kể từ khi lên cấp ba cô đã sống xa nhà và chính người bạn trai Cố Thanh Châu này đã khiến cô choáng váng không biết bao nhiêu lần. Cô mở radio theo thói quen song cuối cùng quyết định cắt điện thoại đi, mình nên để những thứ này rời xa khỏi cuộc sống của bản thân thôi.

Hôm nay cô chính thức nghỉ việc.

Hôm sau tỉnh dậy không có việc gì làm, Nghiêm Thanh đỏ mặt nhìn va-li để trong góc phòng. Người xưa nói cấm có sai, phụ nữ và tiểu nhân là những kẻ khó nuôi nhất, cô là tiểu nhân, còn Cố Thanh Châu là quân tử. Cô cứ ngỡ anh đòi ý không thích mình nữa, gia đình nhà người ta sẽ không chấp nhận mình đâu, ấy vậy mà hôm qua anh đưa cô về đến nhà, nhìn thấy va-li của cô mà chỉ nói ba chữ - “Không được dọn.”

Được thôi, vậy thì không đi nữa, cô chẳng thích chuyển đi chuyển lại nhiều, vì vậy đồ đạc lại đâu vào đấy. Sau khi biết đây là nhà Cố Thanh Châu, Nghiêm Thanh càng trân trọng giữ gìn hơn, lau bệ cửa sổ, lau sàn nhà, dọn dẹp phòng bếp từ trong ra ngoài, chuẩn bị đầy đủ mấy thứ lặt vặt như dầu ăn mắm muối, cuối cùng một người ăn quá buồn chán nên đành gọi một suất ăn bên ngoài. Ăn xong thì rảnh rồi và cô ngồi trên bệ cửa sổ bắt đầu chơi với đồng cây cỏ của mình.

Mới đó mà cây đa búp đỏ cần được bón phân và cây lưỡi hổ cũng cần được tưới nước. Nghiêm Thanh bắt tay vào làm, giữ điều thuốc trên môi, ánh mặt trời mùa đông vừa đủ, ấm áp chiếu lên người cô. Vừa làm vừa nghĩ đến cái gì đó, cô để chậu xuống rồi lướt điện thoại, tìm được tấm hình trước kia Cố Thanh Châu gửi cho mình.

Hồi đó cô chỉ tiện tay lưu lại, trong ảnh là người đàn ông không lộ mặt thấp thoáng góc áo màu trắng đang chăm sóc mấy chậu hoa của cô.

Lướt xem thêm mấy cái nữa, là hình trước kia cô đến đại học thành phố Dương tìm anh, trên đường Tư Minh, hai hàng cây xanh biếc, bây giờ nhìn kĩ sẽ thấy có hình bóng anh xa xa đang đi về phía cô.

Nghiêm Thanh vui vẻ, dùng tấm này làm ảnh màn hình chính.

Làm mấy chuyện này không tốn bao nhiêu thời gian cả, cô cất điện thoại đi và quyết định ra ngoài một chuyến mua một bó hoa tươi về cắm. Khi mua hoa chủ cửa hàng hỏi cô muốn mua loại nào, trước kia cô cảm thấy hoa hồng thật tầm thường, tầm thường tới mức không thể chịu nổi, vậy mà chẳng hiểu sao giờ cô lại mua một bó hoa hồng, màu hồng đỏ rực, giá cả thật không rẻ chút nào.

Về rồi cô lấy bình hoa ra, học theo điệu bộ Cố Thanh Châu ngồi bên bàn trà cắm hoa song cô lại không biết phải bắt đầu từ đâu, cần cắt chỗ nào, cần giữ chỗ nào. Vì vậy Nghiêm Thanh nghĩ ngợi một lát bèn nhắn tin hỏi anh.

Cả ngày hôm nay thầy Cố luôn thấp thỏm không yên, cũng nhận ra bản thân mình hôm nay không bình thường cho lắm, chốc chốc anh lại lấy điện thoại trong túi ra xem, sợ bỏ lỡ tin nhắn của ai kia. Buổi trưa, đang

túi ra xem, sợ bỏ lỡ tin nhắn của ai kia. Buổi trưa, đang ăn cơm thì gặp Hiệu trưởng, ông ấy vẫy tay gọi anh: “Qua đây đi, chúng ta cùng ngồi một bàn.”

Sau đó có thêm trưởng khoa Vương.

Gần như hai người họ thay phiên nhau hỏi anh và chủ đề tất nhiên là - “Thanh Châu này, cháu cũng lớn rồi, nên lập gia đình rồi nhỉ?”

Bây giờ đã có tin tốt để báo cho hai vị người lớn đây, tuy nhiên nghĩ kỹ lại anh quyết định nên giấu một thời gian nữa thì hơn. Để sau khi mọi thứ đã được chắc chắn mọi chuyện rồi, thông báo vẫn chưa muộn.

Vì vậy cuộc nói chuyện biến thành thầy Cổ súc tích gặt đầu nói cháu biết rồi ạ, cảm ơn hiệu trưởng với trưởng khoa Vương đã quan tâm, sau đó nghe như gió thổi qua tai.

Sau một ngày nói chuyện với Hiệu trưởng, cuối cùng anh đã nhận được tin nhắn từ bạn gái, đúng hơn là một bức ảnh, hỏi anh tía như thế nào. Trưởng khoa Vương nhìn anh nhoẻn cười khi xem điện thoại thì lấy làm lạ.

Nghiêm Thanh nhanh chóng nhận được câu trả lời: Hôm nay anh nhớ em lắm.

Vốn dĩ chỉ hỏi cách tía hoa, anh đã không chỉ cách còn nói cái này làm mặt cô ửng hồng. Nghiêm Thanh cất điện thoại rồi tùy tiện cắm hoa vào bình, được rồi, chụp một bức ảnh gửi cho thầy Cổ, không nói thêm gì cả.

Thầy Cổ gọi điện đến, giọng điệu rất vui vẻ, hẹn cô ăn tối: “Có muốn ăn gà rán không em?”

Nghiêm Thanh chỉ biết cười trong lòng: “Cổ Thanh Châu, anh còn có chút nguyên tắc nào không hả, anh nói đó là đồ ăn rác rưởi nên ăn ít đi sao cơ mà? Có phải anh còn muốn mua cho em một ly cô ca lớn nữa không?”

Thầy Cổ hững hờ ừ, thân nhiên thừa nhận.

Nghiêm Thanh hớn hờ, chắc chắn hai tiếng: “Ăn cháo đi, lâu rồi chúng ta chưa ăn.”

“Ừ, vậy giờ anh qua đón em nhé.”

Nghiêm Thanh không thay đổi cách ăn mặc, thay quần áo xong thì ngồi chơi trò chơi. Nói hơi khoa trương nhưng cô chơi đâu thắng đấy, thắng đến mức chính cô còn hoài nghi nếu lát nữa cơm nước xong xuôi đi mua vé số có phải trúng độc đắc không đây, cái máy trò chơi này lúc trước cô mua còn chưa đến hai đồng.

Có điều nó cũng làm cô lo lắng, đồ tình đen bạc, không được, không chơi nữa.

***

Mùa đông mặt trời tắt sớm, lúc Cổ Thanh Châu đến hoa viên Đông Sơn mới có 5 giờ chiều nhưng trong khu đã bật đèn, bảo vệ canh cổng thấy anh thì cười chào hỏi: “Thầy Cổ tan lớp rồi à.”

Cổ Thanh Châu thấy bảo vệ bận bịu, gật đầu hỏi thăm chuẩn bị mở cửa bước vào, cửa kính xe anh không đóng, nghe ngoài phòng bảo vệ có một người đàn ông đứng nói: “Vợ tôi ở đây, mấy người cho tôi vào đi, tôi tìm cô ấy có việc gấp.”

Bảo vệ: “Vợ anh sống ở tầng mấy anh còn không biết sao tôi có thể để cho anh vào được? Anh gọi vợ anh xuống đón đi, chỗ chúng tôi có quy định hết rồi.”

Người đàn ông hậm hực nói: “Nếu cô ta chịu nhận điện thoại thì tôi còn đứng đây nói với mấy người làm gì...”

Một trực giác mách bảo Cổ Thanh Châu xuống xe, anh nhìn người đàn ông lúc này nghe được một câu: “Cô ấy

anh nhìn người nọ, lúc này nghe được một câu: “Cô ấy tên Nghiêm Thanh, anh tra đi, nhất định là có người này.”

Cố Thanh Châu nhìn người đàn ông đó, Âu phục, cà vạt, ven đường còn có xe của anh ta dừng ở đó, xe không đến nổi. Bây giờ bảo vệ đã mất kiên nhẫn, muốn đuổi anh ta ra ngoài, người đàn ông đứng bên xe bắt đầu chửi tục.

Cố Thanh Châu nhìn đồng hồ trên cổ tay, hơi nhíu mày, đi tới bên xe của anh ta, chốc lát đã hiểu rõ tình hình.

Đột nhiên có một người không biết xấu hổ nhìn chằm chằm mình, Tiền Hoa nhớ lại bảo vệ gọi hắn ta là thầy Cố thì phải, đầu óc anh ta bắt đầu hoạt động, giật mình nói: “Mày chính là thằng cả nhà họ Cố? Mẹ nó mày đừng nói mày không biết tao là ai, nói cho mày biết, tao là người đàn ông của Nghiêm Thanh đó.”

Cố Thanh Châu gật đầu, phun ra hai chữ: “Chào anh.

Tiền Hoa: “...”

Người này sao không làm theo như thông thường nhỉ

Lúc này đáng lẽ đại gia nhà hắn nên sẵn tay áo mà chào hỏi nhau chứ nhỉ? Gì mà chào anh? Chào cái đầu mày! Tao cực kì muốn đánh cái thằng dám đi cướp vợ của ông đây đây.

Khi còn bé Tiền Hoa ở quê là một đứa chuyên đi phá làng phá xóm, học hành chẳng ra gì và cực kì thích gây gổ đánh nhau, giờ này đứng trước mặt Cố Thanh Châu có cảm giác như đang đứng trước mặt mấy đứa lớp trưởng thành tích học tập cách ngàn trượng với đội sao đỏ vậy. Hắn ta muốn giơ nắm đấm song chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, người này vẻ mặt thư sinh, hình như là thầy giáo thật!

lang pha xom, học hành chẳng ra gì và cực kì thích gây gổ đánh nhau, giờ này đứng trước mặt Cố Thanh Châu có cảm giác như đang đứng trước mặt mấy đứa lớp trưởng thành tích học tập cách ngàn trượng với đội sao đỏ vậy. Hắn ta muốn giờ nắm đấm song chẳng biết phải bắt đầu từ đâu, người này vẻ mặt thư sinh, hình như là thầy giáo thật!

Thầy giáo à thầy giáo, còn cao hơn lớp trưởng đây.

“Ha, Nghiêm Thanh là người đàn bà của ông đây, mà biết nó có nghĩa là gì không?” Tuy Tiền Hoa không tung ra quả đấm nào nhưng lực sát thương mỗi khi mở miệng cũng có, gã khiêu khích: “Là từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân không có chỗ nào mà ông đây chưa ném qua.”

Cố Thanh Châu cup mắt, không kịp để gã đó phản ứng lại đã tung một phát đấm lên mặt, không nói một lời dư thừa nào.

“A!” Hai hàng máu mũi chảy xuống, Tiền Hoa sững sờ.

“Nhưng người có thể vào nhà cô ấy bây giờ chính là tôi, mà anh chỉ có thể ở dưới đây đợi.” Cố Thanh Châu nhìn đồng hồ bị vỡ, rơi làm hai mảnh: “Những thứ anh nói, tôi không hề để ý chút nào.”

Hết chương 33

Chương 34-1

Chương 34: Thầy Cố

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

thuvienngantinh.com

Biên tập: **Iris**

Khi ra đến cửa Nghiêm Thanh mới nhận ra mình ăn mặc hơi tùy tiện, nhưng cô cũng chẳng có đồ đẹp để thay. Xuống thấy anh đang đứng bên xe chờ mình, gương mặt rạng ngời, cô vô thức giơ tay xoa hai má đang ửng đỏ. Ngồi vào trong xe, Cố Thanh Châu lịch thiệp cầm tay cô, Nghiêm Thanh chợt thấy đồng hồ đeo tay của anh đặt trên bảng điều khiển, là cái anh luôn đeo, có lẽ là cái anh thích nhất.

thuvienngantinh.com

Nghiêm Thanh cầm lên xem hỏi

Nghiêm Thanh cầm lên xem, hỏi anh sao nó bị hỏng vậy.

Sau một hồi ngẫm nghĩ, Cố Thanh Châu bèn trả lời mình đánh nhau nên bị hỏng.

Nghiêm Thanh tỏ vẻ rất tin anh, tin vô cùng và không hề nghi ngờ chút nào. Và về mặt cô cũng không nghi ngờ gì nghĩ anh mà đánh nhau chắc cũng sẽ là đệ nhất mỹ nam trên vũ trụ này, đẹp đến độ cho dù là đàn ông nhìn thôi cũng sẽ trúng sét mất.

Cố Thanh Châu buồn cười nhìn cô, xoa tay cô và nói: “Đi thôi, anh đói rồi.”

Anh lái xe ra ngoài từ cửa cổng

Cô lắc đầu: “Em cũng không biết. Thật sự em chưa từng nghĩ mình nghĩ việc ở đài phát thanh sẽ làm gì nữa, mấy hôm nay chuyện này làm em thật phiền quá...”

Cô cúi đầu nghịch áo len của anh: “Có hơi thất vọng.”

Nghiêm Thanh là một người thẳng thắn, đây là lần đầu tiên thấy cô khoanh khắc ưu tư thế này.

“Vậy thì để một thời gian nữa hẵng tính.” Cố Thanh Châu nói xong cười lạt một tiếng: “Còn bây giờ chúng ta cứ yêu đương hẹn hò thôi.”

Nghiêm Thanh ngửa đầu nhìn

Vốn dĩ cũng chẳng có gì, chỉ chọc anh cho vui, vậy mà anh lại thẳng thắn như vậy khiến cô nàng ngồi đối diện thẹn thùng đỏ mặt không thôi.

Cố Thanh Châu không hề cảm thấy bất thường, hỏi: “Ăn xong em muốn đi đâu chơi không?”

Cô gái bày tỏ mình không khó chiều, thật ra đây có thể coi là lần đầu tiên cô yêu đương hẹn hò với người khác. Khi phát trực tiếp, cô đã từng nghe rất nhiều câu chuyện tình, hợp hợp tan tan, đồng thời giúp đỡ được không biết bao nhiêu người bạn trên mạng, nhưng nói thế nào thì cô chỉ là một tay mơ

trong khoản này mà thôi.

Cố Thanh Châu không lên tiếng ngay, đợi đến khi ăn tối xong anh mới cầm tay cô hỏi: “Có muốn đến nhà anh chơi một lát không?”

Cô nàng cười xấu xa, ngón tay khều khều cằm anh: “Chơi gì đây?”

Cố Thanh Châu giữ chặt tay, không cho phép cô cử động: “Cùng nghe radio với anh.”

Nghiêm Thanh đang định ăn miếng sủi cảo tôm cuối cùng, nghe anh nói thì lặng lẽ đặt đĩa xuống.

Thì ra anh hiểu được.

Cô rời đi, **Tâm trạng tốt đẹp**

vẫn sẽ tiếp tục và kể từ hôm nay, mỗi khi đến 8 giờ tối cô không thể ngồi trong phòng thu thậm chí là phòng đạo diễn nữa, cuối cùng thì tiết mục này đã không còn quan hệ gì với cô nữa rồi. Thói quen lặp đi lặp lại mỗi ngày bấy giờ bỗng chốc biến mất, thời gian này rảnh rỗi đến mức làm cho cô cảm thấy không thực, trong tim không thể chấp nhận được giờ đây mình chỉ là một trong hàng ngàn người nghe, giống như một người mất đi danh dự vậy.

Cố Thanh Châu xoa tay cô, nói bằng giọng như đang dỗ dành: “Vẫn luôn muốn nghe cùng em một lần, cuối cùng đã có cơ hội.”

Chỉ thấy cô lại cầm đũa lên, đáp
ừ: “Vậy thì mình cùng nghe đi.”

Hai người cùng nhau nghe sẽ
không mất tự nhiên đồng thời sẽ
không có cảm giác mất đi danh dự
nữa.

Bạn cũng phải làm quen với việc
trở thành một thính giả đi thôi!

***

Vào đến cửa nhà thầy Cố,
Nghiêm Thanh mới nhận ra mình bị
lỗi rồi, người đàn ông này ra vào địa
bàn của mình đã không biết bao
lần, tự nhiên đến mức mặt khẩu
thuộc làu làu, vậy mà quen biết
nhau đã lâu rồi mà đây mới là lần
đầu tiên mình đến nhà anh vì vậ

đầu tiên mình đến nhà anh, vì vậy

bên mượn có đi vệ sinh.

Căn hộ của Cố Thanh Châu là một phòng trong khu cạnh đại học Dương, có lẽ phải lái xe hơn 40 phút mới đến được hoa viên Đông Sơn, một Nam một Bắc thật sự hơi xa. Chương trình chưa bắt đầu nên Nghiêm Thanh cùng nói chuyện với anh trước, nổi hứng trêu chọc: “Cố Thanh Châu, hồi trước anh thích em đến mức nào mà có thể không ngại đường xá xa xôi đến cổng đài phát thanh đón em thế hả?”

Người đàn ông nào đó hơi xấu hổ, sau đó đưa tay xoa đầu đối phương và ôm chầm vào ngực. Căn

phương và ôm ghì vào ngực. Căn phòng có hệ thống sưởi đầy đủ, Cố Thanh Châu chỉ mặc một cái áo len mỏng, chất len cọ sát vào người cô, cái ôm của anh chất chứa đầy cảm xúc. Nghiêm Thanh dần dần yên tĩnh lại, bình tĩnh nghe đoạn quảng cáo trước khi bắt đầu chương trình, đó là đoạn quảng cáo do cô viết để tỏ lòng cảm ơn nhà tài trợ Jasmine Homes đã cứu chương trình trong nguy cấp.

Dường như mọi thứ mới xảy ra hôm qua, nhưng thật ra từ rất lâu rồi.

Hiện giờ người người nhà nhà đều có thói quen dùng điện thoại di

động nghe radio và có lẽ chỉ còn mình Cố Thanh Châu dùng đến cái máy dò đài mà thôi. Nó có kiểu dáng cũ kĩ, có lẽ đã dùng từ lâu rồi, giờ phút này một phát thanh viên khác đã thế chỗ Nghiêm Thanh bắt máy tiếp chuyện với thính giả gọi tới, trò chuyện tâm tình. Cô khẽ lẩm bẩm: “Tạm được.”

Có phong cách giống với mình đấy nhỉ?

Cố Thanh Châu cúi đầu nhìn cô, sờ đông sờ tây, hết tay rồi mặt, bị cô xua đi: “Em không sao.”

“Sau này em có dự định gì không?” Cố Thanh Châu nhỏ giọng hỏi.

Cô lắc đầu: “Em cũng không biết. Thật sự em chưa từng nghĩ mình nghĩ việc ở đài phát thanh sẽ làm gì nữa, mấy hôm nay chuyện này làm em thật phiền quá...”

Cô cúi đầu nghịch áo len của anh: “Có hơi thất vọng.”

Nghiêm Thanh là một người thẳng thắn, đây là lần đầu tiên thấy cô khoanh khắc ưu tư thế này.

“Vậy thì để một thời gian nữa hẵng tính.” Cố Thanh Châu nói xong cười lạt một tiếng: “Còn bây giờ chúng ta cứ yêu đương hẹn hò thôi.”

Nghiêm Thanh ngửa đầu nhìn

Nghiêm Thanh ngửa đầu nhìn anh: “Chỉ yêu đương hẹn hò liệu có chết đói không?”

Thầy Cố sáng mắt nhìn cô, đáy mắt phản đối, tình nồng như mật, sao có thể chết đói chứ?

Nhưng thật ra là đang buồn cười, anh hiểu ý cô, ôm cô đung đưa: “Có anh ở đây, chết đói sao được.”

Bề ngoài thì dừng dừng coi thường nhưng thật ra trong lòng như chìm trong mật ngọt. Từ bé đến lớn, cô không dựa vào ai được nên chỉ có thể đứng lên bằng đôi chân của mình, đây là lần đầu tiên trong đời cô có người nói cho cô

biết đã có anh chống đỡ, cho dù trời có sập xuống cũng không sợ, một người có thể cho cô bờ vai vững chắc để dựa vào.

Chỉ có điều, nói là một chuyện, thực tế lại là chuyện khác.

Cô vẫn còn ít tiền gửi ngân hàng, không đến nỗi chết đói, nhưng lần này phải suy nghĩ cẩn thận cho tương lai.

Cố Thanh Châu cảm thấy là lạ, sao cô gái này lại nhìn mình không nói một lời. Ngay lập tức cô cười tươi, chế nhạo anh: “Em đi như vậy không phải vì xung quanh mọi người nói em có chỗ dựa nhà tài trợ à?”

Người đàn ông nào đó ngồi trên sofa không biết phải đối đáp ra sao. Cáp trên đã đứt lút xong xuôi, cô muốn không đi cũng được, vậy mà cô vẫn đi, giờ lại trách anh cho cô chỗ dựa vững chắc quá à?

Thật là, ỷ lại anh thích cô đây mà.

Nghiêm Thanh càng nhìn càng buồn cười, đổi một tư thế khác, ngồi quỳ trên ghế, hai tay bưng mặt thầy Cố nhào nặn.

Không phải chứ, thầy Cố như vậy rồi mà vẫn đẹp trai ai không ai bằng.

Cô bật cười ha hả, một giây sau Cố Thanh Châu bắt lấv hai tay cô

trời đằng sau, cô nàng hô một tiếng xông về phía trước đụng vào bụng anh, người đàn ông cúi đầu ngậm vào đôi môi đang cười của cô.

Lúc này cô loáng thoáng nghe anh nói một câu: “Không được càn quấy.”

Là nói vừa rồi không được hay nói lúc này không được hả?

Nghiêm Thanh chớp mắt, sau đó vòng hai tay ra sau cổ Cố Thanh Châu, hồi lâu sờ sờ tóc anh. Tóc ngắn nhưng không đâm tay, hơi mềm, bàn tay tập theo anh xoa xoa đầu anh, ấn ấn ngón tay, lộn xộn

một hồi cả người bị anh đè xuống ghế.

Chủ đề của “Tâm trạng tốt đẹp” hôm nay là gì nhỉ? Nghiêm Thanh không nhớ, phát thanh viên nói gì ta? Cô không có thời gian nghe nữa. Chỉ cảm thấy cả người bị Cố Thanh Châu đè lên rất nặng, nụ hôn không ngăn chút nào, đầu lưỡi đảo trong miệng cô rất điêu luyện, dường như xem cô là một bữa ăn thịnh soạn mà thưởng thức.

Thế này cô mới thấy rõ, trên người anh có mùi hương rất dễ chịu, nụ hôn của anh không giống con người văn vẻ của anh chút nào, đúng rồi, có lẽ anh đang thực hiện đúng như biệt danh của anh —

hiện đúng như biệt danh của anh –
Thú.

Cô bật cười thành tiếng, lúc anh
nghỉ lấy hơi hỏi cô cười gì, giọng
điều vô cùng yêu thương, cũng
không để ý cô gái nhà người ta
chưa kịp trả lời đã cúi đầu hôn tiếp,
dây dưa triền miên, hôn thật lâu
thật sâu.

***

Đây là một khu yên tĩnh độc lập,
nơi này có một đôi trai gái đang ở
bên nhau dính chặt không buông.
Trong cơ thể phái nữ của Nghiêm
Thanh có gì đó dần nhô lên, một
lúc sau cũng không biết phải làm
sao, Cổ Thanh Châu đành kéo ra

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 34-2

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

khoảng cách, để cô từ từ thở dốc, một lúc sau vẫn chưa nói gì, lâu sau nữa mới từ từ đứng dậy khỏi người cô, nhìn cô từ trên cao.

Hai mắt anh quá sáng, cô bỗng dựng che mặt, nhấc chân muốn đạp anh: “Nhìn gì mà nhìn.”

Cú đá ấy cũng chẳng ăn thua gì, Cố Thanh Châu đưa tay đè lại đầu gối xinh đẹp của cô. Sô-pha nhà anh màu trắng, cô lại mặc đồ đen, quần áo rộng thùng thình nhưng khung xương nhỏ nhắn. Nhờ cái ôm vừa rồi anh nhận ra cô rất gầy, lúc này này tay áo bị rơi xuống lộ ra một ít da thịt, tay anh cầm còn thấy nhỏ hơn.

Khoan đã...

Cố Thanh Châu kéo Nghiêm Thanh lên, cầm cánh tay cô lên cẩn thận nhìn kĩ, đôi lông mày nhíu lại, giống như là đang nghiên cứu vật báu vô giá.

Chắc chắc rằng, vết sẹo kia không còn nữa.

Anh đưa mắt lên nhìn cô, cô vẫn còn đỏ mặt, kiêu ngạo nắm tay anh, chột chột hỏi: “Trông được không anh?”

Về mặt này... anh không thể nói không nhỉ.

Cố Thanh Châu cười rộ lên, im lặng vuốt ve Nghiêm Thanh, không

lặng vuột ve Nghiêm Thanh, không biết cô đã chịu đựng bao nhiêu nỗi đau, anh không biết chán, cứ nhìn mãi.

Nữ trang điểm vì người thương, kẻ sĩ chết vì tri kỉ.

Mấy chữ này làm cho Cố Thanh Châu vô cùng yêu thích, thật ra anh không để ý vết sẹo kia, đó là dấu vết minh chứng cho sự cực khổ của cô, anh đau lòng thay cô, thương cô, mà cô bây giờ. Chẳng cần nói cũng biết vì anh mà đổi, lúc này đây anh có một loại cảm động không nói nên lời, muốn đặt cô trong hộp gấm tốt nhất, bảo vệ cô, không để cô chịu chút đau khổ nào nữa.

Mời cô tới nghe radio nhưng thực ra hai người lại làm chuyện đổ mắt tim rung, chuyện nghe đài đã ném không biết đến tầng mây nào rồi, mười giờ tối thầy Cổ ra dáng thân sĩ mặc áo khoác đưa cô về nhà.

Trên đường không có trở ngại nào, từ đại học Dương đến hoa viên Đông Sơn nhanh hơn so với tưởng tượng, quá nhanh, làm cho anh chưa thỏa mãn.

Gần đến cổng Cổ Thanh Châu thả chậm tốc độ xe, không nhìn thấy người gặp lúc chạng vạng tối, lông mày cũng bày ra vẻ khoái chí. Cô nàng ngồi một bên đột nhiên nghĩ đến cái gì đó kéo tay áo anh

nghĩ đến cái gì đó, kéo tay áo anh:
“Anh dừng lại một chút, em muốn mua một tờ vé số.”

Vì vậy thầy Cố vừa mới cảm thấy đường về quá ngắn lại khoái trá một lần nữa, xuống xe cùng cô chọn vé số, mong đợi đến ngày xổ số thứ tư. Lúc chọn lựa cô cực kì xoắn xuýt, phân một ít cho Cố Thanh Châu, ông chủ vé số nằm trong phòng ngủ gà ngủ gật, thầy Cố nghiêm túc đến gần, ngực dán vào sau lưng cô, hơi khom người cầm tay cô điền mấy số trên tấm vé trong tay anh.

“Nếu như trúng thì là của anh hay của em?” Về mặt anh bây giờ

“Nếu như trúng thì là của anh hay của em?” Về mặt anh bây giờ vô cùng giống khi đang trêu chọc Nguyệt Nguyệt.

Vì vấn đề này mà đầu óc Nghiêm Thanh hoạt động hết công suất, mặc dù cô chưa bao giờ trúng nhưng lần này có Cố Thanh Châu ấy, là may mắn của cô đó, lỡ như trúng mấy triệu thì làm sao?

Cố Thanh Châu vỗ vỗ đầu cô:

“Còn nghĩ nữa à, của anh cũng là của em còn gì.”

Cô gật đầu, vô cùng cẩn thận cất vé số vào túi xách.

Hết chương 34

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 35

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 35: Người một nhà

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

thuvienngantinh.com

Biên tập: **Iris**

Trước đây cảm thấy cuộc sống quá bận rộn, bận đến mức không kịp dừng lại thưởng thức những thứ xung quanh, nhưng bây giờ dừng lại đột ngột thì lại cảm thấy hơi sợ hãi. Cũng may sự sợ hãi đó không ở trong cô quá lâu, thầy Cố giống như con giun trong bụng cô, mặc dù nói ra thì có vẻ buồn nôn nhưng cho dù là giun thì anh cũng là con giun đẹp trai. Anh cứ như thần vậy, bấm ngón tính toán, thật sự không cho Nghiêm Thanh một chút thời gian rảnh rỗi nào, theo như anh nói, tập trung yêu đương hện hò.

Anh gọi điện thoại cho cô: “Có

Anh gọi điện thoại cho cô: “Có hứng thú tham dự triển lãm anime với anh không? San San có hoạt động ở đó, con bé đưa cho anh hai vé.”

Nhớ đến cô bé hoạt bát ấy, Nghiêm Thanh rất muốn tới gần, có lẽ càng thiếu cái gì thì càng muốn cái đó, giống như đến càng gần càng tốt vậy.

Cố Thanh Châu đến đón cô, gần đây Nghiêm Thanh không phải đi làm nên không được lái xe làm cô hơi ngứa tay, mở cửa nói Cố Thanh Châu qua ngồi ghế phụ, đạp ga phóng xe thẳng ra ngoài. Từ nhà cô đến chỗ triển lãm phải đi qua đường quốc lộ, xe cô không nhiều lắm, cửa kính xe hạ xuống thoải mái.

Anh yên lặng ngồi một bên, cảm giác không có đất dụng võ, cũng không biết cô nàng học lái xe ở đâu đây, ài....

“Cố Thanh Châu, bằng lái xe của em là A1.” Dừng xe trước cột đèn đỏ, Nghiêm Thanh đột nhiên nói với anh.

Không phải là huênh hoang, mà là bất đắc dĩ.

Cố Thanh Châu ngoảnh sang nhìn cô, góc nghiêng của Nghiêm Thanh rất đẹp, làn da trắng trẻo hôm nay lại mặc thêm áo len màu trắng nên trông hai người như mặc đồ đôi vậy.

“Em cố gắng lấy được bằng lái rồi theo người ta lái xe đường dài, lại mua cho thầy mấy gói thuốc lá

với mời ăn cơm, thành ra nếu

được đi cửa em đi, đi một chuyến có thể kiếm mấy trăm đồng. Suốt ba năm đại học, em đều lái xe mỗi khi kì nghỉ đến, cho nên em mới lái trâu như thế". Cô nhìn bàn tay mình rồi đưa ra trước mặt Cố Thanh Châu: "Cũng vì thế mà vết chai nhiều hơn."

Người đàn ông im lặng nắm tay cô, thầm than trong lòng.

Đèn xanh, Nghiêm Thanh rút tay lại, hơi hờn dỗi lầm bầm: "Đợi khi nào em tìm được em trai, em sẽ đánh nó một trận cho chừa. Khóc cũng thừa, nhất định phải đánh một trận toi đời, đến lúc đó anh phải giữ chặt nó cho em. Em sợ nó lớn lên to cao quá em không đánh nổi,

mặc dù lúc bé nó rất ngoan nhưng lớn lên như thế nào thì ai biết được.”

“Ừ.” Cố Thanh Châu gật đầu đồng ý: “Nhất định sẽ giữ nó cho em.”

Nghiêm Thanh bật cười: “Tên trộm anh còn không đuổi kịp, thế mà còn đòi đánh nhau? Thôi đi.”

Hôm nay Cố Thanh Châu đeo một cái đồng hồ mới, dây đồng hồ làm bằng da trâu, đánh thế nào cũng không thể đứt được, anh cúi đầu nhìn mặt đồng hồ, anh làm được mà.

Cô nàng bật cười thành tiếng, vang vang vang, anh làm được làm được.

***

Đến trung tâm triển lãm, bên trong đều là những trang phục quái lạ và khi Cố Thanh Châu đi mua nước Nghiêm Thanh nhận được một cuộc điện thoại. Từ khi bị cư dân mạng bóc trần cuộc sống đến nay, trung bình mỗi ngày cô sẽ nhận được năm cuộc gọi từ chồng cũ, đây là lần đầu tiên cô nhận máy.

“Alo...” Máy giầy đầu Tiền Hoa có vẻ không tin cô sẽ bắt máy, sau đó lấy lại tinh thần, nói chuyện vô cùng lưu loát: “Nghiêm Thanh, mẹ nó, cô thật sự bay lên cảnh cao làm phượng hoàng rồi đấy hả, sao lại không nhận điện thoại của tôi, cô...”

“Này lão Tiền,” So với việc đối phương ăn nói nóng nảy, Nghiêm Thanh chỉ dùng giọng đáp trả: “À...”

phương ăn nói nóng nảy, Nghiêm Thanh chỉ dừng dừng đáp trả: “Ăn nói cho ắn thận, anh nói nặng thêm lần nữa xem.”

“...” Tiền Hoa im bật, phong thái đàn ông vừa rồi không biết bốc hơi đi đâu hết, biến thành bộ dạng cún con vẫy đuôi nhỏ nhẹ nói với cô:

“Vợ ời, hôm đó anh tìm em, bảo vệ không cho anh vào, sao em không nghe điện thoại của anh vậy? Anh có nghe nói đến chuyện kia, có phải em nên cho anh một lời giải thích không nhỉ? Ui chà chà, anh không tức giận, em bực mình với anh làm gì chứ?”

“Muốn bà đây nhắc lại thêm mấy lần nữa anh mới thôi hả? Không lẽ ly hôn là giả? Tôi cần phải giải thích gì với anh chắc?” Nghiêm

Thanh chấp mắt vào phòng. Cố

Thanh nhăn mặt, xem chừng Cố Thanh Châu đi đến từ xa xa.

Bên kia điện thoại giọng điệu như chịu oan ức, gọi một tiếng vợ ơ: “Hôm đó anh có gặp gã đại gia họ Cố, thực sự em với hần ta cùng...”

“Anh lặp lại lần nữa tôi nghe,” Giọng Nghiêm Thanh bỗng dừng lạnh hần đi, đứng bên cạnh xe châm một điếu thuốc: “Tiền Hoa, anh nói lại anh gặp ai? Dám nói dối tôi nửa chữ tôi đánh anh đến mẹ anh cũng không nhận ra đâu đấy.”

“Thì là gã đại gia họ Cố đó!” Tiền Hoa cũng cứng không kém: “Dáng người cao to nhưng vẫn kém anh lắm! Mẹ nó hần đánh anh! Hần đánh anh đến đổ cả máu mà em còn muốn đánh anh nữa hả?”

Mẹ nó, anh lớn đến từng này tuổi rồi chưa lần nào bị người ta đánh đến chảy máu, chỉ có em với hấn ta thôi đấy, hai người các em về sau còn định làm vợ chồng đánh kếp đúng không hả? Anh đi bệnh viện khám, bác sĩ nói hấn ta ra tay quá độc ác em có biết không! Nghiêm Thanh, anh cho em biết, một ngày em là người nhà họ Tiền thì cả đời là người của nhà họ Tiền, đừng nghĩ anh sẽ buông tha em!”

“Ồn ào quá!” Nghiêm Thanh gầm nhẹ một câu: “Đánh trúng chỗ nào của anh mà anh đông dài vậy!”

“Anh chảy máu mũi!”

“Mẹ nó mày cút xéo ngay cho bà. Bà đây không rảnh, lần sau gặp lại có đánh mày không mày tự biết

lại cô danh máy không máy tự biết

đi, cút!” nghiêm Thanh kéo tên người này vào danh sách đen, lúc Cố Thanh Châu vừa bước đến thì nở một nụ cười, chủ động cầm tay anh lên nhìn.

Cố Thanh Châu đưa cho cô cốc trà nóng, tay hai người đan vào nhau, trước mắt mọi người trong triển lãm anime cầm tay cô bước vào.

***

Hôm nay Cố San San đứng ở trạm xe mô hình trong trò chơi, chờ một lát nữa sẽ có buổi kí tặng fan, có điều trước đó muốn nói chuyện với mấy người bạn, có một em gái bị trễ máy bay không đến kịp, cô đến thay cô ấy chụp vài tấm ảnh.

Cố Thanh Châu gọi điện thoại cho em gái, hỏi: “Em ở đâu đấy?”

Đúng lúc Cố San San vừa chụp ảnh xong, đứng trên bậc thang: “Anh nhìn ai mà đẹp nhất trong đám người thì đó chính là em gái anh á, đừng có mà tìm không thấy đấy!”

Người bên cạnh Cố Thanh Châu cười cười, anh cúp máy, dắt tay Nghiêm Thanh đến, Cố San San nhất thời im lặng.

Anh cả không nói trước là sẽ dẫn người ta tới, từ khi bắt đầu chơi cosplay đến nay chỉ cần có thời gian rảnh anh luôn đi một mình đến chơi với mình. Cố San San có cảm giác lãnh địa của mình bị người khác xâm chiếm nên không thoải mái chút nào

Lại nhìn hai người này, tay trong tay, mùi yêu đương ngập mặt, có mùi giấm chua bắt đầu bốc lên.

Cố San San hừ hừ, không nói lời nào, tỏ vẻ khó chịu, thu hút cái nhìn của người ta.

Nghiêm Thanh cười cười chỉ váy trên người cô nàng, thật sự giống như trêm mạng, như công chúa, phong cách trang điểm lại tinh ranh, vô cùng vô cùng đẹp.

Cô đưa ly trà nóng cho cô gái nhỏ: “Anh em cố ý mua cho em đấy.”

Cô gái nhỏ nghe xong, hiếm khi nhận lấy.

Cô nàng luôn vậy, thích hay không thích viết hết lên mặt, nghe nói là tự mình phấn đấu lên đến

chức quản lý nhân sự của tập đoàn Cổ thị, sao có thể thích làm gì thì làm như thế này được nhỉ?

Nghiêm Thanh nghĩ đến mình bị hãm hại mấy ngày nay, bạn bè đứng về phía cô thật sự rất ít, trong đó lại có một coser không sợ đắc tội người ta, đăng lên trang cá nhân của mình: “Nếu người ấy là kẻ thứ ba thì tôi chặt đầu xuống cho mấy người làm bóng đá.”

Thực sự là... khiến người ta yêu thích vô cùng.

Sau khi giúp đỡ bạn bè xong, Cổ San San chuẩn bị đi đổi trang phục, từ chỗ vắng người cô lấy ra một cái bọc đồ lớn. Đi về phía nhà vệ sinh, Nghiêm Thanh ngửa đầu nhìn Thanh Châu. nói hai anh em

anh thật giống nhau.

“Giống chỗ nào?”

“Đều là kiểu người sống theo ý mình.”

Anh là anh cả, vậy mà sự nghiệp lớn trong nhà nói không cần là không cần, chỉ thích là giảng viên dạy trong trường đại học. Em gái có lẽ là học theo anh, trường thành cũng y chang.

Cố Thanh Châu cảm thấy bạn gái mình nói cũng có lý, sờ sờ đầu.

Nghiêm Thanh xoa xoa tay, tò mò bước vào nhà vệ sinh. Bên trong có một cánh cửa đang đóng, nghe thấy cô nàng dựa vào cửa than: “Sao mình lại xui xẻo đến vậy chứ?”

Nghiêm Thanh gõ gõ cửa: “Sao

Nghiêm Thanh gõ gõ cửa: “Sao vậy?”

Cố San San mở cửa bước ra trước mặt Nghiêm Thanh: “Quần áo bị hỏng.”

Quần áo hỏng là chuyện rất bình thường, dường như trong giới cosplay này mấy cô gái đều sẽ tự may đồ. Bộ đồ này của Cố San San là do công ty đặc biệt đưa đến để ra sân khấu nhưng lại xuất hiện lỗi ở sau lưng, nếu có trợ lí bên cạnh, lúc mặc quần áo sửa ngay luôn thì tốt biết bao.

Nghiêm Thanh không hiểu mấy thứ này, xắn tay áo lên, hỏi cô gái nhỏ: “Chị giúp gì được cho em không?”

Cô gái nhỏ gãi gãi đầu, trên gương mặt bắt đầu hiện hai rãnh

Cô gái nhỏ gái gai đau, trên gương mặt bắt đầu hiện hai rặng mây hồng, đỏ mặt kéo tay Nghiêm Thanh hỏi: “Chị có thể may áo quần không?”

Nghiêm Thanh cười xù một tiếng, chỉ chỉ mình: “5 tuổi chị đã biết nấu cơm, mấy thứ thêu thùa này bảo chị biết không quả thực là một sự sỉ nhục nhẹ đấy.”

Cô chỉ tùy tiện nói mấy lời này, vậy mà Cố San San nghe được lại có cảm giác khó chịu. Trên mạng chỉ đào ra được mấy thông tin ít ỏi, về sau cô có chạy đến chỗ anh hai hỏi hết tất cả những gì liên quan đến chị ấy. Cô là người hoạt động trong truyền thông xã hội, anh hai không kể cô cũng có thể tra ra, không tốn nhiều sức đã có thể biết

không kể cô cũng có thể tra ra, không tốn nhiều sức đã có thể biết thứ mình muốn biết. Nhìn qua trông chị ấy giống kiểu người tùy tiện lại lạnh lùng đến từ một nơi nhỏ bé, nhưng lên đại học đã luôn kiếm việc làm thêm, dựa vào tiền vay vốn lấy được tấm bằng đại học, sau đó lại nhờ vào nỗ lực của bản thân thi đỗ vào làm nhân viên đài phát thanh thành phố.

Cô gái nhỏ ở trong nhà gia giáo nghiêm khắc, mặc dù từ nhỏ đến lớn gặp được không biết bao nhiêu thể loại người nhưng tuyệt đối chưa bao giờ cho mình là thanh cao. Cô nàng rất khâm phục và tự vấn bản thân mình, nếu đổi lại là mình, chắc chắn không thể kiên cường mà sống như chị ấy được.

Nhiệm Thành đứng trong

Nghiêm Thanh đứng trong phòng nhỏ xổ chỉ vào kim, trang phục của cô gái nhỏ lộ rất nhiều chỗ, một đôi đào mặt vô cùng sống động. Nghiêm Thanh kiểm chế bản thân không nhớ đến bức tường nhà mình.

Cố San San quay lưng về phía cô, Nghiêm Thanh xích lại chỗ phần eo cô một chút, tóc cô gái nhỏ dài đến eo, quét qua mũi cô. Nghiêm Thanh vung tay vuốt hết tóc cho ra phía trước, trông thấy trên lưng trắng như ngọc kia có một vết bớt hình mặt trăng.

***

Cố San San vẫn luôn nhớ rõ, anh cả từng vì người phụ nữ này mà nói với cô một câu: "Nếu như là em, chỉ vì thích một người đã từng

ly hôn mà vì nguyên nhân đó rồi chia tay, em có thấy công bằng không?”

Cô đã suy nghĩ về vấn đề này rất lâu, nếu Lý Mậu vì cô từng ly hôn mà ghét bỏ cô, cô thật sự không còn luyến tiếc gì cuộc đời này nữa.

Về sau cô đã từng hỏi vấn đề này với Lý Mậu, anh không muốn gặp cô, thế mà có thể nhận cuộc điện thoại này, nghe xong liền nói cô thật vô vị: “Suy nghĩ của mấy cô nàng như em thật sự anh đây không hiểu lắm. Chuyện từng kết hôn cũng giống như chuyện em phẫu thuật cắt ruột thừa vậy, chỉ trải qua một lần. Dù sao thì anh cũng không thể vì lý do này mà từ bỏ người phụ nữ anh yêu này”

bỏ người phụ nữ anh yêu, này nhóc con, nói em với anh cách ít nhất ba thế hệ em còn không tin."

Anh ấy còn nói: "Cũng bởi vì có sinh vật mang tên chồng cũ nên anh của em mới không đợi được muốn biến Nghiêm Thanh thành người một nhà, em ít sinh sự đi, cẩn thận làm anh em bực đấy."

Cho nên hành động ngày hôm nay là một trong những hành động không đợi kịp muốn chị ấy thành người một nhà ư?

Cổ San San ngồi trên bàn kí tên, đám fans hâm mộ của cô xếp hàng trật tự từng người lên bực nhận kí tên chụp ảnh chung, anh của cô với bạn gái anh tay trong tay đứng dưới bực chờ cô, vừa giống lúc trước, lại có chỗ không giống

lắm.

Cắt~

Cô gái nhỏ hừ trong lòng: "Chắc chắn là muốn kéo mình xuống nước mà".

Hết chương 35

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thấy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 36-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 36: Vết bớt

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

Biên tập: **Iris**

Hiếm khi được nghỉ nên Giả Vân hẹn cô bạn Nghiêm Thanh đi ăn tôm: “Tao biết bây giờ mày không phải đi làm cũng chẳng cần phát trực tiếp nữa, hẳn là rất rảnh.”

Nghiêm Thanh: “Chị hai ạ, nói mấy câu dễ nghe đi được không?”

Cô cảm thấy mình có thể làm bạn thân với cảnh sát Giả này hẳn là do cả hai đều độc mồm độc miệng như nhau.

Không khí trong quán ăn rất náo nhiệt, một lát sau chợt vang lên một giọng nữ hét to như sư tử gầm, vỗ bàn đứng bật dậy chỉ vào

gầm, vỗ bàn đứng bật dậy chỉ vào cô gái buộc tóc đuôi ngựa ngồi bên cạnh: “Nghiêm Thanh, mày không có óc à, chuyện quan trọng thế mà giờ mới nói với tao? Bữa hôm nay mày bao, không thì nghỉ chơi luôn!”

Nghiêm Thanh kéo Giả Vân ngồi xuống, phẩy ngón tay đang chỉ mình đi: “Chỉ vừa xác nhận quan hệ mấy ngày trước thôi, mày là người đầu tiên biết đấy, lần này tao không bao đâu.”

Giả Vân nghe thấy mình là người đầu tiên, lập tức dịu xuống: “Được thôi, tao bao, chúc mừng mày thoát kiếp ế và câu được con rùa vàng về sau biến thành phượng hoàng.”

Mấy câu nói này của Giả Vân

Mấy câu nói này của Giả Vân không hề làm Nghiêm Thanh tức giận, thử người khác nói xem thử, chắc chắn không phải là ý này.

Cảnh sát Giả thật lòng nghĩ cho bạn thân của mình. Hồi trước có sắp xếp mấy buổi xem mắt, tất cả đều do cô tỉ mỉ lựa chọn mấy anh chàng trong sở cảnh sát, ngoại hình ưa nhìn, giá trị nhan sắc cao, nhưng Nghiêm Thanh lại không thích, nói đời này không muốn nghĩ đến chuyện yêu đương nữa. Sau này, cảnh sát Giả đành buông tha việc làm bà mai, ai biết tình thế xoay chuyển, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vậy mà Nghiêm Thanh tìm được người như thầy Cố, hợp thành long phượng với người ta!

Giá trị nhanh sắc với trí tuệ của người kia không cần dùng đầu cũng nghĩ ra được.

Giả Vân nhanh chóng bóc vỏ tôm, cười khà khà: “Chúng mày đến giai đoạn nào rồi? Có tính toán gì cho tương lai không? Đừng nói mày vì một lần giãm phải bãi phân trâu nên tính cả đời không kết hôn đấy?”

Nghiêm Thanh cướp tôm trên tay người kia bỏ vào miệng: “Bây giờ nói đến vấn đề này thì còn hơi sớm.”

Tay Giả Vân ngừng lại, thế mà cô nàng này không từ chối, có hy vọng!

Sau đó không cần hỏi, dù sao

Sau đó không cần hỏi, dù sao thì thầy Cổ kia chắc chắn có thể thuyết phục được cô nàng này.

Giả Vân cảm thấy dễ chịu hơn, nói: “Nếu có thể tìm được em trai mày thì cuộc sống khổ cực của mày có thể hoàn toàn chấm dứt rồi.”

Nghiêm Thanh cụng ly rượu với cô bạn: “Ừ, tao đang đợi đến ngày đó đây, cảm ơn mày mấy năm nay đã giúp tao nhiều như vậy.”

“Ơn nghĩa gì.” Giả Vân nghĩa khí không thêm để ý: “Chờ tao tìm được em trai có vết bớt hình trăng cho mày được rồi hẵng tính.”

Đây là một bài toán chưa tìm được đáp án, dường như rất khó để tìm ra được lời giải.

Giá trị nhanh sắc với trí tuệ của người kia không cần dùng đầu cũng nghĩ ra được.

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

thuvienngontinh.com thuvienngontinh.com

Giả Vân nhanh chóng bóc vỏ tôm, cười khà khà: “Chúng mày đến giai đoạn nào rồi? Có tính toán gì cho tương lai không? Đừng nói mày vì một lần giãm phải bãi phân trâu nên tính cả đời không kết hôn đấy?”

Nghiêm Thanh cướp tôm trên tay người kia bỏ vào miệng: “Bây giờ nói đến vấn đề này thì còn hơi sớm.”

Tay Giả Vân ngừng lại, thế mà cô nàng này không từ chối, có hy vọng!

Sau đó không cần hỏi, dù sao thì thầy Cố kia chắc chắn có thể

thuyết phục được cô nàng này.

Giả Vân cảm thấy dễ chịu hơn, nói: “Nếu có thể tìm được em trai mày thì cuộc sống khổ cực của mày có thể hoàn toàn chấm dứt rồi.”

Nghiêm Thanh cụng ly rượu với cô bạn: “Ừ, tao đang đợi đến ngày đó đây, cảm ơn mày mấy năm nay đã giúp tao nhiều như vậy.”

“Ờn nghĩa gì.” Giả Vân nghĩa khí không thềm để ý: “Chờ tao tìm được em trai có vết bớt hình trăng cho mày được rồi hăng tính.”

Đây là một bài toán chưa tìm được đáp án, dường như rất khó để tìm ra được lời giải.

Rượu mạnh, uống vào như đốt cháy dạ dày, Nghiêm Thanh lại khó

say, bất giác nghĩ đến việc trong nhà vệ sinh của buổi triển lãm anime hôm đó, cô thấy được vết bớt hình mặt trăng. Nhưng đó là con gái, lại là em gái Cố San San của Cố Thanh Châu, sao có thể được chứ?

“Mày nói xem...” Cô hỏi Giả Vân: “Trên đời này liệu có xuất hiện hai vết bớt giống nhau như đúc được không?”

“Sao có thể được.” Giả Vân vỗ đầu cô: “Tẩu hỏa nhập ma à? Thai song sinh cũng không thể có ngoại hình như đúc hường chi là vết bớt.”

“Mà khoan đã...”

“Có phải mày gặp ở đâu rồi phải không?”

Nghiêm Thanh gật nhẹ: “Tao

thấy em gái của Cố Thanh Châu cũng có vết bớt y hệt.”

“Mày có nhìn nhầm không đấy?”

Tất nhiên Giả Vân không thể tin nổi, người khác thì chưa chắc, nhưng mà đó là nhà họ Cố, là nhà giàu sụ ở thành phố Dương này.

Cũng vì không thể xác định được nên Nghiêm Thanh mới có thể suy nghĩ lung tung, thật ra cô mới chỉ nhìn thấy vết bớt trên người em trai một lần. Còn nhớ mùa đông năm ấy, mẹ cô tắm cho em trai ở nhà tắm, cô bưng nước sôi đi vào, mới vội nhìn thoáng qua đã bị đuổi ra ngoài. Bao năm trôi qua, cô vẫn luôn tìm vết bớt đấy trên người mấy chàng trai cô thấy, bỗng dưng lại thấy vết bớt đó trên người Cố San San, có cảm giác

người Cổ San San, có cảm giác mờ mịt.

Cô không tiện hỏi Cổ Thanh Châu mấy thứ này, nói cái gì chứ? Nói em gái của anh có khả năng là em trai của mình ư?

Ai mà tin được? Chuyện cười chắc?

Nhưng lỡ như nó được nhà họ Cổ nhận nuôi thì sao? Liệu có thương con bé đến vậy? Kiểu nhà giàu ấy không phải luôn trọng nam khinh nữ ư? Nhưng vừa nhìn đã biết từ bé Cổ San San đã được người nhà yêu thương chiều chuộng như con ruột.

“Aiz, không nghĩ nữa.” Nghiêm Thanh phát phát tay như đuổi ruồi, lại cụng chén với Giả Vân, uống nhanh thôi uống xong rồi về nhà

nhANH THOI, UONG XONG ROI VE NHÀ.

Cuối cùng bàn bạc đêm nay Giả Vân ngủ lại nhà Nghiêm Thanh, hai người vui chơi giải trí đến mười một giờ mới về. Trên đường về Nghiêm Thanh nhận được một cuộc điện thoại của thầy Cố, bên cạnh là Giả Vân đang cười khà khà, vô cùng bỉ ổi: “Sau này tao không thể tùy ý đến đây được rồi, nếu đúng lúc mày với thầy Cố đang ấy ấy....hồ hô, bị tao cắt ngang thì có vẻ không tốt lắm.”

Nghiêm Thanh bị cô nàng nói đến mức cũng ngượng, vỗ một cái thật mạnh vào lưng: “Mày nói lung tung gì đấy hả, trong đầu mày đang vẽ bậy cái gì đấy hả, tao với anh ấy yêu đương trong sáng.”

“Trong sáng cơ à?”

“Trong sáng cơ à?”

“Ừ.” Nghiêm Thanh cứng miệng
cãi lại, kì thật trong đầu cô cũng
đang tưởng tượng đến một
chuyện, đêm đó Cố Thanh Châu
đặt cô trên sô-pha nhà anh.

***

“Ai đấy?” Đang nghĩ ngợi, Giả
Vân mới vừa rồi còn mềm oặt dựa
vào người Nghiêm Thanh đã lập
tức bật về phía trước, khi quay lại
còn kéo theo một người, mượn
ánh đèn hiu hắt của khu nhà mà
Nghiêm Thanh thấy rõ người này là
ai.

“Trần Kì?” Cô kinh ngạc, nó vào
bằng cách nào?

Thằng nhóc thoát khỏi tay Giả
Vân, Nghiêm Thanh đỡ Giả Vân lên

Vân, Nghiêm Thanh để Giả Vân lên tầng trước, cô biết người này.

“Thì ra tất cả phụ nữ các chị đều như nhau! Máy người thích tiền đến vậy ư?” Trần Kỳ trừng mắt dữ dằn với Nghiêm Thanh.

Nghiêm Thanh sững sờ, lập tức hiểu được, việc này ai ai cũng biết, chồng cũ còn không quản đường xá xa xôi đến dạy dỗ cô, nhưng người này lấy thân phận gì?

Nghiêm Thanh đau đầu, cảm thấy mình uống phải rượu rởm rồi.

“Em...em chờ một chút.” Cô xoa xoa đầu.

Một giây sau, Trần Kỳ lao đến, thanh niên kích động một chút đã sáng tỏ. Nghiêm Thanh lùi lại một bước, sầm mặt: “Em đứng đó đi.”

“Thật ra có một số thứ không nên nói ra thì tốt hơn.”

Trần Kỳ: “...”

“Chị nói thật.” Nghiêm Thanh vỗ vỗ chàng trai: “Em biết không, thật ra chị là một người cực kì ham hư vinh, chị thích người có tiền. Có gì sai à, anh ấy chưa cưới, chị chẳng đáng bị xã hội lên án, ai cũng không có tư cách nói chị, bất kì người nào.”

Cô quan sát Trần Kỳ, cuối cùng cũng biết được tạo sao thằng nhóc này lại chạy từ thành phố Lâm sang thành phố Dương.

***

“Người vừa rồi là ai đấy?” Sau khi Nghiêm Thanh vào nhà, Giả Vân vắt chân lên ghế hỏi cô.

Nghiêm Thanh bắt lực vung vẩy tay, thầm nghĩ mình chà đạp tâm hồn thằng bé liệu có bị báo ứng không?

Hốc mắt Trần Kỳ rưng rưng thất vọng thoát khỏi tay cô bỏ đi để lại Nghiêm Thanh đứng trong hiên và mãi lâu sau mới chầm chậm quay về. Bấy giờ, Giả Vân hình như đã nhớ ra, thốt á lên: “Có phải người lần trước tao đưa cho mày ở thành phố Lâm...”

“Chính là nó...”

Giả Vân huých Nghiêm Thanh: “Số mày đào hoa ghê!”

“Tao đuổi nó đi rồi, có lẽ sẽ đau lòng thật lâu đấy. Vốn dĩ tao nghĩ sẽ làm một người chị cả quan tâm nó bấy giờ tao hi nói là hạm tài

nó, bây giờ tao bị nói là ham tài, quả thật quá đả kích.”

“Thật sự chả còn cách nào khác, là ai thì cũng sẽ chọn thầy Cổ thôi.” Giả Vân lắc đầu: “Mà nó mới bao nhiêu tuổi chứ? Tình chị em cũng chấp nhận được chắc?”

“Không gặp không nên duyên, nhóc con kia rất tốt, tự lực cánh sinh, tao cảm thấy nó như em trai của tao nên vẫn luôn giữ liên lạc. Giờ thì chắc khó mà liên lạc được nữa, hi vọng sau này nó có thể sống tốt.” Nghiêm Thanh thở dài, không ngờ mình cũng có ngày này.

Hai cô gái ngồi chung với nhau mãi không nói chuyện, một lúc sau Giả Vân giờ điện thoại đưa cho Nghiêm Thanh xem: “Lại có thêm một người giống em trai mày, mắt

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 36-2

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

hai mí, có muốn đến xem thử không?”

Nghiêm Thanh nhận lấy điện thoại, phóng to người trong hình, pixel không cao, nhưng vẫn có thể nhận ra vài nét tương tự với những người mà mấy năm gần đây cô tìm được.

“Tất nhiên sẽ đi rồi.” Cô nói.

Thứ Tư, vì biết được Cố Thanh Châu có tiết ở thành phố Lâm nên cô không nói chuyện đi tìm em trai với anh, một mình cô ngồi tàu. Với kinh nghiệm của mình cô nghĩ sẽ chỉ đi trong ngày, còn đồng ý buổi tối sẽ ăn cơm với anh.

Dựa theo địa chỉ Giả Vân đưa cho, Nghiêm Thanh tìm được người trong hình, là một chàng trai tuấn tú, mắt to, đứng hút thuốc

tuần tú, mắt to, đứng hút thuốc trước cổng.

Sau đó là việc Nghiêm Thanh từng làm rất nhiều lần, trao đổi thông tin, kiểm tra kí hiệu lúc nhỏ trên người chàng trai có giống như trong kí ức cô không và cuối cùng là hỏi đối phương có thể cởi áo ra để cô nhìn sau lưng được không.

Thông tin trước đó rất phù hợp, lạc nhà lúc 6 tuổi, trong nhà có chị, người chị hơn hơn tầm 4 tuổi, nhà lúc đó là nhà một tầng. Nhóc con vừa kéo áo vừa hỏi Nghiêm Thanh: “Chị là chị em à?”

Nghiêm Thanh thấy sau lưng chàng trai bóng loáng thì khẽ lắc đầu, hy vọng lại bị dập tắt lần nữa: “Không phải, chị không phải chị cậu... à: ”

rồi.”

Chàng trai quay đầu lại hỏi: “Sao chị biết?”

Nghiêm Thanh chỉ chỗ xương bả vai chàng trai và đáp: “Chỗ này của em trai chị có một vết bớt.”

“Ồ.” Chàng trai gãi gãi đầu, an ủi một câu: “Chị đừng từ bỏ, nói không chừng lần sau tìm được thì sao.”

Nghiêm Thanh ừm, dựa vào tường đưa cho chàng trai điếu thuốc, mình thì hút một điếu. Chàng trai nhìn thoáng qua rồi nhận lấy, tránh gió đốt thuốc lá, đứng với Nghiêm Thanh hút hết.

Nghiêm Thanh nhìn đồng hồ, sớm hơn thời gian dự kiến, có thể đến thành phố Lâm tìm Cố Thanh

Châu rồi cùng về nhà.

Cô suy nghĩ rồi quyết định đổi vé tàu đi thành phố Lâm. Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói nhưng thật ra chẳng có gì quan trọng, có lẽ được anh ôm vào lòng sẽ lại tốt thôi.

Suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu khó biến mất, Nghiêm Thanh lại hút thêm một điếu thuốc nữa, nhả làn khói trắng, thầm chế nhạo bản thân chưa bao giờ yếu đuối thế này... Mẹ nó, ai bảo mình chỉ tôn thờ chủ nghĩa độc thân? Thế mà chưa bao lâu đã nhung nhớ người đàn ông kia rồi? Hic, lại còn muốn ôm muốn hôn thân mật người ta nữa? Có phải còn muốn được bế lên đúng không hả? Tỉnh lại ngay tỉnh lại ngay!

Dù hút hết liều thuốc để nâng cao tinh thần, Nghiêm Thanh vẫn không thể nào tỉnh táo được, không thể chờ được nữa, chỉ muốn gặp anh ngay lúc này, muốn anh xoa xoa đầu mình, nói mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

***

Bây giờ thầy Cố đã có thói quen kiểm tra điện thoại vài lần trước khi vào lớp, nếu có tin nhắn từ bạn gái anh sẽ cười vui vẻ, nếu không có cũng sẽ vui vẻ nhắn hỏi cô đang làm gì.

Bởi vì cười nhiều hơn trước nên trên diễn đàn của trường bàn luận rất sôi nổi, nghe nói từ chuyện sinh viên xuất sắc nhất của đại học Dương đã chuyển qua thầy Cố mỉm cười. Số lượng sinh viên đi

mỉm cười. Số lượng sinh viên đi học rất đông, vốn dĩ chỉ đến xem dung nhan của thầy, nào ngờ vì thầy Cổ giảng bài quá tốt, cho dù không phải sinh viên chuyên ngành cũng nghe say sưa ngon lành, sau đó mới đột ngột bừng tỉnh nghĩ sao bản thân lại đến đây, phi nước đại đến sau thầy Cổ, lén ngắm anh mỉm cười mới mãn nguyện rời khỏi lớp.

Không chỉ là đại học Dương, ngay cả anh em đại học Lâm cũng bắt đầu rục rịch. Song Cổ Thanh Châu không quan tâm lắm, ngồi vào xe nhắn tin cho bạn gái: *“Anh sắp lái xe rồi, tối nay em muốn ăn gì nào?”*

Bình thường điện thoại của anh luôn có dự báo thời tiết sớm, hôm nay được báo tuyết rơi trên toàn

nay được báo tuyết rơi trên toàn tỉnh, nhiều phương tiện như tàu hỏa phải tạm ngừng hoạt động, máy bay cũng hoãn cất cánh, có thể thấy là đã bước vào mùa tuyết lớn chưa từng thấy.

Cố Thanh Châu nghĩ ngợi, nhắn cho Nghiêm Thanh thêm một tin nữa: *“Có thể đường không đi nhanh được, em đừng chờ anh, ăn gì đó trước đi. Anh đến rồi mình ăn cháo sau nhé.”*

Tin này nhắn đến lúc Nghiêm Thanh đang đứng ở ga tàu, cô dùng tay áp vào bát mì nóng. Nhìn tuyết rơi ngoài trời rồi lại nhìn màn hình điện tử đang hiện số hiệu tàu, cô ngẫm nghĩ rồi quyết định vẫn nên gọi cho anh một cuộc.

Cô nói: “Alo Thanh Châu, anh lái

Cô nói: “Alo Thanh Châu, anh lái chậm thôi nhé. Đừng vội, em cũng đang có tí việc chưa thể quay về ngay được.”

Thầy Cố còn chưa lên đường cao tốc, dừng lại hỏi cô: “Em đi đâu vậy?”

Nghiêm Thanh nhìn miếng thịt bò cực lớn vẽ trên tô mì tôm, chẹp chẹp miệng, mũi chua chua: “Đi thành phố Biệt tìm em trai, nhưng vẫn không có kết quả.”

Thành phố Biệt, Cố Thanh Châu lập tức nhớ lại dự báo thời tiết.

“Tàu đã ngừng chạy rồi, sao em về được?” Anh rất ít khi đến đó, bắt đầu quay đầu xe đổi tuyến đường, may là không xa lắm. Năm

đường, may là không xa lắm. Năm ngoái thành phố Lâm mở đường cao tốc đến thành phố Biệt, hai thành phố cách nhau tầm 400km.

Lúc Nghiêm Thanh còn chưa trả lời vấn đề này thì Cố Thanh Châu đã chạy trên đường cao tốc, có điều đích đến không phải là thành phố Dương mà là thành phố Biệt. Trong điện thoại giọng cô rõ ràng làm sắp khóc, anh dặn cô không có việc gì thì ở trong phòng chờ đợi anh, tránh bị cảm lạnh.

Cố Thanh Châu khẽ gọi cô: “Nghiêm Thanh.”

Nghiêm Thanh: “...”

“Em đợi điện thoại của anh, anh chưa tới thì đừng có đi ra ngoài, mua gì đó ăn lót dạ trước. Và cũng đừng chơi game trên điện thoại, lỡ

đừng chơi game trên điện thoại, lỡ hết pin anh không liên lạc với em được.”

Phòng chờ có rất nhiều hành khách vì lỡ chuyến mà phải ở lại, sẽ không có người nào để ý một cô gái đang ăn mì tôm ở một góc nhỏ vắng vẻ, vừa ăn vừa khóc, cảm thấy mình càng sống càng yếu đuối.

***

Như dự báo, đường xá quả thật rất khó đi, Cố Thanh Châu đi mất sáu tiếng, trên đường gặp phải ba vụ tai nạn giao thông, cuối cùng đến 9 giờ mới có thể xuống đường cao tốc. Anh dừng lại, dùng bàn tay đang nắm vô lăng run run gọi điện thoại cho Nghiêm Thanh, điện thoại mới tít một tiếng đã được kết nối.

Anh nói: “Anh sắp đến rồi.”

Nghiêm Thanh dạ: “Anh lái xe cẩn thận.”

Sau khi cúp điện thoại Cố Thanh Châu thở dài, có thể xác định vừa rồi cô nàng đã khóc.

20 phút sau anh dừng ở cổng tàu lửa, tuyết rơi rất dày, trên đường đều là xe rải muối, anh gọi điện thoại cho Nghiêm Thanh: “Em ra đi, đi từ từ thôi, anh đứng ở cửa chờ em.”

Lúc đứng lên Nghiêm Thanh mang theo túi với điện thoại hơi choáng váng, đại sảnh đợi xe ở đây vẫn ồn ào như ban đầu, nhưng cô khác với những hành khách phải dừng lại nơi đây không biết khi nào mới có thể vượt phát cô có thể đi

mới có thể xuất phát, cô có thể đi khỏi đây rồi, có người đến đón cô, vì cô mà đến.

Một lần nữa, cô không kiềm chế được đưa tay ra đếm, trên đời này có ai tốt với cô như thế không?

Không có, ngoại trừ người đàn ông tên Cố Thanh Châu đang chờ bên ngoài kia thì không còn ai cả.

Cô chạy như bay ra ngoài, dùng hết tất cả công phu chạy ra cổng bảo vệ, phía xa ngoài kia có một người đàn ông cao lớn đang đứng chờ cô, giữa khoảng không trống trải. Anh chỉ mặc áo len, áo khoác vắt trên tay, vẫy tay gọi cô. Nghiêm Thanh không còn quan tâm gì nữa chạy một mạch đến ôm lấy anh, một mực ôm chặt không rời, cảm giác được Cố Thanh Châu lấy áo

Cô chạy như bay ra ngoài, dùng hết tất cả công phu chạy ra cổng bảo vệ, phía xa ngoài kia có một người đàn ông cao lớn đang đứng chờ cô, giữa khoảng không trống trải. Anh chỉ mặc áo len, áo khoác vắt trên tay, vẫy tay gọi cô. Nghiêm Thanh không còn quan tâm gì nữa chạy một mạch đến ôm lấy anh, một mực ôm chắc không rời, cảm giác được Cố Thanh Châu lấy áo khoác bọc cô lại.

Lại ngẩng đầu, vẫn là gương mặt dễ nhìn của anh, chỉ là bây giờ có hơi nghiêm túc, không nở một nụ cười, nhìn cô chăm chú như trút được gánh nặng.

“Mình về nhà thôi.” Anh nói.

Hết chương 36

thuvienngantinh.com

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 37: Thầy Cố giận

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

Biên tập: **Iris**

Nghiêm Thanh hơi khó hiểu, kể từ khi về nhà hôm ấy thầy Cố vẫn chưa chủ động nhắn một tin nào với cô, cô nhắn tin cho anh cũng không nhận được hồi âm, hèn anh ăn cơm lại bảo bận! Cực kỳ, cực kỳ lạ! Nghiêm Thanh nghiêm chỉnh nhớ lại, sực nhớ ra hôm đó mặt mũi Cố Thanh Châu lạnh tanh, hình như cố ý không thèm để ý đến mình...

Không đúng....

Không phải là không để ý, nếu không để ý thì sao lại chạy đi đón cô?

Cho nên từ hôm thầy Cố giận rồi

Cho nên...ừm, thầy Cổ giận rồi à?

Mà giận cái gì đây?

Nghiêm Thanh vô đầu, nhìn tin nhắn WeChat được gửi đi từ 20 phút trước mà vẫn chưa có hồi âm mà khế thờ dài.

Tuyết lớn, cả đất trời đều phủ lên mình một màu trắng toát, Nghiêm Thanh lộ đầu ra nhìn qua thêm rồi nhấn chờ thang máy xuống tầng hầm lấy xe. Hầu hết ô-tô ở đây đều rất được, chỉ có cái xe nát của cô chiếm độc quyền một chỗ, hẳn là nhiều hàng xóm đi qua đều sẽ hiểu kì ai lại đi mua chỗ đỗ xe Harry đỏ, chỗ đỗ xe còn đắt hơn xe gấp mấy lần.

Nghĩ đi nghĩ lại càng buồn cười hơn, Nghiêm Thanh huýt sáo đi về

Nghĩ đi nghĩ lại càng buồn cười hơn, Nghiêm Thanh huyết sáo đi về phía chiếc xe của mình rồi lái xe thẳng đến đại học Dương.

Hai hàng cây trên đường Tư Minh đã phủ màu tuyết trắng, những cô cậu học trò chuyện trò rôm rả cả con đường, tuyết trên cành rơi xuống đầy người họ, rồi tiếng hò reo tràn đầy hơi thở tuổi trẻ và cả tiếng cười đùa đuổi bắt nhau ồn ã. Nghiêm Thanh nhìn thấy từ xa, đi qua nhấn còi, tuyết lại rơi xuống, đám sinh viên không kịp chạy nên tuyết phủ đầy mặt, lạnh đến mức muốn gào thét.

Cô tranh thủ nhấn chân ga, lái xe vào trường tìm người.

Xe của Cố Thanh Châu vẫn đỗ tại chỗ cũ, cô giận dỗi giờ chân đá

Xe của Cố Thanh Châu vẫn đỗ tại chỗ cũ, cô giận dỗi giờ chân đã vào xe hai cái, không may bị người ta nhìn thấy.

“Em đang làm gì thế hả. Mau lại đây, để tôi xem là sinh viên khoa nào.” Trưởng khoa Vương mặc phao lông vũ đứng dưới tuyết cao giọng, hình như đầu trọc không thể giữ ấm được nên đội một cái mũ len, trông đáng yêu vô cùng.

Nghiêm Thanh quay lại, vẻ mặt y hệt sinh viên mắc lỗi bị bắt tại trận, cười hì hì chào trưởng khoa Vương.

Ông ấy thấy quen quen, hai giây sau lập tức chỉ vào cô: “Em em em...”

“Đúng ạ, là Hắc Điện Mao Hải

“Đúng ạ, là Hắc Diện Mao Hải lần trước đã đến dự tọa đàm ạ.”

Lúc Nghiêm Thanh nói ra nickname đang bị người ta chửi bới trên mạng của mình, trong lòng như trải qua cả thế kỉ.

Trong lòng trống trải, ngẫm lại không lâu trước đây mình còn được trường mời đến diễn thuyết....

Trưởng khoa Vương biết một số chuyện của cô và có xem mấy diễn đàn sinh viên, xấu có tốt có. Cả đời ông dạy học trong trường nên thật sự không hiểu mấy quy tắc ngoài xã hội bây giờ, nhưng được cái ông nhìn người rất chuẩn, ánh mắt cô gái này rất tốt, thấu hiểu, không có ý xấu.

“Em tìm...” Nhất thời ông không

“Em tìm...” Nhất thời ông không đoán ra được cô tới tìm ai, chỉ nhớ mang máng hình như có người nói cô quen biết con trai thứ hai nhà họ Cố.

“Cháu đến tìm Cố Thanh Châu ạ.” Nghiêm Thanh ngại ngùng thu chân lại: “Anh ấy đang ở nhà nào vậy thầy?”

“Cháu chờ một lát, tôi xem thử.” Trưởng khoa Vương cúi xem sổ công tác trong tay rồi trả lời cô: “Giờ nó đang có tiết ở tòa nhà Đồng Tâm.”

Nghiêm Thanh vâng một tiếng: “Vậy cháu đi dạo quanh đây đợi anh ấy.”

Cô tạm biệt trưởng khoa Vương, giẫm bước lên tuyết đi thật xa sau đó từ từ chạy nhanh lên

xa sau đó từ từ chạy nhanh lên, nhanh chóng đến xem lúc thầy Cổ lên lớp thì như thế nào.

Hà hà, “lão học giả”, nhất định là “lão học giả”.

Trưởng khoa Vương thì thầm:

“Hai chúna nó bắt đầu khi nào...”

Nói đến đây ông chợt ngừng lại và sực nhớ ra điều gì đó, chính là vào mùa hè đỏ, thầy Cổ đứng trên đường Tư Minh bỗng nhiên đổi ý muốn đến giảng đường với ông. Chính là hôm đó cơn nước xong xuôi thầy Cổ chủ động muốn đưa con bé về nhà. Là một thời gian trước đây tâm trạng thầy Cổ không tốt đã đi cắt tóc. Là lần gần đây nhất tâm trạng thầy Cổ luôn vui vẻ nở nụ cười...

Trưởng khoa Vương đứng đó
vỗ vỗ trán, thì ra là như vậy!

***

Đồng Tâm là tòa nhà kiến trúc
nổi bật của đại học Dương, tầng
một có quán cà phê và một hành
làng dài, bước vào sẽ thấy có
nhiều sinh viên tụm lại với nhau
đang trao đổi bài, trên bậc thang có
đánh dấu cẩn thận trơn trượt.
Nghiêm Thanh lên tầng ba, đứng
ngắm mình trước gương, thấy
mình trông hơi ngốc thì cười hì hì.

Thật ra không khó tìm, chưa
đến lớp đã nghe tiếng anh đang
giảng bài. Toàn bộ sinh viên đều
đang tập trung nghe anh giảng,
mấy hàng đầu còn bị chen lấn,
không có một sinh viên lười biếng
nào ngủ gật nghe rất chăm chú

• nào ngủ gật, nghe rất chăm chú,
• chốc chốc lại làm vài nét phác họa
• “đóa hoa” của trường..

TNT
thuvienngantinh.com
Tiết học thế này thú vị ghê!

• Nghiêm Thanh đội mũ lên đầu,
• đi vào từ cửa sau và ngồi ở hàng
• cuối, hai sinh viên ngồi đằng trước
• có dáng người hơi to nên vừa vặn
• che khuất cô. Cô cứ ngồi đấy nghe
• thầy Cổ giảng chuyên ngành hết
• nửa tiết học, cẩn thận núp sau lưng
• hai bạn sinh viên, thỉnh thoảng ló
• đầu ngắm người đàn ông đang
• đứng trên bục giảng. Và lúc anh
• không để ý, cô nháy mắt ra hiệu
• mấy cái, làm thế mấy lần thì bị bắt,
• mắt anh sắc bén tựa chim ưng
• phóng về phía cô, làm cho mấy
• sinh viên hàng cuối sợ nơm nớp.

• Anh nhìn đăm đăm về phía cô,

Anh nhìn đắm đắm về phía cô, sau đó bình tĩnh dời mắt đi, giảng đến từng phần thì ngừng lại đặt câu hỏi, gọi hai hàng sinh viên trước mặt Nghiêm Thanh đứng lên trả lời, sinh viên nữ đó run run nên nói năng hơi lộn xộn. Cô ngồi đằng sau lên kéo áo cô bé đọc đáp án, còn ra vẻ thấy chết không sờn: “Đừng sợ, run cái gì chứ? Thầy Cố cũng đâu ăn thịt bạn.”

Vất vả một lúc cuối cùng đã trả lời xong, Nghiêm Thanh lại thò đầu ra cười với thầy Cố. Cố Thanh Châu cúi xuống nhìn giáo án, sau đó ngược mặt lên nhìn cô rồi lại cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay.

Cuối cùng cũng hết giờ, anh dặn dò cuối tiết, mấy sinh viên hiếu

dặn dò cuối tiết, mấy sinh viên hiếu học cầm sách đến nhờ anh chỉ dạy mấy vấn đề. Nghiêm Thanh vẫn ngồi ở chỗ cũ ngắm anh, đến khi tất cả sinh viên đã ra về hết cô mới bước xuống, và khi nhìn thấy vẻ mặt không muốn nói chuyện với mình của anh, cô bèn chủ động dọn dẹp đồ, nắm tay anh lấy lòng.

Cố Thanh Châu nhận lấy đồ, nhưng mím môi không nói gì.

Nghiêm Thanh đi đằng sau trêu chọc: “Cố Thanh Châu ơi, lúc nãy em ngồi ở đó ngắm anh, thấy anh đẹp trai quá đi! Nếu em có giảng viên như anh, chắc chắn mỗi lần thi em sẽ được điểm cao cho mà xem. Mà trong lớp anh sinh viên nữ chiếm đa số nhỉ, được ngắm anh mỗi ngày, đâu có giống em, hèn

anh ăn cơm cũng khó khăn.”

Cố Thanh Châu chợt dừng bước ngoảnh lại nhìn cô, Nghiêm Thanh quan sát bốn phía, thấy không có ai mới lao lên ôm tay cánh, vừa đi vừa lách: “Anh đừng giận nữa mà, sau này em không dám nữa đâu.”

Rốt cuộc thì thầy Cố chỉ biết thở dài, nhượng bộ kéo cô nàng vào lòng.

Lời đồn đại anh chẳng buồn để ý, nhưng anh lại sợ duy nhất một điều, chính là cô gái này gặp phải nguy hiểm. Tuyết lớn như thế, nhiệt độ lại thấp, một thân một mình đến thành phố khác, lỡ như xảy ra chuyện gì thì anh phải làm sao đây? Trước đây cô chỉ có một mình, đi đâu, làm gì không có ai

mình, đi đâu, làm gì không có ai quan tâm, nhưng bây giờ đã có anh, có phải anh nên sửa lại tật xấu này của cô không?

Anh có thể bảo vệ cô chu đáo, nhất định anh sẽ làm được.

***

Hai người xuống tầng một, rất nhiều sinh viên đang mua đồ uống trong quán cà-phê cùng với mùi thơm của bánh tart trứng nhẹ bay ra. Cô nhìn anh, bàn tay đang nắm lấy buồng ra, khoe miệng cong cong của thầy Cô chột sững sờ, hai tay bắt lấy tay cô, nhéo tay cô trừng phạt, dẫn cô đi qua đám sinh viên trong quán cà-phê.

Đằng sau có sinh viên nữ hô to, có người còn tưởng là mình nhìn

Chương 37-2

Đăng sau có sinh viên nữ hô to, có người còn tưởng là mình nhìn lầm, hôm nay trên diễn đàn của trường đã bùng nổ, bởi một bài đăng tựa “Đóa hoa học viện ân ái với bạn gái, trái tim thiếu nữ tan nát!” được duyệt đăng lên top. Vì tin đóa hoa học viện thất tình cắt tóc không được mọi người tin lắm nên lần này có người chụp được ảnh, đường qua quán cà phê chật hẹp phải chen lấn, ông kính không ngại ngần lại gần sát, dễ thấy thầy Cổ, đóa hoa viện văn học đang nắm tay một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, bung dù hòa vào tuyết.

Vẫn còn một vài sinh viên nữ ôm hy vọng mong manh rằng thầy Cổ chưa nói gì thì coi như chưa có gì, các cô cũng sẽ xem như không thấy gì cả. Có một ID tên là **Chủ**

thấy gì cả. Có một ID tên là **Chủ Cầu Tiểu Tướng** bình luận:

Tôi gặp cô gái kia rồi, mấy cô nương lâu trên nên chết tâm đi, thật sự là bạn gái thầy Cố, hàng thật giá thật.

Chủ Cầu Tiểu Tướng lập tức bị ném đá: *Lâu trên thì biết cách đéch gì!*

Chu Cầu Tiểu Tướng: *Trong mấy người các cô, đã ai thấy được thầy Cố tức giận chưa hả? Kể cho mấy người biết chuyện của bạn tôi, mấy tháng trước bạn tôi không cẩn thận đụng phải đuôi xe của cô gái trong ảnh, thầy Cố cực kì lo lắng cho bạn gái, nhìn bạn tôi đến mức nó còn hoảng sợ, bạn tôi run lẩy bẩy, thật sự là ánh mắt còn lạnh hơn nhiệt độ ngày hôm nay. Nếu*

hơn nhiệt độ ngày hôm nay. Nếu không tin, mấy người cứ thử đi phá xe bạn gái thầy là biết, chiếc Harry đỏ nhé!

Đường Quả Chú Nha: Người bạn đó chính là tôi 233333

thuvienngantinh.com

Đóa Đóa muốn qua cấp sáu:

Mẹ nó, tao không tin, mày là người xấu!

Trà sữa không đường: Huỳnh

đài, cậu là đội trưởng đội bóng à? Ngày đó tôi có thấy cậu, haha, mắt mù hay sao đừng ai không đừng, lại đừng phải bạn gái thầy Cố, tôi đứng cách năm mét còn thấy áp suất quanh người thầy Cố thấp đến kỉ lục hướng chi là cậu.

Chủ Cầu Tiều Tường: Người

đẹp trên thêm Wechat đi, đôi ta

cùng xem phim nào.

Trà sữa không đường: Tôi là nam, thêm Wechat cũng được, nhưng xem phim thì không cần đâu ha ha ha.

Đến cuối cùng thì mấy sinh viên nữ cũng phải chấp nhận một sự thật rằng thầy Cổ đã có bạn gái, có người đăng lên mấy tấm ảnh, tuyệt vời rùi mà vẫn bám đuôi theo sau. Trong ảnh là thầy Cổ ngồi vào một chiếc xe Harry đỏ, bạn gái thầy lái xe, tâm trạng tốt đến mức còn quay về phía máy ảnh cười cười.

Ngày mai anh mất em: Aaaa, fuck fuck fuck, mấy chị em có nhớ cô gái mà thầy Cổ dẫn đến nhà ăn lần trước không? Lúc ấy mị ngồi cạnh bọn họ đó, ôi chờ một lát, mị kích động quá...

Tiểu Thái Thái: *Lầu trên, ngày đó tôi cũng ở đó, khóc thành dòng sông (To T)/~~”*

Trần Khải Minh mày chết chắc

rồi: *Thế cuối cùng là mấy người đang nói cái gì đấy? Có thể nói luôn một lần không hả? Tôi đọc không hiểu thì rất khó chịu đóooo!*

Ngày mai anh mất em: Đây

đây mị đây, nghe mị nói nè, ngày đó cô gái đi ăn cùng với đóa hoa học viện chính là chị gái ngày hôm nay đó, quan trọng là ngày đó chị ấy vỗ ngực cam đoan không phải là bạn gái của đóa hoa học viện chúng ta! Vậy giờ thì sao hả? Giờ nào chạy về đầu thấy tốt nên hót luôn ả?

Trần Khải Minh mày chết chắc

rồi: Ặ

Trần Khải Minh mày chết chắc
rồi: À...

Tôi thất tình: À...

Chết không nhắm mắt: À...

Thông minh login: Đây đây,
nguyên văn là: "Đừng nhìn nữa, tôi
không phải là bạn gái của thầy Cổ,
chuyện này không khoa học."

Tôi thất tình: Không phải cái
đầu cô, vậy nhưngng thầy Cổ cho
tôi đi!

Tự tử: Đã nói không phải là bạn
gái, trên tình bạn dưới tình yêu đó
mà 7 (" \ ") 7

Ngày mai anh mất em: Đúng
đúng đúng, chính là câu này!

Chủ Cầu Tiểu Tướng: Máy

Chủ Cầu Tiểu Tướng: *Mấy*

người hết hi vọng đi, thầy Cố đối

xử với cô gái này siêu tốt, chị gái

nhỏ cũng siêu siêu tốt, trai gái

xứng đôi.

Ngày mai anh mất em: *Cũng*

vui đấy chứ, cảm giác mình từng

chứng kiến chuyện tình yêu của

thầy Cố, chúc hai người họ hạnh

phúc.

Thông minh login: *Thêm một*

nhát nữa nhé, hôm đó thầy Cố dẫn

chị gái nhỏ đến nhà hai ăn cơm,

ngoài chọn rất nhiều món ngon cho

chị ấy thì thầy còn không để chị ấy

giúp mình rửa bát, bản thân mình

mới ăn được một nửa đã đi lên lầu

mua trái cây cho chị gái nhỏ, câu

nói kia là lúc thầy ấy lên lầu chị ấy

mới nói

mới nói!

Tiểu Thái Thái: (ㄉㄞˊ ㄅㄞˊ) Chúc hai người họ hạnh phúc.

Tác giả:

Nghiêm Thanh: Run lấy bầy, chưa từng thấy thầy Cổ giận, thật là đáng sợ cái tên này đúng là thích hành hạ ngầm.

Gọi thú: Bạn gái thật sự không nỡ đánh không nỡ mắng, phải làm sao đây? Chỉ đáng thương cho tôi mấy hôm nay bức bối chồng chất trong người, tôi không sao, tôi phải mạnh mẽ, tôi còn có thể đối xử tốt với cô ấy!

Hết chương 37

Bạn đang đọc truyện Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 38-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 38: Lấy lòng bạn trai

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

thuyetngantinh.com

Biên tập: **Iris**

Xe chạy ra khỏi khuôn viên đại học Dương, Nghiêm Thanh vui vẻ hỏi Cố Thanh Châu: “Chúng ta đi đâu đây?”

Xưa nay toàn là cánh mày râu đổ dành bạn gái song đến lượt Nghiêm Thanh thì ngược lại, không nói thì thôi, vừa mở miệng đã làm cho người đàn ông này lạnh lẽo đông chết người.

Anh vẫn tiếp tục nhấn tin và chẳng giấu ý đồ muốn bạn gái cố ý lấy lòng mình, anh chỉ trả lời sau khi đã nhấn tin xong và cắt điện thoại đi: “Đến nhà anh đi.”

Trong xe bỗng chốc im ắng hẳn, tay cô đang nắm chặt vô lăng nhưng

Trong xe bỗng chốc im ắng hẳn, tay cô đang nắm chặt vô lăng nhưng trong đầu đang suy nghĩ miên man, sau đó mới nghe anh nói tiếp: “Mua ít đồ về nấu ăn.”

“Ăn cơm ăn cơm, được được, không thành vấn đề.”

Tuy nhiên bữa cơm này không đơn giản đến thế. Ban đầu mọi thứ vẫn ổn, sau bữa cơm thầy Cố xắn tay áo lên chủ động rửa bát, còn Nghiêm Thanh ngồi nghe radio. Gần đây cô không còn bài xích việc này nữa, dù sao đây cũng từng là niềm yêu thích vô hạn của cô, là sở thích trời ban. Lúc này, trước khi vào nội dung chính của chương trình thì sẽ phát một đoạn quảng cáo ngắn, trong đài hình như có nhà đầu tư mới, gì mà rượu thần kì bổ não nào đó hiệu quả tức thì, Nghiêm Thanh và cũng thỉnh thoảng một giây sau

nào nào đó hiệu quả tức thì, Nghiêm Thanh vô cùng khinh bỉ, một giây sau bị người nào đó ôm lấy.

Giọng anh vang lên từ đằng sau:

“Đã biết sai ở đâu chưa hả?”

Hình như sắp tỉnh sỗ với cô rồi đây.

Nghiêm Thanh khôn ngoan hẳn, nghiêm túc gật đầu: “Sau này cho dù là đi đến chân trời góc bể cũng phải báo trước với anh.”

Cố Thanh Châu nhăn mày:

“Không phải anh muốn kiểm soát em, bây giờ chúng ta đã ở bên nhau nên anh muốn biết có chuyện gì xảy ra với em, muốn biết rằng em vẫn an toàn. Lúc nghe em đang ở ngoài kia một thân một mình anh thật sự rất muốn đánh mông em. Nghiêm Thanh, chuyện khác anh không quan tâm nhiều.”

đánh mông em. Nghiêm Thanh, chuyện khác anh không quản nhiều, nhưng anh hy vọng em có thể dựa vào anh. Đừng sợ anh phiền, cứ thoải mái trước mặt anh, để anh thấy được con người trong em, chỉ có mình anh biết thôi.”

Cô nhìn anh chăm chú, người đàn ông này, gia thế tốt, tương lai tiền đồ gấm vóc, không lo ăn mặc, cô thật sự không nghĩ ra trên đời này có điều gì có thể khiến anh u sầu, chuyện lớn đến mấy anh cũng sẽ coi như nhỏ nhất, không dễ dàng nhăn mặt, biểu cảm trên mặt luôn luôn bình thản và hững hờ vô cùng...

Song vào giây phút này đây, anh đã nhăn mặt.

Cô vươn tay vuốt ve tròng mày của

Cô vươn tay vuốt ve tròng mày của anh, ừm, nói đùa: “Chỉ cần anh không kể với ai khác là được, không thì em thấy mất mặt lắm.”

Cố Thanh Châu rủ mắt nhìn cô, bắt được bàn tay đang vuốt ve anh, bất đắc dĩ nhưng không có ý trêu đùa, lẩm bẩm: “Anh thì có thể nói được với ai?”

Lúc chưa có quảng cáo trên TV cũng như mạng lướt Internet như hiện giờ, đài phát thanh từng là thương hiệu truyền thông quan trọng song bây giờ thì chỉ như gió thoảng bên tai, cho dù thường xuyên có phát thanh trực tiếp nhưng cũng không hữu dụng lắm, nói xong thì quên ngay. Ngày nay, những doanh nghiệp dùng đài phát thanh để quảng cáo cũng chỉ là những doanh nghiệp nhỏ lẻ.

Bởi nó kém hơn rất nhiều. So sánh giữa tiết mục giới thiệu của đài phát thanh với đài truyền hình, tất nhiên đài truyền hình chiếm ưu thế hơn, nhiều loại hình quảng cáo đủ thể loại, từ bình dân đến cao cấp, từ mỹ phẩm đến đồ ăn, là những doanh nghiệp có giấy chứng nhận cấp phép đầy đủ, không như bên đài phát thanh, cái gì cũng mang lên được.

Dẫu vậy Nghiêm Thanh vẫn không thích cho lắm, bây giờ những người vẫn còn duy trì nghe đài đa số là những ông bà đã già hoặc người khuyết tật, còn lại đa số là đã có nhận thức lẫn tri thức đầy đủ để phân biệt, họ sẽ chẳng thấy hứng thú đối với những quảng cáo đồ vật của đài phát thanh. Chính vì vậy, doanh thu bán sản phẩm của những doanh nghiệp vừa và nhỏ này không tăng mấy, nào

vừa và nhỏ này không tăng mấy, nào là một doanh nghiệp sản xuất rượu nào đó hạ giá sản phẩm mua hai tặng một, năm mươi đơn đầu còn được tặng thẻ cào điện thoại trị giá 500, rồi thì thần dược máu hươu nào đó, thật sự cho dù là da trâu cũng giống như da thần vậy.

Mấy năm trước, Nghiêm Thanh vừa vào công tác trong đài có trao đổi vấn đề này với sếp Tô, mỗi lần nói xong đều phải chịu đựng giảng đạo rất lâu, nhưng giờ đây cô không còn quan tâm nữa.

***

Cố Thanh Châu vòng qua eo nhắc cô lên và một giây sau Nghiêm Thanh đã ngồi trên đùi anh, khiến cô hơi sững sờ. Anh tựa như người bạn già

sững sờ. Anh tựa như người bạn già phải dựa vào dầm vào cô mới có sức sống vậy, anh cụng trán cô, sau đó cúi đầu hôn lên môi, chậm chậm tiến sâu vào trong, bàn tay vòng sau lưng ép cô vào sát người anh.

Trong đầu Nghiêm Thanh như có ngàn con ngựa chạy qua vậy, chỉ có một chút lí trí còn sót lại; bên tai nghe tiếng hít thở của Cố Thanh Châu, nụ hôn của anh dịu dàng mà triền miên, khi thì tấn công khi thì mơn trớn. Nghiêm Thanh nhắm mắt đón nhận nụ hôn, vươn tay ôm cổ anh và dùng tư thế để lấy lòng đối phương, hẳn đây là tư thế anh thích.

Quả nhiên cô đoán đúng, vòng tay Cố Thanh Châu siết chặt hơn, mang theo một tiếng cười nhẹ: “Thanh Thanh.”

thuvienngantinh.com

Giọng nói này quá gọi tình, tai

Nghiêm Thanh như muốn nổ tung,
trái tim đập thình thịch, suýt chút nữa
thì đình công.

Kết thúc nụ hôn, cô ngã người vào
ngực anh mặc anh vuốt ve vành tai
của mình, vốn là nóng sắp bỏng rồi,
anh càng vuốt nó càng đỏ. Và chẳng
biết từ lúc nào Cố Thanh Châu đã
luồn tay vào trong áo cô, ve vuốt tấm
lưng trần.

Đều là người trưởng thành, cái từ
“thích” này chính là như vậy, muốn
có được người, muốn chiếm lấy
người.

Nghiêm Thanh không ngăn cản,
đây là người đàn ông cô cực kỳ yên
tâm, từ đầu tới cuối anh đều quy củ
chỉ vuốt ve một chỗ, không mở rộng
bản đồ, giống như như thế thôi đã cực

bản đồ, giống như như thế thôi đã cực kì thỏa mãn rồi.

Cô cười, ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt đong đầy yêu thương của anh nói: “Lần này em nói trước cho anh chuẩn bị, em định về nhà một chuyến.”

“Trong nhà có việc à?” Cố Thanh Châu thu tay lại, còn rất quan tâm kéo áo lại cho cô.

“Vâng.” Nghiêm Thanh gật đầu.

Cố Thanh Châu cầm điện thoại lên nhìn lịch trình, vừa nhìn lông mày đã nhăn lại: “Không khéo là bị trùng rồi, hai hôm đó anh đi họp cùng Hiệu trưởng ở tỉnh khác, không thể đi cùng với em...”

“Cố Thanh Châu...” Nghiêm

“Cố Thanh Châu...” Nghiêm

Thanh ngồi thẳng người: “Em về nhà, nhưng không định dẫn anh về, anh xoắn cái gì hả?!!”

Anh đặt điện thoại xuống nhìn cô một hồi lâu, lông mày sắp bốc hỏa luôn rồi, rất nhiều lời muốn nói nhưng không thể, chỉ có thể xoa xoa tay cô.

Áo khoác ngoài của Nghiêm Thanh có cái túi lớn, cô lấy từ trong túi ra một tấm vé số đưa cho Cố Thanh Châu, nói với anh với giọng điệu không thể tin được: “Trúng rồi, một trăm đồng, là của anh đó.”

“Của anh là của em.” Vẫn là câu nói đó, Cố Thanh Châu nhìn vào tay cô, bật cười: “Cất kỹ nhé, thưởng anh một nụ hôn là được.”

Nghiêm Thanh thật sự lại gần, rướn cổ hôn anh: “Cố Thanh Châu,

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 38-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cố Thanh Châu...” Nghiêm

Thanh ngồi thẳng người: “Em về nhà, nhưng không định dẫn anh về, anh xoắn cái gì hả?!!”

Anh đặt điện thoại xuống nhìn cô một hồi lâu, lông mày sắp bốc hỏa luôn rồi, rất nhiều lời muốn nói nhưng không thể, chỉ có thể xoa xoa tay cô.

Áo khoác ngoài của Nghiêm Thanh có cái túi lớn, cô lấy từ trong túi ra một tấm vé số đưa cho Cố Thanh Châu, nói với anh với giọng điệu không thể tin được: “Trúng rồi, một trăm đồng, là của anh đó.”

“Của anh là của em.” Vẫn là câu nói đó, Cố Thanh Châu nhìn vào tay cô, bật cười: “Cất kỹ nhé, thưởng anh một nụ hôn là được.”

Nghiêm Thanh thật sự lại gần, rướn cổ hôn anh: “Cố Thanh Châu,

rướn cổ hôn anh: “Cố Thanh Châu, anh là thần may mắn của em, tiếp tục giữ vững phong độ, giúp em tìm được em trai.”

“Em coi anh là cái gì?” Người đàn ông áp cô xuống ghế sofa.

Nghiêm Thanh cười to: “Trong miếu giúp người ta cầu may là cái gì thì anh là cái đó!”

“Anh không muốn.” Anh nói. “Phật Tổ không gần nữ sắc, anh không làm được.”

***

Hôm sau cô về nhà bằng tàu hỏa, Nghiêm Thanh vẫn còn nhớ đến dáng vẻ của Cố Thanh Châu với đôi mắt sâu thẳm. Cô kiểm tra vé tàu lần nữa, lúc này trước khi lên tàu cô có đi đổi vé số trước nhà ga, ông chủ nói muốn

vé số trước nhà ga, ông chủ nói muốn thu lại vé mới tặng tiền cho cô, Nghiêm Thanh không chút do dự cất bước đi luôn, vật quan trọng như vậy cô quyết định sẽ giữ gìn nó, khó có được vận may như thế.

Mượn vận may lần này, nếu có thể tìm được em trai thì tốt biết bao.

Cô ngấm nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ, cảm thấy chuyện này không còn xa vời nữa, hết thấy đều có hy vọng, chỉ cần có chút xiu hy vọng, cô đều muốn thử.

Nghiêm Kiến Quốc với Tô Tam

Mặt thấy Nghiêm Thanh về bất ngờ không kịp trở tay. Nghiêm Kiến Quốc hỏi: “Ôi giờ, còn biết đường mà về à? Bên ngoài xảy ra chuyện lớn gì rồi?”

Nghiêm Thanh không dừng bước

Nghiêm Thanh không dừng bước đi vào nhà, cô nghe đã quá quen mấy lời châm chọc khiêu khích như thế này nên miễn dịch luôn rồi.

Nghiêm Kiến Quốc còn nhớ lần trước Nghiêm Thanh mặc kệ mình, mới nửa ngày đã chạy về thành phố Dương, giận không có chỗ chôn: “Mấy năm nay phải để tao gọi mày mới về, để mày nuôi mày thì được cái tích sự gì? Quay về còn trưng ra vẻ mặt khó ưa, mày tưởng mày tài giỏi lắm hả?”

“Con không tài giỏi gì.” Nghiêm Thanh dừng bước chân: “Bố sinh tôi nuôi tôi mấy năm nay thế nào tôi điều rõ ràng.”

“Rõ cục c*t.” Nghiêm Kiến Quốc chửi bậy một câu: “Tìm cho mày mối tốt mày không an phận mà sống còn

tốt mày không an phận mà sống còn đòi ly hôn, mày có để bố mẹ mày vào mắt không hả, làm sao tụi tao có thể ngẩng cái đầu này lên trong cái huyện này được!”

“Chuyện ly hôn là do tôi chắc?”

Nghiêm Thanh lạnh lùng nhìn Nghiêm Kiến Quốc, từ nhỏ đến lớn cô với hai vị phụ huynh này chưa từng nói chuyện hòa hợp, đã thành thói quen từ sớm nên sẽ không bị tổn thương: “Tiền Hoa gây ra chuyện gì không phải bố không biết, vì nhà bọn họ có tiền nên có thể đổi trắng thay đen? Bố yên tâm, cho dù bố có tốt với hấn thì tiền của nhà hấn bố chả sợ mũi được cọng lông nào đâu, tranh thủ vẫn còn chút danh dự, về sau đừng tìm anh ta nữa, bố cũng đủ mất mặt rồi đấy.”

“Mất mặt gì hả con kia!” Nghiêm

“Mất mặt gì hả con kia!” Nghiêm Kiến Quốc vỗ mạnh xuống bàn định xông đến đánh Nghiêm Thanh, Nghiêm Thanh đã chuẩn bị từ trước, lùi về sau mấy bước, đứng trong phạm vi an toàn: “Tiền Hoa là con trai độc nhất, nếu không phải mày tạo điều kiện cho mấy con ong bướm kia bu vào nó thì tiền của nó chẳng phải của mày à? Mẹ nó bên người ta giàu có, ở ngoài có người khác thì có làm sao, đừng nói tao không biết, mày có bao giờ trung về mặt tốt cho nó nhìn. Tiền Hoa tốt biết bao nhiêu, nó giống con tao hơn mày đây.”

“Vâng.” Nghiêm Thanh gật đầu, những lời này là thật: “Có tiền tiêu thì đều là người tốt, bố luôn như vậy mà.”

“Được rồi được rồi, nói ít lại thôi.”

Tô Tam Mạt sợ hai người lại đánh nhau, vụng trộm kéo áo Nghiêm Kiến Quốc, nhỏ giọng khuyên: “Ông còn muốn lấy tiền của con cơ mà?”

Nghiêm Kiến Quốc sực tỉnh, ngượng ngùng gật đầu, để Tô Tam Mạt đi nấu cơm, chuẩn bị bàn chuyện lúc dùng bữa.

Nghiêm Thanh nói tạm biệt: “Con không ăn cơm, có việc gì nói nhanh.”

“À thì...” Nghiêm Kiến Quốc nói, “Tháng này con cho bố thêm một chút.”

Từ khi vào đến nhà, nước chưa uống một ngụm, ghế chưa ngồi một góc đã bị xin tiền, nhưng việc này không diễn ra lần đầu, tuyệt nhiên Nghiêm Thanh không giật mình, tìm một chỗ ngồi nghỉ, nói với Nghiêm

Nghiêm Thanh không giạt mình, tìm một chỗ ngồi nghỉ, nói với Nghiêm Kiến Quốc: “Con thôi việc, trong tay không còn nhiều tiền.”

“Thôi việc? Sao lại thôi việc? Mày điên à?” Nghiêm Kiến Quốc với vợ nghe xong lo lắng, Tô Tam Mạt kéo áo cô hỏi liên tục, cơ quan tốt như thế, người trong huyện luôn hâm mộ Nghiêm Thanh có thể tìm được công việc tốt như vậy, sao mới đó mà nói thôi việc rồi?

“Có phải con phạm lỗi gì không?”

Nghiêm Kiến Quốc bày ra vẻ mặt đã hiểu.

Nghiêm Thanh gật đầu: “Không sai lắm, cho nên đừng có đòi tiền con nữa, con không có, con cũng sắp cạn đất mà ăn đây.”

Cô không hỏi bố mình tại sao lại

Cô không hỏi bố mình tại sao lại thiếu tiền, không nghĩ cũng biết, chắc là đánh bài thua, bị người ta lừa cho. Cô không muốn biết nữa, biết càng nhiều càng khó thoát thân.

Tô Tam Mạt kéo Nghiêm Thanh đến một nơi vắng vẻ lựa lời nói: “Lần này đừng trách bố con, con trâu già nhà ông Hoàng phía bên kia đường nổi điên chạy đến định giẫm lên ông ấy, ông Mã vì cứu ông ấy đã bị gãy chân, vợ ông ấy tìm bố con đòi trả tiền thuốc men.”

Nghiêm Thanh nhìn Nghiêm Kiến Quốc: “Thế tiền mỗi tháng con gửi về mọi người dùng hết rồi à? Không còn tiền tiết kiệm nào à? Không thể nào nói nổi được rồi! Hiện tại con không còn thu nhập nữa, còn tìm con đòi tiền? Con có phải máy in tiền đâu?”

Tô Tam Mạt bóp tay Nghiêm

Thanh: “Bố con suýt chút nữa mất mạng còn so đo ít tiền đó làm gì?”

Cô buồn cười, nhìn bố mẹ mình:

“Tiền thì không có chỉ có mạng này, muốn không?”

Nghiêm Kiến Quốc tức điên lên, xông vào bếp định lấy dao, Tô Tam Mạt liền mình ngăn lại. Ông ta đứng đó dợm bước chân: “Thế mà mày cũng dám nói thế à? Mày đưa mạng mày đây cho tao! Lại đây, đừng cho là tao không dám! Nếu tao còn con trai còn cần đến mày à!”

Nghiêm Thanh trợn mắt trừng ông rồi đóng sầm cửa lại, đeo tai nghe mở đến mức to nhất, không muốn nghe Nghiêm Kiến Quốc làm trò nữa.

Nếu ông ta có can đảm một dao chém chết cô cũng tốt, chết sớm siêu sinh sớm.

Cô chán sống từ lâu rồi.

Không biết bên ngoài im lặng từ lúc nào, Tô Tam Mạt vào phòng Nghiêm Thanh, kéo tai nghe trên tai cô xuống xụ mặt nói với cô: “Dù gì thì bố mẹ cũng là bố mẹ của con, dù con không nguyện ý cũng phải nuôi bố mẹ, đây chính là món nợ mà con thiếu, không thể trách bố mẹ con được.”

Ban đầu Nghiêm Thanh từ từ nhắm hai mắt, đến khi nghe mấy lời này thì mở mắt ra, ngồi xuống nhìn Tô Tam Mạt, tâm đã chai từ lâu, lời độc ác nào cũng đã từng nghe thấy.

Nghiêm Thanh sờ lên tấm vé số trong túi áo, hỏi Tô Tam Mạt: “Mẹ

Ban đầu Nghiêm Thanh từ từ nhắm hai mắt, đến khi nghe mấy lời này thì mở mắt ra, ngồi xuống nhìn Tô Tam Mạt, tâm đã chai từ lâu, lời độc ác nào cũng đã từng nghe thấy.

Nghiêm Thanh sờ lên tấm vé số trong túi áo, hỏi Tô Tam Mạt: “Mẹ, mẹ tìm xem trong nhà mình còn cái gì có thể chứng minh thân phận em trai.”

“Có tin gì à?” Tô Tam Mạt giật mình, kéo tay Nghiêm Thanh lại hỏi.

“Ừm.” Nghiêm Thanh nói với giọng điệu lạnh nhạt: “Có một ít manh mối, không nhiều.”

Tô Tam Mạt nói: “Trong nhà nào còn đồ vật gì, trước kia đã bị bọn vay nặng lãi tịch thu hết rồi.”

Hết chương 38

Chương 39-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 39: Vận hoa đào nát

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

Biên tập: **Iris**

Tuy ngoài miệng Nghiêm Thanh nói mặc kệ nhưng buổi chiều vẫn qua chỗ ông Mã thăm hỏi. Quả thật là bị thương nặng, và cũng vì cứu Nghiêm Kiến Quốc nên mới bị thương, con cái nhà họ đi làm xa hết cả, chỉ còn một mình bà Mã không hiểu biết nhiều chăm sóc ông Mã, Nghiêm Thanh nói lời cảm ơn, đưa ra một phong bì.

Ông Mã nói không nhận: “Là hàng xóm với nhau, tính toán làm gì!”

Bà Mã đứng bên cạnh khuyên can: “Cho ông thì ông cứ nhận đi, bây giờ Nghiêm Thanh là thanh

bây giờ Nghiêm Thanh là thanh niên tốt của xã hội, tiền tiêu không hết, ông không nghe ông già Nghiêm ngày nào cũng khoe khoang à? Mà Nghiêm Thanh này, tiền thưởng cuối năm của các con có phải gần hai vạn không vậy?”

Ông Mã lườm bà Mã, bà Mã không như Tô Tam Mạt sợ Nghiêm Kiến Quốc muốn chết cũng trừng mắt nhìn lại ông Mã, không ai chịu thua ai. Nghiêm Thanh cầm phong bì kín đáo đưa cho bà Mã, cười nhẹ: “Đâu có, không chỉ hai vạn, hai trăm vạn còn được, dù sao thì da trâu đâu dễ xé.”

Bà Mã không hiểu hàm ý lời cô, ngón tay thoăn thoắt đếm tiền, ông Mã hoạt động bất tiện không ngăn được. Nghiêm Thanh ngồi xuống gọt cho ông quả táo, nói bố cô có

được. Nghiêm Thanh ngồi xuống gọt cho ông quả táo, nói bố cô có thể nhặt cái mạng mình về đều nhờ công lao của ông, hai ngày này cô ở nhà sẽ cố gắng chăm sóc ông, phụ giúp bà Mã, ông cứ yên tâm chữa trị đừng lo lắng, bao nhiêu chi phí chữa bệnh cứ để cô lo.

Bà Mã đếm tiền xong cười mãn nguyện, nhắc nhở Nghiêm Thanh: “Đừng quên còn phí thuê y tá nữa.”

Nghiêm Thanh gật đầu: “Vâng, cháu không quên đâu ạ.”

Ban đêm trước khi về nhà ăn cơm, Tô Tam Mạt có thấy cô cầm mấy đồ lên phố, lúc này trên bàn liền có sườn kho, Nghiêm Kiến Quốc ngồi bên cạnh uống ít rượu, nói chuyện về em trai. đĩa sườn bày ra trước mặt Nghiêm Thanh,

nói chuyện về em trai. Đĩa sườn bày ra trước mặt Nghiêm Thanh, cô không khách sáo, vừa ăn vừa hỏi: “Cái bót phía sau em con là bẩm sinh à?”

Tô Tam Mạt gật đầu.

“Trên lưng?” Nghiêm Thanh vẫn hí ha hí hửng gặm sườn, giống như chỉ là tiện miệng hỏi, tùy tiện khoa tay múa chân gặm sườn.

Tô Tam Mạt nhìn về Nghiêm Kiến Quốc trông mong, ông ta gạt tay: “Hỏi bà đấy, sao tôi biết được.”

Tô Tam Mạt nhìn Nghiêm Thanh chỉ đáp qua loa, sau đó đẩy đồ ăn đến trước mặt cô: “Con ăn thêm nữa đi.”

Nghiêm Thanh cười, gấp một miếng lớn cho vào miệng, nhen

miếng lớn cho vào miệng, nghẹn đến đỏ mắt.

Từ khi cô hiểu chuyện đến nay, lần đầu tiên nhà họ Nghiêm này yên bình như thế. Nghiêm Kiến Quốc nhâm nhi ly rượu, cười híp mắt như rất sảng khoái, đến khi nghe tiếng ô tô dừng ngoài sân mới giục Tô Tam Mạt lấy thêm bát đĩa.

Không ngoài dự đoán, Nghiêm Thanh trông thấy Tiền Hoa bước vào, cái người đã có ý đồ lấy cô từ sớm, nếu cô còn đoán không ra thì thật uổng phí nhiều năm sống trên đời.

Tiền Hoa gọi một tiếng chú, ngồi xuống bàn ăn, si mê nhìn tướng ăn dững mẫn của Nghiêm Thanh, sau đó cúi đầu lấy chìa khóa xe, không nói lời nào. Nghiêm Kiến

không nói lời nào. Nghiêm Kiến Quốc rót cho chén rượu anh ta cũng không uống, xem ra là chờ Nghiêm Thanh ăn xong sẽ thổ lộ. Ngược lại Nghiêm Thanh muốn uống nhưng Nghiêm Kiến Quốc hẹp hòi không thèm rót cho cô, dưới bàn cô giẫm một phát lên giày Tiền Hoa.

Tiền Hoa ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt cực kỳ tức giận, nhìn Nghiêm Thanh đang ngửa tay lên tinh thần chuẩn bị đánh anh ta.

“Này, ra ngoài mua cho tôi chai rượu.” Cô nói.

“Ừ.” Tiền Hoa ngoan ngoãn đứng dậy ra ngoài, hồi sau đem về mấy bình rượu ba trăm đồng một bình nào đó.

Đây là loại rượu quý nhất có thể mua được từ quán tạp hóa gần đây, trước đây Nghiêm Thanh thích uống loại này, anh ta chưa từng uống.

Nghiêm Thanh lấy cái chén rượu lớn rót rượu ra, vừa đúng một chai hai chén, đưa một chén cho Tiền Hoa.

Tiền Hoa lúng túng nhận lấy: “Anh còn phải lái xe.”

“Lái cái gì mà lái, uống đi.”
Nghiêm Thanh đáp.

Thế là Tiền Hoa ngoan ngoãn uống rượu cùng Nghiêm Thanh, càng uống càng nóng người, rượu nóng xông lên não. Nghiêm Thanh thấy tâm trạng Nghiêm Kiến Quốc có vẻ tốt, uống thêm một chén thì

có vẻ tốt, uống thêm một chén thì
bỏ xuống, kêu Tô Tam Mạt đi nấu
đồ nhắm rượu cho Tiền Hoa.

***

Nghiêm Thanh trầm giọng hỏi
anh ta: “Trước đây này nào cũng
phải gọi năm sáu cuộc cho tôi, sao
hôm nay im vậy? Câm rồi à?”

Tiền Hoa lắc đầu, nghĩ thầm anh
gọi em không thèm bắt máy bây
giờ anh không muốn vừa mở
miệng em lại chửi anh đâu, nhưng
anh lại thích em đối xử với mình
như vậy đấy.

Nghiêm Thanh lại giẫm lên giày
anh ta, gí thêm: “Thanh Châu thật
lợi hại, đánh anh quá nường tay,
đúng là khó mà.”

Từ đó về sau không lượn lờ

Từ đó về sau không lượn lờ trước mặt cô lần nào nữa, Tiểu Thanh Châu thật lợi hại.

Tiền Hoa đang ngửa đầu uống một hớp lớn thì bị sặc, ho đến rất cổ. Nghiêm Kiến Quốc vẻ như đang xem ti-vi nhưng thực chất là đang chú ý động tĩnh bên bàn, lúc này hô lên: “Nghiêm Thanh, đưa cho Tiền Hoa chén canh nào.”

Nghiêm Thanh không nhúc nhích, Tiền Hoa tự lấy một chén canh thông cổ họng, nhớ tới ngày đó anh ta phải cực khổ lắm mới có cách mời con trai thứ nhà họ Cố chịu nể mặt ăn cơm, cũng là thế này, rót một ly rượu trắng uống đến mức hơi cay xộc lên não, nhưng không thể không uống.

Không phải vì bất đắc dĩ anh ta

Không phải vì bất đắc dĩ anh ta

cũng chẳng muốn thế, anh ta thích
Nghiêm Thanh không thua kém
một ai. Như cá giấy chết, nhà họ
Tiền anh ở thành phố Dương này
không thể so được với nhà anh ta,
sợ rằng chỉ một cái búng tay cũng
đủ làm cho nhà anh điêu đứng.
Anh mà chịu thua dưới cú đánh
của anh cả nhà họ Cố đó? Cái
người thư sinh đó thì có gì mà
đánh không lại? Chỉ có điều anh

kiên kị thế lực sau lưng anh ta mới
không động tay mà thôi.

Nhưng rõ ràng là anh không
động vào một cọng tóc nào của Cố
Thanh Châu thế mà nhà anh vẫn bị
nhà họ Cố chèn ép khắp nơi, Tiền
Hoa nhìn người phụ nữ phía bên
kia bàn, vẫn luôn là dáng vẻ của

kia bàn, vẫn luôn là dáng vẻ của Nghiêm Thanh cô, thật sự có tình cảm với người ta ư? Người anh thương cũng là người mà Cố Thanh Châu yêu.

Thật sự không nghĩ tới một thư sinh mà lại hẹp hòi đến thế, xem chút động vào căn cơ nhà họ Tiền, anh vất vả lắm mới được cậu hai nhà họ Cố cho một câu, về suy nghĩ nửa tháng.

“Tôi bận nhiều chuyện không rảnh tiếp anh, ai cũng biết anh cả nhà tôi giỏi nhất là bao che người nhà, tôi chỉ muốn cảnh cáo anh, làm người nên biết suy nghĩ trước sau, đừng nói mấy chuyện của mình với Nghiêm Thanh ra bên ngoài, sau này cô ấy là chị dâu của tôi, Cố mỗ tôi không có lý nào ngang hàng làm em trai cậu đâu đó

ngang hàng làm em trai cậu đầu đó Tiền tổng.”

Việc này, càng nghĩ càng bức mình, Tiền Hoa thấy mình cực kỳ vô dụng, uống hết chén rượu của mình rồi còn cướp của Nghiêm Thanh.

Nghiêm Thanh hự một tiếng: “Anh ngứa da rồi hả? Buông ra.”

Khóe mắt Tiền Hoa hồng hồng nhìn Nghiêm Thanh, lần độ sức lần này Nghiêm Thanh thua, trước đây chưa phải chưa từng thấy người này khóc lóc om sòm kể khổ, nhưng lại chưa bao giờ thấy kiêu thành thật như thế này. Nghiêm Thanh buông tay, cái ly rượu cô đã uống được phân nửa kia cứ thể để Tiền Hoa ngứa đầu xử lý hết, sau đó cả người ám mùi rượu chỉ

đó cả người ám mùi rượu chỉ
thẳng cô, nhưng nửa ngày trời
không nói câu nào.

Nghiêm Thanh nghĩ thầm:

“Tưởng anh uống say tôi không
dám đánh chắc? Mẹ nó bà đây tâm
trạng cũng không tốt ai quản hả?”

Có một số việc không biết nói
thế nào mới phải, năm tháng cùng
nhau lớn lên, cô không thể nào
chối bỏ, cũng không thể nào thoát
khỏi được xiềng xích, là sự phiền
muộn theo thời gian mà cho dù lần
mâu thuẫn đó có xảy ra hay không
cũng không thể nào bỏ xuống
được.

Bởi vì không thấy điểm cuối nên
không màng ngày kết thúc, cho
nên mới mỗi một.

Tiền Hoa uống say, Nghiêm Kiến Quốc để Nghiêm Thanh đưa anh ta về, mặc dù nhà họ Tiền đã chuyển vào thành phố từ lâu nhưng trong huyện vẫn còn căn biệt thự nhỏ, khí thế khôn cùng, mỗi lần nhà ai có khách đều muốn dẫn đi chiêm ngưỡng từ đường nhà họ Tiền, không hổ là gia đình giàu nhất huyện, vàng bạc trong nhà đếm hoài không hết.

Nhưng giờ phút này, đưa con trai nhà vàng bạc cho dù xuống địa phủ cũng không đếm xuể kia vừa ra khỏi nhà họ Nghiêm liền bật khóc, Nghiêm Thanh đỡ anh ta xiêu xiêu vẹo vẹo, tức giận đập một phát lên lưng anh ta: “Đi cho đàng hoàng vào!”

Tiền Hoa ôm cửa khóc lóc: “Em cho anh thêm một chút nữa thôi

Tiền Hoa ôm cửa khóc lóc: “Em cho anh thêm một chút nữa thôi, chỉ lần này thôi, từ nay anh không thể tới đây nữa rồi.”

Nghiêm Thanh sững sờ, cho là anh ta đang say, chứ không thì uống nhầm thuốc chó gì mà nói mấy lời này? Trước kia cắt mấy không đứt, sao giờ nói không đến nữa? Trời sập mất!

Nước mắt Tiền Hoa tuôn như mưa, dù sao say rồi khóc không mất mặt mấy, tỉnh lại chối đây đây là được. Nghiêm Thanh bật cười, đếm chuối hạt, Tiền Hoa càng khóc càng đau lòng, nói Nghiêm Thanh, *em, em là đồ vô lương tâm.*

“Tôi vô lương tâm?” Nghiêm Thanh vẫn cười, ban đầu muốn tính sổ với người này, nhưng giờ

tính sổ với người này, nhưng giờ nghĩ lại đều đã là chuyện xưa, không nên nhắc lại thì tốt hơn.

thuvienngontinh.com

Cô dìu anh ta ngồi vào xe, mặc có uống rượu nhưng ở đây huyện nhỏ chả ai buồn kiểm tra. Nghiêm Thanh đạp chân ga lái xe đi, rừm rừm, xe Tiền Hoa không có Cố Thanh Châu lái thật sướng, lúc có anh bên cạnh không dám lái nhanh, thật không thoải mái.

Tiền Hoa ngồi cạnh ghế lái lăn qua lăn lại, chỗ ngồi hẹp không thể thẳng chân, chỉ vào Nghiêm Thanh khóc: “Em biết mà, từ bé anh đã thích em, cho dù là nhà anh dọn đi rồi nhưng nghĩ đông với nghĩ hè hằng năm luôn về thăm em. Nếu anh không về bố anh còn giữ lại ngôi nhà đó làm gì hử, còn cho

ngôi nhà đó làm gì hả, còn cho rằng nhà anh có núi vàng núi bạc chắc! Nghiêm Thanh, em ỷ vào anh thích em mà đối xử với anh như thế sao! Em nói em không cần anh, cười con mẹ em chứ cười! Không được cười! Mẹ nó lại cười là anh đổi ý đấy!”

Nghiêm Thanh nghe xong, nụ cười chợt tắt, nhưng mà bộ dạng này của Tiền Hoa thực sự rất buồn cười, cô nhìn đến đau cả bụng.

Chỉ mấy phút là đến nơi, xe đến trước cổng nhà họ Tiền, Nghiêm Thanh xoay mình đỡ người bên trong xuống, đang chuẩn bị khiêng anh ta lên tầng thì Tiền Hoa cứ lui dần về sau, kéo dài khoảng cách với Nghiêm Thanh.

Dưới ánh trăng, anh ta ngo

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dưới ánh trăng, anh ta ngỡ ngác ngẩng nhìn cô, bỗng nhiên như đã tỉnh, đứng thẳng người nói với cô: “Em có còn nhớ, lúc bé anh vô địch đấm đá toàn huyện, đánh nhau không ai bằng anh, ai cũng sợ anh, nhưng mà thật ra là người ta sợ lão Tiền nhà anh mà thôi...”

Tiền Hoa gương cười nói tiếp: “Em đánh người ở quán Net, anh đứng ngoài xem vui, ngay cả anh em cũng dám đánh, em có biết em là người đầu tiên dám đánh anh không? Đến bố anh cũng không thể đánh được anh. Rõ ràng là em đánh anh, anh còn nói xin em tha mạng chẳng khác gì thổ phỉ.”

“Gì chứ.” Nghiêm Thanh khoát khoát tay xấu hổ không muốn nghe nữa, tuổi nhỏ vô tâm vô tính, đừng đề cập với tôi chuyện ngày đó nữa

đề cập với tôi chuyện ngày đó nữa, anh hẹp hòi quá đấy, chuyện lâu vậy rồi vẫn còn nhớ rõ ràng như vậy.

“Đương nhiên anh nhớ rõ, anh nhớ thương em không phải ngày một ngày hai, về sau anh biết tin nhà em bị bọn cho vay nặng lãi siết nhà từ bố, anh sợ em bị người ta bắt đi mới tranh thủ thời gian xin bố giúp em. Anh thừa nhận chuyện kết hôn là thủ đoạn của anh, nhưng em đừng trách anh, anh biết em không thích anh, em ghét anh như vậy, nếu anh không giờ chút thủ đoạn thì sao có thể lấy em về nhà.”

Nghiêm Thanh hơi xấu hổ, vợ chồng trước, lúc kết hôn còn chẳng nói mấy lời buồn nôn đến thế này, bây giờ nói ra thì không được hay cho lắm.

hay cho lắm...

Tiền Hoa vẫn thao thao bất duyệt: “Em là cô gái tốt, cực kì tốt, em xem thử nhà em rơi vào tình huống kia nếu là người khác thì họ đã sớm bỏ đi rồi, nhưng em thì không, nhà họ Tiền có con dâu như em, anh lấy được em, là cái phúc lớn nhất, ly hôn là lỗi của anh, anh không có năng lực giữ em lại, anh có lỗi với em. Em muốn hạnh phúc, anh thấy anh cả nhà họ Cố thực sự yêu em, anh ta tốt hơn anh, anh chúc em hạnh phúc.”

Nghiêm Thanh: “...”

Gió lạnh thổi vù vù, ở nông thôn nhà thừa lại càng lạnh, Nghiêm Thanh than thầm trong lòng, cái tên này chẳng khác nào một đứa trẻ mãi không chịu trưởng thành, song

dám yêu dám hận, y hệt tính cách của cô. Nếu không có chuyện cũ, có lẽ hai người sẽ là đôi bạn chí cốt.

“Khóc xong chưa? Anh là đàn ông hay đàn bà vậy hả?” Nghiêm Thanh bước đến đá đá anh ta: “Sau này muốn bị đánh cứ đến tìm tôi, tặng không anh hai phát đập.”

Tiền Hoa nín khóc mỉm cười: “Em tưởng anh ngốc à, còn muốn đến ăn đòn.”

***

Đưa Tiền Hoa về xong thì Nghiêm Thanh một mình về nhà, đường làng trong đêm lạnh lạnh trống vắng, ánh đèn vàng hắt ra từng căn nhà, đứng nhìn nhà cô từ xa cũng giống thế, thậm chí cô còn cảm thấy thật ấm áp. Cô thở dài

cảm thấy thật ấm áp. Cô thở dài, hiện thực là như vậy, thời gian còn dài, đôi lúc cần tỏ ra ngu ngơ mới có thể sống sót.

Cô lôi điện thoại ra định gọi cho anh bạn trai, tối nay uống ít rượu, hơi nhớ anh. Hai người như có thần giao cách cảm vậy, vừa vặn Cố Thanh Châu gọi điện đến, hỏi cô: “Nghiem Thanh, bên anh có thể kết thúc sớm, ngày mai anh về quê em đón em lên thành phố nhé?”

Câu hỏi cẩn thận từng li từng tí, không hiểu sao Nghiem Thanh bỗng thấy đau lòng.

“Được ạ.” Cô đáp: “Mấy giờ anh đến? Có một bác bị gãy chân, mai em đến thăm bác ấy, chờ anh đến rồi ta đi ăn cơm luôn. Chỗ em có mấy quán ăn bình dân ngon lắm...”

“Nghiêm Thanh.” Cố Thanh

Châu gọi tên cô.

“Vâng?” Nghiêm Thanh dừng lại, những lời vừa rồi đều không quan trọng, lòng của cô như đang nhảy múa, nghĩ làm sao có thể mau mau gặp lại anh.

“Anh vui lắm.”

Nghiêm Thanh bật cười: “Anh ngốc à, vui cái gì chứ?”

“Em biết ý anh mà.”

“Em không biết, anh không nói sao em biết.”

Cố Thanh Châu đi ra ngoài, tránh đi tiếng ồn bên chỗ tiệc rượu: “Em đồng ý cho anh đi đón em tức là gián tiếp đồng ý cho anh gặp mặt bố mẹ em, còn dẫn anh đi khắp nơi

đề mọi người được nhìn thấy, cho nên anh vui sướng biết bao.”

“Cố Thanh Châu.” Nghiêm Thanh nói: “Bây giờ em thấy anh hơi ngốc rồi đấy, dẫn anh đi khắp nơi thì người được nở mày nở mặt là em chứ, người nên vui vẻ phải là em chứ nhỉ.”

“Ừ.” Anh không phủ nhận, bật cười.

Hiệu trưởng đi ra hít thở không khí bên ngoài, trông thấy Cố Thanh Châu vừa cười vừa cúp điện thoại, hỏi anh: “Nói chuyện với ai vậy?”

Cố Thanh Châu: “Bạn gái ạ.”

Hiệu trưởng hơi bất ngờ, hoàn toàn ngờ nhận được đáp án như vậy, chỉ vào anh: “Bảo sao không muốn ở thêm một ngày nào, thì ra

là mai đi gặp bạn gái.”

“Vâng.” Cố Thanh Châu gật đầu, cười đến lóa mắt: “Một thời gian nữa sẽ ra mắt thầy, thầy chờ tin tốt của em đi ạ.”

Hiệu trưởng cười cười, lâu rồi chưa vui vẻ như vậy, chuyện đại sự trong lòng như đã được dỡ bỏ.

Sáng sớm hôm sau Cố Thanh Châu lập tức xuất phát, đến nơi mới hơn mười một giờ, xe dừng ở đoạn đường tương đối náo nhiệt gọi cho Nghiêm Thanh, báo địa điểm. Cô dặn anh đợi ở đấy đừng đi đâu, mười phút nữa sẽ đến, thế là thầy Cố ngoan ngoãn ngồi trong xe đợi. Chỗ nhỏ này không có mấy xe xịn, mọi người ngồi với nhau bàn tán sôi nổi, so sánh xe của con trai nhà họ Tiền với chiếc xe này thì xe

nào đắt hơn, đoán không ra chủ nhân chiếc xe xịn như vậy đến tìm ai.

Cho đến khi Nghiêm Thanh tươi cười ngồi lên ghế phụ lái, mấy bà thím ngồi trong quán nhỏ bên đường, kể cả bà chủ quán như cần phải lười, đảo mắt liên tục, tin tức này nhanh chóng bùng nổ khắp huyện. Nghiêm Kiến Quốc đi dọc đường nghe người ta bàn tán nói cho ông biết trong nhà sắp có khách quý đến thăm.

Nghiêm Thanh không đưa Cố Thanh Châu về nhà ngay mà chỉ anh đến chỗ quán vỉa hè đó, đúng lúc đang là giờ cơm trưa, bên ngoài thật sự rất đặc sắc. Anh vừa lái xe vừa nắm tay cô nàng, một ngày một đêm không gặp mà như

bao năm chưa thấy.

Nghiêm Thanh cười thầm, cuối cùng thật sự không thể nín cười được mới lên tiếng: “Có phải anh sợ em lại gặp Tiền Hoa không?”

Vừa vặn đến nơi, Cố Thanh Châu mở cửa xe cho cô, không trả lời vấn đề này, nhưng nhìn cái cách anh cầm tay cô không thả thì có thể đoán được chắc chắn là vậy.

Loại sinh vật mang tên chồng cũ, không thể không cẩn thận, thầy Cố cũng chẳng sợ cô nghĩ mình hẹp hòi, báu vật nhà anh anh bảo vệ, không được chắc!

Nghiêm Thanh đến quán bác Mã uống trà ăn điểm tâm, từ hôm qua đưa phong bì và đảm bảo sẽ lo

hết phí tổn thì mặt mày dì Mã tươi như đóa hoa loa kèn, sao còn muốn cô động tay động chân được. Cho nên hiện tại Nghiêm Thanh không ăn gì, chống tay ngồi nhìn Cố Thanh Châu ăn, có lẽ anh đói bụng, ăn nhanh hơn bình thường.

“Sáng nay anh không ăn gì à?”

“Ừ.” Cố Thanh Châu gật đầu:

“Hôm qua uống chút rượu, dạ dày không thoải mái, muốn gặp em sớm một chút.”

Cô lại ngồi cười, xích lại ngồi trên một tấm ghế gỗ với anh: “Cố Thanh Châu, gần đây vận hoa đào của em tốt lắm đấy, sao anh có thể không lo được.”

“Đều là vận hoa nát.” Thầy Cố nhéo nhéo tay cô

“Đều là vận hoa nát.” Thầy Cố
nhéo nhéo tay cô.

Nghiêm Thanh huých tay anh:
“Vậy anh cũng là vận hoa nát à?”

Anh lắc đầu: “Anh tốt.”

Nói mấy lời này anh dừng đũa,
hai mắt có thần nhìn Nghiêm
Thanh, trong ánh mắt người đàn
ông đông đầy yêu thương, làm
Nghiêm Thanh không đỡ lại được,
cảm giác anh vuốt ve chân cô, lòng
bàn tay nóng bỏng.

Hai người mặt đối mặt nhìn
nhau, bỗng chuông điện thoại vang
lên cắt đứt ánh nhìn, Nghiêm
Thanh bắt máy, Cố Thanh Châu
kéo tay cô ra khỏi quán vỉa hè ngồi
vào xe.

Cửa kính xe đậm màu, người ngoài không thể nhìn thấy bên trong, lúc Nghiêm Thanh nghe điện Cố Thanh Châu chồm người qua hôn lên mặt cô.

Cô nghiêng đầu muốn nhìn anh, không ngờ khoảng cách hai người gần nhau đến vậy, bờ môi anh lướt qua chóp mũi cô. Nhân cơ hội anh hôn cô, sau đó treo nụ cười vui sướng trên mặt chờ cô.

Cô đưa di động ra xa một chút, thấp giọng thương lượng với anh: “Đồng nghiệp trong đài tổ chức đi leo núi gần đó chơi, anh đi không? Họ cho em dẫn người theo, hai ngày một đêm.”

Lúc nói hai ngày một đêm về mặt Nghiêm Thanh vô cùng ngay thẳng, Cố Thanh Châu không nghĩ

Cô nghiêng đầu muốn nhìn anh, không ngờ khoảng cách hai người gần nhau đến vậy, bờ môi anh lướt qua chóp mũi cô. Nhân cơ hội anh hôn cô, sau đó treo nụ cười vui sướng trên mặt chờ cô.

Cô đưa di động ra xa một chút, thấp giọng thương lượng với anh: “Đồng nghiệp trong đài tổ chức đi leo núi gần đó chơi, anh đi không? Họ cho em dẫn người theo, hai ngày một đêm.”

Lúc nói hai ngày một đêm về mặt Nghiêm Thanh vô cùng ngay thẳng, Cố Thanh Châu không nghĩ nhiều, gật đầu nói được. Thế là cô nói với đầu bên kia, hẹn thời gian.

Hết chương 39

Rình lén

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chương 40: Khách quý đến nhà

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

thuyennangantinh.com

Biên tập: **Iris**

Nghiêm Kiến Quốc ngồi ở nhà mong mỗi ngóng trông khách quý đến, ấy vậy mà Nghiêm Thanh lại dẫn Cố Thanh Châu đến nhà ông Mã trước. Anh bảo cô chờ một lát rồi đi lấy mấy hộp quà trong cốp xe ra, sau đó anh nói lần đầu đến nhà mà đến tay không thì không hay lắm. Thấy cô gái nhà mình cười tít cả mắt, anh lập tức vươn tay xoa đầu, hỏi cô cười cái gì.

“Đây là nhà bác Mã.” Nghiêm Thanh giới thiệu.

“Ừ, anh biết rồi.” Cố Thanh Châu nắm tay cô đi vào: “Bất kể là nhà ai, lần đầu em dẫn anh đến đều cần phải

lần đầu em dẫn anh đến đều cần phải chuẩn bị chu đáo.”

Bà Mã mở cửa. Thái độ của bà ấy hôm nay với Nghiêm Thanh khá ổn, sau khi thấy cô dẫn người như Cố Thanh Châu đi vào, bà ấy lập tức tranh thủ tìm lời hay để nói: “Chao ôi Nghiêm Thanh, bạn trai cháu đây hả? Trời ơi, được lắm được lắm, nhìn ngay đã biết là người thành phố, thế đang làm việc ở đâu? Chiếc xe ngoài kia của cậu ấy hả? Nghiêm Thanh, cháu quả là may mắn, lần nào cũng tìm được người có tiền.”

Nghiêm Thanh không thêm so đo cái miệng của bà Mã, từ nhỏ đã nghe mãi thành quen. Hồi còn bé, bà Mã giật dây bảo cô trốn nhà ra đi, còn nói cho biết Nghiêm Kiến Quốc muốn bán cô lấy tiền nuôi con trai. Tuy lời nói này không sai cuối cùng cô bị bố

này không sai, cuối cùng cô bị bố mình gán trả nợ đánh bạc thật, nhưng cô vẫn ngẩn ngơ trong căn nhà ấy không muốn đi, đi rồi thì phải đi đâu? Mất bao nhiêu công sức cô mới kéo em trai về phía mình, giờ cô mà đi chẳng khác nào con đàn.

Nhớ tới thằng nhóc kia, lòng cô đầy muộn phiền.

Cô nắm tay bạn trai mình đi qua bà Mã đến gặp ông Mã, ông ta thấy anh chột thốt “ồ” lên mãi không nói thành lời. Dẫu rằng Cố Thanh Châu luôn sống trong trường nhưng anh đã gặp đủ kiểu người, học đủ thứ cần, không hề thua kém đứa em trai Cố Thanh Thần, thì một người đứng trước mặt anh mở miệng nói một câu anh đã có thể đoán được một nửa, nói câu thứ hai cơ bản anh đã có thể xác định được đây là loại người nào.

định được đây là loại người nào.

Anh đặt túi quà đặc sản ở đầu

3

này là hai chị em thân thiết, sau này em sẽ biết.”

Nghiêm Thanh cảm thấy lời này hơi lạ, nhưng chưa kịp hỏi lại đã bị Cố Thanh Châu bóp cổ tay: “Em định đưa cho cô Mã ấy bao nhiêu tiền vậy? Không phải nói uống gió Tây Bắc à?”

Nghiêm Thanh thở dài: “Dẫu vậy vẫn phải bồi thường cho người ta! Anh đừng thấy bác Mã vậy. Hồi bé em gầy như khi ấy, may có bác trai đưa em về nhà và cho em ăn thịt, bác gái không xua đuổi em đi, vậy nên em nhớ ơn huệ này rất kỹ. Từ bé con trai của hai người họ không có ai ở khu vực này dám đụng vào là đều do em bảo vệ.”

bảo vệ.”

thuvienngontinh.com

“Chuyện đã xảy ra thế này, bác Mã lớn tuổi rồi nên cần nghỉ ngơi cho tốt. Em đã nói nói bố mẹ sẽ không quan tâm đến việc này, mà làm người không nên như thế, bây giờ em vẫn còn ít tiền, đủ mà.”

Cố Thanh Châu ôm cô nàng, ừm một tiếng rồi nắm tay cô vào nhà. Hai người ở lại chơi cho đến khi Nghiêm Kiến Quốc không chịu đựng được nữa phải bảo Tô Tam Mạt đến gọi Nghiêm Thanh về nhà.

Tô Tam Mạt: “Nghiêm Thanh ơi, con mau về nhà đi, bố tìm con có việc đấy.”

Nghiêm Thanh chỉ nhìn đã biết, nghĩ thầm ông ấy tìm con còn có việc gì nữa? Con không muốn về, cứ ngồi ở đây đây.

Nhưng nói sao thì vẫn phải về, bởi vì Cố Thanh Châu khế nói với cô: “Anh muốn gặp bố em.”

Phải xem ông ấy là loại người gì mà ép con gái của mình đến mức này.

Thấy Thanh Châu định đi, ông Mã định đứng dậy tiễn thì bị ngăn lại, Cố Thanh Châu đứng đằng kia nghiêm túc đưa một tấm thẻ ra nói mấy lời làm lòng Nghiêm Thanh ấm lên: “Sau này bác Mã còn phiền bác gái chăm sóc dài dài, chúng cháu ở xa, không thể kịp thời chu đáo mọi việc ở đây được, mong người lớn thông cảm. Lần này Nghiêm Thanh về nhà nhưng không mang theo nhiều tiền mặt, để cháu giúp cô ấy việc này, xin bác cất kĩ.”

Bà Mã cười tí mắt nhận tiền: “Thầy Cố suy nghĩ chu đáo quá, chỗ

Bà Mã cười tít mắt nhận tiền:
“Thầy Cố suy nghĩ chu đáo quá, chỗ
huyện nhỏ chúng tôi không thể quẹt
thẻ, dùng tiền mặt vẫn tiện hơn,
nhưng thầy yên tâm tôi sẽ chăm sóc
ông chồng thật tốt.”

“Nếu vết thương có tái phát thì cứ
gọi điện cho cháu, đây là danh thiếp
của cháu, cháu sẽ sắp xếp bác vào
bệnh viện thành phố điều trị, không
phiền đâu ạ.”

“Áy áy không cần không cần.” Bà
Mã càng nghe càng vui vẻ, xua tay
liên tục: “Ông ấy khỏe lắm, nghỉ ngơi
hai ngày là tốt ngay thôi.”

***

Tô Tam Mạt nhìn số tiền kia mà
hai mắt lập tức sáng rực lên, suýt nữa
đã giành lấy tấm thẻ trên tay Cố

Tô Tam Mạt nhìn số tiền kia mà hai mắt lập tức sáng rực lên, suýt nữa đã giành lấy tấm thẻ trên tay Cố Thanh Châu, song dè chừng anh cao to khỏe mạnh nên mới không động tay, đứng đợi hai người họ ở ngoài với tâm trạng khá tức tối. Vừa trông thấy Nghiêm Thanh và Cố Thanh Châu ra khỏi nhà họ Mã, bà ấy lập tức đi trước, đi được vài bước chốc chốc ngoảnh lại về sau, cứ như vậy cho đến khi đến nhà mình.

Nghiêm Thanh đứng bên ngoài cổng dặn dò Cố Thanh Châu: “Vừa nãy ở nhà bác Mã anh làm gì em cũng nghe anh, nhưng bây giờ anh phải nghe em, lát nữa em nói cái gì thì chính là cái đó, được không?”

“Ừ.” Cố Thanh Châu đồng ý.

Một giây sau, Nghiêm Thanh

Một giây sau, Nghiêm Thanh buông tay anh ra, đứng cách xa.

Cố Thanh Châu: "..."

Nghiêm Thanh: "Vào thôi."

Trong cốp xe của Cố Thanh Châu còn có một phần quà nữa, giữ lại biếu cho Nghiêm Kiến Quốc. Bố Nghiêm Thanh đánh giá tướng mạo lẫn tác phong của anh, lập tức cảm thấy con trai nhà họ Tiền có lấy roi thúc ngựa đuổi theo vị này cũng không kịp.

Khoảng cách hơi bị lớn đấy!

Cố Thanh Châu vừa vào nhà đã chào một tiếng chú, sau đó không nói gì cả, ánh mắt đánh qua nhìn Nghiêm Thanh. Cô vô cùng hài lòng, chỉ vào anh giới thiệu với Nghiêm Kiến Quốc: "Đây là bạn của con, tiện đường đến đón con về, lát nữa con sẽ đi."

Giới thiệu này quá qua loa, nhưng chỉ có thể như vậy thôi, Nghiêm Thanh sợ nói nhiều bố mình sẽ bầm dập Cổ Thanh Châu.

Một khi anh bị bầm dập, chắc chắn sẽ bị hút đến khô cạn cả máu.

Nghiêm Thanh lấy mình làm gương, quá rõ ràng.

Nói xong quay qua Cổ Thanh Châu, thấy người đàn ông vẫn dáng vẻ bình tĩnh như ban đầu, nhẹ nhàng thở ra.

Bình thường nếu trong nhà không có người ngoài Nghiêm Kiến Quốc sẽ la mắng om sòm, trái lại lần này khiêm tốn hơn. Khung cảnh này chỉ tồn tại khi Tiền Hoa đến nhà mình mới ra vẻ như thế.

Ông rót cho Cố Thanh Châu chén trà rồi hỏi thăm: “Mời thầy Cố uống nước, đi đường chắc vất vả lắm, thầy đang dạy cấp nào vậy? Sao lại quen biết Nghiêm Thanh nhà chúng tôi?”

Cố Thanh Châu nhận lấy chén trà nhưng không nói chuyện, rất nghe lời Nghiêm Thanh. Cô gác chân: “Liên quan gì đến bố mà bố hỏi. Lão Nghiêm, con nói cho bố biết, con giải quyết chuyện của bác Mã lần này cho bố, vậy nên trong thời gian này bố bớt gây chuyện đi, tối thiểu không được làm phiền con nữa.”

Nghiêm Kiến Quốc ừ hử, nhưng không nhịn được, quay sang cười với Cố Thanh Châu: “Thầy Cố, mời uống trà.”

Đợi đến khi xe đi vào quốc lộ Nghiêm Thanh mới thở một hơi nhẹ

nhõm, dường như chưa từng ra đi một cách nhẹ nhàng đến thế. Cô nghiêng đầu nhìn bạn trai: “Sao anh không hỏi em?”

Mắt Cố Thanh Châu vẫn nhìn về phía trước, tay phải vươn ra rơi vào khoảng không, thấy cô nương không chịu lĩnh giáo, năm ngón tay thon dài giật giật. Nghiêm Thanh cười nắm lấy tay anh, bị anh nắm chặt, nghe anh nói: “Anh cần hỏi ư? Anh biết hết mà.”

Anh sẽ không hiểu làm cô tại sao giới thiệu anh như vậy trước mặt bố mẹ, bởi vì anh biết cô đang bảo vệ mình. Cô từng đề cập về gia đình mình với anh mấy lần, cha mẹ trọng nam khinh nữ, tuổi thơ đen tối, thời thiếu niên nợ tiền, cho đến cuộc sống hiện tại. Trên thực tế anh không có cảm tình nào đối với bố mẹ cô nhưng

cảm tình nào đối với bố mẹ cô, nhưng
dẫu sao cũng là người lớn, gặp mặt thì
nên có một phần quà biếu, gọi một
tiếng cô chú là được.

Người không đối xử tốt với cô, anh
sẽ không thích.

Vết sẹo trên tay cô vì sao mà có,
anh có thể đoán được.

***
TNT

Nghiêm Thanh cảm thấy mình cần
nạp năng lượng, ngón tay nghịch Cố
Thanh Châu tay, đung đưa tay hỏi:
“Mình dẫn Nguyệt Nguyệt đi chơi đi,
con bé có thích em không? A, nhân
tiện gọi thêm em gái anh nữa, em cực
kỳ thích nhìn thấy dáng vẻ bị ức hiếp
không thể làm gì được của con bé.”

Cố Thanh Châu đáp ừ, nhưng vẫn

Cô Thanh Châu đáp ừ, nhưng vẫn đang còn phân vân.

Anh xoa tay Nghiêm Thanh: “Đi tới đó chơi chúng ta cần chuẩn bị cái gì không?”

Nghiêm Thanh nhìn danh sách phân công đồng nghiệp cô vừa gửi đến: “Em phụ trách đồ nướng, anh nói xem bọn họ quá đáng không?”

Cô Thanh Châu mỉm cười: “Anh với em cùng chuẩn bị.”

Sau đó người tổ chức lập danh sách, Nghiêm Thanh thêm tên của Cô Thanh Châu vào. Có thể nói chuyến du lịch này có kha khá bất ngờ, đầu tiên là máy ảnh của đồng nghiệp bị hỏng, đau lòng đến không thở nổi, thứ hai là có người hỏng xe, càng không thể thở nổi nữa rồi, và cuối cùng là do lượng khách du lịch quá đông dẫn đến

lượng khách du lịch quá đông dẫn đến
suýt nữa không đặt được phòng.

May thay mấy việc phát sinh trên
đều được giải quyết êm đẹp, bởi vì
trong danh sách có tên của Cố Thanh
Châu, thầy Cố trở thành mèo máy
Doremon đẹp trai làm cân bằng tâm
trạng của đồng nghiệp trong đài phát
thanh. Trên đời này chỉ có chuyện anh
không thích làm chứ chẳng có chuyện
anh không làm được, không có khó
khăn nào không thể vượt qua!

Hôm ấy có ba chiếc xe xuất phát,
còn chiếc xe hỏng kia gửi đến gara
sửa chữa đồng thời chủ nhân của nó
được Cố Thanh Châu cho mượn một
chiếc Land Rover. Đồng nghiệp A
chưa từng đi xe này, đặc ý cầm vô
lăng cười hạnh phúc, nói một câu
quảng cáo với Nghiêm Thanh: “Gặp
được người như thầy Cố thì chi mau

quảng cáo với Nghiêm Thanh: “Gặp được người như thầy Cố thì chị mau mau gả đi!”

“Câu này bản gốc là ạ?” Nghiêm Thanh hỏi sếp Tô.

Cấp trên nhà cô nghĩ ngợi một lát rồi đáp: “Gặp được New Oriental thì mau gả đi!”

Mọi người bật cười ha hả, Nghiêm Thanh ra một đám vào người đồng nghiệp A: “Lái xe của cậu đi, xe xước một bán cậu đền mười đó.”

Cố Thanh Châu nở nụ cười âm áp hươ tay: “Không sao không sao, cứ yên tâm mà lái.”

Sau đó là máy ảnh, đầu năm nay mọi người đều có điện thoại, độ pixel máy ảnh rất cao, chỉ vì muốn lưu lại

mọi người đều có điện thoại, độ pixel máy ảnh rất cao, chỉ vì muốn lưu lại ảnh kỉ niệm hai ngày đi chơi này nên đồng nghiệp B mới muốn cầm theo máy ảnh chụp lại. Trước khi đi Cố Thanh Châu cầm một cái xách đến giao cho đồng nghiệp B:

“Cậu xem thử xem có cần gì nữa không.”

Mở túi ra đồng nghiệp B hạnh phúc, kéo tay Nghiêm Thanh nói: “Gặp được thầy Cố chị mau mau gả đi!”

Thời gian không còn sớm, mọi người xuất phát, sếp Tô đi trước dẫn đường, Cố Thanh Châu chở Nghiêm Thanh đi cuối. Cô nhào người nhìn bạn trai của mình: “Sao anh đối tốt với đồng nghiệp em vậy?”

Cánh tay dài của anh duỗi ra để

Cánh tay dài của anh duỗi ra đè vào vùng từ vai đến xương quai xanh của cô ép cô ngồi lại về vị trí: “Bởi vì anh muốn cho em một kì nghỉ hoàn hảo nhất.”

Kì nghỉ hoàn hảo nhất là như thế nào? Là với Cố Thanh Châu, không thể để cô có chút nuối tiếc nào cả, hoàn toàn tận hưởng, nở nụ cười tươi thoải mái nhất, chơi vui vẻ về bình an, đây chính là hoàn hảo.

Cô nàng ngồi bên ghế phụ lái ồ lên một tiếng, sau đó cúi đầu nói chuyện phiếm trên Wechat với mấy đồng nghiệp không phải cầm lái về chuyện thời gian qua cô rời đi như thế nào.

Lúc lâu sau mới lên tiếng: “Thật ra có anh là hoàn hảo lắm rồi.”

Ban đầu Cố Thanh Châu khá ngạc nhiên sau đó cười rang rồ niềm rang

đây chính là hoàn hảo.

Cô nàng ngồi bên ghế phụ lái ồ lên một tiếng, sau đó cúi đầu nói chuyện phiếm trên Wechat với mấy đồng nghiệp không phải cảm lái về chuyện thời gian qua cô rời đi như thế nào.

Lúc lâu sau mới lên tiếng: “Thật ra có anh là hoàn hảo lắm rồi.”

Ban đầu Cố Thanh Châu khá ngạc nhiên, sau đó cười rạng rỡ, niềm rạng rỡ này giữ mãi trên gương mặt. Đợi mãi mới đến lúc dừng đèn đỏ, anh định nghiêng người qua hôn cô thì bị cô nhanh chóng né tránh, cười đắc ý nhìn anh, không cho anh đạt được ý muốn. Thế là cánh tay dài của Cố Thanh Châu ôm hai má cô, kéo lại gần và rồi hôn lên thái dương.

Hết chương 40

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Suối nước nóng

Chuyển ngữ: *Minh Minh*

Biên tập: *Iris*

Mặc dù trời còn se se lạnh nhưng tinh thần của các đồng chí vẫn rất cao, sếp Tô xuất phát trước muộn được ba cái cát-sét của đài, mỗi xe có một cái, mở kênh ca nhạc giống như đi chơi xuân hồi bé, chỉ khác cái bây giờ đã vào đông, sắp đến Tết rồi.

Cố Thanh Châu hỏi Nghiêm Thanh: "Sắp hết năm rồi, em tính về nhà mấy ngày?"

Nghiêm Thanh tính toán: "Giao thừa với mừng một đầu năm đi, không thể để hai người họ ăn Tết quanh quẩn được."

Cố Thanh Châu gật đầu: "Vậy mừng hai anh đến đón em nhé?"

"Không cần đâu anh, anh như vậy ăn Tết cũng vội vàng, em mua vé xe sớm là được mà."

Cố Thanh Châu không đồng ý: "Anh rảnh rồi."

Trò chuyện một lát thì đến nơi, chỗ này là một nơi nhỏ bé cách thành phố Dương tầm bảy mươi cây số. Ở đây có nhiều trúc nên làng nghề thủ công phát triển, đồng thời phong cảnh tốt cộng thêm khu du lịch sinh thái suối nước nóng nơi đây hấp dẫn rất nhiều khách du lịch đến tham quan tận hưởng không khí thôn quê vào mùa hè, và mùa đông cũng vậy, người ta đến ngâm suối nước nóng. Suối nước nóng có đủ loại hồ lớn hồ nhỏ, và cả hồ trong nhà. Chẳng biết

Cố Thanh Châu siêu nhiên thế nào mà đặt được một hồ trong nhà cho mọi người, ngay cả sắp Tô cũng không tài nào đặt được.

Ban đêm cởi quần áo, ở trong phòng ngắm mình dưới hồ suối nước nóng, nhắm nhĩ chút rượu mà không cần phải chen chúc ở ngoài, ngắm lại thật ý vị.

Cho nên các chị em không hận mà cùng mặc đồ đẹp, váy váy áo áo đủ thứ loại, còn có áo tắm với áo ngủ. Họ còn bàn với Nghiêm Thanh, buổi tối sẽ đánh bài thầu đêm, dù sao không khí ở đây trong sạch lại còn ăn ngon mặc đẹp, không ngủ cũng chẳng ảnh hưởng nhiều đến nhan sắc.

Có điều đến lúc chia phòng, mọi chuyện lại không được như ý...

Trước đó bàn cái gì hả?

Nghiêm Thanh trầm tư suy nghĩ, nhanh chóng đánh thẳng vào đồng nghiệp C đứng sát bên mình: "Đánh bài suốt đêm cơ à? Máy chị em phụ nữ chúng ta ở một phòng? Vậy giờ là sao đây? Định lừa ai hả?"

Tiểu C: "Fuck Nghiêm Thanh, sao chị ngây thơ vậy hả? Sao có thể ha ha để bị lừa thế hả? Em thấy chị mau mau lừa thầy Cố làm xong đại sự cho rồi, anh chị chả còn nhỏ nữa, không quyết đoán như thế sao được!"

Vừa dứt lời, Cố Thanh Châu cảm theo chìa khóa được sắp Tô phân cho đi tới, yếu ớt nhìn Nghiêm Thanh, đang dò hỏi ý của cô.

Còn có thể nói gì nữa đây? Nghiêm Thanh tròn tròn mắt lên trời, chỉ vào nhóm người phía đối diện nói không nên lời.

Cấp trên của cô thấy không còn chuyện gì nữa thì phát tay: "Mọi người ai về phòng nấy sửa soạn mọi thứ đi, một tiếng sau gặp lại ở đây."

Advertisement / Quảng cáo

Sau cùng còn nhắc nhở cô: "Nghiêm Thanh nữa, đừng tới muộn nhé."

Nghiêm Thanh hét to: "Sao em có thể đến trễ được!"

Sau đó nắm tay Cố Thanh Châu bịch bịch bước đi.

Một tay Cố Thanh Châu xách hành lý, còn tay kia bị Nghiêm Thanh nắm kéo đi. Dọc đường cả hai không nói gì, sau đó anh phát hiện cô đi nhầm chỗ mới kịp thời giữ tay lại, chỉ cần phòng trúc nhỏ bên cạnh: "Phòng này này, em chạy đi đâu!"

Nghiêm Thanh quay đầu, vẻ mặt không được tự nhiên, lăm bắm "Anh đừng hiểu lầm, không phải em nói họ làm như này. Hay là em tìm phòng khác cho anh, kéo ban đêm em ngủ ngủ lại phiền đến anh."

Cố Thanh Châu ném hành lý vào phòng trước mới ôm cô nàng này vào ngực, nhấc chân bước vào phòng, đóng cửa, ép người nào đó vào cánh cửa: "Anh vui còn không kịp, muốn ở phòng khác làm gì? Không sao đâu, anh không chê em ngày to mà."

Nhận ra anh thực sự vui vẻ, vừa rồi có lẽ bên ngoài có nhiều người nên nhện, là kiểu chính nhân quân tử, lúc này chỉ có hai người, ôm Nghiêm Thanh vào lòng mặt mày hớn hờ, không nói nhiều lời nhưng Nghiêm Thanh vẫn tỉnh ngộ được.

***

Vì biết đồng nghiệp sẽ gán ghép treu chọc mình với Cố Thanh Châu nên Nghiêm Thanh kéo anh ra ngoài đợi từ sớm, nhưng vẫn không tránh khỏi bị treu chọc. Dài phát thanh thành phố toàn kẻ thần kinh bất định, tổ bọn cô còn nặng hơn mấy lần.

Tiểu A: "Ồ sao sớm vậy, tối nay hai người có làm gì bọn tôi cũng không hỏ hé nửa câu đâu."

Tiểu B: "Phải đó phải đó, trai xinh gái đẹp **, bọn tôi hiểu mà."

Tiểu C: "Nếu không có Nghiêm Thanh sẽ chẳng có thầy Cố đến cùng, chúng ta cũng chẳng có chỗ đi chơi."

Nghiêm Thanh quay sang hỏi Cố Thanh Châu: "Anh không giận chứ?"

Anh lắc đầu khẽ cười, nắm tay cô: "Đồng nghiệp của em rất thú vị."

Nghiêm Thanh: "Haha."

Hôm nay nhiệt độ ngoài trời là âm độ nhưng không có tuyết, đốt lửa một lát mọi người đã thấy ấm hơn hẳn. Cố Thanh Châu vẫn chu đáo như trước, lấy đồ ăn Nghiêm Thanh đã chuẩn bị sẵn ra, những chuyện này anh không giúp được nhiều, vì cô nàng nào đó nhảy nhót tung búng hoàn toàn như một đứa trẻ đang háo hức đi chơi. Nhìn dáng vẻ kia đã biết ngay hồi nhỏ hay ăn vụng khoai lang nướng.

Nghiêm Thanh lấy khoai lang với ngô quét bơ quăn trong giấy bạc nướng trước, sau đó cầm xiên tôm. Buổi tối trước ngày đi, cô và Cố Thanh Châu cùng nhau đi siêu thị, mua ngao sò, rửa sạch bằng nước rồi bỏ vào nồi đun sôi với tỏi, chóc lát sau sò mở miệng, ăn thịt trước rồi mới ăn canh, đây mới gọi là ăn hải sản.

Cuối cùng là cá. Cố Thanh Châu biết có thích ăn cá nên có ý mua một cái đầu, hương vị như ở nhà làm, tìm nơi lửa không lớn đặt vào, không lâu sau đã chín.

Việc này cần người chuyên nghiệp làm nên để cho Nghiêm Thanh toàn quyền quản lý, còn những người khác cầm cái que xiên cánh gà quét mật ong và bánh hotdog tạo thành một vòng nướng. Cô ngồi cạnh Cố Thanh Châu, nhìn anh chậm rãi quét mật ong vào cánh gà, xuýt xoa người với người thật khác biệt; cô làm việc nhanh chóng, không câu nệ tiểu tiết thậm chí có hơi tùy tiện, còn anh thì nhã nhặn. Tiếp xúc với anh lâu cô phát hiện hơi thở của anh luôn chậm hơn cô một nhịp, ăn cơm cũng vậy, cô nhanh anh chậm, bọn họ khác biệt như thế song hòa hợp vô cùng.

Cố Thanh Châu nhìn gò má cô, hỏi cô đang nghĩ suy gì.

Cô không nói suy nghĩ lung tung trong đầu mình cho anh biết, chỉ nhỏ giọng đáp: "Anh chưa bụng lại tí nữa ăn khoai lang em nướng, đảm bảo anh nếm một lần không thể quên được."

"Đã muốn ăn từ sớm rồi." Cố Thanh Châu tiếp lời: "Em còn nhớ trước đây em từng nói câu này với anh không?"

Nghiêm Thanh ngẩn người, lập tức nghĩ đến một việc.

Đây là chuyện từ rất nhiều năm trước, cô thêm ăn, đi trộm khoai lang từ vườn rau nhà người ta rồi ngồi nướng sau chân núi, sau đó hỏi anh đã từng ăn khoai lang nướng chưa, thì anh đáp chưa, đáng vẽ vô cùng trung thực. Thế là cô khen ăn ngon thế nào, anh hỏi cô thế hội viên QQ một tháng có đổi được không, cô nói đổi, anh liền nạp thẻ hội viên cho cô.

Cố Thanh Châu nhìn Nghiêm Thanh: "Còn tưởng rằng không thể ăn được."

Còn tưởng rằng mãi mãi không thể gặp lại người ấy, chỉ có thể đứng nhìn từ phía xa xa.

Nghiêm Thanh cúi mắt, chậm rãi vòng tay qua ôm người đàn ông, trong đầu như có bức tường ngăn lại, mỗi câu nói của Cố Thanh Châu trên vòng quay mặt trời hôm đó đều là nỗi ức mà cô không muốn nhớ lại. Cô nào tốt như vậy mà có thể gặp được người tốt như anh!

Đội cô tuyên bố khoai đã nướng chín, mấy đồng chí như bị bỏ đói lâu năm điên cuồng nhào lên tranh cướp. Nghiêm Thanh đã giấu sẵn hai cái cho mình, chờ người ta đi hết thì cầm que gỗ moi ra, như dáng hiển vật quý hiếm đưa cho Cố Thanh Châu: "Anh ăn đi, ăn mau đi."

Nói thật Cố Thanh Châu không nề ăn.

Nghiêm Thanh lại tưởng anh không biết bóc thế nào, vì vậy không ngại bồng tay lập tức xé lớp giấy bạc bọc khoai ra, thổi thổi rồi đưa lên miệng anh. Không cần anh động tay, chỉ cần há miệng.

Trong lòng Cố Thanh Châu thở dài, cô gái này nếu thật lòng đối tốt với ai thì sẽ đặc biệt đặc biệt tốt.

Mùi khoai lang nướng thơm lừng vẩn vút quanh núi, tiểu C đi ra ngoài thấy vậy lập tức hét to: "Được lắm Nghiêm Thanh, thế mà chị giấu làm của riêng đấy."

Nghiêm Thanh đắc ý cười khà khà, giục bạn trai mình: "Anh ăn đi!"

Anh cắn một miếng, tiện tay kéo cô gái nào đó ngồi lên đùi mình, duỗi tay ôm cô.

Mặc kệ nhiều người đang vây quanh.

Tiểu A: "Khụ khụ!"

Tiểu B: "Khụ khụ khụ!"

Tiểu C: "Hất xì!"

Nghiêm Thanh: "Nhìn cái gì mà nhìn, ăn của mấy người đi!"

***

Buổi tối trong thôn có tổ chức lửa trại, cũng là một đám người vây quanh đống lửa nướng đồ ăn, trên ghế sưởi nước nóng có rượu để người bán xức cát, vị thanh ngọt. Nghiêm Thanh thích lắm, chơi oẳn tù tì uống rượu với đồng nghiệp, uống một lúc thì cảm thấy chân bèn kéo tay Cố Thanh Châu đi dạo xung quanh.

Vàng trắng tròn vô cùng, Cố Thanh Châu dắt cô đi trên con đường mòn. Cô cất tiếng hỏi anh: "Thế cuối cùng nickname của anh là gì hả?"

Cố Thanh Châu lắc đầu cười không nói.

Anh không muốn nói, muốn để cô tự đoán ra.

Nghiêm Thanh hừ hừ, đồ keo kiệt.

Năm ấy, cô cắt đứt liên lạc trước, nên cái người này vẫn còn ghi thù ư?

Đi mãi cũng nóng người, lửa trại đăng cao vút tận đầu, Nghiêm Thanh lấy tay làm quạt, than rượu kia thật ghê gớm.

Cố Thanh Châu dừng bước, nương ánh trăng tròn ngắm nhìn cô, hôm nay cô mặc áo khoác lông màu trắng, khuôn mặt như vùi vào trong đám lông, hai má hồng hồng, có lẽ rượu ngấm thật rồi.

Anh yên lặng xoay người ngồi xồm xuống, ép đầu gối cô vào lưng mình, trầm giọng nói: "Để anh công em."

Chán Nghiêm Thanh mềm nhũn lại gần, đứng đưa trên người anh, chổng mặt nói: "Cố Thanh Châu, anh là người đầu tiên công em."

"Ừ."

"Lung anh rộng ghê."

"Ừ."

Advertisement / Quảng cáo

"Tiền Hoa nói anh ta đánh thắng anh."

"Không thể nào."

"Hắn nói hắn nhường anh mà thôi."

"Em gọi hắn ra thử sức lần nữa xem"

"Cố Thanh Châu, em nghĩ đến em trai em"

"Anh biết."

"Em hối hận rồi, em sai rồi."

"Anh biết." Cố Thanh Châu kẹp tay Nghiêm Thanh để lên đùi, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Nghiêm Thanh vùi mặt vào vai anh, mơ màng nói chuyện đông tây, trước kia uống say chưa từng nói nhiều đến vậy, nhưng trong bầu không khí hôm nay cô không nhận được nói nhiều thêm vài câu, không biết anh có phiền mình hay không.

Đến lúc công Nghiêm Thanh về đến thì lửa trại vẫn chưa tàn, Cố Thanh Châu tới chỗ sắp Tô chào hỏi: "Nghiêm Thanh uống say, bọn em xin phép về phòng trước."

Sếp Tô gật đầu liếc nhìn Nghiêm Thanh.

Người trong tay mình mình xót, nhiều năm làm cấp trên của cô nhưng ông vẫn chưa thể quan tâm cô chu đáo, bây giờ nhìn cậu trai này chăm sóc cô tốt như vậy, sếp Tô rất yên tâm. Cho nên một đường đi hùa theo cấp dưới trừu chọc hai người bọn họ, cũng là nghĩ cách thử thách tính cách Cố Thanh Châu một chút.

Không bôi móc gì thêm.

***

Nghiêm Thanh ngủ thiếp đi, giang người hình chữ đại nằm trên giường, còn Cố Thanh Châu lấy sách ra đọc như cũ, nghiêm túc ngồi bên cạnh đọc, chỉ là sức hút của cô quá lớn, thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu ngắm nhìn cô.

Hai tiếng sau Nghiêm Thanh hơi tỉnh lại, không muộn lắm, 9 giờ tối.

Cố Thanh Châu đặt sách xuống ngồi bên giường nghịch tóc cô, vừa nãy sợ cô khó chịu nên tháo buộc tóc đuôi ngựa ra. Những sợi tóc đen xõa trên giường giống như yêu tinh trong chuyện thần thoại, dựa vào mái tóc dài của mình để câu hồn đoạt phách người chết.

"Khó chịu không em?" Cố Thanh Châu sát lại gần, giọng nói thủ thủ.

Nghiêm Thanh dụi dụi mắt, đầu tiên là gọi tên Cố Thanh Châu, sau đó cứ gọi cứ gọi mãi. Lần say này dễ chịu hơn rất nhiều, làn mây quấn quanh như lạc vào trong mơ, vui vẻ cực kì.

Cố Thanh Châu chỉ vào đồ người ta để trong phòng truc, hỏi cô: "Có muốn ngắm một chút không?"

Ban đầu nghĩ cô chưa tỉnh anh sẽ ngắm một mình, thế nhưng bây giờ cô tỉnh rồi, trong lòng anh lại cực kì mong chờ.

Người đàn ông mang theo ý cười trung cầu ý kiến, nghiêm Thanh nhìn theo ngón tay anh, là một bể nước nóng với hơi nóng lượn lờ trên mặt nước.

Cô nam quà nữ, quang minh chính đại, hồ nước nóng nhỏ, hai người nằm trên giường lớn. Nghiêm Thanh thấy Cố Thanh Châu cười cười, không rụt rè nữa, cứng miệng đáp ừm.

Đứng dậy khỏi giường, cô mặc áo choàng màu xanh lên người, mái tóc rũ xuống. Cố Thanh Châu thích cảm giác mềm mại đó, lại nghịch tóc cô. Nghiêm Thanh trốn vào phòng vệ sinh thay quần áo, thật ra lúc nướng đồ tiểu C đã giăng dạo từ đầu đến cuối cho cô nghe, không cần mặc đồ tắm, trực tiếp khóa quần khăn tắm đi ra là được.

Trong phòng có chuẩn bị khăn tắm đặc biệt, cánh tay luồn qua hai lỗ, lộ ra làn da trắng ngần hai bờ vai, nhưng sợ lộ quá nhiều nên cũng chỉ có hai lỗ đó, nói chung là không thể tả rõ ràng cái khăn này được.

Đồ của đàn ông thì không cần phiền phức như vậy, Cố Thanh Châu sợ cô không thích nên chuẩn bị mặc đồ ngủ xuống hồ. Nghiêm Thanh ngăn người hỏi anh: "Anh không coi à?"

Cố Thanh Châu cười, ừm, coi hết áo quần ra. Nghiêm Thanh trốn tránh không dám nhìn anh, chỉ thấy trên người anh còn mỗi chiếc quần con, sau đó được khăn tắm quần ngang eo che lại.

Anh dắt tay cô xuống hồ và dặn cô cẩn thận kéo trượt chân. Nghiêm Thanh vừa đựng nước đã giặt bồn người, nóng thật. Cố Thanh Châu vào ngồi trước, ôm eo cô đặt cô ngồi trên chân mình. Cô hơi đỏ mặt, bàn tay chống vào

ngực anh, mắt không biết nên nhìn vào đâu.

Cố Thanh Châu nặng nề mở miệng: "Em không thích à?"

Cô gái trong lòng anh lắc đầu, cắn môi.

Thích chứ, anh mỉm cười hất phần tóc trước ngực của cô ra sau, ngón tay thuận tiện mơn trớn xương quai xanh mình khách

Cô cảm nhận được, cảm giác tốt hơn nhiều, thế là nhúc nhích cái mông muốn ngồi xuống, anh tiến tay kéo cô về bên mình, nghe anh nói: "Cố Thanh Châu, em muốn hút thuốc."

Anh nhếch môi đi lấy thuốc, lại nghe cô nằng nặc phớt: "Trong va-li của em có rượu, anh lấy luôn đi."

Khác với nhiều cô gái luôn mang theo va-li nhỏ nhắn, hành lý của cô là một túi xách nhỏ nhoi, đi đâu cũng rất đơn giản. Trong đầu Cố Thanh Châu bất chợt xuất hiện ý nghĩ mua cho cô một cái va-li thật to và sẽ bỏ tất cả những thứ cô thích đặt vào trong đó.

Cảm giác này thật quen thuộc, là cảm giác mỗi khi Nguyệt Nguyệt làm nũng anh cũng sẽ nghĩ làm sao để có thể mua toàn bộ váy búp bê trong cửa hàng cho con bé ư?

Tuy nhiên anh đoán với Nghiêm Thanh, nếu mua va-li cơ lớn cho cô thì cô cũng chỉ để toàn rượu với thuốc lá.

***

Ồi chào ôi, thoải mái quá đi mất! Nghiêm Thanh nhả làn khói vào mặt Cố Thanh Châu. Cô nhớ đến một câu, mỹ nam, cảnh đẹp, khói thuốc, chén rượu, nhân sinh không còn gì nuôi tiếc.

Lần đầu Cố Thanh Châu khó xử day day trán song không nói gì, nhìn Nghiêm Thanh một ngum thuốc một ngum rượu, cười cười.

Anh đột ngột rời khỏi chỗ đi đến chỗ Nghiêm Thanh, dang hai tay vây cô lại, tựa như không thể chịu được hai người có khoảng cách, lại đặt cô ngồi lên đùi mình. Nước bị ép đập dềnh lên xuống, Nghiêm Thanh dụi dụi chân bị anh túm lấy, gài vào lòng bàn chân, cô ngửa chịu không nổi: "Cố Thanh Châu, anh buông ra đi, ngứa quá."

Người đàn ông buông lỏng tay nhưng không ngồi yên, lại tiếp tục vuốt tóc cô. Cô gái ngồi trên đùi anh ngịch ngom, ma sát qua ma sát lại làm rơi mất cái khăn quăn ngang eo của anh mà không để ý, anh bèn cầm tay cô nắm chặt, đáng vẻ biếng nhác kia như ngày đó ở trên số pha nhà anh.

Chờ Nghiêm Thanh uống hết chai rượu thì hai người đi lên. Cô uống chưa đủ, náo loạn muốn uống nữa, định bụng qua căn phòng bên cạnh uống tiếp: "Mấy người đó nhất định có, chắc chắn đang ngồi đánh bài, chúng ta cũng đi đi."

Anh nói: "Không được làm loạn, ngủ đi."

Trong mắt anh như có ánh đèn, bỗng nhiên Nghiêm Thanh yên tĩnh lại, sau đó gật đầu.

Cố Thanh Châu tắm rửa xong đi ra thì Nghiêm Thanh đã nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền như đã thiếp đi, gương mặt vẫn còn ửng đỏ do men rượu. Anh vòng qua đầu kia của giường, nhẹ nhàng tránh đánh thức cô.

Thật ra anh không ngủ, con mắt thích ứng với bóng đêm có thể thấy rõ được đồ vật xung quanh, anh trông thấy cô nằng nằm cạnh mình không nhúc nhích nhưng mi mắt lại run run, cái này không thể lừa được ai, cô cũng chưa ngủ.

Cố Thanh Châu lần mò tay cô trong chăn, bàn tay ấm nóng, mềm mại. Anh cứ lảng lảng nắm như vậy một lúc, cuối cùng không thể chống lại ý nghĩ trong lòng, một tay ôm chầm lấy người cô, hôn lên môi cô.

Phòng trúc nhỏ cách âm không tốt lắm, có thể nghe tiếng đồng nghiệp cô đánh bài cách vách, Cố Thanh Châu nhỏ giọng thì thì bên tai cô: "Mỗi lần Nguyệt Nguyệt vui vẻ bắm lấy anh anh đều sẽ mua đồ con bé muốn."

Nghiêm Thanh nhớ, lúc cô với nhóc con kia gọi video, nghe nói cô Thanh Thanh không có váy công chúa bên ôm cô thơm cô, sau này Cố Thanh Châu dẫn cô đi mua váy.

Cô mở mắt nhìn anh: "Anh hôn em vậy là muốn cái gì?"

Anh nói: "Muốn em."

"Ừm." Nghiêm Thanh gật nhẹ.

Nhìn anh, không lùi bước không né tránh.

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thanh Châu nghiêng người lấy chân đạp lên cả hai, hai tay chống bên mặt cô, từ trong áo trượt ra một vật, treo lơ lửng trên sợi dây đeo ở cổ anh, nó là một ngọc. Nghiêm Thanh không đánh giá được nó, nhưng đồ mà Cố Thanh Châu đeo bên mình tuyệt không phải là đồ tầm thường. Cô gio tay lên luồn qua tóc anh, thời gian này đã dài ra một chút, mềm hơn, không còn cứng cứng như trước nữa.

Cô ép anh về mình, viên ngọc kia rơi lên ngực cô, ấm nhuận, hết như chủ nhân của nó vậy.

Cố Thanh Châu thuận theo ước muốn hôn cô, đẩy đầu lưỡi cô ra nhẹ nhàng chạm môi. Nghiêm Thanh ngửa đầu tiếp nhận, ngực hơi nhấp nhô, cảm giác tay anh lần mò từ vật áo ngủ đi vào, lru luyến nơi eo, nhẹ nhàng vuốt ve, cần thận từng tấc từng tấc. Nhiệt độ trong chăn nóng dần lên, sau lưng Nghiêm Thanh là một tảng mờ hôi mông, sợi tóc bết dính bám vào người, anh trượt môi bên tai cô, hôn nhẹ lên tai và dùng răng day nhẹ lên nghe thấy tiếng Nghiêm Thanh như con thú nhỏ thở dồn dập.

Giống y tiếng mời gọi lòng người.

Cố Thanh Châu đè người, vây Nghiêm Thanh giữa hai chân mình, cơ thể nặng nề của người đàn ông mang đến một cảm giác an toàn khôn tả. Nhịp tim Nghiêm Thanh đập rộn ràng như có thể nghe được, hòa chung một nhịp với nhịp tim của Cố Thanh Châu, mang theo tiết tấu mãnh liệt.

Anh thuận theo cô cứ lướt xuống phía dưới, găm nhấm xương quai xanh của cô, bàn tay như có lửa lần mò vào trong áo, xoa nhẹ làn da trên xương sườn, ngón tay chạm đến mép nội y.

Anh ngừng lại nhìn Nghiêm Thanh, trong mắt cô giờ là một tầng hơi nước mờ ảo, tay không tự nhủ nằm lại thành quả đám. Tiểu A sát vách không biết chơi trúng gì mà hét lên, bầu không khí nào nhiệt tung bùng tràn vào đôi mắt Cố Thanh Châu, anh bật cười, vui đầu mình trước ngực Nghiêm Thanh nhưng không làm gì tiếp.

"..." Nghiêm Thanh lấy lại tinh thần, gọi anh: "Cố Thanh Châu."

Anh bất động, như đã ngắt ngay nơi mềm mại nhất của Nghiêm Thanh, sau đó anh ngẩng đầu, hôn lên đôi mắt cô, nói câu *anh yêu em*.

Nghiêm Thanh hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Anh mắt anh như có vì sao soi sáng trong bóng tối, áo quần trên người anh lộn xộn, hơi thở bất định, lại chỉ nhìn thấy mỗi một mình cô, nói ra câu đó. Trên giảng đường anh là giảng viên chững chạc đáng hoàng, trước mặt sinh viên như là anh trai gần gũi bình dị, ở bên Nguyệt Nguyệt thì là một người bác nuông chiều cháu mình, đối với em gái anh nghiêm khắc hơn, nhưng sẽ là người đến khu triển lãm Anime ủng hộ em gái, giờ phút này anh nằm trên người cô, lại giống như đứa trẻ vô lại, hai mắt đều là kiểu mời gọi gợi ta dễ dàng.

Thực sự là... làm ai cũng được yêu thương mà lo sợ, cảm thấy như kiếp trước mình đã cứu vớt cả giải ngân hà.

***

"Anh yêu em." Anh ni non làn nữa, hôn lên ngực trái rồi trái tim cô đang đập, sau đó đồ ập người nằm xuống bên cạnh, nắm tay Nghiêm Thanh đặt lên bụng mình.

Nghiêm Thanh trườn qua vòng tay ôm anh, vuốt tóc, ôm mặt anh, hôn anh, có nhiều lời không cần nói ra nhưng cô hiểu.

Là phụ nữ đều hiểu, cảm giác này như là trần báo được nâng niu trân trọng, không phải là làm bộ làm tịch.

Cố Thanh Châu ôm cô vào lòng, càng ôm càng chặt, muốn khóa cô vào tận xương tủy. Nghiêm Thanh không tránh được đụng vào vật cứng lên như sắt của anh, nó nóng bỏng dán lên đùi cô, cô nghe được anh khàn giọng nói: "Không sao cả, chờ lát nữa là được."

Nghiêm Thanh bị thủy triều nhấn chìm, hoàn toàn đông đẫy, nhưng cô không để lảng phí một chút nào, vo vét tất cả. Căn phòng sát vách có lẽ sẽ đánh bài thầu đêm, tiếng cười đùa ha ha hi hi vang vọng, nhưng bên này lại yên tĩnh lạ kì, chỉ có Cố Thanh Châu đang dần hồi phục hơi thở, Nghiêm Thanh xoa đầu máng anh *đó ngọc*.

Chỉ nghe người đàn ông cười đáp: "Anh không kiểm chế được lâu đâu, lần này nhắc nhở em, lần sau em thuộc về anh."

Hết chương 41

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Mịt mù

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiêm Thanh có một đêm ngủ rất ngon, sáng sớm hôm sau dậy còn ngái ngủ và cô phải mất mấy giây mới làm quen được cảm giác được ôm trong cánh tay dài bờ vai rộng của bạn trai. Sau đó cô phát hiện ra bạn trai còn dậy sớm hơn cả mình, đôi mắt sáng rực quan sát cô tựa như động vật ăn thịt nhìn con mồi của mình vậy.

Cô dụi dụi mắt, lẩm bẩm "Cố Thanh Châu, em nhớ trước kia cảm thấy anh ăn cỏ mà."

Cố Thanh Châu nghiêng người lắng nghe.

Hình ảnh tối qua nhanh chóng hiện lên trong đầu, do trong chăn có thêm một người đàn ông to lớn nên ấm hơn rất nhiều, lòng bàn tay Nghiêm Thanh tỏa hơi nóng: "Anh tuyệt đối là động vật ăn thịt, miệng vừa mở ra đã biết anh là loại động vật đó."

Sau đó cô mặc kệ người ta có nghe mình lái nhài hay không, chọc ngón tay vào má người ta: "Dậy thôi."

"Ừ." Cố Thanh Châu đáp một tiếng đầy biếng nhác, ôm cô gái của mình và ấn đầu cô vào trong ngực mình, phả ra hơi thở nóng bỏng.

Hai người cùng nhau đánh răng, khi họ cùng đứng trước gương, Nghiêm Thanh mới biết được khoảng cách giữa hai người lớn như thế nào, Cố Thanh Châu phải lùi lại và đứng gần sát tường mới có thể cùng tầm nhìn với cô gái đứng trước bồn rửa mặt.

Advertisement / Quảng cáo

Anh đột nhiên cảm thấy cô xinh xắn đáng yêu lắm sao, kể từ lần gặp đầu tiên, bởi vì trước đây anh chưa có từ nào hình dung về cô, dù sao thích chính là thích, thứ tình cảm khác sâu trong lòng chẳng cần phải hình dung. Bây giờ hai người đã yêu nhau, tất nhiên sẽ biết về cô nhiều hơn, chẳng hạn có rất yêu đuối, mái tóc mượt và, vòng eo thon thả,... Cố Thanh Châu bước lên trước và ôm cô từ đằng sau, xoay người lại ngắm nhìn, trong đôi mắt anh đầy vẻ tìm tòi nghiên cứu và tò mò...

Tay anh lướt qua gò má rồi xuống xương quai xanh có mấy nốt ruồi nho nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không trông thấy: "Tân nhang à?"

Nghiêm Thanh cắn răng, bàn chải chà trong miệng nói lúc to lúc nhỏ: "Là chảy nắng."

Sau đó hơi ngượng ngùng che lại không cho anh nhìn.

Trong đầu như có mưa bom bão đạn... Phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu, coi như Nghiêm Thanh đã khác sâu trong lòng.

Cố Thanh Châu chậm chậm gỡ hai tay cô ra, cẩn thận quan sát một lần nữa. Nghiêm Thanh thở dài: "Hồi bé em có biết chống nắng là gì đâu. Ngày xưa nhà có vài mẫu ruộng nên phải đi gặt lúa nước dưới ánh mặt trời chang chang, và lại cũng chẳng có mũ nón nên mấy cái này mọc ra tự lúc nào không biết."

Nhắc cánh tay của cô lên, Cố Thanh Châu đau lòng, trên tay cô giờ không còn sẹo nữa nhưng không có nghĩa là nó chưa từng tồn tại: "Vết sẹo trên tay em cũng thành từ khi đó ư?"

Cô gật đầu, nhưng không muốn kể về quãng thời gian cực khổ kia nữa, bèn chuyển chủ đề: "Sau này nếu có con gái em nhất định sẽ che nắng kĩ cho nó."

Nói xong cô mới sững người trong giây lát, trái lại Cố Thanh Châu nhoen cười, gật đầu ra vẻ đồng ý. Trong thâm tâm anh cảm thấy có con gái giống cô sẽ tốt lắm, con gái họ sẽ thật nghịch ngợm phá phách, bị anh bắt ở trong phòng sách luyện viết chữ, viết chưa xong chưa thể chạy ra ngoài nướng khoai lang, thế là cô con gái nhỏ vừa viết vừa thút thít khóc, mặt mũi chỗ nào cũng là mực nước, nhưng lại có làn da rất đẹp, giống mẹ nó, trắng ngần.

Đến khi đó, Nghiêm Thanh chắc chắn sẽ là người mẹ tuyệt đối không bước vào phòng sách một bước, nhưng sẽ đứng ngoài cửa sờ vấy tay với con gái nhỏ: "Con gái nhanh lên nào, viết nhanh nhanh, đừng để mẹ đợi lâu nhé."

Nghiêm Thanh khó hiểu nhìn Cố Thanh Châu đang cười một mình, không biết anh đang cười cái gì bèn huých tay anh, Cố Thanh Châu lập tức bắt lấy tay cô mà xoa nắn, tâm trạng vui vẻ cực kì.

Hai người đánh răng rửa mặt xong xuôi bước ra khỏi căn phòng trúc, thật ra trời không còn sớm nhưng không ngờ mấy người kia vẫn còn đang ngủ. Thế là hai người tự tìm thú vui cho riêng họ, nghe nói trong thôn có tiệm trưng bày sản phẩm làm từ trúc, thế là quyết định đến xem một lát.

Cố Thanh Châu đang nắm tay cô đi bỗng nhiên khom lưng xuống và nói: "Hôm qua mấy người họ đánh bài đến khuya, anh mà muốn tiếp tục thì hôm nay em không dậy nổi đâu."

Nghiêm Thanh ngoảnh nhìn người này, tự nhủ không thể đổ mặt, khí thế không được thua, bèn ra vẻ như một tài xế lão làng nói với anh: "Hồi hạn rồi sao, đáng tiếc không có thuốc hồi hạn đâu."

Cố Thanh Châu đáp ừm, nhìn Nghiêm Thanh đong đầy tình cảm, làm động tác nhỏ ôm cô vào lòng, vuốt ve eo khiến người Nghiêm Thanh run rẩy, trong lòng như có lửa đốt.

Đều đã là thanh niên trưởng thành, làm không khó, cái khó là không làm thôi.

***

Khi hai người tham quan cửa hàng trưng bày về thi đồng nghiệp cũng đã tỉnh, Cố Thanh Châu sắp xếp đi ăn sáng ở quán nhà dân gần đây, ăn xong ba chiếc xe đẹp đường về nhà. Chiếc xe của Cố Thanh Châu chuyển hướng, không đưa Nghiêm Thanh về nhà cô mà về nhà anh, Nghiêm Thanh lập tức cười trừ chọc: "Anh muốn làm gì đó?"

Anh mỉm cười, không nói cho cô biết, tối nay có người nhấn chuông cửa, công chúa nhỏ Nguyệt Nguyệt đứng ngoài cửa ngọt ngào gọi bác rồi chào cô Thanh Thanh.

Nghiêm Thanh vô cùng bất ngờ, nắm tay cô cháu gái nhỏ và quay sang tặng anh một nụ cười rạng rỡ. Cố Thanh Châu không cảm thấy mình đã làm được việc gì ghê gớm nên chỉ nhẹ giọng nói: "Chính em nói nhớ con bé mà."

Đúng là nhớ, nhưng còn muốn một cái khác nữa.

Dường như đoán được suy nghĩ của cô, Cố Thanh Châu nói: "San San tan làm sẽ đến sau."

"Ồ ồ." Nghiêm Thanh xoa xoa tay: "Thầy Cố."

Nguyệt Nguyệt đứng bên cạnh học theo: "Ồ ồ, ồ ồ."

San San đến muộn một chút, Cố Thanh Châu dẫn một đám chị em cô cháu đi ra ngoài ăn cơm. Trong bữa ăn, trên mặt Cố San San vẫn là kiểu không thân thiện nhưng lời nói lại ít nhiều có sự quan tâm hỏi Nghiêm Thanh: "Sau này chị không phải sống trực tiếp nữa à?" Hỏi xong lại thay fan hâm mộ của chị thôi, ai bảo fan hâm mộ nhà chị cứ hỏi tôi về chị suốt cơ chứ?"

Nghiêm Thanh cười gật đầu, nói cảm ơn em.

Advertisement / Quảng cáo

Cố San San thấy nói với cô như nói với đầu gối thì đau đầu, buông đũa chăm chú hỏi: "Chỉ chút chuyện như vậy thôi mà đã đánh bại được chị? Nghiêm Thanh, tôi nhìn làm chị rồi. Bị lột da thì sao, cây ngay không sợ chết đứng, chị

sợ gì chứ hả? Chỉ nhìn tôi xem, lần trước không phải tôi cũng bị mắng khó nghe đến vậy ư, nếu chị cứ thế mà không làm nữa thì chị có thể nói rõ một điều, cần bản chị không yêu thích gì công việc này nên mới dễ dàng từ bỏ như vậy."

Ấy vậy mà đã nhảy sang chuyện lý tưởng sau này rồi, trong đầu Nghiêm Thanh như có một cây gậy đánh cô đến mức cô thông suốt.

Cô không thích ư? Sao có thể, cô thích lắm chứ!

Từ bé đến lớn sống trong môi trường hỗn loạn, hồi nhỏ là quán net ở quê, lớn lên làm trong đài phát thanh. Nếu nói tiền là thứ cô thích thứ nhất thì đứng thứ hai chính là làm trong đài phát thanh, cực kì cực kì thích.

Cô San San thấy cô im như thóc thì chỉ tiếc rên sặc không thành thép, cầm đĩa tiếp tục ăn cơm, nghĩ thầm cái người này sao lại ra thế này rồi, không thèm quan tâm mình nữa. Ngược lại, Cố Thanh Châu gấp cho em gái một miếng sườn, giống như đang ban thưởng vậy.

Cô nàng tròn tròn mắt, đồ dồi mọi ánh mắt về phía anh trai mình, nghĩ thầm, đúng là hết thuốc chữa, anh cả nhà mình không thể nào thoát khỏi bùa của người phụ nữ này rồi.

Nguyệt Nguyệt nói muốn đi tiểu, thế là Cố San San nắm tay nhóc con đi nhà vệ sinh nữ. Đứng lúc này Nghiêm Thanh mới hoàn hồn, chỉ nói với Cố Thanh Châu một tiếng rồi đuổi theo hai người họ: "À em cũng đi đây, chờ chị với"

Cố San San ngoảnh lại kìm cô, mặc dù cô nàng đã đi giày cao gót nhưng vẫn không cao hơn chị ta. Nghiêm Thanh nhìn con bé mà cười hi hi, trời sinh con bé có đôi mắt lớn, lông mi dài dài cong vút rất đẹp, không biết học ai tròn tròn mắt, khề đào cũng có thể lên đến tận trời.

Cô đưa tay móc vào mái tóc dài đen như mực đang xoắn trên vai của cô gái nhỏ, đuôi tóc uốn cong bồng bềnh rất quyến rũ: "Được rồi, vẫn còn giận à? Lời nói của em chị đều ghi tạc trong lòng, yên tâm đi, chị rất tốt, không dễ bị đánh bại vậy đâu."

Cô gái nhỏ chống nạnh: "Tôi đâu thèm lo lắng cho chị"

Nghiêm Thanh bật cười, như đồ dành trẻ nhỏ: "Ừ, em nói cái gì thì chính là cái đó."

Thấy cô bé then quá hóa giận, ngón tay xuyên qua tóc cô nàng vuốt vuốt đầu, lại kéo cô nàng vào trong ngực vỗ vỗ, như đang vỗ của chị cả, Cố San San lập tức tắt lửa, hơi đỏ mặt, ngồi xồm xuồng chính váy cho Nguyệt Nguyệt.

***

Tối hôm đó, Cố Thanh Châu đưa cô về nhà trước 10 giờ như thường lệ, không có ý định vào nhà, trên đường trở về gặp phải tai nạn giao thông nên tắc đường, một tiếng sau mới về đến nhà. Đêm qua Nghiêm Thanh còn trong ngực mình mà đêm nay đã trống không, thật trống trải, Cố Thanh Châu thờ dài.

Đêm nay Nghiêm Thanh khó ngủ, tay vẫn về cái túi bọc, trong đó có mấy sợi tóc dài mà lúc này thay quần áo mới phát hiện là lộn đuôi tóc.

Cô gọi điện cho Giả Vân: "Mày có quen ai làm bên giám định thân nhân không?"

Giả Vân phản ứng tức thì: "À? Em gái của Cố Thanh Châu à?"

Nghiêm Thanh đáp ừm.

Giả Vân không oang oang như thường ngày mà giọng điệu có vẻ cẩn thận: "Mấy thật sự cảm thấy giống à? Nhưng đầu tiên là không giống về giới tính."

"Mấy ngày trước tao có về nhà, muốn tìm thứ gì đó chứng minh thân phận của em trai tao, mẹ tao nói không còn gì cả." Nghiêm Thanh lấy mái tóc đưa ra trước bóng đèn, "Nào có chuyện trùng hợp như vậy, tao biết bà ấy nói dối."

Giả Vân: "Vậy thì làm đi! Ngày mai thì sao? Tao dẫn mày đi bệnh viện."

Cô im lặng một lát, Giả Vân lại tưởng tín hiệu không tốt nên alô alô ở đầu bên kia mãi.

Nghiêm Thanh nói: "Tao không biết mình làm đúng hay sai nữa."

"Cái gì?"

"Việc tao lên lấy tóc của Cố San San đi xét nghiệm, thật hèn hạ. Nếu như con bé thực sự là em gái tao, thì có lẽ con bé cũng không chấp nhận nổi, người ta vốn là công chúa nhà họ Cố, vậy mà biến hình một cái trở thành vịt con xấu xí. Huống hồ liệu nó có muốn nhận tao không? Chắc chắn Cố Thanh Châu không biết việc này, nếu anh ấy biết..."

"Nghiêm Thanh." Giả Vân ngắt ngang lời cô: "Những phiền não này của mày có phải quá thừa thãi không? Việc quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng xác định xem hai người có quan hệ ruột thịt hay không, còn những thứ khác thì chờ có kết quả rồi nghĩ thế nào thì nghĩ. Chẳng có gì không vượt qua được cả, đây chính là câu mày đã từng nói với tao đây."

Advertisement / Quảng cáo

***

Hôm sau Giả Vân dẫn Nghiêm Thanh đến bệnh viện, cô ấy có người quen trong khoa xét nghiệm, đã chào hỏi từ trước. Bước chân Nghiêm Thanh chân chờ trái ngược với sự dứt khoát của Giả Vân, cô ấy đưa tay muốn lấy mẫu từ cô, bèn nói: "Đừng nói với tao là mày quên mang theo."

Nghiêm Thanh lấy túi bọc kín đưa cho bạn mình, sắc mặt không được tốt lắm, dưới mắt có quần thâm.

Giả Vân giao mẫu cho bác sĩ, Nghiêm Thanh thấy vị bác sĩ đi xa dần, trong lòng vẫn còn hoảng hốt chưa nguôi. Giả Vân đứng bên cạnh an ủi cô: "Không sao đâu, mày đừng sợ, tao nghĩ Cố Thanh Châu sẽ không trách mày đâu, bây giờ mày đứng suy nghĩ lung tung, bao năm rồi cũng nên có một kết quả chính xác..."

Thế nhưng còn chưa nói xong Nghiêm Thanh đã lao đi tìm vị bác sĩ kia để ngăn lại, thờ hồn hèn xin lấy lại mẫu.

Giả Vân: "..."

Nghiêm Thanh cất túi đựng vào trong túi xách: "Như thế không được, tao phải nói trước với Cố Thanh Châu một tiếng đã."

Cùng ngày này, môn thi cuối cùng của đại học thành phố Dương kết thúc.

Tết sắp đến rồi.

Hết chương 42

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 43: Em gái 1

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Nghiêm Thanh lái xe đến đại học Dương, đứng đợi Cố Thanh Châu dưới sân. Anh vừa mở cổng ký túc xá đã thấy chiếc Harry đỏ đỗ ở đó, cảnh tượng này giống như đúc hòm tuyết rơi đêm muộn mà Nghiêm Thanh tỏ tình với anh. Cô ngồi trong xe hút thuốc, cửa xe hạ xuống ngay cả khói trắng cũng chưa kịp chờ đã phát tán ra bên ngoài.

Ắt hẳn cô có chuyện quan trọng muốn nói với anh, trong lòng Cố Thanh Châu lập tức rõ ràng.

Một tay vrun vào trong xe giữ lấy điều thuốc lá trong miệng Nghiêm Thanh, còn tay kia đưa ra ra hiệu cô nhanh nhanh giao nộp gói thuốc còn lại. Cô ngoan ngoan nghe theo, sau đó bị anh dắt về nhà.

Những lời đã chuẩn bị từ trước, những câu vát óc suy nghĩ mãi đến giờ phút này không tài nào thốt ra miệng được, từ từ nói, tránh dọa anh, nhưng mờ miệng, đưa ra một đao thật vào cũng một đao, không bằng nói rõ ràng nhanh gọn cho anh nghe:

"Cố Thanh Châu, có thể đưa San San đi làm giám định ADN với em không? Sau lưng con bé có vết bớt y đúc với vết bớt trên lưng em trai em"

Cố Thanh Châu bỗng không nói nên lời.

Nghiêm Thanh quan sát anh: "Anh nghe thấy hoang đường lắm phải không? Anh yên tâm em không điên đâu. Ban đầu em cũng không tin, em gái anh sao có thể là em trai em được, nhưng trên người em gái anh có vết bớt y chang vết bớt của em trai em, ngay cả thai song sinh cũng khó có thể y đúc được huống chi là hai người lạ. Em biết mình nói yêu cầu này có phần quá đáng, thật ra hôm qua em đã lấy được tóc của San San, sáng nay định đi làm xét nghiệm, nhưng em đổi ý, nghĩ nên bàn trước với anh mới phải."

Advertisement / Quảng cáo

Tay cô siết chặt thành nắm đấm: "Nếu em ấy thật sự là em gái em, anh đừng lo lắng, em sẽ không nói cho nó biết đâu, em tình nguyện để nó được hạnh phúc như bây giờ hơn là nói ra sự thật đau lòng đó."

"Nghiêm Thanh."

Sau khi xác định cô đã nói hết tất cả bản khoăn trong lòng Cố Thanh Châu mới lên tiếng. Cô bắt ngờ khi thấy anh không hề giận giận thì như trút được gánh nặng bấy lâu nay.

Anh nói: "Làm đi, anh đi với em"

Cô choáng váng, không biết nên nói gì tiếp, mũi cay xè, nước mắt chực trào.

Cố Thanh Châu nói tiếp: "San San không phải em gái ruột của anh, mà em trai em biến thành em gái anh quá thật hơi hoang đường, tuy nhiên anh rất vui và em đã chia sẻ điều này với anh cùng như giúp anh đưa ra một quyết định. Thật ra mấy năm nay anh luôn có ý muốn giúp San San tìm bố mẹ ruột, cô điều bố anh mãi không đồng ý, mà anh cũng có tâm riêng. Cả nhà đều coi con bé như trân bảo mà nâng niu trên tay, từ nhỏ đến lớn nó sống trong niềm hạnh phúc và yêu thương của cả nhà anh, nhà anh không muốn tách nó ra. Anh có thể khẳng định nhà anh có thể cho nó một gia đình tốt nhất, đối xử với nó không thua gì con gái ruột thật, cho nên vẫn chưa thể hạ quyết tâm"

Anh đưa tay kéo cô đến bên mình và ôm vào lòng, đầu gối Nghiêm Thanh rơi vào nệm sô-pha mềm mại, phảng phất như đám mây, nhẹ nhàng tìm được nơi đậu lại.

Cố Thanh Châu thờ dãi: "Sao có thể trùng hợp đến vậy? Là hôm đó ở phòng triển lãm anime em thấy được vết bớt của con bé ư? Em không nói với anh lâu như vậy là vì luôn muốn gặp nó?"

Nghiêm Thanh gạt đầu.

Cố Thanh Châu cầu đầu hôn Nghiêm Thanh: "Từ nhỏ con bé đã rất xinh xắn, sau này tham gia vào giới cos đã tính sẽ đi xóa bớt, nhưng anh ngăn lại, bởi vì anh nghĩ đến một ngày nào đó sẽ có người nhờ vào vết bớt mà tìm được nó. Không ngờ ngày đó đã đến, mà người đó lại là em"

***

Trên môi Nghiêm Thanh vẫn còn vẩn vương nụ hôn của anh, trong lòng như có cả trăm con bọ tốt đâm vào, húc bay cô.

Mơ hồ xác định, không cần phải làm giám định ADN nữa, cô có thể nhận ra được.

Cố Thanh Châu ôm chặt Nghiêm Thanh vào lòng, ngón tay thò vào trong vạt áo sau lưng cô: "Tâm tư San San đơn giản, anh không muốn thì nó sẽ không làm. Từ nhỏ con bé đã làm người ta thương, anh với em trai luôn xem nó như em gái ruột của mình, chúng ta đều là người một nhà, em không cần lo lắng"

Nghiêm Thanh dạ trong nghẹn ngào, còn nói: "Đừng đi, bất kể có phải hay không, em vẫn xem con bé như em gái ruột, sau này sẽ không đi tìm nữa, thật ra em tìm em trai không phải muốn để mặc nó chăm lo cho hai người trong nhà, mà chính là muốn bù đắp những tổn thương em đã gây ra cho nó, trưởng thành mới biết nó đã đối xử tốt với em đến chừng nào, thương yêu người chị cả này ra sao, là em đã đuổi nó đi, em là người xấu"

Cố Thanh Châu sờ mặt cô, dỗ dành: "Muốn khóc thì khóc đi, khóc rồi sẽ dễ chịu hơn."

Có người lấy cả tấm lòng để đối xử với người khác, sao mà không yêu đuổi cho được. Mặc kệ người đó từng là người mạnh mẽ nhất hay là người bất khả chiến bại thì cũng sẽ cần một cái ôm ấm áp, giống như cô lúc này mà thôi.

Nghiêm Thanh thút thít, nước mắt tuôn rơi lem hết cả vạt áo trên ngực Cố Thanh Châu, chốc lát sau chỗ đó đã ướt mềm, anh bắt đầu sắp xếp những chuyện sau đó: "Chuyện cần làm vẫn phải làm, tốt xấu gì cũng phải cho anh biết kết quả, về phần em quyết định thế nào anh đều tôn trọng. Nếu đúng thì vẹn cả đôi đường, còn không anh lại tiếp tục tìm với em, mặc kệ đến khi nào, em cũng cần phải có hy vọng. Nghiêm Thanh, em là cô gái tốt, đừng nói mình xấu, anh không đồng ý."

Cô gái còn đang khóc thút thít trong ngực anh bỗng ngẩng đầu lên, trên gương mặt anh đều là vẻ đau lòng thay, nhẹ nhàng lau nước mắt cô. Bàn tay phẫn eo sau lưng từ từ đi lên, không mang theo tia dục vọng nào vuốt ve phần lưng sa áo ngực, từng chút từng chút bao phủ trái tim cô. Lòng bàn tay anh ấm áp như làn nước ấm an ủi vuốt ve cô vậy.

Cô luôn phải tự mình tiến về phía trước, mặc trưng lại mặt mũi, nhưng lúc này đã có người thay cô sắp xếp tất cả, chuyện khó thế này cũng có thể làm như chẳng có gì ghê gớm

Trong lòng Nghiêm Thanh như có hai nửa đối lập, mà giờ đây một nửa người xấu đã bị người tốt đánh bại, rơi mất vào khoảng không, chỉ còn lại cô gái tốt.

Anh nói anh yêu em, anh nói muốn cô luôn hy vọng, anh nói anh không đồng ý. Nghiêm Thanh bỗng cảm lấy bàn tay đang lau nước mắt cho cô hôn lên môi anh, nước mắt đọng trên mí trào ra lăn xuống, nụ hôn này trọn lẫn rất nhiều dư vị. Cố Thanh Châu hơi sững sờ, sau đó thả lỏng bản thân, ép Nghiêm Thanh vào sát mình hơn, hương thụ nụ hôn sâu sắc này.

***

Hai người đang ôm hôn mãnh liệt như sóng biển, Cố Thanh Châu thờ ra ôm Nghiêm Thanh đứng lên khỏi sô-pha, cô ôm chặt cổ anh, cả người như con gấu bám vào anh, bị ôm đến phòng ngủ thì thả ra. Anh cúi người hôn vào gáy cô, hai tay tranh thủ cơi móc áo lót của cô.

Ngực được nói lòng, tay anh lập tức luồn từ đằng sau ra phía trước, nhẹ nhàng bao trùm ngực cô vuốt ve, lòng bàn tay như có lửa, nụ hôn trượt nhẹ từ gáy đi xuống dưới, đến cổ áo.

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thanh Châu dừng lại thờ dốc nhìn cô, trong mắt cô nương là một màu đỏ ửng, trong mắt chỉ phản chiếu bóng hình anh, anh đỡ cô ngồi dậy, bỏ đi tất cả áo quần của cô, mái tóc dài của cô phủ kín gối anh, anh lại dè cô xuống ôm hôn, tách bàn tay đang nắm chặt thành nắm đấm của cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Nghiêm Thanh không thể nào che giấu sự hồi hộp của mình, còn Cố Thanh Châu lại vô cùng thông dong. Anh hôn trở lại môi cô, trên môi còn mang theo ý cười đầy hai chần cô gác bên eo, cơ thể anh căng đầy mà có lực, Nghiêm Thanh một lần nữa cảm nhận được sự khác biệt giữa hai người, cả hai dính sát vào nhau, khoảng cách về thể lực giữa người đàn ông và người phụ nữ đã làm cho cô cam tâm thuần phục. Đó là một loại cảm giác an toàn từ tiếp xúc thể xác mang đến, nó trực tiếp hơn bất cứ loại cảm giác nào mang lại, để những đau khổ trước đây không chịu được theo năm tháng mà vỡ vụn, tâm hồn như được chữa trị trong nháy mắt.

Trước mắt Nghiêm Thanh như hiện lên cảnh lần đầu tiên bọn cô gặp nhau, anh nói: "Không ngờ sẽ lại được gặp em"

Trong mưa anh ngăn cô: "Anh là người tốt, cũng rất tôn trọng người khác, cảm thấy trò chuyện với em thoải mái nên muốn kết bạn với em, em không cần đề phòng anh như vậy, làm cho anh cảm thấy bản thân rất thất bại, nếu em cảm thấy không ổn, sau này anh sẽ chú ý hơn, không hỏi trước đã lấy số điện thoại của em anh xin lỗi, anh chỉ muốn biết mình đã làm gì khiến em phan cảm để còn sửa chữa? Em nói ra đi, không sao cả, anh muốn biết."

Về sau khi đã trở thành bạn bè, anh nói anh đang tìm người, không biết tên thật của đối phương là gì, mười năm trước thất lạc người ta. Và rồi một đoạn thời gian mơ hồ trên mạng.

"Cố Thanh Châu, nếu quả thật có một ngày tìm được người bạn gái trên mạng kia của anh, xuất thân lẫn trình độ và tương mạo của cô gái đó đều không bằng cô em Thiên Dụ của anh, bố mẹ anh cũng không thích cô ấy thì anh sẽ làm gì bây giờ?"

"Điều đó không quan trọng"

"Có lẽ mười năm, không, chỉ năm năm sau anh sẽ hối hận."

"Không bao giờ."

"Vậy nếu anh phát hiện thật ra người bạn đó khác hoàn toàn với trên mạng thì sao? Dù sao cũng đã qua mười năm rồi!"

"Anh không thay đổi, cô ấy cũng không, mười năm sau chúng ta cũng sẽ như vậy!"

Nghiêm Thanh cảm nhận được Cổ Thanh Châu của mười năm sau, giờ phút này linh hồn của anh và cô hòa quyết với nhau, anh chạm đến nơi sâu thẳm nhất của cô, tay của anh lướt trên người cô, để lại cô run rẩy. Anh cho cô thể hội viên QQ của Tôn Ngô Không, thực sự anh vẫn thế, chưa hề thay đổi, bọn họ giống như khi bé, không giấu diếm nhau điều gì.

Bọn họ hôn nhau trên khăn trải bóng chày, anh viết thơ tình hôn cô trên vòng quay mặt trời, hỏi cô tại sao lại mất liên lạc.

"Cổ Thanh Châu anh đừng xem thường em, đừng chê em, đừng..."

"Sẽ không, sao anh lại thể được."

"Em yêu anh."

Nghiêm Thanh nhắm hai mắt, trầm mặc tiếp nhận anh, Cổ Thanh Châu nỉ non gọi Thanh Thanh, giọng nói mê hoặc tâm hồn cô, Nghiêm Thanh rên ừm, bụng dưới bỗng rút vào, lập tức như bị ném lên chín tầng mây, chờ hoàn hồn đã được anh ôm ngồi trên đùi, đầu anh chôn vào ngực cô, ngón tay của cô mặc anh đụng vào từng chút một, va chạm lên xuống tựa như trên trần nhà cũng lắc lư theo, Nghiêm Thanh thấp giọng gọi tên anh: "Thanh Châu."

Cổ Thanh Châu dừng lại nhìn cô mỉm cười, mở hỏi dọc theo tai anh chảy xuống, anh đáp lại: "Ừ, anh ở đây."

Đời này Nghiêm Thanh chẳng có báu vật gì, người khác có búp bê vải cô không có, người khác có hộp bút chì cô cũng không, người ta lên đại học đi giày cao gót cô không thử, những đồ vật lưu hành một thời cô chẳng truy cầu cái nào, cô biết mình, bình thường không đòi hỏi, không ngờ lại có một người đàn ông tốt như thế, anh chính là vật báu của cô, phải sắp xếp thật chu đáo, không sứt không mẻ.

***

Mọi việc kết thúc, Cổ Thanh Châu thỏa mãn nằm trên giường, ôm Nghiêm Thanh vào ngực, nam hoan nữ ái, anh từng cảm thấy có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Anh là người cổ chấp, thích một người là thích đến cùng, nếu không phải người ấy thì không cần cũng được.

Chỉ là anh không ngờ nó gây nghiện đến vậy, trận đầu còn chưa hạ nhiệt đã muốn trận thứ hai. Anh rử mắt nhìn cô gái trong ngực, khoe môi cong lên nụ cười, ôm cô nằm sấp vào lòng thật thoải mái, ngón tay nghịch với mái tóc dài của cô.

Nghiêm Thanh hỏi anh: "Cổ Thanh Châu, vậy tên nick của anh là gì thế?"

Anh đùa cô: "Không nói cho em biết đâu."

Nghiêm Thanh rướn người cắn cảm anh, con hổ nhỏ hung dữ, nhưng mới rồi ai làm loạn anh mau dừng lại em không được?

Advertisement / Quảng cáo

Cổ Thanh Châu bỗng đứng ngồi xuống làm Nghiêm Thanh giật nảy mình, liền sau đó bị anh ôm eo, lại ngồi lên đùi lần nữa.

"Này anh..."

Cổ Thanh Châu hôn cô, hung hăng liếm mút.

Nghiêm Thanh phí sức đẩy anh: "Em biết anh là ai rồi."

Anh cười, biết cũng không lạ, anh đã làm rõ lắm rồi.

"Dọn nhà xanh, anh là *Máy dọn nhà màu xanh* phải không?" Toàn thân Nghiêm Thanh run lên, cảm giác tay anh chống lưng cô càng ngày càng mãnh liệt.

Cổ Thanh Châu gắt nhẹ, lười biếng ừ một tiếng, đuôi mắt như vênh lên vì vui sướng. Nghiêm Thanh sùng sốt, đưa tay vuốt ve anh, bọn họ không còn trẻ nữa rồi, mười năm ly biệt bây giờ lại làm quen lần nữa, tựa như giấc mộng, cũng bởi thời gian lãng phí quá lâu.

"Em yêu anh." Cô thắm thổ lộ, hôn lên trán anh. Cổ Thanh Châu đỡ gáy Nghiêm Thanh khiến cô rên khẽ như tiếng mèo kêu.

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Em gái 2

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Cuối cùng việc giám định ADN do Cổ Thanh Châu dẫn Nghiêm Thanh đi, một tuần sau mới có kết quả. Giáo viên có cái hay là hằng năm luôn có kì nghỉ hè với nghỉ đông giống như học sinh, vì vậy hằng ngày mỗi khi có thời gian rảnh rỗi anh đều ở bên cạnh bạn gái. Buổi sáng tới nhà anh sẽ mang đồ ăn sáng đến, cùng nhau ăn rồi ngồi trong phòng đọc sách hoặc xem phim, giữa trưa ôm cô ngủ, cho đến khi mặt trời xuống núi hai người vẫn chưa muốn rời giường, nằm ôm nhau nói chuyện phiếm. Họ có rất nhiều chuyện để nói, về anh, về cô, ban đêm anh mới rời khỏi nhà Nghiêm Thanh. Sáng sớm hôm sau lại tới, đây đưa mãi không rời, anh ngồi trên cửa sổ cạnh nơi ánh nắng chiếu vào bồn hoa mà cô chăm sóc, cô tựa đầu vào vai anh lẳng lặng ngắm nhìn, chờ anh hầu hạ đám hoa cô xong thì đưa cho mình xem, cười đùa: "Em xem có cần bón phân không nào."

Nghiêm Thanh cười nói cần.

Anh hôn cô, đề cô xuống sofa và bắt đầu len vào trong áo; cô cười đá anh, anh đề đầu gối cô lại báo, chỗ này không thể đá tùy tiện được, kẻo hông thì làm sao.

Nghiêm Thanh nói cần thận, Cổ Thanh Châu lắc đầu không đồng ý, nói thật, đá hông anh cũng có cách hầu hạ em

Mặt Nghiêm Thanh đỏ bừng, che miệng anh không cho nói nữa, Cổ Thanh Châu cười cười hôn lồng bàn tay cô.

Thời gian cứ thế trôi qua một cách nhẹ nhàng, có gì đó chợt lóe làm người ta không nắm bắt được, nhưng trong lòng vẫn luôn xem đối phương là trân bảo mà quý trọng, đây đưa nhau, gặp được nhau.

Gần đây Cổ Thanh Châu bị Nghiêm Thanh nuôi đến mức ngày càng lưu luyến nhà cô, có một lần vào buổi tối anh không nhớ xa cô nên đã thương lượng mình có thể ngủ lại qua đêm không. Cô đồng ý, mua thêm cho anh khăn mặt với bàn chải đánh răng, một lần ở lại kéo dài tận ba ngày, mãi đến khi không còn đồ lặt vặt gì giặt mới miễn cưỡng về nhà mình.

Advertisement / Quảng cáo

Ba ngày ba đêm, hai người không bước xuống dưới, ở trong nhà kiểm chuyện đề làm, làm không biết mệt.

Đào mắt đã đến ngày có kết quả giám định.

Cổ Thanh Châu lấy kết quả từ bác sĩ, trong giây phút này Nghiêm Thanh như ngừng thở. Anh đặt báo cáo xét nghiệm vào tay cô, vỗ lưng an ủi: "Em xem trước đi."

Cô gạt đầu, ngồi cạnh anh trên băng ghế dài ngoài phòng xét nghiệm

Hành lang lúc này rất yên tĩnh, cô lật tờ giấy kia ra, sau khi xem xong thì quay đầu qua Cố Thanh Châu nở nụ cười vừa khổ sở lại vừa ngọt ngào.

Anh cúi tay ôm cô vào trong ngực, không nói gì, có thể đoán được nên không cần nói gì cả, mọi chuyện sắp kết thúc rồi.

Anh lái xe chờ cô về nhà, xế chiều hôm đó cô nằm lên con sốt cao. Trong nhà cô không có thuốc dự trữ nào, anh bèn vội vã muốn chạy ra ngoài mua thuốc thì bị giữ lại, đoán chừng là đã sốt đến mơ màng không muốn rời xa anh.

Cố Thanh Châu ôm người vào lòng, lấy chăn ấm cuộn người cô thật kĩ, dỗ dành cô: "Anh đi nhanh thôi nà."

Nghiêm Thanh vẫn lôi kéo tay áo anh, giọng khàn khàn nói không ra hơi: "Không cần đâu, từ bé em đã khỏe như trâu nên khó bị ốm lắm, em nằm một lát là khỏe thôi."

Anh quan sát cô, mặt Nghiêm Thanh lúc này đỏ rực nhìn đáng yêu hơn thường ngày nhiều, bảy ngày trước như có xiềng xích lại bờ vai cô đơn của cô, cô không thích phần này không muốn kẻ khổ, thói quen từ nhỏ đã tôi luyện cô thành con người luôn phải cố chịu đựng mọi chuyện một mình, khó tránh khỏi khi đã giờ xuống khúc mắc nhiều năm liền đổ bệnh, việc này không có gì không tốt, không cần cố gượng.

Bàn tay anh áp lên trán cô, nhiệt độ cao phát bóng, làn da cô mềm mềm, mồ hôi đổ nhiều. Mắt Nghiêm Thanh ngóng trông anh nói: "Anh đừng đi."

Cố Thanh Châu không còn cách nào, đành phải nhờ người khác mua thuốc giúp.

***

Cố San San làm chân chạy vặt cho anh cả cô, theo chỉ dẫn mua thuốc rồi chạy đến hoa viên Đông Sơn. Anh mặc con bé tùy ý, vào nhà cho Nghiêm Thanh ăn rồi uống thuốc. Cố San San bước chân theo sau, đứng bên giường nhìn dáng vẻ ốm yếu của Nghiêm Thanh, đột nhiên cảm thấy lạ lẫm. Cố Thanh Châu đi nấu cháo với lấy thuốc, để em gái chăm sóc cô một lát.

Cô gái nhỏ tuân lệnh ưỡn ngực ngẩng đầu đứng canh gác bên giường, trong phòng bếp vọng lại tiếng anh nấu cháo. Cô nàng không yên tâm muốn ra ngoài, lúc định đi thì nghe thấy tiếng Nghiêm Thanh rên rĩ trên giường, giống như đang gọi San San.

Cố San San bỗng quay đầu nhìn cô, Nghiêm Thanh chỉ kêu lên một lần, dường như là gặp gì đó trong mộng.

Cố San San gãi gãi tai, tưởng là mình nghe nhầm, nhẹ kéo cửa ra.

Trong phòng bếp, dáng người cao lớn của Cố Thanh Châu đứng cạnh nồi cháo trên bếp, kiên nhẫn lấy thìa quấy đều cháo trong nồi, Cố San San hỏi anh: "Anh, chị ấy không sao chứ à?"

"Ừ." Cố Thanh Châu gật gật đầu: "Uống thuốc xong là ổn thôi, đừng lo quá."

Cố Thanh Châu ngừng tay nhìn cô em gái mình, mãi lâu sau mới vuốt vuốt tóc cô. Cố San San khó hiểu, ánh mắt anh cô làm cô không hiểu chuyện gì cả.

Cô còn tính về công ty nên chỉ có thể ở thêm một lát ở nhà Nghiêm Thanh, lúc đi nhìn đồng cây cô Nghiêm Thanh trông trên bề của sổ, thật xanh um tươi mát, cô nàng rất thích, trên đường đi nhìn thấy một tiệm hoa bèn vào mua một chậu hoa lưỡi hổ. Chủ tiệm nói loài này dễ nuôi, Cố San San đặt nó trên bàn làm việc.

Khi Nghiêm Thanh tỉnh lại đã là 8 giờ tối, cô ngủ một giấc này thật sâu, khăn giọng nói với Cố Thanh Châu: "Em mơ thấy Cố San San."

"Hôm nay con bé có đến đây." Cố Thanh Châu đỡ cô dậy bón cháo cho cô.

Đầu óc Nghiêm Thanh giờ phút này phản ứng chậm chạp, không biết mình đang mơ hay thực sự đã gặp, cũng không biết lúc Cố Thanh Châu nói câu kia là mộng hay thực, ngơ ngác nhìn người đàn ông kia rất lâu, cho đến khi ngum cháo ấm trượt xuống cổ họng vào dạ dày mới thật sự biết được mình đang ăn, mới xác định có đang tỉnh.

Cố Thanh Châu nói: "Em không chịu cho anh đi, cho nên anh gọi San San mua thuốc đến."

Advertisement / Quảng cáo

"Em ấy..." Nghiêm Thanh há miệng nhưng lại không nói nên lời.

"Ăn thêm chút nhé!" Cố Thanh Châu đưa thìa cháo đến bên miệng Nghiêm Thanh, nhẹ giọng dỗ dành: "Anh bật nước rồi, lát nữa sẽ tắm cho em."

Lúc Nghiêm Thanh đi tắm, Cố Thanh Châu thay bộ ga giường mới, tay chân dài nên chẳng mấy chốc đã đổi xong, sau đó anh đi đến cạnh bồn tắm, nhẹ nhàng xoa bóp phần vai với cái cổ mảnh khảnh của cô. Cô đang ốm bệnh có đang nặng không thể ngâm nước quá lâu, anh ánh chừng thời gian rồi đỡ cô ra, lau khô người rồi lấy chăn bọc cô lại, làm xong hết thấy thì người anh cũng toàn mồ hôi, hôn cô một lát nói anh đi tắm.

Trong phòng tắm vang tiếng nước chảy, Nghiêm Thanh ngồi im chờ anh, chờ đến lúc anh quay lại cô lập tức sà vào lòng anh. Cả ngày hôm nay mệt mỏi cuối cùng cũng có cảm giác chân thật, thốt ra những lời từ tận đáy lòng:

"Chỗ nhà em là một làng nhỏ hẻo lánh, hai mươi mấy năm trước tư tưởng trọng nam khinh nữ cực kỳ nặng. Mẹ em sinh em đầu đã không tài nào ngóc đầu lên được, cái thai thứ hai luôn ngóng trông là con trai, em còn nhớ lúc nó được sinh ra trong trạng ý tề, bố em còn cực kỳ sung sướng cho em nẩy viên kẹo, cũng nhắc nhở em sau này phải bảo vệ nó. Nhưng bảy giờ nghĩ kĩ lại, mặc dù việc nhà em làm tất, cũng không biết đã thay bao nhiêu cái tã nhưng thật ra em chưa từng tắm rửa cho nó, em biết trên người nó có vết bớt là nhờ hôm đó bụng nước vào phòng, lúc vội vàng đi ra thì vô tình liếc thấy, lại chẳng biết làm sao em có ấn tượng sâu đến vậy, nhớ đến tận ngày hôm nay."

"Mấy năm nay em đi tìm em trai. Không một ai có đặc điểm giống thế, ban đầu em cũng không nghĩ nhiều, đến khi thấy được vết bớt của San San mới phát hiện có vấn đề."

"Bọn họ nhìn em đi tìm nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ lên tiếng, đúng lúc có thể lấy chuyện này kim hãm em, em ra ngoài tìm người thật ra không có một chút chắc chắn nào, chỉ nhìn vào hai chỗ, một là đôi mắt và hai là vết bớt."

"Lần đầu tiên gặp San San em đã thích, mặc dù lúc ấy con bé toàn gây hấn, nhưng em không tức giận chút nào. Em có thể cảm giác được con bé cũng thích em, chỉ là khẩu thị tâm phi trước mặt em mà thôi. Cảm ơn anh, cũng cảm ơn cả nhà anh, nhiều năm qua đã luôn đối xử tử tế với con bé, biết nó không sống khổ cực, em có thể buông xuống cảnh cảnh trong lòng rồi."

Cố Thanh Châu vỗ về lưng cô, cô nàng này, khi còn bé chỉ vì một ý nghĩ sai lầm của mình mà đã gây ra chuyện lớn, cũng vì vậy mà sống trong dần vật tự mình tạo ra, dùng những lời cay nghiệt nhất để nói về mình, thật ra thì trong lòng ăn hận khôn nguôi, nhưng việc này sao có thể coi như số sách, sao có thể tính lên đầu một đứa bé? Sự ghen tị của cô xuất phát từ cách đối xử phân biệt của bố mẹ với hai chị em, ngon nguồn là từ bố mẹ, nhưng họ lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu cô.

Cố Thanh Châu thờ dài, ngoài đau lòng vẫn là đau lòng. Anh không dám nghĩ, nếu anh không quen Nghiêm Thanh, nếu như không có sự quyết tâm gặp cô ở buổi tọa đàm ngày hôm đó, thì cô nàng này còn phải trải qua bao nhiêu ngày đêm đau sôi lửa bỏng nữa đây.

"Em đồng ý với anh sẽ không nói chuyện này với con bé, anh..."

"Không không" Cố Thanh Châu ngắt lời: "Quyền quyết định thuộc về em"

Nghiêm Thanh im lặng nghiền ngẫm: "Tạm thời em chưa muốn nói cho con bé biết, nó sống tốt hơn em nhiều, em hy vọng nó mãi mãi vui vẻ như vậy. Nhưng anh nói xem, nó có trách em tự ý quyết định không? Nó có quyền biết được chân tướng sự việc."

"Vậy khoan hãy nói." Cố Thanh Châu quyết định thay cô, anh hiểu Nghiêm Thanh hơn bất kỳ ai, bây giờ tâm trạng cô cũng đang phân vân lo lắng như anh của mấy chục năm qua: "Chờ đến lúc em thấy thời cơ đã đến ta sẽ nói với con bé."

***

Tối nay Cố Thanh Châu muốn ở lại chăm sóc cô, Nghiêm Thanh đẩy đẩy anh: "Đừng để bị em lây bệnh."

Anh nở nụ cười đầu tiên trong ngày nói với cô: "Bản với em một chuyện, sau này anh chuyện qua đây luôn được không?"

Nghiêm Thanh sửng sốt, không nói có đồng ý hay không mà nghĩ đến một việc trước tiên: "Nhưng ở đây cách xa trường học, anh đi làm không tiện."

Cố Thanh Châu không quan tâm: "Không sao, anh không thấy xa, huống hồ bây giờ anh đang trong kì nghỉ đông."

Nghiêm Thanh cúi đầu suy nghĩ, rồi ngẩng đầu lên chọc chọc Cố Thanh Châu: "Dù sao đây cũng là nhà anh, anh muốn ở thì ở chứ sao."

Thế là thầy Cố chính thức được sống chung một nhà với bạn gái, vui vẻ hơn hẳn Nghiêm Thanh: "Ngủ đi, nhanh nhanh khỏi bệnh, sắp đến tết rồi."

Thuốc ngủ làm Nghiêm Thanh ngủ thiếp đi sau đó, cô cảm giác cô còn chưa nói hết những lời muốn nói, rất nhiều rất nhiều chuyện liên quan đến em gái mình cô chưa hỏi rõ, nhưng thật ra cô đã không cần hỏi nữa vì đã biết đáp án rồi.

Từ nhỏ em gái cô đã dễ gần, ngoan ngoãn vâng lời, rất được mọi người thương yêu, nhà họ Cố ai cũng coi con bé như con đẻ, cuộc sống rất hạnh phúc, lớn lên trong sự bao bọc của gia đình, bằng thực lực đã bước vào công ti nhà họ Cố, còn làm coser, con bé thích uống coca, thích làm nũng với các anh, các anh của nó sẽ không cho phép ai bắt nạt nó, con bé thích người tên Lý Mậu, tám năm kháng chiến nhưng chưa thắng lợi, chưa bắt được người ta.

Nghiêm Thanh chậm rãi khép mí mắt, một giấc này vô cùng ngọt ngào yên giấc.

Bệnh của Nghiêm Thanh đến nhanh đi cũng nhanh, ngày hôm sau đã khỏe hơn nhiều, mạnh mẽ như rồng như hổ nhảy nhót tung bưng trong phòng, bị Cố Thanh Châu bắt lại hôn, anh kiên dè cô đang ốm nhưng vẫn không cưỡng lại được sức hút của cô, Nghiêm Thanh rất thích nhìn anh chịu đựng đến đâu nỗi đầy gấn xanh, cuối cùng Cố Thanh Châu hết cách, đành cõ cô ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Về nhà, anh thu dọn hành lý để đến chỗ Nghiêm Thanh, trong vali có đầy đủ quần áo từ trong ra ngoài, rất chu toàn, tư thế kia như muốn đóng quân trường kì ở nhà cô, có điện thoại gọi đến, là của Cố San San, cô bé hỏi anh trai "À ừm, chị ấy hạ sốt chưa anh? Nếu vẫn còn kéo dài thì phải mau mau đến bệnh viện, đừng chậm trễ."

Cố Thanh Châu mở loa ngoài, lúc Nghiêm Thanh ngồi xồm xếp đồ cho anh thì nghe được, liền ngừng đầu lên nín cười, Cố Thanh Châu đưa điện thoại cho cô nhận, nhưng Nghiêm Thanh đẩy ngược trở lại, lắc đầu.

"Anh ơi?" Cố San San thấy đầu bên kia không trả lời thì gọi một tiếng.

"Anh đây." Cố Thanh Châu nói, "Chị Nghiêm Thanh cảm ơn ý tốt của em, cảm ơn em đã quan tâm"

Cô nàng đầu bên kia thì thầm: "Anh đừng nói là có em gọi tới nhé, không chị ấy lại kiêu ngạo."

Cố Thanh Châu rũ mắt nhìn người ngồi trên đất, Nghiêm Thanh đang nâng mặt cười ngốc, không ngăn ngại em gái nói vậy chút nào. Ngược lại anh không cho phép: "San San, không được bất lịch sự như vậy."

Cố San San bị anh trai day dỗ, nhất thời tức đến mức muốn tắt điện thoại, thế nhưng ngừng lại, mình đã quen từ sớm rồi, khi đó cô chỉ mới nói không thích Hắc Diện Mao Hải thời mà anh trai đã tịch thu Coca rồi! Lòng dạ con gái hẹp hòi, thù này có nhớ kĩ!

Cô gái nhỏ hừ hừ trong lòng, ngoài miệng thì ngoan ngoãn vâng dạ, nhưng trong đầu thì nghĩ, sau này em không thêm quan tâm chuyện của hai người nữa, phí hơi.

Hết chương 44

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngày tết

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Trước Giao thừa hai ngày, Cố Thanh Châu chờ Nghiêm Thanh ra ga tàu về quê, sau đó anh không biết đi đâu nữa nên về nhà bỏ mẹ vài ngày. Người vui vẻ nhất là Nguyệt Nguyệt, cứ bám dính lên người bác không chịu buông, lúc thì muốn bác chơi xếp gỗ với mình, lúc thì muốn bác gọi điện cho cô Thanh Thanh, cô bé muốn chúc cô năm mới vui vẻ.

Nhóc con mở miệng gọi tiếng cô Thanh Thanh cực kì tự nhiên, thỉnh thoảng ông bà Cố ngồi bên cạnh lên mặt kiện.

Năm ngoài Cố Thiên Dụ mang theo quà tặng về thăm hỏi hai vị trong nhà, từ lần nói chuyện trước trong vườn hoa với Cố Thanh Châu, cô ta đã chủ động chuyển ra ngoài sống, mỗi tháng chỉ về thăm hai người mấy lần.

Đêm giao thừa, đại gia đình họ Cố vui vẻ và náo nhiệt, ngoại trừ Cố Thiên Dụ chưa về thì cũng không khác mấy năm trước là bao. Song kì lạ là Cố San San không hề có thái độ khác lạ với việc Cố Thiên Dụ chuyển ra ngoài, ngoan ngoãn ngồi cạnh anh cả thưởng thức món ăn ngày Tết, gặp anh cả lập tức chúc Tết.

Cố Thanh Châu gọi điện chúc Tết Nghiêm Thanh, hỏi cô đã ăn chưa.

Hai ngày về nhà Nghiêm Thanh làm luôn tay không ngừng nghỉ, nào quét dọn vệ sinh nhà cửa, nào mua sắm đồ năm mới, đến bây giờ mới rảnh rồi. Năm nay không khác những năm trước, vẫn nấu com, mừng tuổi hai người lớn trong nhà, Nghiêm Kiến Quốc vẫn than bao lì xì năm nay ít trên bàn ăn như trước, song lần này mặc kệ ông than về em trai như thế nào đi nữa cô đều không quan tâm không hồ thẹn, cần sui cáo nói chuyện: "Nếu ngại ít thì trả lại cho con."

Ông ta vội cắt phong bao lì xì, miệng vẫn luôn máng cô không có lương tâm.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh chẳng thêm tức giận, đây là thời khắc thoải mái nhất trong những năm qua của cô.

Đúng 12 giờ bên ngoài đót pháo, lúc ồn ào náo nhiệt cô nhận được điện thoại của Cố Thanh Châu. Trong thành phố không thể đót pháo như nông thôn nên cô về thiếu chút thú vui ngày tết, anh nghe thấy bên kia ồn ào, trầm giọng gọi Thanh Thanh.

Nghiêm Thanh nói: "Chúc mừng năm mới, Cố Thanh Châu."

"Chúc mừng năm mới." Anh đứng ở nơi tuyệt vời rơi trong vườn, nhắm tính còn bao lâu nữa là có thể thấy cô gái nhà mình.

Sau hai ngày đầu năm, Cố Thanh Châu xuất phát từ nhà đi đón Nghiêm Thanh, rất lâu rồi không có tiết mục mới, anh không nhớ mình đã nghe trực tiếp Hắc Diện Mao Hải bao lâu rồi. Chặng qua cảnh còn người mất, bây giờ cảm thấy hơi xa lạ. Hạng Nghiêm Thanh khăn khăn, ban đêm nghe như tiếng mèo kêu, lúc sáng người ta lại rất sắc bén, làm cho người nghe nhất lại tỉnh thần, dùng cam bước tiếp, kiên cường sống mãi.

Cố Thanh Châu cười khề, còn có...

Cô tình lác cánh tay bắt anh khen ngợi, biết anh tức giận liền đến trường đại học dỗ anh, bị ốm lại biến thành gấu con nằm trong ngực anh, ôm cô ngồi trên đùi cô không chịu nổi sẽ cầu xin tha thứ. Ngày hôm ấy, trước khi chia tay ở nhà ga, cô cầm tay anh đứng đưa, cười đến rạn rở.

Đầu rằng ban ngày, nhưng tâm trí anh không ở trong xe...

Thầy Cố đứng ở trạm dừng nhấn tin cho cô: "Anh sắp đến rồi."

Rõ ràng đã nhấn như thế này trước lúc đi, nhưng mà... vẫn muốn nói chút gì đó với cô.

Anh muốn nói cho cô biết, náo nức chóng hoạt động hết công suất, lại nhấn một tin nhắn giống như dục tin trước đó, viết bốn chữ: *Anh nhớ em lắm*.

Cô quay trở lại lái xe cẩn thận và tiếp tục đóng gói những thứ cô sắp lấy.

***

Nghiêm Kiến Quốc với Tô Tam Mạt biết hôm nay cô quay về thành phố nhưng không biết có người đến đón, vẫn là chiếc xe lần trước. Nghiêm Kiếm Quốc đã hỏi qua mấy người, Mercedes-Benz rất đắt.

Sau khi quay về ông gọi điện hỏi Nghiêm Thanh mấy lần việc có với thầy Cố kia có quan hệ gì thì đều nhận được câu trả lời qua loa, lần này chắc chắn phải hỏi han rõ ràng.

Thị trấn nhỏ, Tết đến nhà nhà đều mở cửa đón lộc, thuận tiện để mọi người dễ qua nhà chúc Tết. Hôm nay nhà Nghiêm Thanh cực kì náo nhiệt, bà con lối xóm đi ngoài đường thấy trong sân nhỏ nhà cô có đỗ một chiếc xe đen đầy khí thế, trong nhà Nghiêm Kiến Quốc lớn giọng ghé góm, không cần vào nhà cũng có thể nghe được tiếng ông ta khoe khoang trong nhà có khách quý:

Tuy ban đầu Nghiêm Thanh định xách va-li đến đường chính chờ anh, xe đến rồi đi luôn, nhưng Cố Thanh Châu nói anh có mang theo quà đến, qua năm mới rồi cũng nên cho anh đi chúc tết. đành vậy, trước khi vào cửa cô nhắc trước: "Lát nữa lão Nghiêm có hỏi bao nhiêu thì anh cũng không cần để tâm đâu nhé."

Cố Thanh Châu đáp ừm, cúi đầu lẳng lặng nhìn hàng lông mày đang nhàu lại của cô mà bật cười. Năm nay tuyết rơi trắng trời, muôn hoa đua nở giống như trái tim Nghiêm Thanh lúc này đây, bao lời muốn gào thét cho thỏa lòng:*Mẹ nó đẹp trai quá đi mất!*

Cô nắm chặt tay anh, đóng dấu chủ quyền: *Người đàn ông này là của tôi.*

Sau đó buông lỏng, cách Cố Thanh Châu tằm một nắm đầm dần anh vào nhà.

Nghiêm Kiến Quốc khách sáo với anh song vẫn nói chuyện bình thường với Nghiêm Thanh, sau khi uống mấy ngụm trà thì bắt được cơ hội Nghiêm Thanh ra ngoài chúc tết, vội vàng hỏi Cố Thanh Châu: "Thầy Cố với Nghiêm Thanh tính lúc nào thì kết hôn?"

Nếu lần trước còn ngờ ngợ, lần này Nghiêm Kiến Quốc đã chần chừ tám chín phần, mới năm mới đã đến nhà Nghiêm Thanh, hai người này không phải yêu nhau thì là cái gì?

Yêu đương có thể từ từ nhưng đừng kéo dài quá lâu, còn nữa...

Cố Thanh Châu thấy Nghiêm Thanh đang gọi điện thoại, cô về không thể xong trong thời gian ngắn được, trịnh trọng nói với Nghiêm Kiến Quốc: "Lần sau đến gặp hai bác sẽ là lúc cháu hỏi cưới cô ấy."

Ông Nghiêm nghe xong thì vui vẻ, nói trúng tim đen: "Vậy đến lúc đó chúng ta sẽ bàn về sinh lễ."

Advertisement / Quảng cáo

Ông đã sớm ra về bỏ vợ, dựng thẳng một ngón tay: "Một trăm vạn, cho tôi một triệu tôi sẽ gả con gái cho cậu."

Lời này bị Nghiêm Thanh đang cầm điện thoại hỏi Cố Thanh Châu có đến nhà sắp Tô ăn lẩu không nghe được.

Sau đó Cố Thanh Châu cầm tay Nghiêm Thanh, anh vốn không muốn để cô biết, nhưng không ngờ cô tiến lên. Nghiêm Thanh cúp điện thoại bỏ lại vào túi, chỉ vào Nghiêm Kiến Quốc trầm giọng nói: "Ông lấy đi lấy đi, nhìn xem con gái nhà ai có thể bán được một trăm vạn, ông cho người đó làm bỏ luôn đi."

Dù có cố gắng tránh đến thế nào đi chăng nữa, tình cảnh này vẫn xảy ra, Nghiêm Thanh không tránh khỏi đón đau. Tuy có một số việc bình thường cô không đề cập đến và Cố Thanh Châu không đề ý, nhưng cô bây giờ chẳng khác nào trần trướng trước mặt anh, xấu hổ cùng cực.

Nghiêm Kiến Quốc nghe xong thì nổi nóng, ngón tay cơ hồ đâm trúng mặt Nghiêm Thanh: "Mày làm mất con trai tao mày phải đền tiền! Nhờ phúc mày mà từ nay về sau nhà tao ngay cả người hương khói ma chay cũng chẳng có, một triệu vẫn còn ít đấy!" Nói xong quay qua Cố Thanh Châu: "Cậu nói xem có đưa hay không? Không cho thì tôi tuyệt không đồng ý chuyện của hai người."

"Tiền không có chỉ có mạng này thôi!" Nghiêm Thanh hét lớn.

Nghiêm Kiến Quốc hừ hừ lên tiếng: "Không có tiền mà đi xe xịn vậy, nói ai tin được!"

Nghiêm Thanh kéo tay Cố Thanh Châu về đằng sau, lấy thân mình ngăn lại trước mặt anh: "Tốt nhất ông đừng có chọc tôi, tôi mà điên lên thì nửa xu ông cũng chẳng nhận được đâu!"

Căn nhà nhỏ họ Nghiêm cãi to không giấu được, người bên ngoài vừa cúp hạt dưa vừa hóng chuyện, có người nói Nghiêm Thanh không hiểu chuyện, cũng có người nói Nghiêm Kiến Quốc bán con.

Ông Mã đã có thể xuống giường đi lại quơ quơ cây gậy, khề quát: "Quần tốt nhà mấy người đi, không biết gì còn quan tâm nhà người khác làm gì."

Bấy giờ người ngoài sân nhà họ Nghiêm mới tán bột đi chút, trong nhà vẫn còn cãi và to tiếng. Nghiêm Kiến Quốc tức giận đến mức muốn lật bàn, lời nói càng ngày càng cay nghiệt, tư tưởng phong kiến thâm căn cố đế, cho rằng nuôi con gái đều như nuôi món hàng để bán.

Cố Thanh Châu nghe ông ta nói xong thì mặt mày khó coi, con trai? Con trai rồi đâu ra? Giám định ADN sẽ không gạt người ta, hai vợ chồng này đến bây giờ càng giấu càng lộ, nhiều năm qua họ đối xử với Nghiêm Thanh như thế, để cô gánh trên vai gánh xiềng nặng trĩu, để cô tìm kiếm em trai trong vô vọng.

"Bác nghe cháu nói hai câu." Cố Thanh Châu để tay lên vai Nghiêm Thanh, ra hiệu cô đứng lên tiếng, nhìn thẳng Nghiêm Kiến Quốc: "Nếu bác tiếp tục đối xử với cô ấy như vậy, một các cháu cũng không đưa đâu."

Nghiêm Kiến Quốc: "..."

Cố Thanh Châu nói tiếp: "Cháu tôn trọng tập tục, sinh lễ vẫn nên có, nhưng xin hai bác đừng bao giờ đề cập đến chuyện của em trai với Nghiêm Thanh nữa, phạm phải sai lầm đó hai bác cũng không tránh khỏi có liên quan. Cháu cam đoan sẽ giúp cô ấy tìm thẳng bé về cho hai bác, tốn nhiều tiền hơn cũng chẳng sao, nhưng mà, mời bác cung cấp giấy khai sinh và giấy tờ liên quan, cùng cháu đến cục công an đăng kí DNA."

Nghiêm Kiến Quốc vung tay: "Mấy đê cậu nói tôi không còn! Đã ném hết rồi!"

Cố Thanh Châu gạt đầu: "Vậy được a, đơn giản hơn thì ta đi đăng kí ADN đi, máy tính trong kho lưu trữ có lưu lại nhiều thông tin trẻ lạc, khả năng tìm ra được thẳng bé cũng cao hơn, nói không chừng ngày mai là có kết quả. Mặc dù bây giờ vẫn đang trong ngày Tết nhưng cháu có bạn bè trong ngành, hẳn là có thể đăng kí sớm, hôm nay hai bác theo cháu đến thành phố Dương một chuyến."

Cố Thanh Châu làm bộ đi ra ngoài, nắm tay Nghiêm Thanh.

***

Nghiêm Kiến Quốc như bị người ta tát một phát, sắc mặt khó coi, ném mạnh chén trà xuống đất, hét lớn: "Tao không đi!"

Cố Thanh Châu xoay người lại, không hỏi vì sao ông không đi để mau mau tìm ra con trai, cũng không hỏi vì sao ông ta thẹn quá hóa giận. Bởi trong lòng anh đã rõ chân tướng sự việc, âm thầm may mắn mấy năm nay anh không bỏ được nên không dẫn em gái về cái gia đình này.

Anh âm thầm xoa xoa tay Nghiêm Thanh, dùng lực rất nhẹ, lòng nhói đau.

"Đã như thế thì không còn cách nào cả." Cố Thanh Châu đáp.

Xe chạy khỏi huyện nhỏ chừng một cây số thì dừng lại ven đường, Cố Thanh Châu tháo dây an toàn bước xuống xe, đi nhanh qua cửa bên kia, mở cửa kéo Nghiêm Thanh và ôm chặt cô trong ngực mình.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, cảm chống lên đầu vai: "Anh thương em lắm."

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh sững sờ.

"Sau này có anh yêu em, có anh bảo vệ em, nâng niu em trong lòng bàn tay không cho phép ai động vào em, không ai được quyền bắt nạt em, ngày nào em cũng sẽ vui vẻ, làm chuyện em thích. Cuộc sống của em sẽ không còn phiền não, không cần phải một mình đối mặt với những chuyện như vừa rồi, tin vào anh, được không?"

Nép mình trong vòng tay anh, hai mắt cô đã đỏ, nghẹn ngào gạt đầu, văng a, hai tay vòng qua xương sườn của anh ôm chặt.

Cố Thanh Châu gãi ra chút khe hở cúi đầu nhìn cô, cô không khóc, cười nhếch miệng với anh, chỉ là vành mắt đỏ hồng, trên mặt còn chưa tiêu tán dấu vết tủi thân. Trong lòng anh ầm một tiếng, lại ôm chặt, tim nhói đau, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, anh sẽ không tin xã hội bây giờ còn có loại bố mẹ như thế.

Nghiêm Thanh vạch vạt áo sau lưng Cố Thanh Châu lên, bên ngoài gió lạnh, nhưng vừa này anh xuống xe không mặc áo khoác, trên người chỉ mặc cái áo len, sờ tới sờ lui rất dễ chịu. Có xe chạy ngang qua nhún còi, hai người vẫn mặc kệ, vẫn ôm nhau, Nghiêm Thanh nói: "Sếp nói em dẫn anh đến ăn lẩu, anh đi không?"

"Em muốn đi không?" Cố Thanh Châu hỏi cô, cô nàng vừa nãy mới cài vớ một trận trong nhà, không biết có thể đến nhà người ta dùng bữa được không.

"Đi thôi." Nghiêm Thanh đáp, "Vừa vặn thăm hỏi năm mới."

"Vây đi."

Hết chương 45

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Dương Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Mở lại phát sóng trực tiếp

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Ngày Tết chính là dịp thăm hỏi bạn bè, Cố Thanh Châu từng đề cập đến việc dẫn cô đi gặp Hiệu trưởng. Thầy ấy là văn nhân trí thức chính tông, phong nhã bác học, Nghiêm Thanh không biết mình nên chuẩn bị quà gì để biếu cho hợp lý, người xưa làm thơ có nhiều người rất thích hoa cỏ, cô lẽ vớ ấy cũng thích chẳng?

Cố Thanh Châu nhìn cô nàng đang đắn đo chủ cửa hàng gói hoa cẩn thận, càng cẩn thận càng tốt thì hơi buồn cười, thế là anh cầm tay cô và nói em chính là món quà tuyệt vời nhất.

Nghiêm Thanh chớp chớp mắt, không hiểu lắm.

Lời nói này của thầy Cố không phải tùy tiện thốt ra, nghe nói anh muốn dẫn bạn gái đến thăm thì thầy Hiệu trưởng già đã đứng ngồi không yên, chốc chốc đứng dậy ngắm trông ra ngoài cửa, chốc chốc hỏi bạn gái nhà mình: "Bà nói xem, Cố Thanh Châu sẽ dẫn cô gái thế nào đến đây?"

Đây đúng là một vấn đề nan giải, người bạn gái lác đầu.

Thầy hiệu trưởng già thốt lên: "Chỉ cần là con gái là được."

Vợ thầy bật cười thành tiếng: "Ông đúng là quan tâm đến diên rồi."

Đang nói chuyện thì nghe thấy tiếng gõ cửa, thầy Hiệu trưởng chạy ra mở cửa, vừa trông thấy Nghiêm Thanh đứng cạnh Cố Thanh Châu ngoài cánh cửa, ông quan sát dò xét, gật đầu: "Tốt, rất tốt."

Nghiêm Thanh mang hoa đến, không biết thầy thích gì, hoa này thơm lắm, đặt trong nhà cũng rất đẹp ạ.

Hai người trò chuyện cho đến trưa thì ở lại ăn cơm, vợ thầy bận rộn trong phòng bếp, Nghiêm Thanh muốn đi hỗ trợ nhưng thầy không cho, ép cô ngồi trong phòng khách uống trà với ông, hỏi cô mấy câu.

Chẳng hạn:

"Sao cháu lại quen thằng nhóc này được vậy?"

Thằng nhóc này?

Nghiêm Thanh ngoảnh sang nhìn Cố Thanh Châu, tới bây giờ đây là lần đầu tiên cô nghe người ta xưng hô như vậy với anh.

Advertisement / Quảng cáo

Anh mỉm cười, Nghiêm Thanh tránh nói đến việc mười năm trước cô lừa chàng sinh viên đơn thuần trên mạng đăng kí cho cô thẻ hội viên, chỉ nói có một lần mình đến đại học thành phố Dương chơi thì gặp được thằng nhóc này.

Cố Thanh Châu nhếch môi không vạch trần cô, gật đầu coi như đồng ý. Sau đó, anh nhận ra thầy Hiệu trưởng nghĩ Nghiêm Thanh nói không rõ ràng lắm, không hài lòng, bèn bổ sung: "Cháu với cô ấy là tình yêu sét đánh, quấn nhau cả ngày cũng thấy không đủ nhưng mà ban đầu cô ấy rất ghét cháu."

Thầy nghe xong lời này thì cực kì hài lòng, hỏi Nghiêm Thanh: "Thằng nhóc này không phải là kiểu không biết nói chuyện với phụ nữ chứ?"

Nghiêm Thanh ngẫm lại, đúng là thế thật, câu đầu tiên anh nói với cô không mấy thuận tai cho lắm, còn lườm cô nữa.

Thầy tặc lưỡi: "Cháu đừng trách nó, nó á, từ trước đến nay chưa từng theo đuổi con gái nhà nào, ra tay hơi ngại cũng chẳng có gì ngạc nhiên, nhưng nó là người tốt, điều này thì ông già này có thể cam đoan với cháu."

Cố Thanh Châu vui vẻ cười, nhéo nhéo tay Nghiêm Thanh.

"Sau đó thì sao?" Thầy Hiệu trưởng già nhấp một ngụm trà, chờ câu chuyện sau đó.

Nghiêm Thanh tiếp lời: "Sau này xảy ra nhiều chuyện, anh ấy vẫn luôn làm bạn, ở bên cạnh cháu, nên chúng cháu cứ đến với nhau như vậy ạ."

Thầy Hiệu trưởng cảm thấy có bé này ắt hẳn là học sinh chuyên Văn, khái quát cả quá trình rồi tổng kết rất lưu loát, xứng đáng đạt giải nhất, thế nhưng ông vẫn muốn nghe chi tiết cơ.

Thực ra việc xảy ra quá nhiều, thầy vẫn không thể nào biết được, cô gái trước mặt này chính là Hắc Diện Mao Hải không sợ trời không sợ đất không kiêng nể trong buổi tọa đàm ngày hôm đó. Còn Nghiêm Thanh vốn nghĩ nên giữ lại chút mặt mũi trước mặt vị hiệu trưởng già này nên không tự bôi bác bản thân, quay sang tìm Cố Thanh Châu hỗ trợ.

Cố Thanh Châu lấy một viên ô mai mơn đút cho cô, kể tiếp câu chuyện: "Theo đuổi con gái khó lắm, phải suy nghĩ rất nhiều, cháu không có kinh nghiệm tất nhiên ăn nhiều trái đắng, may mà cô ấy lương thiện, không so đo với cháu, còn chấp nhận cháu. Quan hệ giữa cháu với cô ấy vừa vững vàng đã đến gặp mặt thầy, toàn trường thấy là người đầu tiên biết được đây ạ, bố mẹ cháu vẫn chưa gặp mặt đâu ạ."

Vừa nói xong câu này, thầy Hiệu trưởng già mới hài lòng nâng tách trà lên uống, có lẽ tên nhóc Cố Thanh Châu này chưa bao giờ thuận mắt ông đến thế, không uống bao năm nay ông hao tâm tổn chí vì anh.

Nghiêm Thanh cắn ô mai trong miệng, nhận thấy dường như trong mắt thầy Hiệu trưởng Cố Thanh Châu trước đây là người vô cùng kì quái. Nhưng mà cô có thể chứng minh, người đàn ông này từ trong ra ngoài từ tâm đến thân đều là người bình thường, không thể nào giả được.

Bây giờ vị hiệu trưởng già nhìn cô càng nhìn càng ưng, có thể yêu một người đàn ông hơn ba mươi còn chưa muốn lấy vợ. Đồng thời cô sẽ không tài nào biết được trong lòng ông già này đang vui vẻ bao nhiêu, còn có thể cùng thằng nhóc đó đi chúc Tết ông già này, ái chà chà, cô gái này không tệ đâu đây.

Vị hiệu trưởng già hiền hòa hỏi Nghiêm Thanh: "Bây giờ cháu đang làm ở đâu?"

Cô đáp: "Thời gian trước cháu làm đạo diễn trong đài phát thanh thành phố, nhưng năm ngoái vừa mới từ chức, hiện giờ đang chờ tìm việc ạ."

"Thấy ít khi nghe tiết mục của đài phát thanh." Thầy hiệu trưởng già cười cười, "Vây sau này cháu muốn làm cái gì?"

Nghiêm Thanh nhìn thoáng quá Cố Thanh Châu, rồi nói với thầy hiệu trưởng: "Thật ra thì cháu có kênh phát thanh của riêng mình, người nghe cũng khá nhiều. Trước kia chưa tính chuyện kinh doanh đáng hoàng, nhưng bây giờ cháu đang xem xét lại ạ."

Liên quan đến tương lai sau này cô phải suy xét thật kĩ càng, đây là công việc yêu thích của chính mình.

Cố Thanh Châu cụp mắt nhìn người con gái bên mình, thật ra anh có thể đoán được ý định sau này của cô.

Thầy hiệu trưởng già hỏi Cố Thanh Châu: "Còn cháu thì sao?"

Cố Thanh Châu: "Chi cần cô ấy thích, cháu đều ủng hộ."

Thầy hiệu trưởng già vỗ tay: "Đúng rồi đúng rồi, chính là câu nói này, thẳng thắn cháu cuối cùng đã khai thông."

Cố Thanh Châu bất lực, trong mắt thầy mình là người chậm tiêu đến mức nào đây hả? Quá coi thường anh rồi phải không?

Nghiêm Thanh che miệng cười trộm.

***

Chào tạm biệt hai vợ chồng thầy hiệu trưởng già, Cố Thanh Châu đưa Nghiêm Thanh về hoa viên Đông Sơn, vừa vào nhà đã ôm người ta vào lòng. Anh sai bước lớn, chỉ trong mấy bước chân đã đến sô-pha ngồi xuống, đặt Nghiêm Thanh trên đùi, vuốt mũi cô và hỏi: "Nghĩ thông suốt lúc nào thế?"

Từ sau khi bị dính phốt trên mạng, cô hầu như không nhắc đến trang cá nhân của mình nữa, thiết bị trong phòng làm việc cũng bị phủ một lớp bụi rồi.

"Là nhờ những lời đó của San San." Nghiêm Thanh nằm trên người anh, sau khi xáy ra chuyện đó, hai người họ rất ít khi đề cập lại vấn đề này. Trên thực tế, cô không biết làm sao Cố Thanh Châu có thể giải quyết sự việc lớn như vậy, về sau kể cả bình luận ác ý cũng bị biến mất không thấy tăm hơi.

"Trước đây khi phát sóng trực tiếp em luôn ăn nói tùy tiện, ngay từ đầu đã gây nên không ít sóng gió. ID *Hắc Diện Mao Hải* có thể đi được đến đó không thể không nhờ đến sự may mắn, em có hàng triệu fans hâm mộ theo dõi, nhưng em không biết trân trọng. Đến tận bây giờ em mới phát hiện ra những thứ này đã khắc sâu trong mình, anh không biết gần đây em đùa miệng bao nhiêu đâu, tay cũng đùa ngứa nữa, em nghĩ hay là phát lại lần nữa, trò chuyện với họ lần nữa xem sao?"

"Em trưởng thành trong sự ngây thơ mà gây ra lỗi lầm, không biết gì cũng dám liều lĩnh mở trang Weibo đó, dám xông vào sinh sống ở thành phố Dương này, em trải nghiệm nhiều nhưng những fans hâm mộ của em thì chưa. Em thấy họ như thầy mình của trước đây, mong rằng mình có thể giúp đỡ họ, để họ có thể tránh đi đường quanh co vòng vèo, hướng thẳng đến con đường đúng đắn."

"Và còn cảm ơn anh, nhờ anh mà em biết nỗi lòng mình nói ra mình phải chịu trách nhiệm với nó. Trước kia em không tốt, sau này em sẽ cố gắng làm người tốt nhất em có thể."

"Em có sợ không?" Cố Thanh Châu vuốt ve lưng cô.

Cô không lên Weibo nhưng anh vẫn luôn theo dõi các biến chuyển từng ngày trên mạng xã hội. Đầu là ngôi sao hạng A, nếu không lên cập nhật tình hình thường xuyên thì cũng sẽ hạ nhiệt, hạ độ phủ sóng, huống chi là con người mới bước ra từ đỉnh sóng lớn như cô. Một khi quay lại nhất định sẽ hứng chịu vô vàn sự chỉ trích, chuẩn bị tinh thần ngay từ đầu sẽ tốt hơn, Nghiêm Thanh có thể gắng gượng vượt qua được không mới là chuyện Cố Thanh Châu lo lắng nhất.

"Không sợ." Cô gái ngồi trên đùi anh hơi run run, lời này nói ra rất, như anh hùng anh dũng chiến đấu thà chết không sờn.

***

Nhân dịp nhộn nhịp ngày Tết, Nghiêm Thanh mở màn trực tiếp luôn, ID *Hắc Diện Mao Hải* sáng đèn lần nữa, bài đăng đầu tiên viết: *Hoan nghênh quay lại, hãy cố lên tôi ơi.*

Mấy tháng gần gũi, cô đã không còn là blogger bị người ta vu oan năm đó, mà là blogger Hắc Diện Mao Hải được người người hâm mộ. Bài đăng của cô được đọc và chia sẻ với tốc độ chóng mặt, có người tò mò, có người muốn hồng chuyện, cũng có người đơn giản là không có việc gì làm, có người thành tâm chờ đợi nhân vật lớn Hắc Diện Mao Hải trực tiếp trở lại. Trước khi bắt đầu phát trực tiếp tầm hai phút đã có người thấy coser đại danh đình danh vào phòng phát.

Tức thì mưa đạn bay đầy màn hình:

Dân mạng A: *Nghênh đón đại coser giá lâm!*

Dân mạng B: *Nghênh đón đại coser giá lâm +1!*

Dân mạng C: *Nghênh đón đại coser giá lâm +2!*

Dân mạng D: *Vì nữ thần tôi bảo vệ, fan club đến mừng Đại Vương Mao Hải trở lại! Đại Đại cố lên!*

Dân mạng E: *Đại Hắc, coser nhà tôi chắc mong đợi có lâu lắm rồi, sao tôi lại có cảm giác chưa xốt như sắp gả con gái vậy nhỉ!*

Dân mạng...

....

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh nhìn đăm đăm màn hình một lúc lâu, tươi cười Cố Thanh Châu cũng đang ngồi trong phòng làm việc: "Em gái anh cố gắng lắm đấy!"

Cố Thanh Châu cũng đang dùng điện thoại vào phòng phát, nghe vậy đặt đi động lên bàn, nghiêng người hỏi Nghiêm Thanh: "Em gái ai? Em lặp lại lần nữa đi?"

Nghiêm Thanh a một tiếng, kiểu ngao trả lời: "Em gái của em."

Cố Thanh Châu ừm, hôn lên khóe môi Nghiêm Thanh: "Thực tiếp cố lên."

Cố lên, Nghiêm Thanh tự nhủ.

***

"Chào mọi người, hoan nghênh mọi người lại đến xem tôi phát trực tiếp, tôi là Hắc Diện Mao Hải."

"Xuân này của mọi người trôi qua thế nào rồi? Năm mới của tôi xảy ra một số chuyện, trước đó rất hỗn loạn, tôi tin rằng chuyện gì thì mọi người đều đã biết, tôi lặp lại lần nữa, cây ngay không sợ chết đứng. Hôm nay tôi nói với mọi người chút chuyện người bạn trên mạng tên Tôn Ngộ Không mà tôi đã mất liên lạc mấy năm trước nhé, vui làm sao là tôi đã tìm được anh ấy, à mà không, là anh ấy tìm thấy tôi."

Trong phòng làm việc, nghiêm Thanh với Cố Thanh Châu nhìn nhau cười.

Trong cơn mưa đạn, **Máy dọn nhà màu xanh** giành nói: *Chúc mừng Đại Đại!*

Nghiêm Thanh: "Cảm ơn lời chúc mừng của Màu Xanh."

Đây đúng là phân rõ thực ảo mà, rõ ràng hai người đang ngồi cùng một chỗ, lại muốn tách ID ra không để cho ai biết."

Tiếp đây là hội fans hâm mộ của coser đến chúc mừng, đội hình được xếp ngay ngắn, dải chữ chúc mừng giăng đầy màn hình.

Từ những thứ đó thì vẫn có thể thấy một vài bình luận trái chiều, đồng thời nói thẳng ra thì khá cay nghiệt:

Có phải có quá nóng vội rồi không? Chuyện có làm kẻ thứ ba còn chưa tẩy trắng xong mà đã vội lên đây phát trực tiếp? Tôi đang lo lắng cho trí thông minh của cô đấy, chúc cô bình an nhé!

Lâu trên này, ngoại trừ chuyện làm kẻ thứ ba thì cô ta còn bức bệnh nhân mắc bệnh nan y vô tội đồng quy vu tận với chồng mình nói còn năm trước nữa đấy!

Fan mới: *Mọi người đang nói gì đây? Mình không hiểu lắm ai đến phổ cập kiến thức cho mình đi!*

Nhưng mà tất cả những câu đó đều bị toàn thể fans của coser với fans của cô xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề ra lấy uy lấp hết.

Nghiêm Thanh bình tĩnh đối mặt với mọi chuyện, trước đó Cố Thanh Châu đã nói cô chuẩn bị tâm lý chuyện gì cũng có thể xảy ra, cô đã sẵn sàng.

"Năm mới cuộc sống mới, và tôi muốn báo cho mọi người một tin vui, tôi thoát ế rồi. Đúng đấy, từ giờ mọi người không thể nói tôi là đồ FA nữa đâu nhé! Sau này chúng ta không thể cùng nhau ăn thức ăn cho cún nữa đâu! 88!"

Móa nó từ bao giờ thế hả, bà cô thoát ế rồi ư, thực sự quá bất ngờ 2333333.

666666 Muốn biết chàng ấy có đẹp trai không?

Hắc Hắc của tôi lợi hại quá, đánh nhanh thắng nhanh, thật đù khổ cho fans FA chúng tôi!!!

Nghiêm Thanh: "Ha ha, không có anh đâu, mọi người nghe tôi nói hết đã nhé. Bạn trai của tôi chính là Tôn Ngộ Không của mười năm trước đó, đúng vậy, chúng tôi đang bên nhau, có phải nghe hơi hoang đường không? Tôi cũng phải rất lâu mới chấp nhận được sự thật này."

Mẹ nó tiếp tục tiếp tục nữa đi, tôi đoán sắp có tiểu thuyết ngôn tình Amway rồi đấy. Tôi muốn trừng thính đâu!

Thế ai đã từng hẹn ước cùng làm FA với nhau ấy nhỉ? Mới mấy tháng không lên Weibo mà bà đã bỏ bọn này đi như vậy?

Vẫy tay xinh chào, thật là một thế giới tàn nhẫn! Tình khi bà cô như thế mà cũng có được bạn trai thì có sao tôi còn độc thân hả?

Rồi rồi, mọi người im lặng, tôi muốn nghe chuyện xưa của cô nàng thích chửi và Tôn Ngộ Không!

Thì ra yêu qua mạng thực sự có chín quã? Đừng nói tôi muốn yêu qua mạng, mẹ tôi sẽ băm tôi ra mất!

Một đợt mưa đạn nữa bay tung tóe...

Ha ha, rõ ràng là thủ đoạn kéo fan, cô cho là chúng tôi sẽ tin? Ông bầu của cô có biết cô cho ông ta đội nón xanh không thể?

Ôi gọi đau mắt quá, bức người ta đến chết thì được cái đếch gì, đồ đàn mới tin cô.

Đơn giản là tao nghe không nổi nữa rồi, buồn nôn quá đi.

Không hẹn gặp lại, tôi đi đây.

Đau lòng cho đại gia của cô, cha tôi nói đàn bà đều là kẻ xấu, quả nhiên đúng vậy.

...

Thời gian phát trực tiếp hôm nay của Nghiêm Thanh không kéo dài liên tục, nó ngắn hơn bình thường. Cô đọc một bức thư, là thư tình Chu Sinh Hào viết cho Tổng Thanh Như, cũng là bức thư mà Cố Thanh Châu đọc cho cô nghe trên vòng quay ngày đó.

"Hận em lại thương em, thế không yêu em lại nghĩ rằng dù em đối xử với anh không tốt thế nào anh vẫn cố chấp yêu em,... Tình thân rối loạn vạn phần, buồn nôn lại buồn cười..."

***

Vì hôm qua Nghiêm Thanh kết thúc trực tiếp sớm nên Cố San San không yên lòng, hôm nay đã đến giờ cửa. Sau đó cô bé thấy anh cả nhà mình mặc đồ ngủ màu trắng ra mở cửa và Nghiêm Thanh kó đầu ra từ phòng ngủ hỏi ai đến vậy.

Khung cảnh này, để cho cô gái nhỏ từ trước đến nay luôn cảm nhận về anh cả của mình là cười ai cũng không thể cười có ấy thì đúng là tàn nhẫn. Đáng lẽ cô nàng phải là người gần gũi với anh cả nhất thế nhưng bây giờ lại như trở thành người ngoài.

Cố San San đứng hình ngoài cửa, Cố Thanh Châu đang tính quay lại phòng ngủ lấy áo khoác thì chợt dừng bước, xoay người nhìn em gái sau lưng, sau đó cười tươi. Và dường như phát hiện tâm tư chưa xốt của cô em gái nhà mình, đưa tay vuốt vuốt đầu cô, một tay vòng qua ôm cô vào ngực, cùng đi vào phòng ngủ.

Nghiêm Thanh đang cáo loạn mái tóc rối bời của mình trong phòng ngủ nhìn Cố San San đi đến, hô a một tiếng, muốn hỏi cô nàng có phải bị gì không sao tự nhiên đến tìm cô.

Nhưng mà cô cảm thấy đây không phải thời điểm để hỏi chuyện này, cô cần rửa mặt, hôm qua ngủ muộn quá, bị ôm nghe giảng đạo tâm lý, thật sự là có bạn trai quan tâm là vậy đó.

Thế là Cố Thanh Châu ngồi bên ngoài với em gái, còn Nghiêm Thanh vội vàng chải tóc đánh răng rửa mặt mặc quần áo. Hôm nay Cố San San khoác áo khoác hồng nhỏ, trông ngọt ngào như quả đào tiên vậy, toát lên sức sống tuổi trẻ, nên cô cũng muốn tìm một bộ như vậy trong tủ đồ, song cuối cùng đành bỏ cuộc, vẫn chọn bộ áo đệm màu phối với quần jeans.

Nghiêm Thanh hỏi cô gái nhỏ: "Tìm chị làm gì thế?"

Advertisement / Quảng cáo

Cô gái nhỏ hơi xấu hổ trước mặt anh trai mình, chỉ bịu môi hất cằm: "Đi, chúng ta xuống lầu nói chuyện."

Vì muốn biết rốt cuộc cô gái nhỏ này bị làm sao, Nghiêm Thanh đi xuống theo, nghĩ thầm chờ lát nữa xong thì đi mua bao thuốc lá, gói thuốc cô để trong túi không hiểu sao tìm mãi không thấy.

Xuống dưới tầng, Nghiêm Thanh trông thấy một chiếc xe đáng con bộ màu đỏ, y như xe đồ chơi trẻ em, rất buồn cười.

Cô hỏi cô nàng: "Xe của em à?"

Cố San San gật đầu, không quan tâm cái này, về mặt nghiêm túc hiện lên trên gương mặt nhỏ nhắn: "Hôm qua có một số kẻ quá khích nói mấy lời không hay, nhưng chị yên tâm, trong giới này em đều quen cả, sẽ không ai nói chị không tốt đâu, đúng cho những lời đó là thật."

Nghiêm Thanh hơi bất ngờ, mặc dù ở ngoài đang lạnh nhưng trong lòng cô ấm áp vô cùng. Hôm qua đúng là không kiên trì nói lâu hơn một chút đã tắt phát trực tiếp, lời nói của cư dân mạng quả thực rất khó nghe, nhưng Cố Thanh Châu đã làm công tác tư tưởng cho cô tốt, cô không muốn bỏ lý giữa chừng cũng không sợ, càng không muốn làm cho người khác lo lắng.

Thế nhưng...

Tất cả những lời động viên kiên cường không cần nói cũng ngầm hiểu được, Nghiêm Thanh cười, dặt tay cô gái nhỏ: "Chị mua Coca cho em"

Cố San San không chịu đi, gầy tay: "Em đang giảm béo."

Gần đây cô nàng đang quay một video quảng cáo, trang phục cực kì nhỏ.

Nghiêm Thanh lại dặt tay cô nàng. lúc này mới kéo đi được, vừa đi vừa nói: "Một lon Coca thôi, không nhiều ca-lo đâu! Em thích uống lắm mà, chị mua cho em loại không độ."

Sau khi có kết quả giảm định, cô vẫn chưa đi tìm cô bé, đây là lần đầu tiên gặp mặt.

Cứ như vậy đi, rất tốt.

Hôm nay cô gái nhỏ uống Coca xong thì muốn đi, Nghiêm Thanh tựa trên cửa sổ xe nói với cô nàng một câu, vừa cười vừa nói: "Rảnh chị dạy em lái xe."

Đại khái hôm đó chứng kiến mà đưa xe của chị gái này quá mức ngẫu nên cô gái nhỏ gật đầu không chần chừ.

Hết chương 46

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Cai thuốc

Chuyển ngữ: *Minh Minh*

Biên tập: *Iris*

Ngay từ đầu Nghiêm Thanh đã xác định mình sẽ lại đi theo con đường nổi tiếng trên mạng, song cô biết mình sẽ không bao giờ thuộc về thế giới mạng này, mà chỉ như là khách qua đường dạo chơi. Trên thực tế, người hám mộ trung thành vẫn cô, bởi lúc cô mới tham gia cô khá nhiều người theo đuổi, nhưng có lẽ đều là những người thích được nuông chiều, hoặc yêu thích làm nũng. Hiểu được điều này làm tâm trạng cô không được tốt lắm, trốn trong phòng làm việc hút thuốc, một phòng toàn khói thuốc, Cố Thanh Châu vừa mở cửa còn tưởng xảy ra hỏa hoạn.

Anh đang định nói gì đó, đi qua chuẩn bị kẹp lấy thuốc của Nghiêm Thanh, không ngờ cô nhanh tay hơn, ngón tay nhỏ nhấn vung một cái, thuốc lá đã ngấm vào miệng, hỏi anh: "Cố Thanh Châu, thế rốt cuộc anh thích em ở điểm nào? Em nghĩ mãi mà vẫn chưa đoán ra."

Trên mạng ai ai cũng nể em, có phải mắt anh có vấn đề nên mới yêu em?

Cố Thanh Châu ngồi cạnh bên Nghiêm Thanh, một tay chống đầu nhìn cô, nhàn nhạt: "Không biết, thích một người làm gì có lý do."

"Tóm lại là vì sao?" Nghiêm Thanh như lưu manh phá khói: "Như em này, em thích anh vì anh đẹp trai, xe anh cũng rất tuyệt."

Anh nháu mày, không ngờ xe sẽ trở thành một ưu điểm của mình.

Song dưới nụ cười của anh, với một Nghiêm Thanh luôn khác người, chiếc Mercedes kia quả thực tặng không ít điểm cho anh.

Advertisement / Quảng cáo

Về phần tại sao không phải cô thì không được?

Nghiêm Thanh dụi thuốc lá gần hết vào gạt tàn thuốc, lại châm thêm một điếu nữa, hít một hơi một vòng khói trắng vào mặt Cố Thanh Châu. Anh nghĩ, ngay từ đầu mình chỉ là một sách không biết cách nói chuyện; nhà họ Cố lớn vậy mà anh chỉ thích phòng sách. Trong phòng sách có máy tính, nhờ nó mà anh quen được cô, chính cô cho anh một quãng thời gian vui vẻ, cô biến mất ngay trước ngày anh định tỏ tình, cứ thế cô biến thành nốt ruồi chu sa trong tâm anh, không có cách nào quên được.

Bao năm nhưng nhớ khiến tình cảm của anh dành cho cô chỉ tăng chứ không giảm, càng ngày càng sâu đậm, nó như biến thành sâu độc, gặm nhấm xương cốt anh từng ngày.

Cố Thanh Châu chậm rãi lại gần, lấy một viên kẹo trong túi áo, bóc ra cho vào miệng cô, tiện thể kẹp luôn điếu thuốc trong miệng Nghiêm Thanh. Nghiêm Thanh vờn tay đòi lại nhưng không thành công, đành phải từ bỏ. Trong miệng có vị ngọt của kẹo – vị hoa quả tươi mát, người đàn ông trước ngày càng sản lại gần, kéo cô rồi lại hôn, đầu lưỡi quấn quýt đẩy viên kẹo ngọt trong miệng cô, không hề tách rời.

Nghiêm Thanh nhún người, lập tức được Cố Thanh Châu ôm đặt lên đùi mình, anh nâng hàm dưới lên làm cho nụ hôn này càng sâu hơn, đầu lưỡi như bao lấy viên kẹo đang bơi trong miệng cô. Cô nuốt vị ngọt do kẹo tan ra, ngón tay nắm chặt áo anh. Cô có thể cảm nhận được lưỡi anh đang treu chọc trong miệng mình, viên kẹo chậm rãi hòa tan, càng hôn càng nhỏ. Mė man chìm đắm, nụ hôn ngày càng nồng nàn, hai người đẩy đưa không phân biệt ai với ai, cơ thể anh nóng dần lên, cánh tay nổi đầy cơ bắp, đặt sau lưng cô như siết chặt, ghì cô vào mình.

Cuối cùng khi được anh buông ra, Nghiêm Thanh vô thức nuốt một ngụm nước bọt, yểu hậu trượt lên trượt xuống, chợt nhận ra viên kẹo trong miệng mình không còn nữa. Mà trong lúc Cố Thanh Châu cười, viên kẹo trên đầu lưỡi anh đã hóa nhỏ đến mức như chỉ còn là hạt vừng nhỏ trong suốt, không nói cũng biết chuyện gì vừa xảy ra.

Cô đảo mắt, tay anh đã luồn vào trong áo cô vuốt ve tấm lưng trần, khàn giọng trò chuyện: "Cai thuốc đi em, khi nào muốn hút thì hãy ngậm kẹo, hoặc anh có thể cho em ăn như thế này."

Nghiêm Thanh chớp mắt, trong lòng như có mưa bom bão đạn – mẹ nó, Cố Thanh Châu, anh dám dùng sắc đẹp đến mê người dụ em cai thuốc!

Đúng là kê thuốc đúng bệnh, với Nghiêm Thanh, đây là cách hiệu quả nhất để cô cai thuốc.

Nghiêm Thanh chợt cười thành tiếng, ôm cổ người đàn ông, hỏi: "Thế anh có chịu đựng bao lâu rồi vậy?"

Cô vẫn luôn cảm thấy chuyện mình hút thuốc lá chẳng có vấn đề gì, còn anh xưa nay chưa từng biểu hiện điều gì, cho nên cô chưa bao giờ hỏi anh, cũng không nghĩ mình nên tránh đi một chút. Song hôm nay xem ra là người đàn ông này cực kỳ đé ý, thật không biết anh phải nhịn bao lâu đến hôm nay mới chịu nói.

Liên quan đến vấn đề này, thấy Cố muốn giải thích, lần đầu tiên anh thấy cô hút thuốc lá ở bên ngoài quán cơm thành phố Lâm. Cả nhà anh không một ai hút thuốc, giảng viên trong trường cũng vậy, cho nên đó là lần đầu tiên có người phá khói vào mặt anh trong từng ấy năm sống trên đời; anh cũng biết cô nàng không thích mình, hai người có hiểu lầm nên anh cố chịu đựng.

Sau đó...

Sau đó anh đành trơ mắt nhìn cô hủy hoại sức khỏe, chẳng biết phải làm thế nào? Bản thân anh còn chưa lo được, sau này cô nàng sẽ không kết hôn không có người thích, dù là gì thì anh cũng phải chịu đựng, không quan tâm điều gì chỉ cần ở bên cạnh làm bạn với cô.

Còn bây giờ...

Bây giờ đã bỏ lên được vị trí bạn trai, nên việc này không thể dễ vậy được.

Cố Thanh Châu đảo mắt nhìn Nghiêm Thanh, não loạn như trẻ con lắc lắc cổ: "Cai đi, được không em?"

***

Hiếm khi Già Vân được nghỉ ngơi, hẹn ăn cơm tại nhà Nghiêm Thanh. Khi cô ấy đến Cố Thanh Châu ra mở cửa, Già Vân đi vào phòng bếp cười hi hi với cô bạn thân: "Tao nói mà, tao nói mà, hai người, ha ha, chà chà đúng là ngược đãi những kẻ FA như tao đây."

Cô đẩy đẩy cô nàng: "Đi, đi ra đi, ra ngoài đợi."

Thế là Già Vân đi ra, ngồi trong phòng khách một lúc thì cảm thấy nhà Nghiêm Thanh như thiếu chút gì đó. Cố Thanh Châu mang bánh kẹo ra, cô nàng không ăn, anh lại đưa sô-cô-la.

Già Vân lấy là lạ, mình quen biết Nghiêm Thanh đã lâu, khi còn bé không có điều kiện ăn đồ ăn vặt, lớn rồi cũng không còn hứng thú nữa, bình thường cô nàng cả ngày không ăn một viên kẹo nào, nhưng thuốc thì hết bao này đến bao khác, trong căn nhà này tự nhiên nhiều thêm một đồ ăn vặt, là thấy Cô thích ăn sao?

Nhưng Cố Thanh Châu khoát khoát tay, mang theo vẻ đắc ý cười cười chỉ Nghiêm Thanh đang còn trong phòng bếp: "Đều là mua cho cô ấy, gần đây cô ấy cai thuốc."

Già Vân: "..."

Chuyện cai thuốc này trước đây không phải cô chưa từng khuyên bạn thân mình, nhưng loại người như Nghiêm Thanh sao có thể nghe nổi, càng không thể có khả năng sẽ cai được, câu cửa miệng của nó là: "Đời người ngắn ngủi, nên tận hưởng niềm vui trước mắt."

Advertisement / Quảng cáo

Khi đó niềm vui của Nghiêm Thanh chính là khói thuốc.

Già Vân mở to hai mắt nhìn Cố Thanh Châu, thờ dãi: "Cũng chỉ có anh mới quản được nó."

Cố Thanh Châu lại có vẻ sung sướng đắc ý.

Thật ra ban đầu không phải là ngoan ngoãn nghe theo, thật sự là giống như đứa trẻ không nghe lời, nửa đêm nửa hôm như trộm lên lút ra ngoài mua thuốc, còn không dám mang về, chỉ sợ bị anh phát hiện, ngồi xôm ở cửa phòng bảo vệ tiểu khu cùng hút thuốc với nhân viên bảo vệ trực đêm, cũng rất biết kiểm chế, chỉ hút một điếu còn lại đều đưa cho người ta, sau đó quay về nhà ngủ.

Thật ra anh vẫn chưa ngủ, trong lòng buồn cười nhìn cô trước khi xuống giường còn gọi nhẹ tên anh, tưởng là anh không đáp lại thì chắc đã ngủ say, sau khi quay lại giả bộ như không có việc gì để anh đừng quấy rầy cô ngủ, bị anh trực tiếp để xuống giường bức cô khai ra.

Đêm đó anh có ý xụ mặt, kẻ trộm hút thuốc là Nghiêm Thanh nhìn rất sợ, lại bắt đầu quần lấy cô, lúc anh coi quần áo của cô cô còn chủ động hơn cả anh, ào ào cởi hết đồ của mình rồi dính chặt anh, làm anh không nhịn được bật cười, liền nhìn cô nằng nề mặt trời lên người anh, nháy nháy đôi mắt to.

Sau đó anh không hề nương tay chút nào, ôm người ta trên đùi dày vò rất lâu, Nghiêm Thanh bụng cạn, nhất thời không chịu được tư thế này, cuối cùng mờ mờ hồ hồ kê khẽ nhại mắng anh: "Cố Thanh Châu, cái tên chó chết này mau buông em ra, anh biết tay em!"

Anh thẳng lưng lên đỉnh, cô liền giống như bị bóp lấy cổ, chỉ có thể mềm eo cầu xin tha thứ.

Đêm đó sau khi bị anh trấn áp một lần, cô nghiêm chỉnh hơn, không dám tái phạm.

Ngoan cũng có chỗ tốt, Cố Thanh Châu rất thương cô, gia đình họ Cố từ Cố San San đến Cố Khải Nguyệt có ai là không thích anh? Nghiêm Thanh cũng không thể nào trốn khỏi bàn tay của anh cả họ Cố, anh dẫn cô đi ăn gà rán, đi ăn cháo với sủi cào tôm, mỗi lần đều gọi Cố San San đi cùng, cô gái nhỏ không hiểu nổi vùng trộm nhân tín cho anh mình: "Anh cả à, yêu đương không phải thế này, hai người hẹn hò còn mang theo bóng đèn công suất lớn như em theo làm cái gì hả?"

Cố Thanh Châu đưa tin nhắn cho Nghiêm Thanh nhìn, cô biết được rất nghiêm chỉnh nói: "Đừng nghe con bé, em thích đi ba người."

Thế là mỗi tuần tiếp tục gọi em gái ra một lần như cũ, vì để tránh cho cô nằng nề kiên nhẫn chuồng mắt nên còn gọi thêm Lý Mậu đến.

Lúc này cô gái nhỏ mới ngoan ngoãn đến, còn là đến từ rất sớm.

Nghiêm Thanh rất hài lòng, con đường cai thuốc càng ngày càng thuận lợi.

Tận mắt nhìn thấy bạn thân không còn cả ngày phi phèo thuốc lá, thay vào đó là ngậm kẹo rột rột trong miệng, đồng chí Già Vân giờ ngón tay cái lên nói với Nghiêm Thanh: "Tao hoàn toàn bãi phục thầy Cố nhà này."

***

Nhoáng một cái đã hết mấy ngày nghỉ lễ, học sinh nhao nhao quay lại trường, Cố Thanh Châu bắt đầu lên lớp, sinh hoạt không khác lúc còn ở trong trường là bao, chỉ khác là đường đi xa hơn rất nhiều.

Trường khoa Vương biết Cố Thanh Châu chuyển đến hoa viên Đồng Sơn thì vuốt vuốt hai túm tóc trên đầu cảm thán: "Chà, chà mỗi ngày đi đi về về hơn hai tiếng, chú được đấy."

Cố Thanh Châu chỉ cười nhẹ, cùng trường khoa Vương đến nhà ăn số hai ăn cơm còn gói thêm mấy phần đồ ăn về, đều là những món Nghiêm Thanh muốn ăn.

Đêm nay cô mở trực tiếp, nói về chủ đề khoảnh khắc động lòng với đối phương.

Mưa dạn bay đầy trời

"Ui chà, cách màn hình mà tui còn nghĩ thấy mùi yêu đương lên men, Hắc Hắc, bà thay đổi rồi, trước kia bà tuyệt sẽ không nói mấy chuyện nhảm chán í ẹ thế này đâu."

"Chó độc thân ghé chơi, chủ đề này không hay, mời chủ đề tiếp theo!"

"Rồi rồi rồi, biết cô có bạn trai rồi, mời chủ đề tiếp theo!"

"FA hai mươi lăm năm chưa từng động tâm, mời chủ đề tiếp theo!"

Advertisement / Quảng cáo

Tay miệng Nghiêm Thanh đều ngựa, chỉ có thể ăn Lou mei Cố Thanh Châu mang về để mài răng, cười nhìn mưa bình luận, đáp: "Đúng thật là tôi có thay đổi chút chút, bây giờ tình yêu là mối quan tâm hàng đầu của tôi, nhưng mà tôi vẫn khuyên mọi người đừng giống tôi, trừ phi người yêu của mấy người giống bạn trai của tôi, không không, vẫn nên đặt tình yêu ở cuối đi."

"Đậu xanh! Cay mắt tui rồi, khoe ăn ái không thích hợp với cô!"

"Ôm chặt bạn tai tôi, hử, bạn trai tôi cũng rất tốt!"

"Năm đó là ai từng nói đặt tình yêu lên đầu là đồ ngốc vậy ta? Mặt có đau không?"

Máy quét lông xanh: "Anh ta có thực sự tốt đến vậy?"

Nghiêm Thanh giương mắt nhìn Cố Thanh Châu đang ngồi bên cạnh cô, im lặng cười, nói với cư dân mạng: "Anh ấy cực kỳ cực kỳ tốt, tôi yêu anh ấy."

Đây rõ ràng là cô nằng nề não đang rơi vào bể tình, làm cho cư dân mạng buồn nôn muốn chết, nhưng Cố Thanh Châu lại được lợi, Nghiêm Thanh rất ít khi nói những lời như vậy, nói trước mặt đông đảo mọi người như thế này cũng là lần đầu tiên.

Nghiêm Thanh nói tiếp: "Liên quan đến chuyện lần trước bị người ta tung tin, sau này tôi nghĩ, nếu một mực không chịu xuất đầu lộ diện phải chăng tôi đang chột dạ? Nên như thế là đủ rồi, người đàn ông tốt như vậy hà cớ gì tôi phải làm kẻ thứ ba của người khác? Tổng giám đốc tập đoàn Cố thì đúng là không tôi, nhưng anh ta không thể bị được với người đàn ông của tôi, trước đó đúng là tôi làm trong đài phát thanh nhưng bây giờ đã từ chức, chuyện kẻ thứ ba gây rối kia đúng là có một phần trách nhiệm thuộc về tôi, tôi xin nhận lỗi, mấy người một mực muốn làm rõ chuyện này tôi cũng không quan tâm nữa. Trước kia tôi luôn đeo mặt nạ khi đi tọa đàm, sau này sẽ không, tôi không có gì cần phải giấu diếm nữa, dù sao tôi cũng bị điều tra không ít rồi."

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đương Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Biến đổi

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Theo từng số phát trực tiếp của Nghiêm Thanh, đám người hâm mộ dần biết thêm nhiều chuyện về người bạn trai mà cô yêu đến chết đi sống lại kia. Trên thực tế họ không có ý, biểu hiện của con gái khi yêu đều rất ngọt ngào, trong khi đó Nghiêm Thanh bây giờ hoàn toàn không có ý định che giấu bản thân, nghĩ sao nói vậy, thích phát cái gì phát cái đó, tùy ý tự nhiên.

Đầu tiên là nghề nghiệp. Một lần nọ, Nghiêm Thanh đăng bức ảnh chụp đường Tư Minh ở đại học Dương cùng với nội dung chờ thời Cố tan lớp lên Weibo, khiến bình luận hôm đó của cô tãi mãi không hết, hết bình luận này đến bình luận khác chen nhau để được đăng lên. Không chỉ vậy, trong tin nhắn chờ cũng đều là xin truyền thụ kinh nghiệm, có người còn muốn được tận mắt chứng kiến nhân vật chính.

Thế là Nghiêm Thanh hỏi ý kiến Cố Thanh Châu. Thấy Cố lấy di động của cô tự chụp mình một tấm ảnh rồi đưa cho cô: "Em đăng đi."

Nghiêm Thanh ngấm đi ngấm lại, ngấm mãi bèn lắc đầu bảo không được.

Cố Thanh Châu đang mở cửa xe chuẩn bị ngồi vào bồng chóc sững lại.

Nghiêm Thanh nói: "Tấm này đẹp quá, không được."

Anh cười tươi, hỏi vậy làm sao bây giờ?

Sau đó Nghiêm Thanh đăng bức ảnh bàn tay anh lên Weibo, đám fans thông minh sức nhận ra được hai điều từ bức ảnh đôi tay kìa vô lăng một là tay của thầy Cổ cực kỳ đẹp, hai là thầy Cổ chạy Mercedes-Benz.

Weibo Nghiêm Thanh đón nhận thêm một đợt fans cuồng tay. Cô rong ruổi trong thế giới mạng đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt thấy được đáng cuồng tay ngưỡng mộ từ lâu. Thật sự bội phục sát đất, sao có thể chỉ dựa vào bàn tay mà đã trở thành fan hâm mộ người ta được nhỉ?

Cô hỏi anh: "Nếu gương mặt anh khó nhìn thì liệu mấy người đó còn hâm mộ anh không?"

Cổ Thanh Châu đang ngồi soạn giáo án bên bàn nhỏ nghe vậy bên nghĩ thử, sau đó trả lời: "Em cũng nhờ vào giọng nói của mình để chinh phục được bao nhiêu người theo dõi đấy thôi, cho nên chuyện này chẳng có gì lạ cả. Bây giờ là thời đại tự do yêu thích thần tượng, chuyện gì cũng có thể xảy ra mà."

Sau đó anh nhìn qua tay mình, nói về không chắc chắn lắm: "Bọn họ nói tay của anh nhìn có cảm giác rất cảm dục, không biết đoán từ đâu nhỉ?"

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh cười lần cười bò đến nỗi suýt nữa rơi xuống đất.

Cổ Thanh Châu nói: "Em đừng cười, đang hỏi em nghiêm túc mà, sao anh có thể cảm dục được?"

"Vâng." Nghiêm Thanh gật đầu, tất nhiên không có khả năng đó đâu, chàng lớn ăn mặn đã lâu nhưng chưa từng có thời gian ngừng lại ấy chứ.

Không chỉ thích tay mà mọi người còn say mê cả giọng nói của thầy Cổ. Một buổi nọ Nghiêm Thanh vô tình bị cảm nên đánh xin lỗi mọi người khi phát trực tiếp. Hiếm khi cô thể hiện thiếu chuyên nghiệp như lần này, suy cho cùng nguyên nhân là do tối qua quần quýt làm loạn với Cổ Thanh Châu trong nhà tắm mới bị cảm lạnh như thế này. Đám fans thì ngược lại, họ cảm thấy không sao cả, dù sao Hắc nương nương được yêu thích không phải nhờ giọng nói nũng nịu nên khi cắt giọng khàn khàn không hề khiến mọi người bận tâm.

Nghiêm Thanh đang cảm động thì nhìn thấy làn mưa bom bão đạn trong khung bình luận:

Vậy chị gọi thầy Cổ ra giúp đi, để chúng tôi nghe thầy Cổ nói chuyện nào!

Nghiêm Thanh bực bội nhìn người đàn ông bên cạnh, nghĩ thầm, mẹ nó đây là nơi bà đây phát trực tiếp mà mấy người nói thế là có ý gì há? Đuổi bà đây đi để gặp gỡ người đàn ông của bà sao? Thật sự là đám fans kiên cường dai dẳng như nước sông chảy, chẳng có chút tin tưởng cơ bản nào giữa người với người cả.

Cổ Thanh Châu cũng rất ngại, anh đã quen với hình tượng nghiêm túc chững chạc ở trường, chỉ thỉnh thoảng trêu chọc Nghiêm Thanh khi về nhà. Việc này một khi đã ngiên thì chẳng có cách nào cai được, thật sự xin lỗi người hâm mộ của anh, vậy nên fans đã yêu cầu anh sẽ tình nguyện thỏa mãn mọi người.

Thế là hôm ấy Cổ Thanh Châu lấy thân phận người đàn ông của Hắc Diện Mao Hải lần đầu tiên lên trực tiếp:

"Chào mọi người, hy vọng mọi người luôn ủng hộ Hắc Diện Mao Hải."

Chỉ nói mấy chữ như vậy mà như ly rượu nặng làm say mê không biết bao nhiêu cô gái, một trận mưa bom nữa trên khung bình luận:

Gào gào gào gào gào gào tôi đi chết đây.

A a a a a hay quá!

Mẹ nó, giờ này mà còn ở cùng nhau! Tao thực sự tin Hắc Hắc có bạn trai rồi.

233333 nói thêm câu nữa đi! Nói nhiều hơn nữa đi mà!

Nghiêm Thanh lạnh lùng hỏi: "Có phải tôi nên nhường chỗ luôn không?"

Mưa đạn lần nữa tung bay:

23333 Nên nên!

Hahaha lời này là cô nói, không phải bọn tôi đâu nhé!

Ồ trời, tức rồi? Có tức giận nhưng vẫn phải thả thầy Cổ ra nhá!

Được được, câu tiếp theo tặng cho thầy Cổ!

Nghiêm Thanh: "..."

Cổ Thanh Châu cười khế, đưa tay vuốt vuốt gương mặt sụp đỏ của cô nàng nào đấy, Nghiêm Thanh ngoảnh sang đối diện với anh, há mồm muốn cắn.

Mưa đạn vẫn tiếp tục:

Fucking you, tao nghe được tiếng ma sát! Hô hô hô, tiếng cười của thầy Cổ làm tao vấn vương ba ngày được đó!

Chúng ta có phải quá đáng rồi không? Tôi cảm giác một giây nữa thôi Hắc Hắc sẽ lại mắng chửi đầy mọi người a!

Đùa à, bạn trên cho rằng bây giờ bà có này thực sự là Hắc Hắc của trước kia chắc? Bà có ấy bây giờ không biết mắng người là thế nào đâu, yên nào!

Một giây sau Nghiêm Thanh nói: "A, bà đây nhện mấy người lâu rồi nhé, mẹ nó người trước kia yêu tôi đến chết đâu rồi? Mấy người mà còn thế này là tôi tắt trực tiếp đó, trò chuyện không nổi nữa rồi có biết hay không hà!"

Nhưng câu này hoàn toàn vô dụng, mưa đạn tiếp theo là:

Ế, thầy dạy khoa nào thế? Tôi muốn đi nghe giảng.

Nghiêm Thanh: "..."

Mẹ nó bây giờ mắng người cũng vô dụng rồi ư? Đúng là lòng tham vô đáy.

Cổ Thanh Châu bị đủ loại biểu cảm của Nghiêm Thanh chọc cười đến mức phải ôm bụng ngồi xồm trên sàn nhà, đau hết cả bụng, cuối cùng xua tay và nói: "Thôi em nói, em nói đi, anh ra ngoài nấu đồ ăn khuya cho em"

Song phản nản cũng chỉ phản nản vậy thôi, đám fans tổng kết, Hắc Hắc nhà bọn họ nghĩ một đảng làm một nẻo, tuy ngoài miệng hay chê bai nhưng ngày nào cũng thích phát bánh gato trên Weibo quên cả trời đất. Có điều, nếu ai đụng đến thầy giáo nhà cô cô sẽ giận đến bỏ mẹ nhận cũng không ra.

Đúng là con người... không tiếc vung bánh gato lớn cho đám fans mà!

***

Ngày lễ đầu tiên sau năm mới đặc biệt quan trọng với đại đa số sinh viên đại học chính là ngày Valentine's, tuy nó là ngày lễ của người nước ngoài nhưng sức nóng của nó sau khi du nhập vào trong nước không hề giảm. Hàng năm, biết bao nam thanh nữ tú đã bắt đầu lên kế hoạch đón lễ từ sớm.

Đại học Dương cũng tổ chức một buổi tiệc trong hội trường, giảng viên và sinh viên đều có thể tham gia.

Các năm trước Cổ Thanh Châu đều không tham gia, ngày lễ này năm nào cũng như năm nào nhưng năm nay thì khác. Trường khoa Vương hỏi anh: "Có dẫn bạn gái đến không?"

Anh gật đầu.

Trưởng khoa Vương đang lên diễn đàn sinh viên nghe thấy vậy thì vuốt tóc: "Chú lại muốn lên trang đầu rồi."

Advertisement / Quảng cáo

Cố Thanh Châu cười khẽ.

Vào ngày Valentines anh có tiết, đã hẹn tới về sẽ đón Nghiêm Thanh. Cô nhắn tin WeChat cho Cố San San hỏi con bé hôm nay có rảnh không.

Cô gái nhỏ lo lắng đến nóng ruột, hỏi: "Không phải không có người hẹn, em làm gì có nhiều thời gian rảnh rồi."

Nghiêm Thanh bật cười, hỏi lại: "Có mấy thứ chị không biết nhiều lắm, em có thể giúp chị không?"

Cố San San ngồi trong căn phòng lớn hơi cô đơn lạnh lẽo, rõ ràng cô là cô gái nhỏ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, tại sao lại đến mức ngày Valentines mà chẳng có ma nào mời đi chơi, đồng thời hẹn người ta lại bị từ chối! Lý Mậu, anh gọi làm!

Chuyện này chưa tính là gì, mấy cô nàng dưới tay quản lý của cô mới sáng sớm đã bàn tán chuyện áo quần tóc tai, cả tầng đều đang chia sẻ một thứ để quyến rũ những chàng trai đang bán rất chạy, đến phiên cô thì cấp dưới lễ phép hỏi một câu: "Sếp ơi, chị có muốn thử một chút không?"

Bực tức của Cố San San từ đó mà ra, thử cái đầu cô, thử cho ai xem!

Chán nản xa tay, đánh làm người tốt, nói với mọi người hôm nay có thể tan làm sớm, trên đường về không nên vội vã, mọi người có đủ thời gian chăm chút cho mình thật đẹp để có một đêm thật hoàn hảo, hi vọng sau đêm tình nhân này sẽ trở thành người một nhà.

Khóc!

***

Nghiêm Thanh lái xe thẳng đến Cố thị để đón Cố San San, cô gái nhỏ ngồi vào chiếc Harry đỏ nhìn tay lái lưa trong xe thì tâm trạng khá hơn một chút, gạt nhẹ tay áo chị vội về mong đợi: "Bao giờ chị dạy em?"

Nghiêm Thanh nói: "Lúc nào cũng được, em gọi chị sẽ đến."

Cố San San chớp nhìn cô, cảm thấy người này tốt quá, chị ấy không hề ghét mình.

Hai người đến salon làm tóc mà Cố San San chỉ, cô gái nhỏ quen thuộc tìm quản lý chính và giới thiệu Nghiêm Thanh: "Đây là chị tôi, tôi nay chỉ ấy có buổi tiệc quan trọng nên Đại Khánh cậu phải hóa vệt thành thiên nga đấy, nếu không lần chụp hình sau không gọi cậu đâu."

Nghiêm Thanh vừa nghe đã hiểu, hẳn là vị này cũng trong giới coser, theo cô nàng này lẩn lộn trong giới đã lâu.

Vị giám đốc tạo hình tên Đại Khánh giậm tay giậm chân, không nghe theo: "Này này, Đào Đào, cô cho tôi chút mặt mũi được không hả, đừng có mà gọi tên thật tôi ra chứ!"

Cố San San không kiên nhẫn: "Rồi rồi rồi, ừ thì Leo được chưa, nhanh làm việc đi."

Đại Khánh xoay người ti mi đánh giá Nghiêm Thanh: "Chị gái có phong thái đặc biệt quá, không thành vấn đề."

Thế là Nghiêm Thanh bị cậu ta ấn ngồi xuống, bắt đầu từ việc chăm sóc tóc. Tuy cái tên Đại Khánh nghe hơi quê mùa nhưng tay nghề lại khá tốt. Khi Nghiêm Thành ngồi trên ghế xoay tròn mặt mấy giò đồng hồ đến mức sắp hết kiên nhẫn chuẩn bị phát cáu, cuối cùng Đại Khánh cũng vỗ tay mãn nguyện nói: "Xong."

Xoay ghế lại, người trong gương trông hơi lạ lắm, tóc xoắn bồng bềnh, dây dẫn nhuộm màu xanh đen, nhưng chỉ khi đứng dưới ánh mới có thể trông thấy. Trong khi làm tóc có người đến làm móng. Cố San San chọn màu hồng phấn.

Nghiêm Thanh ngấm ngón tay mình mà cảm giác không quen, cô lớn đến từng này rồi mà giờ mới dùng màu hồng.

Tuy nhiên cô khá thích màu này, thích màu sắc trên người Cố San San.

Sau đó đến phần trang điểm, việc này Đại Khánh không thể nhúng tay, bởi vì Cố San San đã lấy ra một cái rương đen lớn từ phòng làm việc của cậu ta, phía trên dán thật to chữ "COSER", có vẻ như là đồ chuyên dụng của cô nàng.

Cố San San mở nắp rương, dần thành ba tầng. Cả ba tầng chứa đầy đồ, chai chai lọ lọ nhiều không kể xiết, cô bé nói với Nghiêm Thanh: "Cái rương này em gửi cậu ta, chị yên tâm chỉ mình em dùng thôi, rất sạch sẽ."

Nghiêm Thanh chỉ vào cái rương hỏi cô gái nhỏ: "Của em cả ư? Có dùng hết không?"

Cô nàng mặt mày hớn hơ: "Đồ trang điểm của con gái là bộ mặt thứ hai, tất nhiên là dùng hết rồi."

"Nhưng mà chị lại thấy em không trang điểm nhìn đẹp hơn nhiều."

Lời này giống y đúc lời của mấy tên đàn ông khổ khan, Cố San San cũng đoán được Nghiêm Thanh không phân biệt được trang điểm là thế nào, nhưng được khen đẹp thì ai cũng vui.

Sau đó Nghiêm Thanh lại bị bắt ngồi trên ghế rất lâu, cô gái nhỏ chăm chú tô vẽ lên gương mặt của cô, dùng rất nhiều thứ mà cô chưa từng thấy, còn uốn cong mí mắt. Nghiêm Thanh không quen nước mắt chảy đầy mặt, cô gái nhỏ hỏi to: "Đừng đừng, không được khóc, sẽ hủy lớp trang điểm đó!"

Cô rất muốn hỏi, khóc với trang điểm thì liên quan gì với nhau, đào mắt đã thấy mí mắt nhẹ đi, cái cảm giác khó chịu biến mất.

Cố San San bắt đầu dĩ cầm lông mi giả trên tay: "Được rồi, dù sao gương mặt chị cũng không đến nỗi nào, không cần thêm lông mi nữa."

Nghiêm Thanh đưa tay sờ sờ hàng lông mi của cô nàng, hỏi: "Đây là thật hay giả?"

Cô gái nhỏ như bị giẫm phải đuôi: "Đương nhiên là thật rồi!"

Nghiêm Thanh "ồ" một tiếng, giờ trò xấu lấy tay gạt gạt lông mi của cô nàng, Cố San San đau lòng đến giậm chân, cầm cọ má hồng chỉ vào Nghiêm Thanh: "Chị có muốn làm nữa không đấy!"

Đại Khánh đứng bên cạnh nói với vẻ kì lạ: "Đào Đào, hai người có đôi mắt giống nhau thế, là chị họ ngoại hay chị họ nội thế?"

Cố San San ngoảnh sang nhìn Đại Khánh, nghĩ thầm cả hai đều không, người này tương lai có lẽ sẽ là chị dâu của cô, cậu có thể im lặng đi được không?

Màn đêm dần buông xuống, Nghiêm Thanh ngồi một lúc móng cũng bắt đầu tê rần, cảm nhận sâu sắc được chuyện làm phụ nữ không hề dễ dàng. Cô thầm nghĩ chuyện hôm nay chỉ làm một lần mà thôi, lần sau chắc chắn sẽ không làm nữa thì nhận được điện thoại của Cố Thanh Châu, anh báo vừa tan học, sẽ đến đón cô ngay. Nghiêm Thanh nhìn mình trong gương, chờ anh đến đón.

Cố San San tìm Nghiêm Thanh lấy chìa khóa xe nói rằng đánh rơi cái gì đó trong xe, khi trở về trong tay còn cầm theo một túi giấy, cô đưa đồ trong tay cho cô: "Chị xinh lắm, thẩm mỹ của anh em tốt lắm, chỉ còn thiếu cái này thôi, chị cầm đi."

Nghiêm Thanh xé bao bên ngoài lấy ra một cái túi xách, Đại Khánh đứng bên cạnh hít vào một hơi, là kiểu dáng số lượng có hạn mà cậu không mua được, thẳng trước trên mạng ra giá gấp năm lần.

Cố San San đỏ mặt: "Đây là cái túi lần trước muốn tặng cho chị, chắc là chị chưa mở ra xem nhì, rất đẹp đúng không?"

Nghiêm Thanh gạt đầu, nhìn ra đây là kiểu dáng cô nàng này thích, cô cất lại cái túi vào bọc.

Advertisement / Quảng cáo

Cố San San nói: "Lúc này không cho phép chị trả lại, như thế em rất mất mặt đấy, có biết không?"

Nghiêm Thanh nhìn Cổ San San, đột nhiên cười rộ lên, trong mắt hơi phiếm hồng, có lẽ là bị lông mi hun.

Cô ù, cảm túi xách trong tay lắc lắc, nghe thấy cô gái nhỏ thờ dài ca ngợi: "Đẹp quá, em yêu chết mất."

Nghiêm Thanh đưa tay ôm Cổ San San vào trong ngực ẩn ẩn, nói câu cảm ơn.

Lúc Cổ Thanh Châu đến thì trời đã tối đen, dạ hội tám giờ mới bắt đầu, bọn họ vẫn còn thời gian đi ăn một bữa cơm, anh chờ ở cửa ra vào gọi cho Nghiêm Thanh, ánh sáng không tốt, bóng hình mờ mờ, chỉ thấy được có một cô gái đáng người yêu điệu tóc tài như nữ sinh năng lực vậy bước xuống lầu, đường cong cơ thể rất quen thuộc, nhất thời Cổ Thanh Châu không kịp phản ứng.

Cho đến khi cô đến gần, tiếng chuông điện thoại đi động quen thuộc trong túi cô vang lên, Cổ Thanh Châu mới ngáp ngừng lên tiếng: "Nghiêm Thanh?"

"Anh cúp máy trước đi." Nghiêm Thanh nói xong xoay một vòng trước mặt anh, hỏi: "Đẹp không anh?"

***

Cổ Thanh Châu chỉ cảm thấy cô gái bình thường bên cạnh anh đã thay đổi một cách vi diệu, anh vô thức nhìn về giày cô, phát hiện giờ phút này Nghiêm Thanh đang đi đôi giày cao gót anh tặng, lại cố gắng xuyên qua ánh đèn mờ tối nhìn lên, phát hiện chiếc váy mà Nghiêm Thanh đang mặc chính là chiếc váy anh đưa cho cô.

Cổ San San trốn sau cánh cửa lần cầm khăn giấy lau nước mắt, nín lấy Đại Khinh nói: "Nhìn xem anh tôi ngốc chưa kia, không ngờ anh ấy cũng có ngày hôm nay, sao tôi thấy hơi buồn nhì, như thể anh sắp già đi ấy."

Cổ Thanh Châu bước đến cầm tay Nghiêm Thanh, nói một câu hỏi lỗi: "Anh không nhận ra em."

Nghiêm Thanh muốn hiệu quả thế này, vô cùng hài lòng.

"Em đẹp quá." Anh trầm trồ, vào khoảnh khắc này Nghiêm Thanh vẫn là cô nàng khí phách của anh nhưng anh lại không thể nói nên lời sự khác biệt. Gương mặt cô toát lên vẻ dịu dàng, mái tóc dài của cô uốn xoắn thành lọn lớn, cô cười nhẹ nhàng mang theo chút thẹn thùng, cô nhẹ khoác tay qua khuỷu tay anh, thúc: "Chúng ta sẽ đến muộn mất."

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Buổi tiệc

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Buổi tối ngày lễ Valentine, diễn đàn sinh viên đại học Dương bùng nổ! Hôm ấy khắp nơi nức nức đi chơi ngày lễ dành cho các cặp đôi thì ắt hẳn diễn vắng hoe, nào ngờ nó trở nên tấp nập chỉ vì một tiếng trước có tin, thầy Cổ – đóa hoa của khoa Văn học sẽ dẫn theo bạn gái đến dự buổi tiệc năm nay!

Các cặp đôi đang tình tứ anh em em ở góc khuất trong sân trường giờ cũng chẳng thiết tha nữa, bấy giờ nghe có chuyện hay không hẹn mà cùng chạy ào ào đến hội trường. Đồng thời đám FA không bao giờ bước chân ra khỏi phòng vào ngày này trừ khi tòa nhà kì túc xá sắp cũng dừng cảm tình nguyện chạy đến, đâu có phải bỏ trong con run lấy bấy cũng phải bỏ đến xem bạn gái thầy Cổ rốt cuộc là ai thì chết mới nhắm mắt được.

Do đó hội trường bị chen lấn đến kín mít. Đám sinh viên rất hiếu chuyện, sợ sân nhảy bị chật quá thầy Cổ không thể trở tài được nên đều ngoan ngoãn đứng ở cửa ra vào hay những chỗ vắng, ai không vào được cũng không tức giận bỏ đi, lặng lẽ chờ bên ngoài hành lang xem tình hình bên trong. Nhìn từ trên cao có thể trông thấy trên lầu một quán cà phê nào đó cũng chật ních người là người.

Đêm nay quán cà phê cực kỳ đông khách!

Mọi người chờ thêm một lát để thầy Cổ đi ra sẽ xem thầy ấy.

Advertisement / Quảng cáo

Trên diễn đàn sinh viên, nhiều bài đăng như là thám tử tư đăng bài viết liên quan, còn có ảnh chụp, người người tăng trên tăng dưới đều đang cúi đầu lướt điện thoại, người tới chậm thì nhanh chóng bỏ sung tin tức trước đó.

Tài khoản **Chủ cầu tiểu tướng** có bài đăng:

Bộ phận thiết kế sân nhảy, tổ hậu cần phụ trách ánh sáng hội trường đêm nay đang ngồi trong phòng điều khiển điều khiển ánh sáng toàn hội trường, đánh thẳng vào thị giác người nhìn, đầu tiên là chiếu ánh sáng vào thầy Cổ đang mặc lễ phục bên ngoài tòa nhà đang bước vào, phương thái vương giả, đại học Dương từ cổ chí kim,... à không, từ lứa sinh viên năm đầu thầy Cổ giảng dạy đến nay, đã có ai từng thấy thầy ấy ăn mặc như thế này bao giờ?

Phong cách phổ biến nhất của sinh viên đại học Dương là kiểu đường phố, hoàn toàn khác với những trường đại học khác. Ở đây sinh viên nam rất ưa chuộng phong cách mì ăn liền như kẻ lang thang, tất nhiên kiểu áo quần này mặc lên người bọn họ giống áo bào hòa thượng hơn là kẻ chất chơi đường phố, nhưng thầy Cổ mang lên mình lại mang đến một cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Thầy Cổ thích gam màu sáng, một năm bốn mùa sở lán mặc áo quần tối màu đêm không hết trên đầu ngón tay, người cao vai rộng mặc vào lại không mất sự dẻo dai, kết hợp với phong thái đầy chất thơ ca Tây Tạng từ sâu trong con người toát ra, thấy đi đâu cũng đều tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp.

Do thầy mặc đồ đẹp, các sinh viên nam liền bắt chước theo, chỉ là đường may mũi chỉ không được tốt cho lắm, tất nhiên hiệu quả cũng sẽ khác biệt. Song điều này không hề ảnh hưởng đến niềm yêu thích của con trai dành cho phong cách này. Năm này qua năm khác, có một đàn chị đã tốt nghiệp nói rằng: "Sống lâu mới thấy thầy Cổ cuối cùng đã là hoa cơ chứ, có lẽ tôi là lứa sinh viên đầu tiên của thầy, không ngờ giờ tôi đã già mà thầy Cổ như trường sinh bất lão, vẫn hoàn hảo như vậy, đêm nay mặc lễ phục đẹp đến mê người.

Tuy nhiên đêm nay thầy Cổ chỉ là nhân vật phụ, nhân vật chính khiến cho toàn thể sinh viên tò mò chính là người đang khoác tay của thầy cùng bước vào hội trường, váy màu sáng, tóc xoắn nhẹ buông bên vai.

Các sinh viên chính tề thành đội hình binh luận: *Chủ thớt, tiếp đi, tôi muốn thấy sư mẫu!*

Bấy giờ Chủ cầu tiểu tướng mới đăng ảnh lên, dưới ánh sáng mờ mờ của buổi tiệc anh ta tìm rất nhiều góc độ mới chụp được một tâm ung ý. Ngay sau khi đăng lên, mọi người đồng loạt im lặng trong giây lát, chính anh ta cũng phải đành chính lại: "Mọi người bình tĩnh, tuy ảnh này hơi khác với hình đã đăng lên diễn đàn trước đó nhưng tôi lấy nhân cách của mình mà bảm đảm đây chính xác là một người. Đừng hỏi tội tại sao, nếu mấy người dụng phai xe của chị ấy rồi bị thấy Cổ dạy cho một trận thì mọi người sẽ không thể nào nhận làm được đâu!"

Sinh viên 1: *Ôi mẹ ơi! Muốn theo chị gái này học trang điểm quá! Như tôi đây có thể sẽ tìm được bạn trai như thế chẳng? /(T o T)/~~*

Sinh viên 2: *??? Có nhầm không đấy? Người mà tôi gặp trong nhà ăn hôm ấy không phải cô ấy đâu, nào có xinh đẹp như vậy?*

Sinh viên 3: *2333333 đốt nến cho bạn trên, thầy Cổ mà thấy được có lẽ cô sẽ được mời đi uống trà chẳng?*

Sinh viên 2: *Dạ trái tim bé bỏng của tôi rồi!*

Sinh viên 4: *Xíng đôi với thầy Cổ quááá, cảm động đến khóc mấttttt! Còn ảnh nữa khôngggggg, mau mau đăng lên nàooooo, tâm hồn thiếu nữ của tôi sống lại rồi!*

Trong bức ảnh mới được đăng lên, thầy Cổ đang ôm eo bạn gái của mình nhẹ nhàng lướt đi trên sân nhảy ngang qua một đôi giáo viên khác trong trường, gương mặt tươi cười, ánh mắt dịu dàng dành cho người trong ngực. Bức ảnh chụp góc nghiêng của hai người, do tốc độ quá nhanh nên hơi mờ song chẳng ngăn được mọi người đoán chị gái xinh đẹp rầy đang nói cái gì. Hai người ôm nhau rất chặt, cho dù không nói câu gì cũng có thể làm cho mọi người chìm trong mặt ngọt hạnh phúc, người xem xem đến mủi mắt rồi.

Trên diễn đàn lại diễn ra một trận sôi trư, thậm chí bàn đến cả chuyện thầy Cổ kết hôn, sinh em bé, muốn bao nhiêu đứa, định đặt tên là gì, gọi là diễn đàn hâm mộ đóa hoa khoa Văn học.

Trong khi đó, tại sân nhảy Nghiêm Thanh đang dở khóc dở cười lặng lẽ vịn bả vai Cố Thanh Châu phàn nàn: "Chân em gãy mất! Sao San San có thể đi kiệu gậy này mỗi ngày được nhì? Chẳng lẽ em không phải con gái?"

Cố Thanh Châu khẽ cười, ánh đèn chiếu thẳng vào người anh để lộ ra tia mập mờ. Cô đập vai anh: "Đứng đắn vào."

Tay anh thoáng qua eo cô, lăm lăm: "Sau này đừng đi nữa."

Advertisement / Quảng cáo

"Anh tặng, thế nào em cũng phải đi một lần."

***

Tối nay là ngày mơ mộng nhất trong suốt nửa đời người của Nghiêm Thanh. Cô giống như nàng công chúa được người ta hầu hạ, trang điểm, chuẩn bị váy, sau đó được hoàng tử dẫn đi tham gia dạ hội, tất cả mọi người đều đang nhìn cô, tất cả mọi người đều đang nờ nụ cười thần thiện.

Cô hỏi anh: "Liệu qua 12 giờ em có hoảng tỉnh khỏi giấc mơ này không nhì?"

Cố Thanh Châu lắc đầu: "Tình mộng anh vẫn sẽ luôn bên em, có gì phải sợ chứ?"

Lần váy tung bay xoay tròn, anh xuyên qua lớp vải tham lam tiến vào, dán vào làn da cô, ve vuốt bờ vai mảnh khảnh. Ngón tay như chưa được thỏa mãn, nhưng may sao vẫn còn rất quy củ, cả đêm chỉ nhìn chằm chằm Nghiêm Thanh, ánh mắt nóng bỏng, dịu dàng như nước.

Thảm tử hồi báo: *Hóng rồi, thầy Cố sắp rút lui, tăng dưới chuẩn bị sẵn sàng tiếp giá!*

Đám sinh viên đang run lẩy bẩy vì lạnh đứng chờ bên ngoài mở to mắt, tinh thần phần chấn chỉ sợ mình bỏ lỡ điều gì, tất cả mọi người đều giơ tay cầm máy ảnh, điện thoại chuẩn bị quay phim chụp ảnh. Trên bậc thang cao nhất vang lên tiếng cạch cạch của giày cao gót, tiếng giày vang lên càng ngày càng gần, có tiếng cười nho nhỏ, như tiếng mèo kêu, dưới bóng đèn vẫn rất xinh đẹp, sau đó là tiếng người đàn ông quen thuộc vang lên, trầm thấp sẵn sóc cho cô gái, nói: "Em chậm một chút, cẩn thận ngã, chân có đau không, anh công em nhé."

Mấy sinh viên đứng đó hất hà gió lạnh, tay cũng phát run.

Lần cuối trong ngày Chủ cầu tiểu tướng đăng thêm một bức ảnh nữa. Đó là bức ảnh chụp từ đằng sau, thầy Cố cầm đôi giày cao gót của bạn gái trên tay, ngồi bên ghế phụ, chị gái xinh đẹp nhấc váy lên tận đùi, ngồi bên ghế lái nhấc tay vẫy vẫy cười chào mấy sinh viên chụp ảnh đằng xa.

Đèn đuôi xe lóe sáng, chị gái đập chân ga lái xe đi trông cực kì ngẫu.

Chủ cầu tiểu tướng gào khóc: *Thực sự quá ngẫu! Thích nhất là phụ nữ lái xe ngẫu như vậy! Ánh mắt thầy Cố tốt quá!*

Sinh viên vừa khóc vừa gào: *Sư mẫu! Sư mẫu, chị chờ một chút! Chị đi một đoạn với em đi!*

Sinh viên 2: *Muốn ngồi trên xe sư mẫu lái!*

Sinh viên 3: *Muốn ngồi trên xe sư mẫu lái +10086!*

Trước đây Nghiêm Thanh từng đăng một bức ảnh Valentines trên Weibo **Hắc Diện Mao Hải** của mình — bóng lưng bạn trai mặc áo đuôi tôm. Anh đứng ở giữa hai hàng cây đại thụ, con đường này từng xuất hiện trên Weibo của cô.

Sinh viên đại học Dương nóng lòng đăng bài treen diễn đàn:

Tôi là fans cuồng của Hắc Hắc: *Tôi muốn mọi người xác nhận, hôm nay trong trường mấy người có những ai mặc áo đuôi tôm vậy? Ai thì đứng ra, nếu không thì làm phiền gọi xe cứu thương cho tôi, tôi ngạt thở chết mất.*

Sinh viên 1 bỏ tới từ sát vách tường: *Ý của chủ thớt là?*

Advertisement / Quảng cáo

Sinh viên 2 bỏ tới từ sát vách tường: *Có chuyện gì nói mau, đừng làm phiền tôi mơ về công chúa và hoàng tử!*

Sinh viên 3 bỏ tới từ sát vách tường: *Như trên!*

***

Tôi là fans cuồng của Hắc Hắc chia sẻ bài đăng mới nhất của "Hắc Diện Mao Hải" trên Weibo, không nói gì nhưng mọi người đều hiểu.

Mẹ nó hôm nay không phải Valentines mà là Halloween: Không dám giấu mọi người, vừa nãy tôi cũng thấy và có suy nghĩ giống với chủ thớt, như sấm đánh ngang tai, bây giờ cần trai đẹp hô hấp nhân tạo gấp!

Gã nói có hai loại văn minh là tôi có và anh ta: *Hai vị trên yên tâm trị liệu, tôi đến để tổng kết đây. Các bạn nhỏ, các bạn có biết chị gái bên cạnh thầy Cố là ai không? Nói ra đúng là dọa mấy người, chính là blogger nổi tiếng (đã từng dính phốt) "Hắc Diện Mao Hải", có nghe nói lần nào chưa? Ủ, từng bị người ta bôi nhọ mấy lần nhưng bây giờ đã quay trở lại phát trực tiếp một lần nữa, hằng ngày đều mở chuyên mục tâm sự. Đùng hiểu lắm, tôi không phải antifa đâu, tôi là fan cuồng siêu siêu cấp, chúng tôi không sợ, mặc cho mưa rơi bão táp, thế lực đen tối có đim chị khắp nơi nhưng chúng tôi vẫn luôn vững vàng ở đây. Hời lạc đề, nào quay lại vấn đề chính nhé! Cách đây hai tiếng, Hắc Hắc nhà chúng tôi cập nhật Weibo bằng một bức ảnh, nếu ngoài thầy Cố không còn ai mặc áo đuôi tôm là nam ra, (nhưng mà lấy lương tâm ra mà nói thì ít ai có thể mặc loại áo quần này mà có được phong thái như vậy nên không cần hỏi đã có đáp án), thế thì thầy ấy là bạn trai của Hắc Diện Mao Hải có bạn trai đẹp nhất mà chúng tôi đang mê mẩn. Ôi chao khéo quá đi, bạn trai của Hắc Hắc nhà tôi cũng gọi là thầy Cố đó!"*

Hết chương 49

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Xem mắt

Chuyển ngữ: **Minh Minh**

Biên tập: **Iris**

Sau khi rời khỏi buổi tiệc, Nghiêm Thanh về đến nhà liền phát trực tiếp trên kênh **Hạt đậu thần**, chủ đề thảo luận là cãi nhau với người yêu thì phải làm thế nào. Theo như diễn biến đêm nay thì không nên như vậy, người nào đó cũng bóng đèn lập loe chiếu sáng trên đầu kết hợp với đôi mắt thâm tình biết nói anh muốn thì hành động dân Nghiêm Thanh rời khỏi buổi tiệc sớm là một minh chứng cho điều này.

Nguyên nhân là do một tiếng trước thầy Cố ngồi ghế phụ nói với cô, con gái lái xe đua không quen rất nguy hiểm, thế là cô bạn gái giận dữ.

Nghiêm Thanh kết nối sóng, là giọng một em gái nhỏ dễ thương, suy nghĩ cũng rất đáng yêu: "Chị Hắc Hắc ơi, em chỉ muốn nói với chị là, anh ấy — bạn trai quá đẹp trai nên mỗi lần cãi nhau chỉ cần thấy mặt anh ấy em đều có thể tha thứ được, cần bản là không gây nên chuyện gì."

Cô đang rất tức giận, nghe thấy vậy ben liếc qua bạn trai đang ngồi chơi điện thoại bên cạnh. Cố Thanh Châu cảm nhận được ánh mắt của cô mà chỉ biết gượng cười, nét mặt dịu dàng yêu chiều, bàn tay to xoa xoa đầu cô giống như đang dỗ dành đứa bé không hiểu chuyện, như dỗ công chúa nhỏ Nguyệt Nguyệt vậy.

Nhưng mà nhìn anh như vậy, có lẽ công chúa nhỏ Nguyệt Nguyệt còn hiểu chuyện hơn cả cô.

Nghiêm Thanh ước lượng cái gọi là tức giận được mấy phần trong lòng, cực kì yên lặng đồng ý quan điểm của em gái nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Đứng là.... Chỉ cần nhìn mặt là có thể tha thứ cho anh!

Em gái nhỏ tò mò hỏi Nghiêm Thanh: "Chị Hắc Hắc cãi nhau với anh ấy thì ai thắng ạ?"

Nghiêm Thanh vừa mới thất bại ở vòng tỉ thí, lần này nhất định phải tìm lại mặt mũi, lập tức đùa nghịch rung chân, đập vào mặt chó độc thân như không liên quan đến mình, nói một câu: "Tất nhiên là chị rồi, anh ấy mà dám lên tiếng à, nhưng mà chị là người tốt, bình thường chỉ phạt anh ấy viết kiểm điểm ba nghìn chữ là xong."

Mưa đạn bay tới tới tấp, rất nhiều bình luận trêu chọc:

23333 Hắc Hắc lợi hại thật, ban đêm có bị đánh đòn không thế?

Ời vừa nãy tôi nghe không rõ, ai ai ai tốt? Cô lặp lại lần nữa đi?

Có ai tin nào?

"Ồi bom nổ lớn quá!"

"Đã chụp màn hình, Hắc Hắc nói cãi nhau có ấy tất thắng, chúng tôi muốn nghe phía thầy Cổ!"

Triệu hồi thú!

Triệu hồi thú +10086!

Nghiêm Thanh cảm thấy hình tượng mạnh mẽ của mình đã bị sụp đổ hoàn toàn, tức không nói thành lời nhìn Cổ Thanh Châu, nếu trong tay có điều thuốc nhất định sẽ phun vào mặt anh cho hà tiện! Ấy thế mà người đàn ông đang ngồi chơi điện thoại bên cạnh nhún tít tất điện thoại, kéo một tay Nghiêm Thanh đặt lên đùi, mạnh mẽ hôn lên môi cô, không quan tâm cô có đang phát trực tiếp hay không.

Nghiêm Thanh: "..."

Chương trình đang phát nhất thời im lặng không rõ nguyên do, mưa đạn bay qua hỏi thăm có phải Nghiêm Thanh bị người ngoài hành tinh bắt đi rồi không, chỉ có cô em gái kia yếu ớt nói chuyện: "Tớ có dự cảm, chị Hắc Hắc đang bị người thù trừng phạt, hình ảnh không thích hợp với thiếu nữ, mọi người đừng nói nữa, chúng ta cùng lắng nghe hiện trường nào."

Nghiêm Thanh đỏ mặt không phản bác được, Cổ Thanh Châu nheo mắt nhìn càng sâu hơn, bế cô đi vào phòng bên cạnh, thì thầm: "Kết thúc phát trực tiếp đi."

Kiên nhẫn đã hết.

Cho dù nói nhỏ vẫn bị người ta nghe thấy, mưa đạn bùng nổ, uy hiếp Nghiêm Thanh dám tắt trực tiếp liền cách cô luôn. Cổ Thanh Châu cười thúc giục cô: "Nhanh lên, anh muốn viết kiểm điểm, ba nghìn chữ."

Nghiêm Thanh chửi thề, đám fans này dám uy hiếp cô, có phải là do bình thường cô đối xử với bọn họ tốt quá nên giờ ngứa da? Mẹ nó không có cửa nghe giường của bà đây cọt kẹt đầu nhè, quả quyết tắt phát trực tiếp, ném đi đồng qua một bên, ôm cổ Cổ Thanh Châu.

Anh ôm cô từng bước rời khỏi phòng làm việc, đá văng cửa phòng ngủ, trong mắt anh đang kim nén dục vọng, má Nghiêm Thanh đỏ bừng như bị nướng chín. Sau khi về nhà cô đã thay áo ngủ màu hồng rộng rãi, bà vai trắng ngần lộ ra ngoài, giống như lời mời gọi trong im lặng.

Cổ Thanh Châu ép cô lên tường, đứng vững, bàn tay xoa xoa bà vai cô, đầu vai người phụ nữ trơn mềm trắng trẻo, anh cúi đầu xuống hôn lên vai cô, rồi cười nhạt nhìn mặt cô ngày càng đỏ.

Nghiêm Thanh vô thức nghiêng đầu, tóc mai đung đưa, trước đây đen trắng giờ lại pha chút xanh óng, quuyền rũ vô cùng.

Cổ Thanh Châu hỏi nhỏ: "Đi ngủ, nhé?"

Nghiêm Thanh gật đầu, cả người dựa vào ngực anh.

Advertisement / Quảng cáo

Anh đặt cô xuống, cởi áo quần của mình sau đó tắt đèn, để cô xuống giường. Trong phòng ngủ nhanh chóng vang lên tiếng thờ dốc, không khí mờ ám, mang theo ý vị sâu xa khê ngậm nga, tiếng sột soạt vang lên trong ngọn núi nhỏ dưới chân, tiếng cò như mèo kêu trầm thấp xin tha thứ, hơi thở người đàn ông ổn định, ngữ điệu mang theo ý cười: "Đừng vội, ba nghìn chữ anh sẽ từ từ đọc cho em nghe."

***

Đây chính là tiêu điểm nổi bật trên mạng trong ngày Valentine hôm qua, tình nhân ngọt ngào trong nhà – vô ý đã đẩy Nghiêm Thanh lên tìm kiếm lần nữa. Ngày hôm sau Nghiêm Thanh tỉnh dậy từ đồng chấn, tay xoa lưng tay lột Weibo, lúc sau ngẩn người, đúng lúc Cổ Thanh Châu mang vào bánh quẩy và sữa đậu nành cô thích nhất. Cô nàng cảm điện thoại, mái tóc rối bời như vừa bị điện giật chạy tới chỗ anh, vẻ mặt không thể tin được.

"Cổ Thanh Châu, anh mau nhìn, mau nhìn này."

Anh đã thấy từ trước, người hâm mộ Weibo của Hắc Diện Mao Hải đột phá một triệu hai trăm nghìn người. Đêm qua phát trực tiếp đã lên đến hàng vạn, có người hâm mộ viết quá trình sáng khoái tới muộn, được mọi người điện cuồng chia sẻ, lúc cô trực tiếp cũng phá vỡ một cột mốc quan trọng.

Đây là lần đột phát thứ hai sau khi phát trực tiếp trở lại.

Cổ Thanh Châu mỉm cười, nhìn cô nàng ngày ngày vui đầu nghĩ chủ đề, suy nghĩ câu văn, lần này đến lần khác trò chuyện tâm tình trên kênh Thiên Vân, còn mình tốn sức ngăn chặn fan quá khích lẫn chê bai, không ngờ có ngày, thế giới của cô đã hoàn hảo đến vậy.

Cổ Thanh Châu ôm chặt eo nhỏ Nghiêm Thanh vào lòng, cúi đầu hỏi thăm: "Còn đau không em?"

Nghiêm Thanh đang vui vẻ vì cư dân mạng đánh giá cô với anh là Kim Đồng Ngọc Nữ thì nghe thấy vậy, tưởng thành dây đến mấy cũng phải đỏ mặt. Kí ức kích thích tới hôm qua lại ủa về, những lời cầu xin tha thứ và lấy lòng như vậy không tài nào nói được vào ban ngày đâu, sẽ dạy hư trẻ con đó.

Cô nhanh chóng bịt miệng thầy Cổ, ra lệnh: "Cấm được hỏi em!"

Anh cười, Nghiêm Thanh lại sùng bái: "Cổ Thanh Châu, anh đúng là thần may mắn của em!"

Anh đáp ừ, nếu vậy thì hãy để anh là thần may mắn của em mãi mãi, anh sẽ chăm sóc cho em chu đáo, cho em một cuộc sống vô ưu vô lo.

Nhiều lần tình tứ trước cư dân mạng thế này dần dần thành quen, anh cũng không ngại.

Nghiêm Thanh hí ha hí hửng đi đánh răng, vừa đánh vừa đọc bình luận. Mọi chuyện luôn có hai mặt, tiêu điểm của cô không chỉ có người hâm mộ cô mà còn có kẻ ghen ghét muốn bôi nhọ: *Vì nổi tiếng mà cố ý bán mình, thật sự buồn nôn, bây giờ có thắng thán hơn trước kia nhiều rồi ấy nhỉ?*

Nghiêm Thanh đảo mắt, hừ hừ, đọc tiếp.

Anti-fan 2: *Cô đi đâu thuê người diễn vậy, loại người như cô làm sao có thể có bạn trai hoàn hảo vậy, tên đó bị mù chắc?*

Thật sự là chịu không nổi nữa, mặt tròn suýt nữa thì rơi ra ngoài, Nghiêm Thanh cắn răng đánh vài ba chữ đáp trả: *Người đàn ông của tôi hoàn hảo vậy đấy, thì sao nào? Cô có ý kiến? Có thời gian nói tôi không bằng mau mau thoát ế đi, loser!"*

***

Ba phút trôi qua, trong thời gian ba phút ngắn ngủi này, từ hàng cuối cùng đưa lên tờ giấy mọi người chuyển nhau viết, sau đó lớp học yên tĩnh lại, Cổ Thanh Châu ngoài ý muốn nhủu này.

Trên tờ giấy chỉ chít tên của sinh viên, đều thống nhất một câu hỏi: "Thầy Cổ, khi nào thầy lấy vợ? Sinh mấy em bé ạ?"

Cổ Thanh Châu cười nhìn hai lần, không nghĩ đến vấn đề mà các sinh viên muốn biết nhất lại là chuyện này.

Trên lớp đã có người cầm điện thoại chuẩn bị ghi lại màn nói chuyện thể kỷ này.

Cổ Thanh Châu suy nghĩ một lát, rồi giương đôi mắt ý cười như nhuộm mùa xuân tươi đẹp: "Sẽ nhanh thôi."

Hai chữ, trả lời vấn đề thứ nhất.

Trên lớp, tất cả sinh viên nữ không hẹn mà cùng che tím che miệng, sợ mình kêu lên sẽ đánh vỡ khoảnh khắc mộng ảo này. Các sinh viên nam cũng vang lên tiếng ồn, tự nhiên nói thầy Cổ muốn mời mọi người ăn kẹo mừng.

"Còn câu thứ hai..." Thầy Cổ vẫn về tờ giấy, nhẹ nhàng gấp đôi, lại gấp bốn, cuối cùng kẹp trong giáo trình của mình, "Cần thương lượng với phu nhân của thầy cái đã."

***

Lần yêu đương này đã mang đến cho Nghiêm Thanh vô vàn cảm xúc, cô dùng hai tay ghi chép lại, bất tri bất giác đã có nhiều hơn mấy vạn chữ, lúc chờ thầy Cổ tan lớp đến quán cà phê đón cô, cô đã thương thảo xong một vài chi tiết với nhà xuất bản.

"Anh tới rồi!" Nghiêm Thanh đẩy máy tính với điện thoại ra.

"Chờ lâu lắm không em?" Cổ Thanh Châu đứng cạnh xoa xao đầu cô, sau đó kéo ghế ngồi xuống, chỉ nghe thấy ở quầy bar có sinh viên nào đó không cẩn thận làm đổ ly, sợ hãi quay về bên này nói câu xin lỗi.

Nghiêm Thanh cười: "Hôm nay em bị rất nhiều sinh viên của anh vây xem."

Thầy Cổ chớp chớp mắt, mang theo ý cười: "Ừ, anh cũng thế."

Advertisement / Quảng cáo

Cô nàng không buộc tóc đuôi ngựa nữa, mà buông xõa hai bên vai, khẽ động sẽ giống như quảng cáo dầu gội đầu trên TV, như tơ lụa rủ xuống, cực kỳ xinh đẹp. Cô mở điện thoại ra đưa cho anh xem tin nhắn vừa rồi, ngửa đầu cười haha: "Cổ Thanh Châu, em sắp khó tận cam lai."

Thầy Cổ chậm rãi nuốt xuống xem hết, hỏi Nghiêm Thanh: "Đi lưu động mười hai thành phố ký sách?"

"Vâng," Cô nàng đắc ý, không hề ý biểu cảm của Cổ Thanh Châu hơi hồ hững.

Nhưng ban đêm liền có thám tử từ tiền phương nhắn báo tin cho cô, Nghiêm Thanh đưa điện thoại ra trước mặt Cổ Thanh Châu, hỏi anh: "Sao anh không nói với em?"

Bây giờ có thể nói, ở đại học thành phố Dương không ai không biết cô, không người nào không hay về cô, bọn sinh viên khoa văn lớp Cổ Thanh Châu đều là fans trung thành của cô, nói đùa một câu, người tên Cổ Thanh Châu này trư ăn bao nhiêu chén cơm, ngày về sinh bao lần cô đều rõ, chứ đừng nói là trên lớp lan truyền chuyện lỏn như vậy.

Cổ Thanh Châu đánh mắt nhìn sang nội dung pm:

"Thám tử từ nhỏ chuyên nghiệp: Hắc đại nhân, nhanh nhanh vào xem, cô sẽ hu được mười vạn tấn hoa hồng rơi như mưa mãi không dừng... nhưng hãy giữ bí mật, em không muốn bị thầy Cổ đánh rớt đầu, yêu hai người, meo meo!"

Cổ Thanh Châu ăn mở kết nối, trong đó là một đoạn video mà tội sinh viên điên cuồng chia sẻ, trong video anh đứng trên bục giảng, nói nhanh thôi, còn nói vấn đề thứ hai cần thương lượng với phu nhân của thầy cái đã.

"Phu nhân của anh là ai em có biết không vậy?" Nghiêm Thanh xích lại gần anh.

Cổ Thanh Châu thờ dài, lấy trong túi áo ra tờ giấy gấp bốn, Nghiêm Thanh nhìn thấy một dãy tên sinh viên đều thống nhất một câu hỏi.

Cô cười: "Không biết "Thám tử từ nhỏ chuyên nghiệp" là ai nhỉ?"

Cổ Thanh Châu: "Mấy đứa trẻ ngày nay..."

Nghiêm Thanh buông tờ giấy xuống, hỏi anh: "Không phải anh nói muốn thương lượng với em à? Sao không nói với em?"

Cô bướng bỉnh muốn một đáp án, rõ ràng trong video thấy anh rất vui vẻ, sao đột nhiên lại không nói với cô? Là cô làm không tốt hay anh đổi ý rồi?

Cổ Thanh Châu ôm Nghiêm Thanh sát lại mình, giọng trầm thấp, ý không đời: "Anh muốn đẩy lùi thời gian."

"Tại sao?" Nghiêm cô nương nói chuyện khó có khi có dấu chấm than.

Cổ Thanh Châu chỉ chỉ văn bản trên máy tính đang mở của cô: "Cơ hội tốt đang ở trước mắt em, nên đầu tiên phải tóm chặt lấy nó, thế nhưng em đừng hoài nghi ý muốn của anh, anh rất vội, luôn có ý nghĩ rước em về nhà, mặc kệ em đi lưu động mười hai thành phố ký sách."

Nghiêm Thanh ngẩn người, khó trách đêm nay trong quán cà phê Cổ Thanh Châu hơi lạ, thì ra là vậy. Cô cười đồ người vào ngực anh, thầy Cổ nhủu này hỏi: "Em cười cái gì?"

Nghiêm Thanh nâng mặt anh lên: "Hi, Cổ Thanh Châu, không cần đợi đâu."

***

Trên người Nghiêm Thanh vẫn mặc đồ ngủ màu hồng giống bộ hôm trước, chỉ khác hôm nay hai đầu vai là màu đen, cổ áo rộng mở, bả vai lộ ra hướng về anh tình nghịch cười, dép lê trên chân lủng lẳng sắp rơi, đầu ngón chân kia ôm lấy ống quần của anh, như đứa trẻ nghịch ngợm.

Cô định chung thân của mình dễ dàng như thế.

Một dòng nước ấm từ tim Cổ Thanh Châu tràn ra, máu trong người anh đang sục sôi, mãi cho đến khi dâng lên nơi hốc mắt, hơi nóng, ẩm ướt, đôi mắt đóng rồi lại mở, mi mắt cứ thế uon ướn, anh bất lấy tay cô nắm chặt, muốn nói gì đó, nhưng há miệng lại không thành câu.

Nghiêm Thanh bình tĩnh nhìn anh, cảm thấy nửa đời trước của mình gặp những chuyện kia là vì một ngày nào đó sẽ gặp được anh.

Ban đêm hai người ôm nhau ngủ, sau khi Cổ Thanh Châu ngủ say, Nghiêm Thanh vụng trộm đăng một bài viết lên Weibo: "Hôm nay tôi lại lợi hại lắm nhé, làm cho thầy Cổ cảm động đến khóc."

"Phúc lợi bất ngờ cho đáng! Tôi có thể cố gắng nhịn ba trăm năm!"

"Muộn thế này không sinh hoạt tình dục, kiểu này tôi an tâm."

Hôm sau Cổ Thanh Châu thức dậy mới thấy được, ngồi trong phòng làm việc cười không biết phải làm sao, lên Wechat nhắn với bạn gái: "Anh không khóc."

Advertisement / Quảng cáo

"Rõ ràng là có mà haha thẹn thùng ấy hihi em thấy hết rồi à!"

Sau đó thầy Cổ đi dạy, toàn bộ sinh viên đều đang cười trộm, lại có tờ giấy nhỏ được đưa tới, hỏi anh: "Thầy Cổ, thầy với sư mẫu đã thương lượng xong sẽ sinh bao nhiêu bảo bối chưa ạ?"

Thầy Cổ chặn đầu: "Các em, lên lớp nhớ chú ý bài giảng, không muốn thi rớt nhử?"

Các sinh viên tranh thủ thời gian giữ vững tinh thần, không còn dám nghịch ngợm nữa.

Hết giờ học là lúc quán cà phê ra lò mẻ bánh tart trứng cuối cùng, sinh viên ai cũng đều thích ăn cái này, Cố Thanh Châu cũng có trong đội ngũ xếp hàng, chuẩn bị gói một phần làm đồ ăn khuya cho cô nàng trong nhà đang ngày đêm chạy bán tháo, các sinh viên thấy là Hoa viện đại nhân đại danh đình đình bên nhao nhao muốn nhường chỗ, thầy Cố khoát tay thể hiện mình cũng nên chờ.

Hôm nay lại có người đăng lên một tấm hình trên diễn đàn, là ở quán cà phê thơm ngát, thầy Cố nhả nhận đẹp trai một thân áo dài đứng trong hàng ngũ, đang cúi đầu nhắn tin cho ai đó, thật ra anh đến muộn, nếu người phía trước muốn mua thêm mấy cái thì đến phiên anh sẽ không còn phần nữa, nhưng kỳ lạ là, bánh tart trứng mỗi ngày đều cháy hàng thế nhưng hôm nay đặc biệt ế, sinh viên đứng trước xếp hàng mỗi người chỉ mua một cái, hoặc là nói không mua, đi nhầm chỗ.

Vừa vậy là không có sinh viên làm thêm, ông chủ quán cà phê như hòa thượng sờ quả đầu không một sợi tóc của mình, không rõ những sinh viên này có ý gì, thế nên đến phiên thầy Cố, tất cả sinh viên mua hay không mua vẫn chưa đi về mà còn đứng đợi, nghe đóa hoa học viên nói chuyện.

"Gói giúp tôi một hộp, cảm ơn."

Một hộp! Là Hắc đại nhân một mình một hộp hay hai người một hộp? Mẹ trứng có thầy Cố đóng gói bữa ăn khuya thật hăm mộ chết mất! Lập tức chờ mong Weibo mới nhất của sư mẫu!

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Nhà họ Cố

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Hai người đã bàn bạc xong xuôi, chuyện nên làm vẫn cần phải làm, bên nhà Nghiêm Thanh, coi như Cố Thanh Châu đã đến thăm hỏi xong, lần này đến phiên Nghiêm Thanh đến nhà anh chào hỏi.

Trước khi đi Nghiêm Thanh hỏi Cố Thanh Châu: "Vậy cô em Thiên Dụ của anh cũng ở đó à?"

Cố Thanh Châu gật đầu.

Cô nàng hừ hừ mũi, vừa nghĩ đến ngày trước mình còn dạy người đàn ông này cách dỗ Cố Thiên Dụ vui vẻ liền thấy mình bị thần kinh.

Cố Thanh Châu lái xe rẽ qua một khúc cua đi vào chỗ đỗ xe của biệt thự, biệt thự nằm bên sườn núi, chân núi có bảo vệ đứng gác, phong cảnh ven đường đẹp đến mơ màng, anh nhìn cô nàng Nghiêm Thanh ngồi bên cạnh, thấy cô có vẻ vẫn ổn như thường ngày.

Trong lúc đó, nội tâm Nghiêm Thanh như có mưa bom bão đạn mới quét qua:

A a a, đỉnh núi kia là nhà anh á?

Fuck, con đường này được thiết kế thế nào? Bao nhiêu tiền?

Advertisement / Quảng cáo

Nhà anh ở trên núi tu tiên à? Có tiện mua thức ăn không?

À không, nghe nói người làm còn có xe con, lái đi mua đồ ăn.

Chờ lúc lái vào vườn lớn nhà họ Cố, nội tâm Nghiêm Thanh lại nổi sóng:

Cố Thanh Châu, vườn hoa nhà anh còn lớn hơn cả công viên?!

Còn nữa, đồ bên kia là Lamborghini đúng không? Sau này có thể cho em mượn lái một chút không? Anh biết em là thần xa lộ mà đúng không?

Cố Thanh Châu chỉ cảm thấy cô nàng ngồi bên cạnh mình quăng qua hai ánh mắt sâu xa, mang theo sự khắt vạt, lại nhìn xe Cố Thanh Thần bên cạnh, hiểu rồi, anh dừng xe thì nắm lấy tay Nghiêm Thanh nói nhỏ: "Em thích kiểu gì? Anh mua một chiếc cho em chơi."

Nghiêm Thanh: "..."

Cô khoát khoát tay, thôi được rồi, lỡ như đụng phải người ta co đến không nổi đâu.

Biết anh trai muốn dẫn bạn gái về ra mắt từ trước, Cố San San đã đứng ở cửa chờ từ sớm, báo cáo với anh trai mình: "Công chúa nhỏ đã tỏa sáng triệt để, bầu không khí trong nhà rất tốt, bây giờ là thời cơ tốt để đi vào đó anh."

Chỉ nghe thấy tiếng cười vang vọng từ bên trong truyền ra, giọng Nguyệt Nguyệt hô to ông nội bà nội, lại vang lên tiếng mọi người trò chuyện, không khí này làm cho Nghiêm Thanh cảm thấy gia đình lớn như vậy nhưng đứng ở ngoài thôi đã thấy thần thiết rồi, cho dù có nhiều tiền bao nhiêu, trong kia vẫn không khác gì ông bà bình thường, hy vọng có con cháu đầu giường bầu bạn, hưởng niềm vui gia đình.

Cố Thanh Châu bóp tay Nghiêm Thanh: "Đừng lo lắng."

Mặc dù là nói vậy, nhưng nào có thể không lo lắng.

Nghiêm Thanh sờ tóc mình, lại nhìn quần áo trên người, lúc đầu cô muốn mặc váy, nhưng Cố Thanh Châu ngăn không để cô thay, cô là người thế nào thì cứ là thế ấy mà đến.

Cho nên cô cứ là chính cô, tiết trời đã ấm lên, cô mặc áo len tối màu, quần jean, giày đế bằng thoải mái, mái tóc hơi rối.

Vào nhà, mọi người trong phòng đang đùa giỡn với nhau quay ra nhìn Cố Thanh Châu với Nghiêm Thanh, điều khiến Nghiêm Thanh hơi bất ngờ là bố mẹ Cố Thanh Châu nói chuyện với cô rất khiêm nhường, không chút tỏ vẻ gia tộc lớn, tự cho mình là thanh cao hắt mặt sai khiến nào, hai bên được Cố Thanh Châu giới thiệu sơ qua, cha Cố là người ngồi trên cái ghế hơi to nhưng đứng với vẻ chủ nhân nhà họ Cố nói với Nghiêm Thanh: "Mời ngồi."

Thế là Nghiêm Thanh ngồi bên cạnh Cố Thanh Châu, nói chuyện phiếm với mẹ Cố, bình thường những lúc thế này thường là hỏi về gia đình, công việc, Nghiêm Thanh cũng chuẩn bị tâm lý từ trước, nói hết toàn bộ hoàn cảnh thực tế của gia đình mình.

Cô đến từ một thị trấn nhỏ, bố mẹ trọng nam khinh nữ, từ nhỏ cô đã rất tự lập, sau này được nhận vào làm ở đài phát thanh thành phố Dương, sau đó lại từ chức, trước nhất đang chuẩn bị ra ba tác phẩm của riêng mình.

Quan trọng nhất là, cô từng có một cuộc hôn nhân ngắn ngủi.

Điều kiện này đối với người bình thường còn không đạt, huống chi là với nhà họ Cố, đây chính là điểm trừ lớn nhất, nhưng ngoài ý muốn là những người ngồi ở đây không một ai có ý khinh thường hay không đồng ý, tình huống này khiến Nghiêm Thanh nghĩ mãi không ra.

***

Có một số việc, gia đình họ Cố không thể cũng sẽ vĩnh viễn không nói trước mặt cô gái mà hôm nay con trai cả dẫn về này. Tình hình ngày đó rõ mồn một trước mắt, ông Cố cùng bạn già yên lặng nhìn nhau:

Đó là ngày Nghiêm Thanh bị tài khoản Weibo hóng chuyện đào ra thân phận thật đồng thời vụ khổng cô cấu kết với giám đốc Cố thị Cố Thanh Thần, Cố Thanh Châu bị bố mẹ gọi về nhà lớn gấp, yêu cầu anh lập tức chia tay với người phụ nữ không minh bạch kia. Sau này ông Cố hồi tưởng lại, có đứa con trai như thế này mà mình có thể sống đến từng này tuổi đúng là được tổ tiên phù hộ.

Ông không nghĩ ra, người phụ nữ như vậy thì có điểm gì tốt để yêu, hết lần này đến lần khác, con trai ông lại không thích Thiên Dụ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nói thật, anh là đứa con trai ông rất mực yêu thương, nuôi lớn tốt như vậy, anh là niềm hạnh diện của gia đình họ Cổ bọn họ, chuyện gì cũng theo ý anh, anh không muốn kế thừa gia nghiệp thì không kế thừa, muốn tiếp tục đi dạy thì đi dạy, nói chưa tìm được người phụ nữ phù hợp vậy cứ tiếp tục tìm đi, thoáng một cái thời gian trôi qua nhanh như gió, chờ khi ông Cổ kịp phản ứng lại, một chân đã bước xuống đất xanh, thân già của ông giờ chỉ còn bận tâm một chuyện duy nhất là có thể trông thấy con trai lớn thành gia.

Cho nên ngày đó hai người lần đầu tiên tranh cãi một trận lớn đến thế, người bị hù dọa đầu tiên là công chúa nhỏ trong nhà, là cục cưng của ông Cổ.

Không biết Nguyệt Nguyệt đứng trên lầu nghe lên được bao lâu, đột nhiên chạy xuống chỉ vào ông Cổ khóc lóc, tâm của ông đã mềm một nửa, muốn ôm cô bé mà nó không chịu, níu lấy tay bác vừa khóc vừa nói: "Cháu thích cô Thanh Thanh, không cho phép ông nội đuổi cô đi!"

Cha Cổ mẹ Cổ nhất thời sốt ruột bên nỗi giận, cảm thấy nhà mình sắp nước về một hồ ly tinh, sau này nhất định trong nhà gà bay chó sủa.

Nhưng Nguyệt Nguyệt không để bọn họ đến gần, ôm cổ Cổ Thanh Châu khóc lớn: "Bác, dẫn Nguyệt Nguyệt đi đi, Nguyệt Nguyệt không thích ông bà nội nữa."

Advertisement / Quảng cáo

Đứng là rạch một vết lên tìm hai ông bà, con trai thích, Nguyệt Nguyệt cũng thích, cô ta tốt đến vậy ư?

Lúc ấy Cổ Thanh Châu đứng thẳng người ở đó, giống như cây chi dương không bao giờ khom lưng, thái độ kiên định, vẻ mặt lạnh nhạt, rất có ý rằng con chi đến thông báo với hai người thôi, không phải xin ý kiến của hai người.

Ông Cổ găm thét: "Cổ Thanh Châu, đồ con rùa con bê nhà anh, tôi nói cho mà biết, chuyện này tôi không đồng ý, anh dẹp ngay ý nghĩ này đi cho tôi! Anh chưa từng thấy phụ nữ à?"

Không ngờ anh chỉ chớp mắt đáp: "Gặp nhiều rồi, nhưng con chi thích cô ấy."

Ông Cổ xém chút nữa bị tức đến tăng xông, đêm đó nhà lớn rối loạn không thôi. Nhưng cha mẹ khó thắng được con cái, huống chi là người con cả mà hai ông bà hết mực yêu thương này.

Chuyện âm thầm đó kết thúc, lâu rồi Cổ Thanh Châu chưa về lại nhà, vừa về đã nói muốn kết hôn.

Nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên anh nói hai chữ "kết hôn", ông Cổ kích động trong chốc lát, sau đó xụ mặt thương lượng với mẹ Cổ rất lâu mới quyết định: "Anh dẫn người ta về đây tôi xem."

Chuyện khác sau này hẳn nói, có thể là cô gái đó tốt thật, con trai nói muốn kết hôn, đợi thêm nữa anh lại nói không muốn kết hôn thì phải làm sao bây giờ, từ nhỏ anh đã rất bướng bỉnh, cho nên đừng chọc giận anh thì tốt hơn.

Có thể nói là ông Cổ chịu nhục, âm thầm uống không ít trà tỉnh tâm, rốt cuộc đã đợi được đến ngày hôm nay.

***

Nghiêm Thanh vụng trộm nhéo nhéo tay Cổ Thanh Châu, trong mắt có ý nói, Cổ Thanh Châu, em rất bất ngờ, nhà anh thật thân thiện, hôm qua San San còn ra về làm vào đại nạn, làm tại họ đây một đêm ngủ không ngon.

Nói đến San San thì phải nói, hôm nay cô bé như đang ở trong mộng, tư hời, mình là ai, mình đang ở đâu đây? Hôm đó cô nàng uống rượu bên ngoài nên không tham dự chiến tranh gia đình, chỉ là về sau nghe được người giúp việc nói lúc ấy cô bé làm vỡ hai cái chén, xem chút để lái xe chở đi bệnh viện, cho nên tiêu cô nương vẫn cảm thấy việc này còn kinh khủng hơn đại nạn, hai phe gặp mặt không thua gì sao chổi đụng Trái Đất.

Làm sao cô nàng biết được trong khoảng thời gian này, trong lòng trưởng bối trong nhà đã bắt đầu có chuyển biến, thậm chí còn nghĩ nếu bỏ cô xông ra ném một cái chén lên nghiêm Thanh cô sẽ chạy ra cản, nhưng ngàn vạn lần không thể để cho chị ấy bị thương.

Chuẩn bị rồi chuẩn bị, không ngờ tình huống ở hiện trường là thế này, tiêu cô nương yếu ớt nhìn anh cả, lại nhìn bố già, quyết định đi rửa mặt cho thanh tỉnh một chút.

Nhưng cho dù hai ông bà già muốn ngày hôm nay trời qua thật tốt đẹp thì vẫn có người không nện được muốn hé lộ quá khứ kinh khủng của Nghiêm Thanh. Lần gặp mặt hôm nay căn bản không cần Cổ Thiên Dụ có mặt, cô ta đã chuyển ra ngoài ở từ sớm, hai ông bà Cổ cũng không muốn có ta thấy cảnh này rồi sinh buồn, nhưng qua điện thoại, cô biểu thị muốn tận mắt nhìn vụ tương lai của Cổ Thanh Châu là người thế nào, cũng để cô hết hy vọng.

Thế là mẹ Cổ mềm lòng, để cô ta quay về nhà cùng ăn bữa cơm.

Lúc Cổ Thiên Dụ gầy rồi là lúc mẹ Cổ đỡ cha Cổ vào phòng uống thuốc, phòng khách chỉ còn lại mấy người cùng thế hệ với Nguyệt Nguyệt, Nghiêm Thanh đang uống trà, trưởng bối đi rồi làm cô có thể thả lỏng tay chân, đang muốn quay đầu cười với Cổ Thanh Châu đã nghe Cổ Thiên Dụ nói lời trực tiếp không chút kiêng nê: "Nói miệng không bằng chứng, chị lấy giấy tờ ly hôn ra để mọi người xem xem, nào có chuyện chỉ nghe lời chị là xong, tôi nghe nói chồng trước của chị còn đi tìm chị..."

Cổ Thanh Châu với Cổ San San đồng thời đang tính mở miệng can thiệp, nhưng bị Nghiêm Thanh ngăn lại.

Cô đánh gãy lời Cổ Thiên Dụ, chỉ chỉ chỗ son trên môi cô ta: "Này, răng cửa cô dính son kia."

Nói xong còn nhe răng: "Ày, đây này, mau đi soi gương đi."

"Chị!" Mặt Cổ Thiên Dụ đỏ lên, xấu hổ gằn dừ chịu không nổi, cô để ý nhất chính là bề ngoài, hôm nay vô cùng biết ơn cách ăn mặc của tình địch một phen, nhưng hình như cô có mặc gì cũng thua, bởi vì người ta căn bản không quan tâm, tựa hồ đặc ý cho dù có mang giày chơi bóng chày cũng có thể thắng cô.

Cô không biết mình có phải bị dính son môi thật hay không, lúc này ngậm miệng lại, đời này Cổ San San với Cổ Thanh Thần gọi có một tiếng chị Dụ, nhưng lúc này lại không một ai đứng về phía cô, đúng thật là cô đã cho người đi điều tra Nghiêm Thanh, còn giao tài liệu lấy được cho cha mẹ Cổ xem, cô vốn cho rằng hai ông bà sẽ ra tay can thiệp, không nghĩ thứ mình chờ được là tin Cổ Thanh Châu sắp kết hôn, muốn dẫn Nghiêm Thanh về nhà ăn cơm.

Hai vợ chồng ông bà Cổ găt đầu đồng ý cho Nghiêm Thanh về ăn cơm, Cổ Thiên Dụ cô là người hiểu hơn ai hết hàm ý này, cô làm bạn bên cạnh hai ông bà vài chục năm, kết quả này làm cô thổn thức không thôi, cô nghĩ mình nên tranh thủ một lần cuối cùng, cho dù đắc tội Cổ Thanh Châu cũng sẽ không hối tiếc.

Ngay đó anh nói với cô, tốt nhất là nghỉ xem mình muốn gì, cô nghĩ, mình nên dọn đi, nhưng cho đến lúc này Cổ Thiên Dụ mới chính thức nghĩ rõ ràng, đến tận bây giờ thứ cô muốn không phải là Cổ thị, không phải là cái danh con dâu cả nhà họ Cổ, mà là Cổ Thanh Châu, là người đàn ông khờ khan không biết nói chuyện đã tìm cách khiến cô vui vẻ khi cô bất lực mất đi người cha thân yêu nhất.

***

Một màn này hai ông bà Cổ đứng trên cầu thang không bỏ sót đoạn nào, sức chiến đấu siêu cường của Nghiêm Thanh làm cho ông Cổ thờ dài một tiếng, cúi đầu nói với mẹ Cổ: "Tình tình này, giống bà."

Mẹ Cổ cười nhạt: "Cũng hơi giống."

Advertisement / Quảng cáo

Lúc bà già cho cha Cổ là lúc gia đình họ Cổ trải qua cuộc khủng hoảng gần như khó mà vực dậy được, ông Cổ chạy ra ngoài xã giao tạo quan hệ cả ngày, bà cũng không rảnh rỗi, một người phụ nữ xuất đầu lộ diện bàn chuyện làm ăn, trên bàn rượu còn khi thế hơn cảnh đàn ông, người khác mở miệng trêu ghẹo bà bà không thêm để ý, không để trong lòng càng không về nhà tổ khổ.

Vợ chồng hai người cắn răng kiên trì, mãi đến hai năm sau đó Cổ thị mới nhận được một đơn hàng lớn, có cơ hội được trở mình.

Cho nên cả đời này, ông Cổ đối xử vô cùng tốt với bà Cổ, gia đình họ Cổ từ trên xuống dưới đều một tay giao cho người đàn ông xây dựng, không ra bên ngoài hái hoa bắt bướm, nửa đời sau mẹ Cổ chỉ cần hưởng thụ cuộc sống, duy chỉ có hôn sự của cậu cả trong nhà là không làm bà bớt lo được.

Nghiêm Thanh không động dao kiếm, mới nói hai câu đơn giản đã làm cho Cổ Thiên Dụ không mở miệng được nữa, cô khó chịu cũng sẽ không để người khác thoải mái, Cổ Thanh Châu sẽ càng không so đo chuyện em lấy thân phận gì đến chi trích anh? Anh có thể không chịu trách nhiệm với tất cả mọi người trong nhà này duy chỉ trừ em.

Cổ Thiên Dụ nhận si nhục đứng ở đằng kia run rẩy thật lâu, lấy dũng khí đi tìm Cổ Thanh Châu, lại nhìn thấy ánh mắt trách móc cùng với sự xem nhẹ của anh, rốt cuộc chịu không nổi phải cô đơn rồi đi.

Sau bữa cơm chiều, Cổ Thanh Châu dẫn Nghiêm Thanh chào tạm biệt, vừa khéo Cổ San San cũng phải xuống núi tăng ca, xin đi nhờ anh cả một đoạn đường, ban đầu ghé phụ chỉ có một mình cô nàng ngồi, bây giờ đột nhiên ý thức được, sau này không thể như vậy được nữa, ngoan ngoãn ngồi ghế sau, hai mắt hơi hồng hồng, cảm thấy mình đã mất đi người gọi là anh trai tốt và chỗ ngồi êm.

Từ kính chiếu hậu Cổ Thanh Châu trông thấy nước mắt của em gái, bèn có ý đưa Nghiêm Thanh về hoa viên Đông Sơn trước, sau đó mới đưa San San đến công ty, sau khi Cổ San San xuống xe, anh gọi cô lại, tiêu cô nương vẻ mặt kiên cường đứng cạnh cửa xe chờ anh nói, không nghĩ đến anh trai sẽ nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô như vậy, cười đùa: "Sao mà giống trẻ con chưa lớn thế này?"

Cô gái nhỏ chớp mắt, một giọt lệ rơi xuống đập vào cửa xe, cô nàng tranh thủ thời gian che đi, hơi ghen ngào, lại rất kiên cường hừ hừ: "Em đã lớn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Chị em

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Cố Thanh Châu an ủi được cô em gái bèn quay về hoa viên Đông Sơn thì cảm thấy có gì đó không đúng, bạn gái không để ý đến anh.

Nghiêm Thanh đang ngồi phát trực tiếp trong phòng làm việc, Cố Thanh Châu nhẹ nhàng đặt ly nước cạnh tay cô, sau đó yên lặng ngồi nghe cô nói chuyện. Ngồi một lúc vẫn chưa thấy cô nguôi giận, anh đứng dậy ra khỏi phòng làm việc.

Ban đầu Nghiêm Thanh đang nói chuyện thì dừng lại hai giây, nhưng rồi đến bù rất nhanh, đám fans hâm mộ nghe không hiểu, chỉ có ngon lửa trong lòng cô đang rực cháy, biết được đã đụng trúng vảy ngược của Cố Thanh Châu, chọc anh mất vui rồi.

Cô nói chuyện lúc trước với Già Văn qua Wechat, chị hai Già nói đùa: "Cẩn thận lớn chuyện mà chẳng thu được gì."

Lòng Nghiêm Thanh thấp thóm không yên, trong hoảng hốt đã tiếp một người khác.

Máy quét lòng xanh: "Hắc đại nhân, bạn gái tôi giận rồi, làm thế nào mới dỗ được đây?"

Nghiêm Thanh lờm nhỏ, vừa mở cửa ra ngoài đã thấy Cố Thanh Châu đang đứng dựa vào tường cười cười, một tay anh ôm chặt thắt lưng của cô vào ngực, chôn vào ngực cô thấp giọng hỏi: "Phải làm sao bây giờ?"

Nghiêm Thanh chột chột đầu anh, thấy anh không tức giận trái tim mới đặt lại chỗ cũ, thành thật khai báo: "Em không có giận."

Cố Thanh Châu ngẩng đầu nhìn cô, rõ ràng là không tin.

Advertisement / Quảng cáo

"Thật, chị đùa anh thôi." Nghiêm Thanh không nhịn được cười thành tiếng, chỉ một Cố Thiên Dụ sao có thể là chứng ngại giữa hai người được, cô chỉ đang trêu anh mà thôi, cũng không biết là muốn nhìn anh sốt ruột hay muốn thấy anh quan tâm cô.

Giống như bây giờ, ôm cô vào lòng.

Cố Thanh Châu thờ phảo nhẹ nhõm, cánh tay ôm cô sát hơn, hỏi: "Đại nhân, vậy có xem như tôi đã dỗ được bạn gái?"

Nghiêm Thanh ừm: "Nếu có gà rán với bia thì càng tuyệt vời hơn."

"Không vấn đề gì." Cố Thanh Châu buông cô ra gọi điện thoại đặt đồ ăn.

Lúc này mưa dạn đã chỉ chít đầy màn hình, cửa phòng làm việc mở, điện thoại Cố Thanh Châu cũng đang mở, nội dung cuộc nói chuyện của hai người được đưa ra ánh sáng, fans hâm mộ chẳng cần động não cũng biết được, trực tiếp get thì ra Máy quét lòng xanh chính là tài khoản của thầy Cố, mà giờ khác này thầy Cố đang ở trong nhà Hắc Hắc, hai người vừa âm ỉ một trận giờ đã làm hòa, muốn ăn gà rán với uống bia!

Mẹ nó lượng tin tức quá lớn!

***

Nghiêm Thanh vì muốn tìm kiếm cảm hứng viết sách mới nên bây giờ rất thích đi gõ chữ ở đại học thành phố Dương, mở cửa xe Harry đỏ, mang theo bút ký của cô, tìm một góc trong quán cà phê, gọi một ly cà phê latte một đĩa bánh tart trứng, chờ Cố Thanh Châu tan lớp là hai người cùng nhau về nhà.

Tiến độ công việc cực kỳ thuận lợi, mà trước mắt, cuốn "Tôi nói thẳng đừng để tâm" đang còn tồn kho của cô đã cháy hàng một cách chóng vánh, đang tiến hành in thêm, đồng thời đã định thời gian ký sách.

Hôm đó, sinh viên đã về hết sạch mà chẳng thấy bóng dáng Cố Thanh Châu đâu, Nghiêm Thanh đang muốn gọi điện thoại cho anh thì anh đã gọi đến, nói mình còn đang ở trên tầng ba, nếu bên kia có kết thúc trước thì lên chờ anh một lát.

Thế là Nghiêm Thanh thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên lầu, dự định chờ một lát sẽ đi ăn cháo hải sản với anh, thấy anh đang thảo luận với một vài sinh viên, cô biết ý không quấy rầy, đang định ngồi bàn cuối chơi trò xếp hình trên điện thoại thì Cố Thanh Châu đã vẫy vẫy tay với cô, cả năm sinh viên quay đầu đồng thanh: "Chào cô ạ."

Nghiêm Thanh: "..."

Mặc dù gần đây trong tin nhắn riêng có nhiều sinh viên đại học thành phố Dương xưng hô như vậy với cô, nhưng tận tai nghe thấy lại có cảm giác khác hẳn.

Cố Thanh Châu nhẹ cười khi thấy đáng vẻ không được tự nhiên cho lắm của cô, thấp giọng nói với tụi sinh viên: "Cô ấy vẫn chưa quen."

Mấy sinh viên thông cảm với cô, không lại quấy rầy cô chơi điện thoại, mọi người tiếp tục thảo luận chủ đề vừa rồi. Nghiêm Thanh mơ hồ nghe được hình như bọn họ sắp dự thi gì đó, còn nghe Cố Thanh Châu gọi điện thoại bàn chuyện đặt vé máy bay trước theo đoàn. Chờ sinh viên đi về hết cô mới giật giật tay anh hỏi: "Anh muốn dẫn đi?"

Thầy Cố thu dọn đồ: "Ừ, có một cuộc thi."

"Đi mấy ngày?"

"Ba ngày." Anh đáp.

Nhưng mà trước đó còn có một chuyện khác...

Cố Thanh Châu: "Nhà chúng ta có một biệt thự trên núi ở thành phố Lâm, tuần này sáu người một nhà đi chơi, ông bố già muốn anh hỏi em xem em có rảnh không."

Nghiêm Thanh chỉ chỉ mình: "Em? Bác ấy cho em đi thật á?"

"Đương nhiên." Cố Thanh Châu cười cười.

Lần trước gặp mặt có thể nói là vượt qua cả mong muốn của anh, lần du xuân này càng làm cho anh phải dẫn Nghiêm Thanh lên, nghe ý kia, hẳn là muốn tiến thêm một bước, tìm hiểu rõ hơn.

Cố Thanh Châu rũ mắt nhìn người con gái trong ngực, hai người cùng sóng bước ra khỏi tòa nhà đồng tâm, trên đường có sinh viên nhìn thấy sẽ dừng lại nói một câu chào thầy Cố, lại nói tiếp chào cô. Anh vẫn như trước đây, gạt đầu xem như đã biết, nhưng người bên cạnh lại không tự nhiên được như anh, mặt càng ngày càng đỏ, vụng trộm giấu dưới mái tóc dài. Anh cười xoa đầu cô.

Ông Cố xuất hành là chuyện lớn, đêm trước đã vào ở biệt thự trên núi, sáng sớm hôm sau Cố Thanh Châu mới chờ Nghiêm Thanh qua, không giống biệt thự nhà họ Cố tỉnh mạch, chỗ này giống như nhà ở nông thôn, nuôi rất nhiều gà súc với cây trồng, không ngờ nhà họ Cố thế mà lại làm nghề nông, lúc Nghiêm Thanh đến đã trông thấy ông mang mũ rom cuộc đất, Nguyệt Nguyệt bên cạnh đang chân trần chơi bùn.

Mà mẹ Cố với cô con dâu thứ hai cũng chính là mẹ của công chúa nhỏ Nguyệt Nguyệt đang ngồi nói chuyện gần đó, mùa xuân tới, trời trong gió nhẹ, khung cảnh trước mắt như là cảnh tượng đã diễn ra trong lòng Nghiêm Thanh từ lâu trước kia, đây chính là hình ảnh cuộc sống mà cô vẫn luôn hướng đến.

Tổng giám đốc Cổ thị Cổ Thanh Thần lúc này cũng mất đi khí thái tinh anh, tùy ý mặc bộ đồ nông đang cuộc đất cùng với ông Cổ, lâu lâu quay qua trét bùn lên mặt con gái, làm cho nhóc con khóc rống lên mới dỗ dành, lòng vòng như vậy, là về mặt thiếu niên tràn đầy sức sống. Mà công chúa nhỏ bị cha trêu mãi đến khóc, không chơi với cha mình nữa, vươn tay muốn bác ôm.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy Cổ Thanh Châu với Nghiêm Thanh, giống như lần trước, hòa thuận tự nhiên, quan sát cô, cô không ngại, cũng không có cảm giác bị xúc phạm, ngược lại còn rất thích bầu không khí này.

Cổ Thanh Châu bế Nguyệt Nguyệt đồ mấy câu, công chúa nhỏ lại vươn tay muốn cô Thanh Thanh ôm, Nghiêm Thanh ôm cô bé con cân nhắc một chút, thấp giọng trò chuyện với con bé, mẹ Cổ chỉ thấy cục cưng nhỏ của bà nhếch miệng cười, cũng chẳng biết Nghiêm Thanh có pháp bảo gì.

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra Nghiêm Thanh nào có pháp bảo gì, từ nhỏ cô đã không thích trẻ con, sau khi lớn mới có chút nhượng bộ lui binh, nhưng vì Nguyệt Nguyệt thích cô, cô nói cái gì nó cũng đều sẽ vui vẻ thôi, mọi người có đôi mắt của riêng mình, cô thích đứa trẻ này, đồ cô bé: "Công chúa nhỏ, ngày mai cô dẫn cháu đi ăn McDonald nhé? Đi với bác nữa, nghe nói ăn suất trẻ con có thể có gấu con đấy."

***

Cổ San San đến trễ hơn một chút, nhưng người đi cạnh cô mới làm mọi người bắt ngờ. Chẳng qua mọi người che giấu rất tốt, mẹ Cổ ngoắc tay gọi: "Thiên Dụ, mau lại đây, không phải con nói tăng ca à? Đi đường dài có mệt không con?"

Cổ Thiên Dụ cười cười đi về phía mẹ Cổ, lúc đi qua Nghiêm Thanh thì hơi dừng bà vai cô. Cô biết hằng năm gia đình họ Cổ luôn đến đây du xuân, lần này cô đang có mối làm ăn không thể cùng đi, nhưng trước đó cô hoàn toàn không biết hôm nay Nghiêm Thanh cũng sẽ ở đây.

Biết rồi nên không thể không đến, toàn bộ già đình họ Cổ bây giờ đều hướng về nhìn về cô, duy chỉ có một người là không.

Mà ở một nơi khác, Cổ San San như tỷ thiếp đứng trước mặt anh trai với chị dâu tương lai thành thật khai báo: "Chị Thiên Dụ muốn em dẫn chị ấy đến, em..."

Cổ Thanh Châu thả Nguyệt Nguyệt xuống đất để cô bé chạy đi tìm bà nội, sau đó đảo mắt qua em gái, Cổ San San bị anh nhìn thì run người, không tự nhủ quay qua Nghiêm Thanh cầu cứu.

Cô nói: "Em không đồng ý rồi, nhưng xe của em hỏng, vừa khéo chị ấy chờ em tới."

Nghiêm Thanh không thể để cô gái nhỏ sợ đến vậy được, giật giật Cổ Thanh Châu, ý trong mắt là: Không được bắt nạt em gái em

Lúc đầu Cổ Thanh Châu rất nghiêm túc, bỗng nhiên trong mắt ánh lên vẻ dịu dàng, thờ dãi quay đi. Sau khi anh đi Cổ San San vẫn còn lo lắng không thôi, sợ anh trai không thích cô, Nghiêm Thanh nắm tay cô gái nhỏ đi qua một bên an ủi: "Em không cần đề ý đến anh ấy, chị không giận, việc này không trách em"

Cô gái nhỏ lúc đầu nói: "Chị Nghiêm Thanh, chị biết không? Anh em giới nhất là bao che người nhà, không thể nói trước mặt anh chị không tốt, khi còn bé bạn cùng bàn cướp mất cục gồm của em, em về nhà tố với anh cả, hôm sau anh cả dắt em đến trường. Anh ấy lớn hơn em mười tuổi, nhưng không sợ người khác nói anh bắt nạt trẻ nhỏ, sau này còn mua rất nhiều rất nhiều gồm cho em, em rất thích, cho tới bây giờ vẫn không nỡ dùng, lần sau đem đến cho chị xem"

"Cho nên em sợ anh ấy vì em dẫn Thiên Dụ đến sẽ ghét em?" Nghiêm Thanh buồn cười.

Mặt mũi Cổ San San tràn đầy lo lắng, niu tay cô: "Không sợ nói thật với chị, ngay từ đầu em ủng hộ chị Thiên Dụ, chị ấy thích anh trai em nhiều năm như vậy, lại là người nhìn em lớn lên, từ nhỏ đến lớn rất chăm sóc em, nên em vẫn luôn gần chị ấy với..."

Cổ San San vụng trộm nhìn Nghiêm Thanh, thấy cô không biểu lộ chút tức giận nào, trong lòng càng áy náy hơn: "Nhưng sau này em đã biết, người anh em thích là chị, hai người ở cùng nhau mới vui vẻ, nên em không lấy ý muốn của mình đặt lên người anh ấy nữa, bây giờ cả nhà em cũng nghĩ như vậy, cho nên lần gặp mặt lần này không gọi chị Thiên Dụ đến."

"Ừ." Gió xuân nhẹ thổi, tâm trạng Nghiêm Thanh thoải mái vô vô đầu cô gái nhỏ: "Đừng có lo, đó là anh trai em, sao có thể vì một người ngoài mà ghét em được, yên tâm, chị sẽ nói với anh ấy."

Cổ San San vâng một tiếng, gãi gãi chỗ Nghiêm Thanh vừa vỗ, cảm thấy hơi ngứa, chị gái này cho người ta cảm giác càng ở chung càng thích mình.

***

Người đã đến đông đủ, mọi người rủ nhau chèo thuyền, trên núi có hồ nhỏ, nước hồ dẫn từ suối nước ngầm, lối ra mở rộng, nói thẳng ra thác nước. Thuyền nhỏ chỉ ngồi được hai người, Nghiêm Thanh muốn ngồi một mình một thuyền, nói là muốn đưa với Cổ Thanh Châu. Cổ San San một tổ với Cổ Thiên Dụ, Nguyệt Nguyệt làm bạn với ông bà nội trên bờ.

Năm nay ở đây đôi loại thuyền mới, tất cả mọi người chưa từng chơi nên hơi không quen cho lắm, Cổ Thanh Châu dẫn bà xã mình đi trước, Nghiêm Thanh cũng xem như là một cao thủ đã ngoại, Cổ Thanh Châu dạy cô hai lần cô đã học được, thuyền chèo gần đến giữa hồ, hoa hai bên bờ đang độ rộ, chìm chốc lúu lo trên cây, ban đầu mọi chuyện vẫn tốt, đột nhiên nghe sau lưng vang lên tiếng bịch, người bên bờ hô to: "Thuyền lật rồi!"

Nghiêm Thanh vốn đưa lưng về phía bờ, Cổ Thanh Châu nói nhanh em đứng đi đầu để anh qua đó, trước khi đi với vầng nhìn lại chiếc thuyền đang bị lật úp nổi lênh bênh, trên mặt nước áo phao cứu hộ màu cam đập diu cháy theo dòng nước, cùng lúc đó Cổ San San với Cổ Thiên Dụ cũng rơi xuống nước đang đưa tay kéo lấy góc áo phao cứu hộ, ra sức vẫy tay không để cho mình trôi đến chỗ nước sâu.

Thời khắc này đau óc Nghiêm Thanh trống rỗng, không suy nghĩ nhiều, tay chân nhanh hơn đầu óc, lúc cô nhảy bùm xuống hồ mới nhớ khả năng bơi lội của mình cũng không tốt lắm, cố gắng lắm mới xem như là biết bơi. Nhưng may mắn là, cô cách chỗ thuyền bị lật rất gần, có thể trông thấy trong thời khắc ngắn ngủi, Cổ Thiên Dụ đã cướp đi áo cứu hộ của San San.

May hơn là, Nghiêm Thanh đang ở hướng thuận, cô gái nhỏ nhà họ Cổ hiển nhiên là bị dọa sợ, lúc được Nghiêm Thanh vớt lên hai mắt đã hiện ra tia máu, bây giờ Cổ Thanh Châu cũng đã nhảy vào hồ, Nghiêm Thanh lưu loát cởi áo áo cứu hộ của mình ra lệnh cho Cổ San San: "Ôm lấy!"

Một áo cứu hộ chỉ có thể để một người nổi, con hoảng loạn qua đi, Cổ San San không ngừng ôm lấy, mắt thấy Nghiêm Thanh buông tay không chút lưu luyến, có sức đẩy cô bé về phía bờ.

Cô gái nhỏ khóc lớn: "Chị Nghiêm Thanh!"

Nghiêm Thanh chỉ cảm nhận được hình như có gì đó đang quẩn lấy chân cô, chân cô bị quẩn chặt, không thể động đậy, chỉ có thể từ từ bị kéo xuống.

Đúng lúc này Cổ Thanh Châu đến.

Một tay anh kéo Nghiêm Thanh lên, một tay anh xuyên qua hai nách chặn ở đầu vai, tay kia vẩy nước, còn chỉ huy Cổ San San ở phía trước: "Dùng sức đạp, không được ngừng!"

Nguyệt Nguyệt bị dọa khóc lớn, ông Cổ nhảy bùm xuống nước kéo Cổ San San lên bờ, cuối cùng là Cổ Thanh Châu, Nghiêm Thanh không còn sức lực nào được anh kéo lên.

Cổ Thanh Châu không để người khác nhúng tay vào, lái xe đưa Nghiêm Thanh với Cổ San San xuống núi, dọc đường Cổ San San hôn bay phách lạc, cô với Cổ Thiên Dụ cùng rơi xuống nước, trong lúc sinh tử, cô với Cổ Thiên Dụ tranh nhau áo phao cứu hộ, chuyện này làm cô chưa thể lấy lại bình tĩnh ngay được, đương lúc cô bị đẩy ra một cách mạnh mẽ, thì tình chị em như ruột thịt này cũng bị chặt đứt hoàn toàn.

Còn người cứu cô, lại là Nghiêm Thanh.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc Nghiêm Thanh được Cổ Thanh Châu đưa ra từ phòng kiểm tra, trông thấy Cổ San San như đứa trẻ phạm phải sai lầm lớn đang ngồi sững sờ trên ghế dài, Nghiêm Thanh đi qua ngồi sát bên cô gái nhỏ, không nói gì, chỉ nắm lấy tay cô.

Tay của cô khô ráo mà ấm áp, không mềm mại, hơi thô ráp, nhưng lại làm cho Cổ San San có cảm giác an toàn. Cô gái nhỏ ngẩng đầu nhìn Nghiêm Thanh hỏi: "Sao chị lại làm thế?"

Vì cái gì mà nhảy xuống nước cứu em? Vì sao lại nhường áo phao cứu hộ cho em? Không phải chúng ta mới quen biết đây thôi sao? Em có gì quan trọng để chị phải đánh đổi mạng sống?

Hành lang bệnh viện nhỏ này rất yên tĩnh, Cổ Thanh Châu đứng một mình ở cách đó không xa không lại gần, bóng anh kéo dài trên nền gạch, anh nhìn Nghiêm Thanh, chờ câu trả lời của cô.

Đúng vậy, vì sao cô lại làm như vậy? Không có lý do chính đáng không thể nào nói nổi. Nghiêm Thanh bỗng cười thành tiếng, bờ môi vẫn xanh trắng, nhưng ánh mắt lại ấm áp, cô không phải loại người thích dây dưa, chuyện này xảy ra thì dứt khoát để cô gái nhỏ này biết đi.

Cổ Thanh Châu thường vô đầu em gái, bây giờ Nghiêm Thanh cũng thế, bàn tay đặt lên đầu trấn an lại như về ẩn ẩn, nói với Cổ San San: "Chị là chị em, chị ruột."

Cô gái nhỏ nhất thời ngừng người, cho là mình nghe lầm, quay đầu tìm anh trai, lại thấy anh trai gật đầu, như đã biết trước.

Chuyện này là sao? Cô San San không phản ứng kịp.

Chỉ thấy mình được Nghiễm Thanh ôm chăm lấy, cảm chị chống lên trán cô, tay đưa ra đặt sau lưng, nơi có vết bớt, nói: "San San, em là em gái chị, mấy năm nay chị vẫn luôn đi tìm em."

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thấy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Bản nhạc chị dâu cả

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Cô San San cảm thấy ngày hôm nay của mình trôi qua rất hoang đường, chị dâu cả tương lai của cô biến thành chị ruột, là loại quan hệ máu mủ ruột thịt. Trên hành lang bệnh viện, Nghiễm Thanh nói về thân thế của cô, từ đầu tới cuối không chút gấu giếm, nói đến năm đó, một đứa trẻ sáu tuổi nói với chị mình để em đi còn chị ở lại, Nghiễm Thanh bật khóc, hai tay bụm mặt khóc, bờ vai run run, là hồi hận, là hối hận, nhiều năm trôi qua, cô không có lấy một ngày nhẹ nhõm.

Cô San San lại nhìn về anh trai, hy vọng anh nói với cô đây chỉ là ảo giác, nhưng Cố Thanh Châu lại gật nhẹ với em gái, tất cả không thể trốn tránh được nữa, trước mắt là cơ hội tốt nhất, Nghiễm Thanh lựa chọn nói ra chân tướng sự việc, đương nhiên anh đồng ý.

"Cho nên, khi bé em là em trai chị, nhiều năm qua chị luôn tìm một người em trai, lần trước trong buổi triển lãm Anime chị trông thấy vết bớt của em nên đã lấy tóc em đi làm giám định với anh trai, em không phải là em gái anh ấy, mà là em gái của chị."

Nghiễm Thanh gật nhẹ gật đầu, đầu Cố San San được bàn tay Cố Thanh Châu vuốt ve: "Nói bấy bạ gì đó, em mãi là người nhà họ Cố."

Cố San San ý thức được điều gì đó, nhìn anh: "Anh, nếu hai người không đùa em, vậy sau này em phải làm gì bây giờ?"

Advertisement / Quảng cáo

Cô gái nhỏ nghĩ đi nghĩ lại liên bật khóc: "Em còn có thể về nhà không? Em còn có thể gọi họ là bố mẹ không? Họ có còn quan tâm em nữa không? Em..."

"Cố San San." Cố Thanh Châu nắm chặt hai vai em gái, "Anh nói em là Cố San San, nếu không phải chuyện hôm nay xảy ra thì anh không cách nào nói ra chân tướng sự việc với em. Trong nhà trừ em ra, bố mẹ với Thanh Thần đều biết hết, nhưng mấy năm nay em có phát hiện ra mình được đối xử khác gì mọi người không? Em chính là con gái nhà họ Cố, cha mẹ anh trai thương em bao nhiêu em tự suy nghĩ cho kỹ, sợ cái gì? Thế mà dám hỏi có thể về nhà được không là sao?"

Trong mắt Cố San San chứa đầy nước mắt, Cố Thanh Châu cho cô bé cảm giác sâu sắc mình được yêu thương, không cần lo lắng những chuyện này. Cô nắm lấy áo anh trai, nước mắt rơi xuống tí tách, hai mắt mờ ho hơn ngày thường nhìn Cố Thanh Châu, rất giống Nghiễm Thanh, cô nói: "Em sợ lắm, mọi người tốt với em như vậy em không dám nhìn."

Nói xong nhìn về Nghiễm Thanh: "Em không nhớ, chị nói những chuyện kia, em cũng không hiểu, tại sao lại nói nuôi em như con trai?"

Nghiễm Thanh khóc đỏ con mắt, hiện lên tia chế giễu: "Vi mất mũi."

Vi mất mũi nên con gái vừa sinh ra đã nói nó là con trai, thẳng đến năm sáu tuổi vẫn cắt tóc ngắn mặc quần cộc, cô không biết nếu con bé không trốn đi thì sau này Nghiễm Kiến Quốc với Tô Tam Mạt làm sao mà che giấu sự thật em trai là em gái, cô lẽ dễ lạc mắt Cố San San thì chính họ mới là người thờ phảo nhẹ nhõm, nhân tiện có thể dễ dàng nô dịch cô, đưa tay đòi tiền chính đáng vạn lần.

Thôi, chuyện đã qua, không cần nói nữa.

Nghiễm Thanh giấu chuyện mình bị bố mẹ gán đến nhà chồng cũ trả nợ không cho Cố San San biết, chỉ nói với cô: "Chuyện của chúng ta em đừng nói với người ngoài, chị không phải không muốn em nhận tổ quy tông, hôm nay xảy ra chuyện thế này em hỏi chị tại sao lại cứu em, chị không biết nữa, chị chỉ làm theo bản năng của chị, chúng ta hãy cứ giống như trước, em là con gái nhà họ Cố, Cố Thanh Châu là anh cả của em, em gọi chị là chị Nguyễn Thanh là được rồi."

Cố San San ngồi trên băng ghế dài ngẫm nghĩ, dù vẫn còn đang hoảng hốt về thân thế của mình, nhưng vẫn hỏi Nghiễm Thanh: "Em không cần về đó sao?"

Về cái nhà kia...

Nghiễm Thanh quan sát Cố Thanh Châu, anh hoàn toàn tin tưởng và ủng hộ cô, cô suy nghĩ một chút, thờ dài nói: "Có cơ hội thì đi."

***

Ba người ra khỏi bệnh viện nhưng Cố Thanh Châu vẫn lo lắng nên không về núi kia nữa, nói chuyện điện thoại với em trai trên xe, lời lẽ hơi mơ hồ, nhưng Nghiễm Thanh nghe vẫn hiểu. Cố San San xảy ra chuyện lớn như vậy, hôm nay tất nhiên không thể bỏ qua dễ dàng, Cố Thiên Dụ cướp đi áo phao cứu hộ duy nhất, sự lựa chọn của con người ngay thời khắc nguy hiểm nhất luôn chân thật nhất, con kiến con ham sống, mặc dù không có gì đáng trách nhưng ít nhiều khiến người ta nguội tằm, cô ta đẩy San San ra lúc nguy hiểm, cha Cố đứng trên bờ đã thấy hết.

Cố San San quần tằm chân mòng ngồi hàng ghế sau, bỗng yếu ớt gọi tiếng anh trai: "Chị Thiên Dụ đừng..."

Cũng gì đây? Cũng là chuyện thường tình của con người? Cũng là nhân tính cho phép? Nhưng khi hai người rơi xuống nước cô không hề có ý nghĩ đẩy chị Thiên Dụ ra, cô hy vọng một cái áo phao cứu hộ có thể đồng thời chịu đựng được trọng lượng của cả hai, chỉ cần kiên trì chốc lát thôi, cha với anh đều đang ở gần đó, chỉ một lát nữa thôi là họ có thể cứu cả hai cô.

Khi còn bé không hiểu chuyện đã từng hỏi cô ấy một vấn đề ngốc nghếch: "Chị Thiên Dụ, chị thích em hay thích anh em?"

Người chị gái lớn hơn mình rất nhiều tuổi kia luôn dịu dàng vỗ đầu mình cười nói: "Chị thích San San nhất."

Cô không tin: "Vậy em với anh trai cùng rơi xuống nước, chị sẽ cứu ai trước?"

"Cứu cả hai."

"Không được, chỉ có thể cứu một người thôi, chị Thiên Dụ, chị có hiểu trọng tâm vấn đề không hả?"

Advertisement / Quảng cáo

Cố San San sẽ mãi không quên được, Cố Thiên Dụ đứng trong vườn hoa nhà họ Cố cười nói: "Vậy cứu em"

Cô bé vui vẻ làm sao, cảm thấy mọi người ai cũng thích mình.

Không ngờ chỉ một lời nói đùa lại thành sự thực, cả hai người họ đều rơi xuống nước, nhưng kết quả lại làm người ta thốn thức không thôi.

Cố Thanh Châu nhìn San San qua kính chiếu hậu, việc này gây nên đã kích không nhỏ với cô bé, trên ngực cô bây giờ xuất hiện một lỗ hồng lớn, anh khẽ nhủ vậy, bàn giao mọi việc lại cho Cố Thanh Thần, đột nhiên bị Nghiễm Thanh kéo tay.

Nghiễm Thanh nói: "Cố Thanh Châu, anh đi về trước đi, em muốn lên núi núi."

Cổ Thanh Châu đứng xe lại, tỉnh té đồ xét có gái ngồi bên cạnh, sắc mặt Nghiêm Thanh trấn định nhìn anh, Cổ Thanh Châu thờ dài, quay đầu xe đi hướng khác.

Lúc hai người đến đoàn người nhà họ Cổ đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên xảy ra chuyện rơi xuống nước làm ông Cổ chẳng còn tâm trạng để chơi đùa, Nghiêm Thanh xuống xe đi vào trong, vượt qua tất cả mọi người nhà họ Cổ đến trước mặt Cổ Thiên Dụ, Cổ Thiên Dụ giật giật bờ môi, nghĩ thầm không cần giải thích với người này, ánh mắt nhìn Cổ Thanh Châu với Cổ San San đứng sau lưng Nghiêm Thanh.

Một giây sau Nghiêm Thanh giờ tay lên tát một phát lên mặt Cổ Thiên Dụ.

Mọi người: "..."

Cổ Thiên Dụ không thể tin nổi bụng mặt: "Cô dựa vào cái gì?"

Vẫn chưa phải là con dâu nhà này, phổ trương thanh thế như vậy có phải hơi sớm không? Người phụ nữ này đã man như vậy chẳng lẽ không sợ hai vợ chồng ông bà Cổ không vui sao? Cổ Thiên Dụ vẫn luôn lấy lòng cha Cổ mẹ Cổ làm họ vui vẻ, nhiều năm cẩn thận như vậy duy chỉ có hôm nay, cô biết bọn họ không bằng lòng, nhưng người có tư cách nhất trách móc cô còn không lên tiếng, người phụ nữ này dựa vào cái gì?

Bây giờ Cổ San San có hơi sợ khi thấy Cổ Thiên Dụ, trốn sau lưng anh trai trông thấy màn này, mũi hơi chua chua, cô biết bố mẹ rất khó trách móc trước mặt Cổ Thiên Dụ, con gái nhà ai chẳng quý giá? Đều là một mạng người, ai có đạo lý báo ai nương, các anh cũng chỉ có thể động tay động chân trừng phạt một chút, chỉ có Nghiêm Thanh là thẳng tính báo thù giùm cô, chuyện xúc động này mặc dù hơi ngốc, nhưng lại làm cho cô cảm động muốn chết.

***

Nghiêm Thanh mặc kệ người ta đánh giá có thể nào, đánh xong thì đi, Cổ Thanh Châu để mặc Cổ Thanh Thần đang vuốt cằm, dẫn theo Nghiêm Thanh với Cổ San San quay đi.

Sau hôm đó Cổ San San trốn trong nhà mấy ngày không bước ra ngoài, cô cũng đã xin phép anh hai cho cô nghỉ ngơi vài ngày, tổng giám đốc Cổ thoải mái phê duyệt, còn dặn phòng tài vụ vẫn tính tiền lương như thường lệ, tìm quản lý của phòng Cổ San San nhắc nhở đừng quây rầy cô.

Trước kia không cảm thấy gì, bây giờ biết mình không phải người nhà họ Cổ thì luôn so sánh, mấy ngày nay Cổ San San ở nhà cực kỳ chú ý đến thái độ của cha Cổ mẹ Cổ, lúc ăn cơm họ đều luôn đặt những món cô thích gần cô, ban đêm mẹ Cổ chung tỏ yền với đường phen bụng lên cho cô, nhìn cô uống hết mới đi.

Cha Cổ ngồi trong thư phòng luyện chữ không có con gái nhỏ bên cạnh khen ngợi thật khó chịu, cũng tới phòng tìm San San: "Bị dọa sợ? Cha biết chắc chắn con bị dọa sợ rồi, xem này, ngày mai con đi dạo phố với mẹ nhé, không phải lần trước nói muốn mua túi gì à? Cha mua cho con, lần này có bao nhiêu mẫu mua hết bấy nhiêu."

Cổ San San cảm động đến rung rung nước mắt: "Con không muốn ra ngoài, nhưng con vẫn khỏe cha ạ."

Ông Cổ quan sát vài lần, không được rồi, sao lại khốc thế này? Thấy mẹ Cổ đứng nửa ngày cũng nghĩ không ra, mập mờ nói: "Cái con bé xinh đẹp kia, ngày mai gọi đến cho San San gấp một lát, gọi thêm cả anh cả về thăm con luôn nhé?"

Cổ San San vội vàng lắc lắc đầu, anh cả cô còn phải chăm sóc cho chị cô.

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu cô nương lắc lắc tay cha Cổ: "Cha không giận chị Thanh Thanh chứ à? Chị ấy vì con nên mới thế, bình thường chị ấy tốt lắm, đối xử với con cực kỳ cực kỳ tốt."

Lúc ấy cha Cổ không nói gì, hôm sau Cổ San San nằm ở nhà để chuyên gia làm đẹp đến chăm sóc với mẹ Cổ, cô lại tiếp tục nói đỡ cho chị gái, mẹ Cổ nghe nhiều đến mức tai mọc kén luôn rồi, ngắt lời: "Mẹ với cha con không có giận, giận cái gì, cũng nhìn ra được con bé vì con mới đánh Thiên Dụ. Nói đến chuyện này, tính tình nó giống mẹ hồi trước đây."

Cổ San San nghe xong lưng cũng không nằm xuống, lập tức chạy ra cửa nói con đi đây.

Mẹ Cổ nghe xong đương nhiên hiểu ra, sau ngày xảy ra chuyện đó, mỗi ngày cô đều buồn bực ở trong nhà thì sớm muộn gì cũng sinh bệnh.

Cổ San San đi qua mấy ngày buồn bã, lái chiếc xe như bọ cánh cứng phóng đi trên đường, một lòng mong đợi nhanh nhanh gặp đề Nghiêm Thanh, xe chạy đến hoa viên Đồng Sơn, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết anh của cô đang ở đây cạnh bạn gái, lên lầu nhún chuông, cửa mở, mặc kệ anh trai, nhào vào lòng Nghiêm Thanh trước tiên.

Mấy ngày nay Nghiêm Thanh cũng rất hoảng hốt, vừa xúc động nói ra bí mật bấy lâu nay, cũng không biết nói mình nói cho em gái là tốt hay xấu, ngay cả tâm trạng phát trực tiếp cũng chẳng có, càng không tìm được cảm hứng sáng tác, cũng may luôn có Cổ Thanh Châu bên cạnh động viên cô. Lúc này đây cô gái nhỏ nhào vào ôm lấy cô, cô còn tưởng mình đang mơ, âm thầm dán chặt cổ gái nhỏ vào lòng mình, trong lòng suy nghĩ lung tung, nếu khi còn bé cô có đủ chất dinh dưỡng bây giờ chắc chắn ngực rất lớn, đều do một cha mẹ sinh ra, chắc chắn gen di truyền giống nhau.

Cổ San San nào biết được suy nghĩ của chị mình lại làm người ta nói không nên lời như vậy, ôm trong chốc lát thì nũng nịu nói: "Chị, chị dẫn em về thăm nhà đi."

Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, Nghiêm Thanh thờ dài: "Được rồi, đi thôi."

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thấy Giáo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Trình biểu diễn ca nhạc ánh sáng (Light Show)

Chuyển ngữ: Minh Minh

Biên tập: Iris

Lúc đi Nghiêm Thanh lái xe, Cổ San San ngồi bên ghế phụ lái, anh cả của cô được xếp ngồi ghế sau, chuyện này làm cô gái nhỏ vụng trộm cười mãi, cảm giác như địa vị của mình được tăng lên, còn thông thả mở đài phát thanh cho Nghiêm Thanh nghe, đều là những tiết mục của Hắc Diện Mao Hải được Cổ Thanh Châu thu lại, nghe bao nhiêu cũng không chán.

Cổ Thanh Châu bị cho ngồi sau nhưng rất hưởng thụ, xoa xoa đầu em gái biểu đạt sự khen thưởng.

Nghiêm Thanh vừa lái xe vừa dạy em gái, trước khi bê của thì nên đập phanh, sau khi vào khúc cua thì đạp chân ga, như vậy xe sẽ chạy cực kỳ đẹp, cứ mạnh dạn vượt lên, giẫm chân ga, người ta không cho em em liền lách qua hẳn, đừng sợ, lịch nhiều sẽ quen.

Lời này như đang làm hư bạn nhỏ, hôm lễ tình nhân mới đây đồ cô xong giờ lại phạm lỗi, Cổ Thanh Châu hết cách, lại đưa tay lên, lúc này là vô đầu người lái, Cổ San San liền trừng mắt nhìn chị Nghiêm Thanh đang oán giận ngút trời đột nhiên nghiêm chỉnh, ho khan kiểu mắt bỏ mới lo làm chuông: "À em gái, lời vừa này của chị chỉ có thể thử nghiệm lúc có anh em hoặc chị bên cạnh thôi nhé, lái xe trên đường quan trọng nhất là an toàn, biết chưa?"

Cô gái nhỏ cười khanh khách, nghĩ thầm, thì ra chị gái mình cũng sợ một người.

Khi vào huyện, Nghiêm Thanh đậu xe ở sân sau nhà họ Nghiêm, đậu ở đó khó bị người ta phát hiện, xuyên qua ô cửa sổ có thể nhìn thấy Tô Tam Mạt đang rửa chén ở phòng bếp, Nghiêm Kiến Quốc đang đi tới đi lui trong nhà, lớn tiếng nói gì đó.

Đây là một gia đình khác hoàn toàn với gia đình họ Cổ, là nơi mà hơn hai mươi năm trước là nhà của Cổ San San.

Cô gái nhỏ ngồi trong xe tò mò đẩy cửa kính xuống, trước khi đến đã thống nhất với nhau sẽ không vào, Cổ San San đứng nhìn từ xa cũng thỏa lòng, người ta nói là rụng về cội, cô biết mình được sinh ra ở đâu, cha mẹ của cô là người thế nào, vậy là đủ, anh trai với chị gái quyết định chuyện này cũng chỉ vì muốn tốt cho cô, cô biết.

Advertisement / Quảng cáo

Nghiêm Thanh lẳng lặng quan sát cô gái nhỏ đang tràn ngập vẻ hiếu kì, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, hai cô tuy là chị em nhưng lại rất khác nhau, cô là kiểu người cứng rắn giống như bê tông cốt thép, mà San San lại như

miếng kem bông mềm mại, vừa ngọt vừa làm cho người ta yêu thích.

Hình bóng đứa bé bỏ đi năm đó luôn là con ác mộng mỗi đêm của cô, nhưng xem ra, em gái cô có thể rời đi cái nhà này, được nhà họ Cố chăm sóc nuôi dưỡng, thật là làm cho người ta không kim lòng phải thất lên, tốt quá.

Nghiêm Thanh không biết lúc Cố San San bỏ nhà đi chịu phải bao nhiêu đắng cay tủi nhục, chỉ nghe Cố Thanh Châu nói nhà anh nhất được con bé trước cổng, cũng không biết một nhóc con làm thế nào mà trốn được bảo vệ biệt thự trên núi, nhưng mà cơ thể không thấy có vết thương, nhưng rất dối, ăn được mấy cái bánh bao. Ban đầu nhà anh có ý muốn tìm lại cha mẹ ruột cho con bé, nhưng mà đêm đó nó lên cơn sốt cao, sau khi tỉnh lại thì mơ màng vài ngày, hồi con bé nhà ở đâu không nhớ, cũng không biết mình tên gì, sao chạy được đến đây.

Đứa trẻ dễ thương như vậy, hai vợ chồng ông bà Cố rất yêu thích, cuối cùng dứt khoát không tìm nhà cho con bé nữa, ở cạnh làm cục cưng để hai người nuôi lớn.

***

Khi về là Cố San San lái xe, Cố Thanh Châu ngồi ghế sau buồn cười nhìn hai cô gái đang riu rít chuyện trò, đến chỗ nghỉ giữa đường, hiển nhiên Nghiê~ Thanh nhớ anh từng nói San San thích uống coca cola, chạy đi mua một chai nhét vào tay San San, Cố San San vô thức nhìn anh trai, trước kia anh trai gât đầu đồng ý mới dám uống, hành động này làm Nghiê~ Thanh khó chịu, hừ hừ: "Chị mua em cứ yên tâm uống, lời chị không có tác dụng à?"

Cố Thanh Châu phối hợp với Nghiê~ Thanh chấp tay đầy đặn, ý là uống nhanh đi, chị em đâu lòng đấy.

Cô gái nhỏ lập tức che miệng cười, nghĩ thầm có chị gái thật tốt.

Ba người đứng ở một chỗ, Nghiê~ Thanh sờ đầu em gái cảm khái: "Từng nói sao em không giống Cố Thanh Châu, xem ra là giống chị rồi."

Không cần thận kích thích cô gái nhỏ, trước kia còn phản nản chạ Cố bất công, không đi truyền gen cao cho cô, anh hai cô lúc học trung học còn gán cho cái tên nhóc lùn, gọi thuận miệng đã nhiều năm, dù San San có uống bao nhiêu thùng sữa bò cũng vô dụng, xem ra đây là vấn đề về di truyền.

Sau này trong giới cos, cô thích nhất là cos hình tượng chị đại, trong buổi triển lãm Anime luôn miệng gào thét muốn theo đuổi hình tượng đó, con gái người ta chân dài mặc gì cũng đầy khí chất! Không giống cô, chỉ có thể đóng vai đáng yêu, nhưng cô muốn người ta khen cô lạnh lùng quyền rũ! Hy vọng mình hai mặt tám! Mẹ nó nhưng chỉ có thể nhìn đôi chân ngắn cùn mà thờ dài ngoa ngắn, một năm buồn mùa luôn phải mặc váy ngắn đi giày cao gót để che đi chiều cao không đến một mét sáu của cô!

Nghĩ đến đây, cô gái nhỏ giờ nắm đầm nỗi giận: "Vì sao em mang giày cao gót rồi cũng không bằng chị?"

Nghiê~ Thanh cười haha, hơi thoải mái, lại đắc ý đè đầu em gái.

Cố San San: "Đừng đề nữa! Đủ thấp rồi đó!"

Sau khi quay lại từ huyện, Nghiê~ Thanh giống như rừ bỏ được tất cả, trong lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, Cố San San không chút xấu hổ, đã nhanh chóng tiến vào trạng thái mới, mở miệng một tiếng chị, hai tiếng chị ới, ngọt không tả nổi, tinh thần phấn chấn trả phép đi làm lại. Cuộc sống sau này là, mua sơn mới, tô lên chụp lại gửi qua Wechat cho chị nhìn thử bờ môi nhỏ, giày cao gót ra kiểu mới thì rừ chị cùng đi xem, ở đâu có đồ ăn ngon cũng gọi cho chị trước.

Ngược lại với Cố Thanh Châu vẫn còn thấy ổn, người không quen nhất là Lý Mậu, gọi điện thoại hỏi anh: "Em gái mày thích người khác rồi à? Sao gần đây không đến phiền tao nữa thế?"

Cố Thanh Châu buồn cười, ừ.

Đúng là thích người khác, bây giờ thích nhất là Nghiê~ Thanh, ngay cả anh cũng phải dịch sang một bên.

Gần đây Nghiê~ Thanh cực kỳ bận rộn, ngoại trừ xem nhệ Cố Thanh Châu, ở bên em gái, thì là chuyện sách sắp xuất bản, chuẩn bị hoạt động ký tên, cô lên Weibo đăng bài tuyên truyền đầu tiên, trạm kí thứ nhất cách thành phố Dương tâm ba tiếng máy bay, cũng không biết thành phố lớn như vậy có bao nhiêu người đi tham gia, trong lòng không chắc chắn chuyện này cho lắm, Cố San San đến đóng góp một viên gạch, trên Weibo của mình đăng một bài viết: "Từ hôm nay trở đi tôi chính là fan hâm mộ số một của Hắc Hắc, yêu yêu yêu!"

Không bàn đến chuyện khác, chỉ riêng người hâm mộ của San San đã không ít rồi, sau khi nghe xong mấy lần phát của Nghiê~ Thanh thì số lượng fans ngày càng đông, nháy mắt đã có một đồng người muốn đi xem rốt cuộc Hắc Hắc là thần thánh phương nào.

Nghiê~ Thanh nhắn qua Wechat cho em gái: "Chờ chị về sẽ dẫn em đi ăn gà rán."

Cố San San đang họp, dừng lại đọc tin nhắn, nhếch miệng cười, ày chà, theo chị gái có thể ăn thực phẩm rác mà anh trai còn không dám nhúng tay, thật sự quá hoàn hảo!

***

"Em chiều con bé quá." Cố Thanh Châu cười, đang thu xếp hành lý với Nghiê~ Thanh, kéo từ đầu giường ra lấy mặt nạ của cô bỏ vào vali.

Nghiê~ Thanh nhìn mặt nạ của mình rất lâu, lắc đầu nói với anh: "Không cần đâu, em quyết định xuất đầu lộ diện đi ký tên."

Cố Thanh Châu nhủ mảy, có hơi bất ngờ.

Sinh viên của anh đều là những người hiểu chuyện, nên khi cô đến trường, cả anh và cô đều thoải mái không sợ người ta phát tán thông tin, bọn nhỏ ăn ý hiểu chuyện chỉ đăng ảnh lên diễn đàn của trường, trên mạng không thể nào tìm ra hình ảnh thường ngày của Nghiê~ Thanh. Nếu như có muốn tiếp tục, đây không phải là việc khó.

Cố Thanh Châu nắm chặt tay Nghiê~ Thanh ngồi xuống, đây là lần đầu tiên cô làm anh không yên lòng như vậy. Thế nhưng ngày kí tên đầu tiên vừa đúng lúc anh dẫn sinh viên đi thi đấu, lần này anh buộc phải vắng mặt.

Advertisement / Quảng cáo

"Em có thể mà." Nghiê~ Thanh nghiêng người hôn lên khóe môi Cố Thanh Châu, nỏ nụ cười thật tươi với anh.

Thế là ngày đó, Cố Thanh Châu cùng Nghiê~ Thanh cùng nhau ra sân bay, hai người tách nhau ở chỗ đăng ký, mỗi người đến một thành phố, ba ngày sau hai người về lại thành phố Dương, đã hẹn gặp nhau ở sân bay, cùng nhau về nhà.

Hoạt động kí sách của Nghiê~ Thanh cực kỳ thành công, nhà phát hành đăng tin người bí ẩn bấy lâu nay lần đầu xuất hiện trước mọi người gây nên một trận hỗn loạn, Hắc Diện Mao Hải ký đến mức tay run run, buổi tối dùng cơm với người ta phải xin cái thìa.

Mà bên này thầy Cố với sinh viên của mình cũng không chịu thua kém, được huy chương vàng, cầm tiền thưởng không nhỏ trong tay, báo cho viện trưởng già tin vui, cuối cùng ông viện trưởng nhắc nhở một ít: "Thanh Châu à, đến lúc lập gia đình rồi đó."

Thầy Cố vẫn luôn mỉm cười, nói mình đang chuẩn bị, lĩnh đạo cứ yên tâm.

Ngày thứ ba, ở hai nơi khác nhau trong nước cùng hướng về thành phố Dương, màn đêm buông xuống, thầy Cố để sinh viên lên xe về trường trước mới quay lại, ngồi trong sân bay chờ Nghiê~ Thanh. Sân bay lớn như vậy, hành khách vội vàng đi đi về về, anh có người chờ, trong lòng vô cùng an tâm.

Nửa tiếng sau, màn hình thông báo chuyến bay của Nghiê~ Thanh đã hạ cánh, cùng lúc đó điện thoại của Cố Thanh Châu nhận được tin nhắn của sinh viên: "Thầy Cố, chúng em đã chuẩn bị xong, mọi việc hết sức thuận lợi."

Trong mắt anh ánh lên vẻ vui sướng, cố gắng hết sức đè lại khóe môi cong cong, đặt đi động xuống.

Lát sau người ta lục tục đi ra, xa xa đã thấy Nghiê~ Thanh kéo vali vẫy tay với anh, cô chạy tới trước mặt Cố Thanh Châu cười hi hi, ba ngày không gặp, nhớ quá đi.

Sân bay có rất nhiều người qua lại, anh nắm lấy tay cô kéo cô vào trong ngực, lực tay anh ôm cô đã thổ lộ hết nỗi niềm nhớ nhung của anh trong mấy ngày qua.

Cố Thanh Châu nắm tay cô đi vào bãi đỗ xe, Nghiê~ Thanh tò mò nghe ngóng hôm qua Cố Thanh Châu nói trên Wechat gì mà chương trình ca nhạc ánh sáng.

"Em không chờ được nữa rồi! Nhất định rất ồn ào nhì? Sếp anh thật sự có tầm nhìn đấy, năm nay xử lý nhanh như thế, mạng lưới tuyên truyền rộng khắp, sáu tháng cuối năm chắc chắn sinh viên sự thi sẽ rất nhiều, không cần phải lo lắng chuyện tuyển sinh nữa rồi."

Cố Thanh Châu nhìn cô cô, khóe miệng nhếch lên cười không rõ ý, ừ.

Đến trường học thi xe không cho vào, đèn đã giăng đầy đường Tư Minh, những dải đèn màu treo lên cây không biết bao nhiêu năm tuổi, từ cổng vòm kéo dài mãi ra đằng sau đến cuối đường. Cổ Thanh Châu nắm tay Nghiêm Thanh đi qua cánh cửa lắp lánh, ánh sáng bùng lên, trong sân bóng đặt một màn hình led cao cỡ nửa người, còn có bút sáp màu tiểu tân, thỏ con, vịt con, đủ loại.

Bốn phía tối đen, chỉ có ánh đèn màu phát sáng, sinh viên tập nầm tốp ba đi qua, đều là mấy đứa trẻ nghe có chương trình âm thanh ánh sáng sôi động nên đến xem, Cổ Thanh Châu với Nghiêm Thanh cũng vậy, có một vài sinh viên nhận ra anh chào một tiếng thầy Cổ, nhìn người đang đứng tạo dáng bên con nai chuẩn bị tự sướng, gọi càng thuận miệng: "Chào cô ạ!"

Lúc đầu Nghiêm Thanh còn làm mặt quỷ, nghe thấy vậy bên ngai ngừng thu tay lại, vội vàng làm vẻ nghiêm túc, Cổ Thanh Châu buồn cười, cầm điện thoại chụp rất nhiều tấm

***

Càng vào sâu càng nhiều thứ đẹp, Nghiêm Thanh nhìn không xuể, thật ra kiểu chương trình âm nhạc ánh sáng này trước kia công viên thành phố cũng từng biểu diễn rồi, chỉ là lúc đó cô bận rộn, nào có chuyện dừng lại thưởng thức mấy thứ này, cô trân quý từng phút giây bên anh, giờ phút này tay trong tay đi dạo, cũng không còn hăm mộ vòng quay ngựa gỗ như hồi bé nữa, chỉ cần có anh mọi thứ đều tốt đẹp.

Trong cùng là một khoảng đất bằng phẳng, ánh đèn quây thành hình tròn đặt dưới đất chiếu lên, rất nhiều sinh viên nữ vào đó chụp ảnh, còn có mấy đôi tình nhân đứng phía sau xếp hàng, Nghiêm Thanh chỉ ngón tay về phía đó: "Cổ Thanh Châu, chúng ta cũng qua đó đi."

Thầy Cổ ừ, mỉm cười nhìn khoảng không đen tối đó.

Ở giữa là vòng hoa xếp thành chữ LOVE, Nghiêm Thanh trông thấy có đôi tình nhân đi vào chụp ảnh, bạn nam đột nhiên quay qua hôn vào mặt bạn nữ, khoảnh khắc này được lưu lại mãi mãi qua tấm ảnh.

Cô ngửa đầu giật giật tay áo Cổ Thanh Châu: "Lát nữa anh cúi đầu, em hôn anh."

Cổ Thanh Châu nói được.

Ngày hôm nay cực kỳ đông người, cuối cùng cũng đến phiên Nghiêm Thanh, cô nhảy một bước vào trong, nhanh chóng xoay người ngoắc tay gọi Cổ Thanh Châu: "Anh mau vào đi!"

Mỗi một cái chớp mắt một cử động của cô đều được chụp lại, dùng là hồi ức cho sau này, Nghiêm Thanh đứng vững trong vòng tròn to, Cổ Thanh Châu sai chân bước vào, quỳ một chân xuống đất, hai người họ trong vòng tròn to, phía sau là ánh đèn hình LOVE, một đám người vốn đang chụp ảnh bỗng tản ra, phía sau đã chuẩn bị xong xuôi đèn nền, chỗ này lập tức được soi sáng, trong mắt Cổ Thanh Châu như có ánh lửa, nâng tay Nghiêm Thanh lên nói: "Gà cho anh nhé?"

Xung quanh đột nhiên an tĩnh lạ thường, tất cả mọi người đều đang nín thở chờ đáp án, duy chỉ có nhịp tim Cổ Thanh Châu đập như trống trận, Nghiêm Thanh nhớ lại hôm đó Cổ Thanh Châu nói qua Wechat: "Ngày mai cùng đi xem chương trình âm nhạc ánh sáng, nghe báo có chuyện vui."

Đây chính là niềm vui bất ngờ.

Cuồng hống cô như bị chặn lại, nghẹn đến khó chịu, mũi chua chua, lại cảm thấy bị người ta vây xem rất mất mặt, nhưng điều cô để ý hơn là đáng về người đàn ông trước mặt.

Advertisement / Quảng cáo

Tay nắm chặt anh lôi lên: "Anh đứng lên trước đi."

Cổ Thanh Châu lắc đầu, lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, mắt khóa chặt vào Nghiêm Thanh, chỉ chờ cô gật đầu.

"Được ạ." Nghiêm Thanh trịnh trọng gật đầu, một giọt nước mắt lăn dài trên má rơi xuống đám cỏ, Cổ Thanh Châu cười lồng nhẩn vào ngón áp út của cô, lúc này mới đứng lên, ôm lấy cô xoay vòng.

Tất cả học sinh đang cảm nền đều hoan hô, không biết là ở đâu bắt đầu bắn pháo, bùm bùm bùm, nổ tung đóa hoa ngũ sắc lên bầu trời đêm, Cổ Thanh Châu hôn lên tai nghiêm Thanh, đặt người xuống, trong khung cảnh chói mắt như vậy cười với cô, còn gây sự chú ý hơn cả pháo hoa.

Nghiêm Thanh bỗng dưng trộm hôn lên môi anh, chỉ ngăn ngui mấy giây, hơi kiêu dè thân phận thầy giáo của anh mà nhanh chóng buông ra, vừa ngọt ngào vừa phiền não suy đoán đêm nay chắc chắn trên diễn đàn sinh viên sẽ lại viết nên câu chuyện tình yêu của thầy Cổ cho mà xem. Trên diễn đàn có sinh viên đang viết dở, lần trước cô đăng nhập vào điện thoại của cổ Thanh Châu xem, đã viết đến chỗ cô và anh sinh một cô bé đáng yêu giống Nguyệt Nguyệt rồi.

~~~~

Đôi lời của tác giả:

.... Cuốn truyện này ban đầu tôi chỉ yêu cầu mình không được ngắt quãng, phải đứng tiến độ. Thật vui khi làm được, duy chỉ có một lần tình huống bất ngờ hahaha

Sau đó yêu cầu cao hơn cho mình mỗi ngày, nhưng vẫn không tài nào làm được, câu chuyện kể tiếp thì cố gắng hơn một chút vậy.

Không có ngoại truyện, không phải cứ sáng tỏ mới là truyện hay, rất nhiều chuyện sau này không được tôi viết thêm, nhưng tôi tin họ cũng có cuộc sống của riêng mình.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Trao Đổi Yêu Đường Với Thầy Giáo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.